

OH! POZ

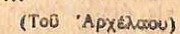
Τὴν «δοκιμαζέμενη, δοκιμάζεται», εἶναι ἡ βάσις τῆς. Σήμερα τοῦ ἔνα, αὐριο τὸν ἄλλον. Χωρὶς δοκιμὲς, πῶς θὰ βρῆτε τὸν κατὰ-ἡγλο; Ἀν δεσμευθῆτε μὲ-τὸν πρώτο πού θὰ τύχη στὸ δρομο σας, πῶς θὰ ὑπάρξῃ συνεννοήσι καὶ εὐτυχία; Τίποτα δὲν προμηνεῖται κανεὶς χωρὶς δοκιμὴ. Καὶ θέλουμε μόνο οἱ σύζυγοι νὰ ἐξαιρεθοῦν ἀπὸ τὸν κανόνα; Δυὸ ἄνθρωποι πού θὰ συμπήξουν οἰκογένεια, θὰ φέρουν στὸν κόσμον ἄλλους ἄνθρώπους, θὰ περάσουν ὅλη τὴ ζωὴ τους ἐνωμένοι. Καμμιά συμβασι δὲν εἶναι τόσο μακροπρόθεσιμη, ὅσο ὁ γάμος. Καὶ καμμιά δὲ γίνεται μὲ μεγαλύτερη ἐπιπο-λαιότητα, ὅσο αὐτός.

Ποῖος εἶπε τὸ ἀντίθετο; Τὸ ἰδεῖν
 δεξ θὰ ἦταν ἡ ἐναρμόνισις τοῦ φησι
 καὶ τοῦ ἦηκου νόμου. Μὴ ζητοῦ
 με τὸ ἀδύνατον. Αἰώνων πείρα ἐπρεπε
 νὰ μάς εἶχε διδάξει, ὅτι εὐτυχὴς δὲν
 εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ βάζει πλῆρη γιὰ τὸ
 ἀπόλυτο. Στὸ ἡμιάν. τὸ ἀπόλυτον
 ἐλάχιστον ἐσπλάυνει. Θάλαγα κανεῖ
 δὲν ἐσπλάει. Ποῦ δὲν σημαίνει, ὅτι
 δὲν ὑπάρχουν εὐτυχισμένοι ἄνθρωποι
 στὸν κόσμον. Σημαίνει, ὅτι ἡ εὐτυχία

Δὲν περιμένουμε ἀπὸ τὴ
σ' ἓνα χώρο στὸν ὁποῖο πολλ
πὸν, εἶναι τὸ συμπέρασμα
γάμο. Δοκιμή, ἴσως νὰ ὑποσ

A black and white photograph showing a dark, textured object, possibly a piece of fabric or a small animal, lying on a light-colored surface. The object has a mottled, irregular shape with some lighter patches. The background is a plain, light-colored surface.

Π. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ
Ο ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΟΣ
ΟΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ
ΣΕΛΙΔΕΣ **100** ΣΕΛΙΔΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Στην αρχή του περασμένου αιώνα, η Καχουμάνου, η βασίλισσα της Χαβάης, που ήταν πια ορανοπρόβλεπτη χρόνων και που είχε περάσει τη νεανική ηλικία της με απείρους ερωτικές περιπέτειες, είχε ερωτευθεί ένα νεαρό κι' όμορφο ψαρά, τον Ζάμπα, που έκρινε αγαπούσε την πιο όμορφη απ' όλες τις κοπέλλες, τη μικρή Λιλιουβάνα. Η ερωτευμένη βασίλισσα κάλεσε με την ακόλουθη της τον όμορφο ψαρά στο παλάτι της, του μίλησε για τη φλογερή αγάπη της γι' αυτόν και τον πρόταξε να ξεριζώσει από την καρδιά του τον ερωτά του για τη Λιλιουβάνα. Ο Ζάμπα τότε της απάντησε με υπερηφάνεια ότι δεν είχε το δικαίωμα να του επιβάλει την αγάπη της, γιατί η αγάπη είναι δώρο των θεών...

2ον. Ο πατέρας μου μπορεί να με καταραστεί αν δεν ακούσω τη γνώμη του, κι' η μάνα μου να πεθάνει από τον καημό της. Γι' αυτό είναι χρέος μου να μη τους δυσαρπείσω. Και πάλι, όμως, τη θέλησή τους δε μπορώ να την ακολουθήσω έντελως και να επιβάλω στην καρδιά μου ν' αγαπήσω την άλλη κοπέλλα. Έτσι, όμως, βασίλισσα Καχουμάνου, δεν έχω το δικαίωμα να με τιμωρήσεις, επειδή δεν μπορώ να σου χαρίσω την αγάπη μου. Πρέπει πάντα να πηγαίνεις σύμφωνα με το νόμο...

Τα χείλη της γυναίκας έτρεμαν. Τα μάτια της πετούσαν σπινθίρες έρωτα και μίσους μαζί.

— Τρελλή! φώναξε βραχνά. Τί λόγια είναι αυτά; Ξεχνάς ολόκληρο πώς έχω κάποια εξουσία στα χέρια μου; Ξεχνάς πώς είναι τρέλλα να έναντιώθης σε μία βασίλισσα;

— Δεν ξεχνάω πώς είμαι ελεύθερος άνθρωπος, βασίλισσά μου.

Στεκόταν με το κεφάλι ψηλά, όμορφος, πεσιμωμένος, άφοβος.

Η καρδιά της Καχουμάνου λαχταρούσε. Θάβιζε το βασιλείο της εκείνη τη στιγμή, για να ιδεί αυτό το πρόσωπο που λάτρευε να παίρνει μία τρυφερή έκφραση, για να νοιώσει αυτά τα χέρια που κρέμονταν σαν μαρμαριμένα, να σφιγγονται στη μέση της. Θάβιζε το βασιλείο της για να της χαρίσει με την καρδιά του δυο ημερών ερωτική ευτυχία.

Ο Ζάμπα όμως στεκόταν αντίκρυ της με τα μάτια αστράφτερά, με το πρόσωπο πεισμένο.

— Πήγαμε! του είπε έξαφνα, κοφτά, με χείλη σφιχτά. Πήγαμε, Ζάμπα. Και σκέψου καλά. Δυο ημέρες έχεις μπροστά σου για ν' αποφασίσεις.

— Κι' έπειτα;

— Έπειτα, θα ξέρεις πώς έκανες έχθρο τη βασίλισσά σου. Σε περιμένω δυο νύχτες ακόμα. Άβριο και μεθύριο. Κι' αν δεν έλθεις, να ξέρεις πώς, αν μπορέσω να σου κάνω κακό, θα στο κάνω, όμορφο Ζάμπα, για να μάθεις πώς δεν μπορεί ένας ταπεινός ψαράς να περιφρονηθεί τον έρωτα μιας βασίλισσας, έτσι χωρίς τιμωρία.

Χαίρετσε βαθεία το παλληκάρι κι' έκανε να φύγει.

Τον φώναζε, με φωνή τρεμουλιαστή, αλγάμνη:

— Τρελλή!... του ψιθύρισε τρυφερά, ο πατέρας σου έχει φιλοδοξίες για σένα, βλέπω. Θέλουν να σου δώσουν την πλούσια ξαδέλφη σου. Να ξέρεις πώς η δική μου η αγάπη θα σε κάνει πιο πλούσιο. Σε δυο μέρες θα σου χαρίσω δέκα φορές όσα πλούτη

μπορεί να σου δώσει η Νερίνα. Σκέψου το κι' αυτό... Μπορείς να πηγαίνεις. Χαίρετσε πάλι βαθεία ο Ζάμπα, κι' απομακρύνθηκε με το κεφάλι ψηλά, με υπερήφανη κορμωσιά.

Στο σκοτεινό διάδρομο, τον περίμενε η Σουρούι.

— Λοιπόν;... του ψιθύρισε. Σε ώφειλαν οι συμβούλοι μου;

Την κύτταξε από το ύψος του.

— Όχι! της αποκρίθηκε στεγνά. Κι' αν είσαι έξυπνη, Σουρούι, θα δώσεις στη βασίλισσα να καταλάβει πως η εξουσία της δε θάβει ίσαμε τις καρδιές των ανθρώπων.

Και με τα λόγια αυτά, χάθηκε ο Ζάμπα από το παλάτι.

Μεθύσι ερωτικό

Το φεγγάρι έγερνε κατά τη δύση, κι' ο Ζάμπα έτρεχε στην ακρογιαλιά, για να προλάβει την αγαπημένη του. Από μακριά την είδε, καθισμένη ανάμεσα στα λουλούδια, κι' άκουσε τη γλυκιά της τη φωνή, που τραγουδούσε ένα ερωτικό τραγούδι, λυπημένη.

— Λιλιουβάνα! φώναξε με λαχτάρα. Πετάχτηκε η κοπέλλα. Τα μάτια της στο μισοσκόταδο σπίνιζαν σαν άστρα.

— Με περιμένεις; τη ρώτησε, ζυγώνοντας την.

— Ήρθες; του αποκρίθηκε με φωνή τρεμουλιαστή.

Τα μάτια τους συναντήθηκαν. Τα χέρια τους ενώθηκαν.

— Θέλεις να μου χάρισης την αγάπη σου; ρώτησε σιγά το παλληκάρι.

— Μ' αγαπάς εσύ; τον ρώτησε με μάτια υγρά.

— Ό, Λιλιουβάνα. Σ' αγαπώ. Λένε όμως πως η δική σου η καρδιά είναι σκληρή. Πώς δεν αγαπήσεις ποτέ κανένα;

— Γιατί περιμένα ν' αγαπήσω αληθινά. Για σένα, όμως, Ζάμπα, λένε πως αγαπήσεις πολλές κοπέλλες και πως δεν είσαι πιστός στην αγάπη σου.

Ο κ. Χορταρίδης, φανατικός χορτοφάγος, από τότε που έχασε την κομψότητά του και εξ αιτίας της την κομψότητά του, άρχισε να σκεφτεί να γίνει χορτοφάγος. Ο κ. Χορταρίδης όμως, αϊρέσεως πάντα, έστιατο της...

— Έκεί τρώει μεσημέρι-βράδυ τις δι-άφορες παραλλαγές των χορταρικών του. Το ίδιο συμβαίνει και με τις εορτές. Ο κ. Χορταρίδης επιμένει στις σαλάτες του.

Σαφικά όμως ένας φίλος του ξε-τρυνώνει τον κ. Χορταρίδη πασκαλι-τικά να γευματίσει απολαυστικά ο' να ε-να εστιατόριο ονομαστό για τα ψητά του...

— Πώς!... του λέει τότε κοροϊδευ-τικά. Απαρνθήθηκες λοιπόν τις χορ-τοφαγικές σου θεωρίες;

— Δεν τις απαρνήθηκα καθόλου, α-παντά με ψυχραιμία ο Χορταρίδης. Απεναντίας, ακολουθώ πάντα με φα-νατισμό το σύστημά μου...

— Για τρελό θα μ' έχεις! παρατη-ρεί ο φίλος του. Και τώρα τί τρώς εκεί με τόσο βουλιμία;

— Απλούστατα, τρώω τόν... άπγο-σευμένο καρπό!...

Ο ΦΑΚΟΣ

Γέλασε το παλληκάρι.

— Πεντάμορφη! Έσένα θα σ' αγαπώ όλη μου τη ζωή. Άλλά τί μάς νοιάζει για τη ζωή; Απόψε αγαπιόμαστε, έ, Λιλιου-βάνα; Απόψε λάμπει το φεγγάρι λαγγε-μένο άπάνω από το κεφάλι μας και μάς λέει ν' αγαπηθούμε.

— Έσφισε τα χέρια του γύρω στη λεπτή μέση της. Κι' αυτή έγερνε στον ώμο του με λατρεία, με απόλυτη εγκατάλειψη.

— Έπειτα, άργά, προχώρησαν προς το φουντωτό δασάκι, που μοσχοβολούσε από τα γιαισεμιά κι' από τις γαρβένιες, από τις φοινικίες και τις κοκοτίες.

Το κυματάκι φιλούσε ήδονικά τη λεπτή άμμο, τα πουλιά, μισοκοιμισμένα, τιτίβι-ζαν ερωτικά στις φαλίδες τους.

Και το φεγγάρι έγγραφε στο στερέωμα τον κύκλο που έγραφε χιλιάδες - χιλιάδες χρόνια, βράδια ατέλειωτα, άπάνω από τα κεφάλια των ερωτευμένων...

«Θέλω να τον κάνω να πονέσει»

Ο κήπος του παλατιού ήταν βουδός. Εί-χε δώσει διαταγή η βασίλισσα να μην ά-κουστή γέλιο, να μην άκουστή τραγούδι, να μην άκουστή ερωτικό ψιθύρισμα. Πρώ-τη φορά συνέβαινε αυτό, όσο θυμόνταν κι' οι παλαιότεροι ακόμα. Μονάχα όταν ο θά-νατος περνούσε από το παλάτι, τότε βου-δαίνονταν για λίγες μέρες ο κήπος. Άλλά και πάλι τότε αντίλαλouse από τα μοιρολο-για. Αυτή η απόλυτη σιωπή, ήταν κάτι το πρωτόκουστο, βάραινε όλες τις καρδιές.

Τα παλληκάρια, μαζεμένα σε μιά αι-θουσα, προσπαθούσαν να περάσουν την ώρα τους λέγοντας σιγανά ιστορίες για κυ-νηγι και για ψάρεμα. Κι' οι κοπέλλες, σ' άλλο δωμάτιο, ψιθυριάζα, σχολίαζαν το φέριμο της βασίλισσας.

— Λένε πως είναι άρρωστη, έλεγε η μιά.

— Λένε πως αγαπάει τρελλά κάποιον, ψιθύρισε άλλη.

Κι' οι γλώσσες έδιναν κι' έπαιρναν.

— Παράξενο! Ν' αγαπάη η βασίλισσα και γι' αυτό να βέλη τόσο σιωπή γύρω της.

— Θα πη πως ο ερωτάς της είναι άτυ-χος...

— Πώς μπορεί να γίνη αυτό; Όταν α-γαπάη η βασίλισσα, ξέρει πάντα πως θ' αγαπηθί...

— Έχει γεράσει πιά.

— Μα ποιος θα τολμήση ποτέ να της το πη;

— Αυτό, ναί. Κι' όμως δεν θάπρεπε πιά να γυρεύη αγάπη η Καχουμάνου. Έζησε τόσα χρόνια ερωτικά. Κι' όταν ακόμα ζού-σε ο βασιλιάς Καμεχαμέχα...

— Έδώ οι φωνές χαμηλώναν, κι' οι γλω-σίτσες δούλευαν πιο γρήγορα.

— Τότε, ήταν άπάνω στα νεϊάτα της, και στη φλόγα της. Κανένas άντρας δεν πέρασε που να ήταν όμορφος και νέος, και που να μη δέχθηκε τις ερωτικές της σαι-τιές.

— Ο Καμεχαμέχα τη ζήλευε.

— Γινόταν θηρίο καμιά φορά.

— Λάθος του. Ήταν όμορφη γυναίκα η Καχουμάνου. Δεν είχε το δικαίωμα να τη βέλη μονάχα για τον εαυτό του.

— Φυσικά. Μιά όμορφη γυναίκα, έχει χρέος της να κάνει πολλούς άντρες ευτυχι-σμένους.

— Όπως και μιά όμορφη κοπέλλα. Γέλασαν όλες. Και τότε η κουβέντα άρ-χισε να παίρνει άλλη κατεύθυνση. Οι μικρές αυτές αυλικές, άρχισαν να διηγούνται κάθε μία τις ερωτικές της περιπέτειες. Καμα-ρώναν όταν είχαν να διηγηθούμε πολλά. Έ-κείνες που είχαν χαρίσει την αγάπη τους

στούς περισσότερους άντρες, ένοιωθαν μιά άναμφισβήτητη υπεροχή. Ούτε τους πήγα-νε στο νου να κρύψουν τις ερωτικές τους κατακτήσεις.

Ντρέπονταν εκείνες που δεν είχαν να πού-νε πολλά πράγματα. Κι' αυτές προσπαθού-σαν να συμπληρώσουν με τη φαντασία ό,τι δεν είχε συμβη στην πραγματικότητα.

— Έπειτα, η συζήτηση γύρισε πάλι στην Καχουμάνου.

— Τι νάχη; Τι νάχη;... Γιατί είναι τόσο άρρωστη, όπως λένε, που δε μπορεί ν' ά-κουση γέλιο και τραγούδια;...

— Άλλες βασίλισσες πέθαιναν, και πά-λι δεν έδιναν τέτοια διαταγή...

— Το γέλιο και το τραγούδι κι' ο χορός, είναι τόσο απαραίτητα στη ζωή, όπως ο ήλιος κι' ο άέρας.

— Δεν είναι δικαίωμά της να τα έμ-ποδισί.

— Έπαναστατούσαν οι νεαρές καρδιές. Τα ματάκια σπίνιζαν, και στηθή φουσκιώναν έ-ρωτιάρικα.

— Μονάχα τη Σουρούι θέλει κοντά της.

— Αυτή θα τα ξέρη όλα.

— Ποιά θα μπορέσει να την κάνει να μι-λήσει;

— Καμιά. Η Σουρούι είναι μυστική σαν τον τάφο. Ποτέ δεν άνοίγει το στόμα της να πη λέξι.

— Κι' η Σουρούι φαίνεται θλιμμένη. Ό-ταν περνά στον κήπο, δε σηκώνει τα μά-τια της. Θαρρείς και της έτυχε κανένα με-γάλο κακό.

— Έκοβαν, έρραβαν οι γλωσσίστρες, κι' η φαντασία δεν είχε περιορισμό. Στο τέλος όλες ανατέναζαν.

— Πόσο θα βαστάει αυτό; Οι καλοί μας θα είναι θλιμμένοι κι' αυτοί. Και μεις, χωρίς αγάπη και χωρίς τραγούδι, θα μα-ραθούμε, σαν τα λουλούδια, χωρίς νερό.

Κι' ενώ οι κοπέλλες έλεγαν τα δικά τους άπάνω στα βασιλικά διαμερίσματα, η Σου-ρούι, καθισμένη στα πόδια της Καχουμά-νου, σαν πιστό σκυλί, προσπαθούσε να της γλυκάνη τον πόνο της.

— Μην άπελπίζεσαι, βασίλισσα μου. Πέρασαν, ναί, τρεις ημέρες κι' ο Ζάμπα δεν φάνηκε, αλλά δεν πρέπει ν' άπελπίζεσαι. Είναι ένα παλληκάρι λιγάκι ιδιότροπο. Μπο-ρεί να φανη τώρα, εκεί που δεν τον περιμέ-νεις...

Η Καχουμάνου ήταν έαπλωμένη σε μιά ψάθα κι' έπαιζε με το λουλουδέσιο στεφάνι που είχε γύρω από το λαιμό της.

— Αν ήταν ναρθη, δεν θα περίμενε να περάσουν ούτε οι δυο μέρες, είπε.

— Ναί, αυτό θα ήταν το σωστό. Άλλά, σου λέω ο Ζάμπα δεν είναι σαν όλα τα παλληκάρια.

Πεταχτηκε η Καχουμάνου.

— Είναι σαν όλα τα παλληκάρια, Σου-ρούι. Είδες; Όλοι με άποφύγουν! Κι' αυ-τοί πούρνονται κοντά μου, κι' αυτοί που κάνουν τάχα πως με θαυμάζουν και πως εί-ναι ερωτευμένοι μαζί μου, λένε ψέμματα.

— Κυρά μου, ξεφώνισε η σκλάβα. Πώς το λες αυτό; Δεν είναι ερωτευμένος μαζί σου ο Μακουπού;

Κούνησε η βασίλισσα το κεφάλι της.

— Κάνει πως είναι ερωτευμένος, καλή μου. Κάνει...

— Μα αυτός μπορεί να σκοτωθί για σένα!...

— Αύτός; Δεν θυσιάζει ούτε μιά τρίχα της κεφαλής του για μένα. Όσο είναι ο έπίσημος ευνοούμενός μου, έχει βέβαια χρέος να παίξη το ρόλο του ερωτευμένου. Την αγάπη του την πληρώνω ακριβά. Τί τι-μές δεν τούδωσα, τί χατήρια δεν τούκανα;

— Όλες τις παρανομίες τις κάνει, κι' εγώ τις άνέχομαι. Και γιατί, Σουρούι; Έπειδη τρέ-μω μη μου δείξη κι' αυτός καμιά μέρα πως δεν αξίζει πιά τίποτα η αγάπη μου...

— Τί σκληρά που μιλάς για τον εαυτό σου, βασίλισσά μου!...

— Λέω την αλήθεια! Ο Μακουπού, εί-ναι είκοσιπέντε χρόνων. Μπορεί στ' αλήθεια να μ' αγαπάη έμένα, που τον περνάω εί-κοσι χρόνια;

— Πάλι ο καυμός για τα χρόνια σε τρώει! Έσύ δεν είσαι σαν όλες τις γυναί-κες!...

— Είμαι σαν όλες τις γυναίκες, Σου-ρούι! Γέρασε το κορμί μου. Νέρασε το

πρόσωπό μου, η καρδιά μου όμως δεν γέ-ρασε...

— Όταν δεν γερνάη η καρδιά, η γυναί-κα είναι πάντα νέα!...

— Όχι, καλή μου! Όταν δεν γερνάη η καρδιά και γερνάη το κορμί, τότε αρχίζουν τα δάκρυα κι' οι καυμοί...

— Βασίλισσά μου! είπε η Σουρούι, άγ-καλιάζοντας τα γόνατα της κυράς της, διώ-ξε τις μαύρες ιδέες. Άφρησε τα τραγούδια ν' αντίλαλουν πάλι στο παλάτι σου και διάταξε τον Μακουπού, ναρθη κοντά σου. Κι' αν δεν πιστεύεις στην αγάπη του Μα-κουπού, αν αλήθεια φαντάζεσαι πως από συμφέρον κάνει αυτός πως σ' αγαπάει, κά-λεσε κοντά σου τον Σιμουκουάνα. Θυμάσαι τί δάκρυα έχυσε αυτός όταν έπαφες εσύ να τον αγαπάς; Θυμάσαι πόσες νύχτες έρχό-ταν κάτω από τα παράθυρά σου με την κι-θάρα του και τραγουδούσε θλιμμένα; Θυ-μάσαι πόσο του κόστισε ο χωρισμός σας;

— Ναί, αναστέναζε η Καχουμάνου. Αυτός μ' αγαπούσε αληθινά!...

— Και τον πίκρανες τόσο!

— Όταν έπαψα να τον αγαπώ, του το είπα καθαρά.

— Τώρα όμως, δεν νοιώθεις τίποτα γι' αυτόν; Τώρα που είσαι θλιμμένη δεν φαν-τάζεσαι πως η αγάπη του θα σου κάνει καλό; Και θα τον κάνεις τόσο ευτυχισμένο κι' αυτόν!...

Τα μάτια της βασίλισσας σπίνιζαν. Τα μάγουλά της πήραν κάποιο ζωηρό χρώμα.

— Ίσως νάχης δίκιο, αναστέναζε.

Χαρούμενη η ακόλουθη πήρε φόρα.

— Είναι το μόνο γιατρικό, βασίλισσά μου. Περιφρόνησε τον Ζάμπα! Ο Σιμου-κουάνα είναι πιο όμορφος και πιο δυνατός.

Ο Σιμουκουάνα, είναι λεπτός και μορφο-μένος. Έχει ταξιδέψει, έχει γυρίσει τον κό-σμο. Τί είναι ο Ζάμπα; Ένας ψαράς, που δεν ξέρει τίποτ' άλλο από το λιμάνι μας.

Ο Σιμουκουάνα, θυμάσαι τί ώραιες ιστο-ρίες ήξερε να λη, απ' όλο τον κόσμο!...

— Ναί, ναί! ψιθύρισε η Καχουμάνου. Ή-ταν ευχάριστος, όταν τον αγαπούσα...

— Έπειτα, το πρόσωπό της πήρε μιά θλι-μένη έκφραση.

— Άλλά δεν τον αγαπώ τώρα. Γιατί να τον καλέσω κοντά μου; Δεν θα μου δώση πιά χαρά η αγάπη του.

— Έτσι νομίζεις; Πέρασαν όμως δυο χρόνια από τότε, που τον έδιωξες! Θα τον ιδής με καινούργια μάτια.

— Λες;

— Είμαι σίγουρη, κυρά μου. Άφρησε με να πάω να τον καλέσω. Δυο χρόνια ζή μα-ραμένους, μακριά από το παλάτι ο Σιμου-κουάνα.

— Είναι παντρεμένος. Έχει τόσα παιδιά.

— Μή βιάζεσαι, βασίλισσά μου... της είπε η Σουρούι. Δεν είναι σωστό να δείξεις πως

ού κακοφάνηκε η περιφρόνηση του Ζάμπα.

Δεν πιστεύω να μην έζησε ημέρες χαρού-μενες με την οικογένειά του.

— Όχι, αφέντρα μου. Ζή μαραμένους, το ξέρω. Κάθε μέρα αναστενάζει και θυμάται τις ευτυχισμένες ημέρες που πέρασε στα πόδια σου, τότε που ήσουν γι' αυτόν ο ή-λιος κι' η χαρά.

— Δεν ξέρω τί να κάνω! αναστέναζε η βασίλισσα.

— Δώσε μου τη διαταγή να πάω να τον βρώ. Και ξέρεεις;

— Έσκόψε η σκλάβα, μ' ένα ύφος πονηρό.

— Ξέρεις, αφέντρα μου, ποιά θα είναι το άστέιο; Η ζήλεια του Μακουπού.

— Τώρα, που έχει την ευτυχία στα χέρια του, ίσως να μη την καταλαβαίνει. Όταν όμως ιδη πώς έφερες άλλον στη θέση του, θα γίνη θηρίο. Έχει γούστο να σκοτωθούν οι δυο άντρες για το χατήρι σου.

Τα μάτια της Καχουμάνου άστραψαν.

— Το πιστεύεις Σουρούι;

— Είμαι σίγουρη! φώναξε η ακόλουθη, ένθουσιασμένη από τα δικά της τα λόγια.

— Για άκού! Λες, κι' ο Ζάμπα, να ζη-λέψη;

— Σάστισε η γυναίκα.

— Τί θέλεις να πης; Γιατί θα ζηλέψη;

— Δεν με καταλαβαίνεις, Σουρούι; Δεν καταλαβαίνεις πως απ' όλους το Ζάμπα θέ-λω να κάνω να πονέση. Θάβει να τον εκ-δικηθώ σκληρά.

— Γι' αυτό πρέπει νάχη υπομονή. Κά-νε πρώτα τον Μακουπού να ζηλέψη. Όσο για το Ζάμπα, θαρρη η ευκαιρία που θα του πληρώσης ακριβά το φέρισιμό του.

— Μή βιάζεσαι, βασίλισσά μου. Δεν είναι σωστό να δείξεις πως σου κακοφάνηκε η περιφρόνηση αυτού του άνοητου νεαρού. Άφη-σε τα πράγματα να ροιζούνε μοναχά τους. Στο μεταξύ όμως εσύ, ζήσε ευτυχισμένη με την αγάπη του Σιμουκουάνα και με την πί-κρα του Μακουπού.

— Έχεις δίκιο! φώναξε η Καχουμάνου. Πήγαμε, Σουρούι. Τρέξε! Πες στον Σιμου-κουάνα πως τον κάνω πάλι τον πιο ευτυχι-σμένο άνθρωπο του κόσμου. Πες του πως τώρα ξαφνικά φούντωσε η αγάπη μου, σαν τη σπίθα που χρόνια είναι κρυμμένη στη στάχτη. Πες του πως τον περιμένω απόψε.

— Τρέχω, αφέντρα μου! είπε με χαρά η ακόλουθη.

— Και πές στις κοπέλλες ν' άρχίσουν πάλι τα τραγούδια. Πές τους πως έγινα καλά. Κι' ας έλθουν οι υπηρέτριες να με ντύσουν, να με στολίσουν. Άπόψε θα κάνω τον Σιμουκουάνα αληθινά ευτυχισμένο!...

Μιά βασίλισσα περιμένει

Σαν να είχε πατήσει κάποιο μαγικό κουμπί, σε λίγο το περιβάλλον πλημμύρι-

— Μή βιάζεσαι, βασίλισσά μου... της είπε η Σουρούι. Δεν είναι σωστό να δείξεις πως

ού κακοφάνηκε η περιφρόνηση του Ζάμπα.

ἀπὸ γέλια καὶ τραγούδια. Τὰ νεῖστα πού
εἶχαν περιοριστῇ τὸς ἡμέρες ξέσπασαν
ξαφνικά μ' ὅλη τὴν ὀρμή τῆς ἐρωτικῆς φλό-
γας ποὺ καίγε στὰ στήθη τους. Οἱ χοροὶ
ξανάρχισαν σ' ὅλες τὶς γωνίες τοῦ κήπου.
Μπράτσα ὑψώθηκαν στρογγυλά, φιδίσια,
κυματιστα, χεῖλη χαμογέλασαν, κι' οἱ νεα-
ροὶ μὲ τὶς κιθάρες τους ἐπαίαν, κι' ἐδω-
χναν μὲ τοὺς ἐρωτικούς σκοποὺς τῆς μελαγ-
χολίας.

Χέρια ἐπιτίθειαν στολίσαν τὴν Καχουμά-
νο. Οἱ ὑπέρτερες τῆς γελοῦσαν, πηγαῖαν
ἐρχόνταν, πολυσχολές, χαρούμενες σὰν τὶς
μελίσσες πού ἀνακαλύπτουν ἕνα καινούρ-
γιο ἀνθό. Ὅλες καταλάβαιναν πὼς ἡ βα-
σίλισσά τους περιέμενε κάποια ἐρωτικὴ εὐ-
τυχία. Ὅλοι καταλάβαιναν πὼς οἱ ἡμέρες
τοῦ πένθους πού εἶχαν μεσολαβήσει ἐκρυ-
βαν κάποιο ἐρωτικὸ καὶ χαμό. Μὰ τώρα τὸ
σύννεφο εἶχε περάσει, κι' αὐτὸ εἶχε σημα-
σία. Τώρα ὅλα ξαναμπαιναν στὴ θέσι τους.
Ἡ Καχουμάνο κуттаζόταν στὸν καθρέ-
φτη.

Στὸ μεταξύ ἡ νύχτα ἀπλώσε τ' ἀσημέ-
νια πέπλα τῆς παντοῦ.

Ἡ Καχουμάνο ἦταν ἔτοιμη κι' ἡ Σου-
ρουὶ ἀργούσε.

Ἐπὶ τέλους φάνηκε. Τὸ πρόσωπό τῆς ἔ-
δειχνε χαρά. Πίσω ὅμως ἀπὸ τὴν χαρά, τὸ
διαπεραστικὸ μάτι τῆς βασιλίσσας, σὰν νὰ
διάβασε κάποια ἀμχανία.

— Λοιπὸν; τὴ ρώτησε ἀπὸ τὸ κατῶφλι.
— Τὸν ἔφερα! ἀποκρίθηκε ἡ γυναῖκα.

Ἡ Καχουμάνο ἀναστέναξε μ' ἀνακούφισι.
— Πού εἶναι;

— Ἐξω. Περιμένει τὴν προσταγὴ σου γιὰ
ναρθὴ κοντά σου!

— Πές μου τὰ ὅλα. Πὼς τὸν ἤρρες; Τί
ἔκανε, ὅταν τὸν μίλησες; Ἐδείξε ἐκπληξι,
χαρά; Τί σοῦ εἶπε;

— Θὰ στὰ πῶ ὅλα, κυρά μου. Τὸ σπῆτι
τοῦ εἶναι μακριὰ στὸ βουνό. Ἐνα πολὺ ὠ-
ραῖο σπῆτικι, τρίγυρο μὲ χίλια λου-
λούδια. Ὅταν ἐφθασα, ἄκουσα ἀπὸ μακριὰ
γέλια παιδιάτικα, καὶ τραγούδια. Ζύγισα.
Ὁ Σιμουκουάνα ἦταν στὸν κήπο μὲ τὴ γυ-
ναῖκα του καὶ μὲ τὰ παιδιά του...

Δάγκωσε τὰ χεῖλη τῆς Καχουμάνο.
— Λοιπὸν; Πὼς τὸν φάνηκε; Φαίνονταν
θλιμμένος ἐκεῖνη τὴν ὥρα;

— Δὲν ξέρω, ἀποκρίθηκε σιγανὰ ἡ Σου-
ρουὶ. Δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω.

— Πὼς εἶναι ἡ γυναῖκα του; Καμμιά ἄ-
σχημη σίγουρα;

— Ναι... μάλλον ἄσχημη...

— Εἰκοσιτρίων χρονῶν!

— Χμ... Λοιπὸν, λέγε!

— Τὸν φώναξα ἰδιαιτέρως, καὶ τοῦ εἶπα
τὸ μὴνυμά σου...

— Λέγε λοιπὸν, γιατί σταματᾷς; Χά-
θηκε;

— Πὼς δὲν χάθηκε...
— Δὲν φαίνεται νὰ τὸ λές μὲ πεποιθῆ-
σι! εἶπε ἡ Καχουμάνο ἀνυπόμονα.

— Χάρηκε, βασίλισσά μου. Ἀλλά, ξέ-
ρεις, δὲν μποροῦσε νὰ δεῖξῃ καὶ τρελλὴ χα-
ρά, ἀφοῦ πῶς περᾶ ἦταν ἡ γυναῖκα του.

— Πάντως δέχθηκε πρόθυμα ναρθῇ;
— Ἀμέσως!

— Δὲν ἔφερε ἀντίρρηση;

— Ὅχι... Διηλάθῃ, μοῦ εἶπε πὼς φο-
δαται μὴ ζηλέψῃ ἡ γυναῖκα του...

— Σοῦ εἶπε τέτοιο πράγμα; Τόλμησε
νὰ σκεφθῇ τὴ γυναῖκα του, τὴ στιγμή πού
τὸν καλοῦσα ἐγώ;

— Γιὰ μιὰ στιγμή! φώναξε ἡ Σουρουὶ.
Γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα, βασίλισσά μου!

Ἐπειτα, ἀμέσως, μπροστά μου, πῆγε στὴ
γυναῖκα του, καὶ τῆς εἶπε πὼς ἡ βασίλισσα
τὸν καλεῖ στὸ παλάτι γιὰ κάποια ὑπηρεσία.

— Τί ἔκανε ἡ γυναῖκα του;

— Στρογγύλεψε τὰ μάτια τῆς, μεγάλη -
μεγάλα, καὶ μοῦ φάνηκε πολὺ παραξενε-
μένη...

— Κι' αὐτὸς; Αὐτὸς, τί ἔκανε; εἶπε ἡ
Καχουμάνο, μὲ αγωνία.

— Αὐτὸς ἦρθε μαζί μου, ἀμέσως. Καὶ
τώρα περιμένει.

— Φώναξε τὸν, εἶπε γρήγορα ἡ βασι-
λίσσα.

Στὴν πόρτα ὅμως κάλεσε πίσω τὴ Σου-
ρουὶ.

— Γιὰ πές μου ἄκόμα! Πὼς τὸν ψυχο-
λόγησε; Φαίνεται νὰ μ' ἀγαπά; Ἡ ἦρθε
μονάχα ἀπὸ ὑποχρέωσι νὰ ὑπακούσῃ στὴ
διαταγὴ μου;

— Σ' ἀγαπᾷ, κυρά μου, σ' ἀγαπᾷ!
Πὼς τὸ ρωτᾷς αὐτό;

— Πές του πὼς τὸν περιμένω! πρόστα-
ξε πάλι ἡ βασίλισσα. Καὶ νὰ μὴ μᾶς ἐνο-
χλήσῃ κανεὶς ὡς τὸ πρῶτ'...

Χιόνια στὶς καρδιές

Ὁ Σιμουκουάνα ἦταν ἕνας ἀντρας τριαν-
ταπέντε χρονῶν. Ψηλός, δυνατός, ἀθλητι-
κός ὅπως ἦταν ὅλοι οἱ νέοι πού εἶχε τιμῇ-
σει μὲ τὴν εὐνοία τῆς ἡ βασίλισσας. Ἦταν
ὁμορφα ντυμένος καὶ τὸ φέρεμά του ἐδει-
χνε εὐγενικό ἀντρα.

Μπήκε στὸ βασιλικὸ δωμάτιο κι' ὑποκλί-
θηκε βαθεῖα ἀπὸ τὸ κατῶφλι.

Ἡ Καχουμάνο, μισοξαπλωμένη στὴν πο-
λυθρόνα τῆς, τοῦ χαμογέλασε μὲ τὸ πιὸ
προκλητικὸ τῆς χαμόγελο.

— Σιμουκουάνα, εἶπε γλυκά, ἔλα κον-
τά. Δὲν σε κάλεσα, γιὰ νὰ σταθῇς σὰν ξέ-
νος στὸ κατῶφλι νὰ περιμένῃς διαταγές.

Διστακτικὰ προχώρησε ὁ ἀντρας.

— Κάθησε ἐδῶ! πρόσταξε ἡ βασίλισ-
σα, καὶ τοῦδεῖξε μιὰ ψάθα στὰ πόδια τῆς.

Κάθησε ὁ νέος, καὶ τὴν κύτταξε μὲ σε-
βασμό.

— Σιμουκουάνα, ἄρχισε ἡ Καχουμάνο μὲ
τῆς...

φωνὴ βραχνή. Δυὸ χρόνια πέρασαν ἀπὸ τό-
τε πού χωρίσαμε. Ἰσως νάχης κάποια πί-
κρα στὴν καρδιά σου. Ἀλλά, ξέρεις πὼς
ἐγὼ φάνηκα πάντα εὐχάριστη στὴ ζωὴ μου.
Ἡ ἀγάπη δὲν θέλει ψέμματα. Τότε πού σοῦ
εἶπα πὼς ἐπαψα νὰ σ' ἀγαπᾷ, σούλεγα ἁ-
λῆθεια. Τώρα ὅμως, πού σὲ κάλεσα πάλι
κοντά μου, θέλω νὰ πιστέψῃς πὼς σ' ἀγα-
πῶ. Σ' ἀγαπῶ ὅπως τὴν πρώτη μέρα πού
ἤρθες κοντά μου. Λοιπὸν, ἀγαπημένε μου,
ξέχασε τὰ δυὸ δυστυχισμένα χρόνια. Κι'
ἀν ἔχους δάκρυα, θὰ στὰ στεγνώσω μὲ τὰ
φιλιὰ μου, πού θὰ τῆς πῶς ἀξίζει νὰ ὑπο-
φέρῃς, γιὰ νὰ κερδίσης τόσο εὐτυχία!...

Ἐνα ἀμφίβολο χαμόγελο πέρασε στὴ φυ-
σιολογία τοῦ ἀντρα. Καὶ τὰ χεῖλη του
πρόφεραν σιγὰ:

— Σ' εὐχαριστῶ, βασίλισσά μου...

Σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τῆς ἡ βα-
σίλισσα. Τὸ κορμί τῆς, βαρὺ, πληθωρικό,
ἄχαρο, φαίνονταν νὰ τὴν ἐμποδίζει στὸ περ-
πάτημα. Μ' ὅλα αὐτὰ, ξαπλώθηκε στὴν ψα-
θα δίπλα στὸν παλιὸ τῆς εὐνοοῦμένο.

— Σιμουκουάνα, τοῦ ψιθύρισε, ἀκου-
μπώντας τὸ κεφάλι, τῆς ἐρωτικά στὸν ὦμο
του. Θέλω νὰ μοῦ δεῖξῃς πὼς δὲν μοῦ κρα-
τᾷς κακία. Θέλω νὰ μοῦ δεῖξῃς πὼς ὅταν
μουλεγεῖς τότε ὅτι θὰ θυμῶσαι πάντα τὴν
ἀγάπη μας καὶ θὰ μ' ἀγαπᾷς ὡς τὸν τά-
φο, δὲν μουλεγεῖς ψέμματα...

Ἀπρόθυμα πέρασε ὁ ἀντρας τὸ χεῖρ του
γύρω ἀπὸ τὸ βαρὺ κορμί. Καὶ τὰ χεῖλη του
ἀκούμπησαν ψυχρὰ στὰ δικά τῆς, πού ζη-
τούσαν φλογισμένα τὰ φιλιὰ του. Τόνοιω-
σε τὸ φιλὶ αὐτὸ σὰν πάγο μέσα στὴν καρ-
διά τῆς ἡ βασίλισσας. Ὡστόσο δὲν ἤθελε νὰ
υποχωρήσῃ.

— Σιμουκουάνα, τοῦ εἶπε, προσπαθών-
τας νὰ δώσῃ στὸ πρόσωπό τῆς μιὰ ἔκφρα-
σι εἰκοσάχρονης κοπέλλας. Θὰ γελάσουμε
ἐπειτα πολὺ. Ξέρεις ὁ Μακουπού, εἶναι τρελ-
λὰ ἐρωτευμένος μαζί μου πάντα. Ἀλλά, εἴ-
ναι πολὺ κουραστικός. Θέλω ν' ἀπαλλαγῶ
ἀπὸ τὴν ἀγάπη του. Θάρρῃ κατὰ τὰ μεσά-
νυχτα. Καὶ θὰ τοῦ παρουσιάστῃς ἐσύ. Θὰ
βγαίνῃς ἀπὸ τὴν κάμαρά μου. Καὶ τότε θὰ
γελάσουμε, ἔ, ἀγαπημένε μου;

— Ὁ ἀντρας ἀναστέναξε ἀνεπαίσθητα.

— Ναι, βασίλισσά μου...

Ἡ Καχουμάνο τὸν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά
τῆς...

Ἐξω τὰ τραγούδια πλημμύριζαν τὸν ἀέ-
ρα μ' ἔρωτα καὶ μὲ χαρά. Τὸ φεγγάρι ἔμ-
παινε ἀπάνω ἀπὸ τὰ λουλούδια, ἀπάνω ἀ-
πὸ τὶς φοινικίες, καὶ κύτταζε περίεργα μέ-
σα στὸ βασιλικὸ διαμέρισμα. Κι' ἐπειτα
γελοῦσε πονηρὰ καὶ χαϊρέκακα. Καὶ τὸ φεγ-
γάρι βάλεγε ἀν εἶχε γλώσσα ἀνθρώπινη:

«Τώρα βρίσκεσαι στὴν ἀγκαλιά τοῦ
Σιμουκουάνα, βασίλισσα Καχουμάνο. Τά-
ρα θέλεις νὰ πιστέψῃς πὼς εἶσαι εὐτυχι-
σμένη πάλι, γιατί σε σφίγγει στὴν ἀγκα-
λιά του ἕνας ἀντρας ὁμορφος καὶ δυνατός.
Κι' ὅμως, σὰν ἀγκάθι μέσα στὴν καρδιά
σου μπαίνει ἡ ὑποψία!

»Καὶ λές:

— Μὲ κόπο μοῦ χαρίζει αὐτὲς τὶς ἐρω-
τικές στιγμές. Μὲ ἀποστροφῇ, σὰν ἐνοχλη-
τικὸ καθκὸν μένει κοντά μου.

»Μιὰ ὑποψία στὴν ἀρχή, πού ὅσο περ-
νάει ἡ ὥρα γίνεται βεβαιότης.

»Γνώριζες τὸσων ἀνδρῶν τὰ χάδια, βα-
σίλισσα Καχουμάνο! Γνώριζες τόσα ἀγκα-
λίσματα, καὶ ξέρεις καλὰ νὰ ξεχωρίσης
τὸ ἀληθινὸ πάθος ἀπὸ τὴν προσποιητὴ ἀ-
γάπη. Ξέρεις νὰ ξεχωρίσης τὰ χάδια καὶ τὰ
φιλιὰ. Νοιώθεις καλὰ πὼς τὰ φιλιὰ πού σοῦ
δίνουν αὐτὰ τὰ χεῖλη εἶναι ψεύτικα...

»Κι' ἐσύ δὲν τὸν ἀγαπᾷς πιά αὐτὸ τὸν
ἀντρα! Κι' ἐσύ, στὴν ἀγκαλιά του, ἀνεί-
ρευσαι τὸν ἄλλον, τὸ εἰκοσιπεντάχρονο
παλληκάρι, τὸν ἀκατάδεχτο, τὸν πιὸ ὁμορ-
φο καὶ πιὸ δυνατό. Εἶχες συνηθιστῇ ἄλλο-
τε, πάντα νὰ διαλέγῃς τοὺς πιὸ ὁμορφους
καὶ τοὺς πιὸ δυνατούς, βασίλισσα Καχου-
μάνο. Τώρα νοιώθοντας πὼς ξεπέφετε
πρόσφες τὸν ἔρωτά σου στὸν ἀντρα πού
εἶχες ἀποδιώξῃ μιὰ φορά. Κι' ὁ ἀντρας αὐ-
τός δὲν τολμᾷ νὰ σοῦ ἀρνήθῃ. Ἦρθε κον-
τά σου. Τὸν πρόσταξες νὰ σ' ἀγαπήσῃ καὶ
σ' ἀγαπᾷ. Ἀλλά τὸ κορμί του εἶναι χω-
ρὶς ψυχὴ. Κι' ἐσύ τὸ νοιώθεις, καὶ προσπα-
θεῖς νὰ μὴ τὸ πιστέψῃς. Προσπαθεῖς νὰ φα-
νῇς ἀληθινὰ ἐρωτευμένη, ἀλλοίως θὰ πε-
θάνῃς ἀπὸ τὴν ντροπὴ σου»...

Τὸ φεγγάρι βάλεγε κι' ἄλλα πολλά, ἀν
εἶχε ἀνθρώπινη λαλιά.

Τώρα ἡ βασίλισσα Καχουμάνο κύτταξε

τὸν Σιμουκουάνα πού ἐτοιμαζόταν νὰ φύγῃ.
Γελοῦσε, φερόταν σὰν μικρὸ κοριτσάκι καὶ
τοῦλεγε, χτυπώντας τὰ χέρια τῆς:

— Πρόσεχε ἀγαπημένε μου. Θὰ σε ἰδῇ
ὁ Μακουπού. Πρόσεχε! Δὲ θέλω φασαρίες
καὶ αἱμάτα.

Ὁ Σιμουκουάνα, τῆς ἀποκρίθηκε μὲ ἀ-
πάθεια:

— Ἐνοια σου, βασίλισσά μου. Δὲν ἔχω
σκοπὸ νὰ κάνω φασαρία...

— Μὰ αὐτὸς θὰ κἀν ἂν σε ἰδῇ.

— Θὰ φύγῃ πρὶν ἔρθῃ. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιὸ
φοβνίμο!...

Φαίνονταν κουρασμένος καὶ μελαγχολι-
κός. Δὲν μποροῦσε ν' ἀποκριθῇ μὲ γέλια
στὰ δικά τῆς τρελλὰ γέλια, ὅσο καὶ νὰ
προσπαθοῦσε.

Καὶ τὴν ὥρα πού ὑποκλίθηκε βαθεῖα κι'
ἀποχαιρέτησε τὴ βασίλισσα, ἐκείνης τῆς
φάνηκε πὼς ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι. Μὰ
πάλι δὲν θέλησε νὰ τὸ πιστέψῃ, καὶ τὸν
ξεπροβόδιζε, λέγοντάς του μὲ γέλια, σιγὰ:

— Πρόσεχε!... Πρόσεχε!...

Μιὰ συνάντησι πολὺ εἰρηνική

Καθὼς ἄνοιξε τὴν πόρτα τοῦ βασιλικοῦ
διαμερίσματος ὁ Σιμουκουάνα, βρέθηκε ἀν-
τιμέτωπος μὲ τὸν Μακουπού πού ἐρχόνταν,
τὴ συνηθισμένη του ὥρα.

Ἀπὸ τὴν μισανοιχτὴ πόρτα, ἡ βασίλισ-
σα, κύτταξε τοὺς δυὸ ἀνδρες κι' ἡ καρδιά
τῆς χτυποῦσε τρελλὰ, μὲ φόβο καὶ μὲ πᾶ-
θος.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος φοβόταν. Ὁ φόβος
κάθε γυναῖκας σὲ τέτοιες περιστάσεις. Ἀ-
πὸ τὸ ἄλλο μέρος ποθοῦσε, ποθοῦσε τρελ-
λὰ νὰ γίνῃ κανένα δράμα γιὰ τὴν ἀγάπη
τῆς κι' ἂς μὴ ταίριαζε αὐτὸ μὲ τὴ βασιλι-
κή τῆς ἀξιοπρέπεια.

Ὁ Μακουπού κύτταξε τὸν Σιμουκουά-
να, σὰν νὰ μὴ τὸν ἀναγνώριζε στὴν ἀρχή.

Ἀμέσως μετὰ, κατάλαβε πὼς ἦταν ὁ
προκατόχος τοῦ στὴν εὐνοία τῆς βασιλι-
σας. Καὶ τὸν χαϊρέτησε μὲ χαρά.

— Ὁ, Σιμουκουάνα! Πόσο καιρὸ ἔχεις
νὰ φαῖνῃς ἀπὸ δῶ; Πὼς ἦταν αὐτὸ ναρθῇ;

Ὁ ἄλλος τάχασε κάτω γιὰ μιὰ στιγ-
μή. Ἐπειτα ἀποκρίθηκε:

— Μακουπού, ἦταν διαταγὴ τῆς βασι-
λίσσας.

— Ἀ, ἔτσι;

Ἡ καρδιά τῆς Καχουμάνο χτύπησε πιὸ
γοργὰ, γιατί τῆς φάνηκε στὸν τόνο τῆς φω-
νῆς τοῦ Μακουπού πὼς διέκρινε κάποιο
θυμὸ.

Τὴν ἄλλη στιγμή ὅμως ἄκουσε τὸ γέλιο
τοῦ πνιχτό:

— Βλέπει κανεὶς παράξενα πράγματα
σ' αὐτὸ τὸν κόσμο!...

Ἐπειτα, ἀποχαιρέτισμός. Ὁ Σιμου-
κουάνα ἔφυγε.

Δὲν πρόφθασε ἡ βασίλισσα νὰ σκεφθῇ
τί σημαίνει τὸ πνιχτὸ ἐκεῖνο γέλιο.

Ὁ Μακουπού μῆκε στὸ δωμάτιο. Δὲν
φαίνονταν καθόλου θυμωμένος. Ἰσα - ἰσα,
κάτι φαίνονταν νὰ τὸν διασκεδάζῃ πολὺ.

Πῆγε κοντά τῆς, τὴ φίλησε τυπικά, χλια-
ρά, ὅπως πάντα τὸν τελευταῖο καιρὸ.

Καὶ τὴ ρώτησε, μὲ φωνὴ κουρασμένη:

— Λοιπὸν, ἀγάθι μου; Εἶχες τὴν ἐπί-
σκεψι τοῦ Σιμουκουάνα;

Τὰ μάτια τῆς βασιλίσσας σπῆθισαν.

— Ναι, ἀποκρίθηκε καὶ κατέβασε τὰ μά-
τια, μὲ ἕνα ὕφος πού ἦταν σὰν νὰ τοῦ τὰ
ὠμολογούσε ὅλα.

Ὁ Μακουπού ὅμως δὲν φάνηκε νὰ δῖνῃ
σημασία. Προχώρησε πρὸς ἕνα βάζο μὲ
λουλούδια, πῆρε ἀφηρημένα ἕνα κι' ἐπειτα
γύρισε στὴ βασίλισσα, μὲ ὕφος παραχαϊ-
δεμένου παιδιοῦ.

— Ἀγαπημένη μου, εἶπε, ξέχασα νὰ σοῦ
πῶ κάτι χτές. Οἱ φαρᾶδες μου ἐπιασαν
πολλὰ ψάρια. Καὶ φυσικά, τὰ ξεφόρτωσαν
στὸ ἰδιαιτέρου λιμάνι μου...

Ἡ Καχουμάνο σούφρωσε τὰ φρύδια τῆς.

— Πάλι θέλεις νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τὸ φόρο,
Μακουπού...

Γέλασε αὐτός.

— Ἐχεῖ γούστο νὰ πληρώσω κι' ἐγὼ
φόρο!...

— Ναι, γιατί ὄχι;...

Πῆγε κοντά τῆς, πέρασε τὰ χέρια του
γύρω στὴ μέση τῆς, μὲ μιὰ κίνησι σίγουρη
καὶ κατακτητική.

— Ἐπειδὴ μ' ἀγαπᾷς! τῆς εἶπε.

Ἡ Καχουμάνο ἀνατίρασε. Κατάλαβε
σ' αὐτὴ τὴν κίνησι τοῦ εὐνοομένου τῆς τό-
ση ψυχρότητα, τὸσων κυνισμό, πού θάθελε

νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ τὸν χτυπήσῃ στὸ πρό-
σωπο. Τὰ λόγια του, ἡ στάσι του, ὅλα τῆς
φώναναν τὴν ἀλήθειαν:

«Μονάχα τὸ συμφέρον τὸν κρατεῖ κοντά
σου. Μονάχα τὸ συμφέρον!»

Ὡστόσο δὲν τόλμησε νὰ τοῦ δεῖξῃ τί-
ποτα. Τοῦ χαμογέλασε, καὶ τοῦ εἶπε μὲ τὸ
κοριτσιώτικο ὕφος, πού τῆς ἄρεσε νὰ
παίρνῃ:

— Θὰ δοῦμε, τρελλόπαιδο, θὰ δοῦμε...

Ὁ Μακουπού ἦταν μάλλον κοντός, λεπτός
σβέλτος. Οἱ γονεῖς του ἦταν φτωχοὶ ἀπλοί-
κοι. Αὐτὸς ἀπὸ μικρὸς εἶχε μὴν στὸ παλά-
τι, πρῶτα σὰν ὑπέρτερος. Μιὰ μέρα, τὸν
ἀνακάλυψε ἡ Καχουμάνο, κι' εἶδε πὼς τὰ
μάτια του σπῆθισαν παραξένα καὶ πὼς τὸ
γέλιο του ἦταν τσαχπνίκο. Αὐτὸ ἦταν ἀρ-
κετό. Τὴν ἄλλη μέρα τὸν κάλεσε κοντά τῆς.

Καὶ δυὸ χρόνια τώρα ὁ Μακουπού, ἕνας
νεαρὸς εἰκοσιεπτά χρονῶν, ἦταν σὰν βασι-
λῆας. Γιατὶ ἡ Καχουμάνο δὲν τοῦ χαλοῦσε
ποτέ τὸ κατήρι...

Διψασμένη γιὰ φιλιὰ, θέλησε νὰ τὸν δαι-
μονίσῃ.

— Μακουπού, τοῦ εἶπε μ' ἕνα τσαχπνί-
κο γέλιο. Ζήτησέ μου ὅτι ἐχεις νὰ μοῦ ζη-
τήσης, ὅποια χάρι θέλεις. Γιατὶ, ὅπου καὶ
νὰ εἶναι, μοῦ φαίνεται πὼς θὰ πάψῃς πιά
νάχῃς τὸ δικαίωμα νὰ μοῦ ζητᾷς κάτι...

Ἐνα σύννεφο πέρασε ἀπ' τὴ φυσιογνω-
μία του.

— Εἶναι φοδέρα αὐτό; τὴ ρώτησε.

— Διόλου. Σοῦ λέω ὅτι αἰσθάνομαι...

— Αὐτὸ τὸ περίμενα... τῆς ἀποκρίθη-
κε καὶ τὰ μάτια του ἀστράψαν τσαχπνί-
κα, χαρούμενα. Τὸ περίμενα, Καχουμάνο.
Μούκανε μάλιστα ἐντύπωσι πὼς μούμεινες
πιστὴ τὸσον καιρὸ...

— Δυὸ χρόνια ἀγαπιόμαστε, Μακουπού.

— Δυὸ χρόνια εἶναι πολλὰ! εἶπε αὐτὸς
σοδαρά.

— Πές μου ἀλήθεια, Μακουπού, ρώτησε
ἡ βασίλισσα, ζυγώνοντας τὸ πρόσωπό τῆς
στὸ πρόσωπο τοῦ νέου. Θὰ γίνῃς πολὺ δυ-
στυχιμένος ὅταν θὰ πάψῃς νὰ σ' ἀγαπᾷ;

Τὴ φίλησε αὐτὸς κρύα, ἀδιάφορα. Καὶ
τὴ ρώτησε γελοῦντα:

— Εἶναι ἀπαραίτητο νὰ πάψῃς κάποτε
νὰ μ' ἀ

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ πού τρώνε χῶμα

Φάρμακο γιά... τὸν εὐκολό
τοκετό

"Ίσως θάχετε τὴ γνώμη, ὅτι μονάχα οἱ ἀπολιτίστοι λαοὶ συνηθίζουν νὰ τρώνε χῶμα. Κι' ὁμως, ἡ ἱστορία ἀποδεικνύει τὸ ἀντίθετο.

Τὸ ἡμερολόγιο κάποιου δόκτορος Κόβελ, πού ταξίδεψε στὴν Εὐρώπη περὶ τὰ τέλη τοῦ 17ου αἰῶνος, ἀναφέρει, ὅτι ἡ συνηθεῖα τῆς γεωφαγίας ὑπάρχει φότε στὴν ἑλληνικὴ νῆσο Λήμνο. Οἱ γυναῖκες ἀνέλυαν χῶμα σὲ νερό καὶ τὸ πίνανε, γιὰ νὰ ἐπιταχύνουν τὸν τοκετό καὶ νὰ ἐλαττώσουν τὴν ὑπερβολικὴς κοιλτικὴς ἐκκρίσεις!

Ἀλλὰ καὶ σὲ διάφορες ἄλλες εὐρωπαϊκὲς χώρες, καὶ ἰδίως στὴν Ἰσπανία, οἱ γυναῖκες εὕρισκαν μιά νοσηρὴ εὐχαρίστησι τρώγοντας πηλό, ἀπὸ κείνον πού χρησιμοποιούσαν οἱ ἀγγειοπλάστες!

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἡ γεωφαγία, ὅπως κι' οἱ περισσότερες ἄλλες συνηθεῖες, καλὲς ἢ κακές, ἀποκτάται κατὰ τὴν πρώτη παιδικὴ ηλικία. Παίζοντας μὲ τὶς λάσπες, τὰ μικρὰ παιδιά εἶναι φυσικό νὰ τὶς βάλουν στὸ στόμα τους. Βρίσκουν δὲ κάποια εὐχαρίστησι σ' αὐτό, γιὰτὶ συχνὰ ἡ λάσπη ἔχει γεύσι ὑπόγλυκη ἢ λίγο ἀλμυρὴ, καὶ τοὺς γίνεται πιά συνηθεῖα.

Ἀκόμη εὐκολώτερα ἐξηγεῖται τὸ πρᾶγμα σὲ μερικές ἰνδικὲς φυλές, πού ἀνακατεύουν τὸν πηλό μὲ αἷμα, γιὰ νὰ τὸν κάνουν πλαστικό. Ἔτσι, τὰ παιδιά εὕρισκαν καὶ θρεπτικὲς οὐσίες στὸ ὑλικό αὐτό τῆς ἀγγειοπλαστικῆς, καὶ τὸ τρώγανε πῶς εὐχάριστα.

Ἐξ ἄλλου, διάφοροι ταξιδιώτες πού ἐπισκέφθηκαν τὴ Χίλη πρὶν ἀπὸ 150 χρόνια, ἀναφέρουν πὼς οἱ γυναῖκες τρώγανε μικρὰ κομμάτια ἑνὸς εἰδικοῦ πηλοῦ ἀγγειοπλαστικῆς, γιὰτὶ εἶχε ὠραίο ἄρωμα.

Ἡ συνηθεῖα αὕτη φαίνεται πὼς ὑπῆρχε καὶ στὸ ἀρχαῖο Μεξικό, μεταξὺ τῶν ἐγκύων γυναικῶν. Πράγματι, ὑπάρχουν στοιχεῖα πού ἀποδεικνύουν, ὅτι οἱ μαῖες τὶς συμβούλευσαν νὰ μὴν τρώνε χῶμα, γιὰτὶ θὰ γεννοῦσαν παιδιά παραμορφωμένα.

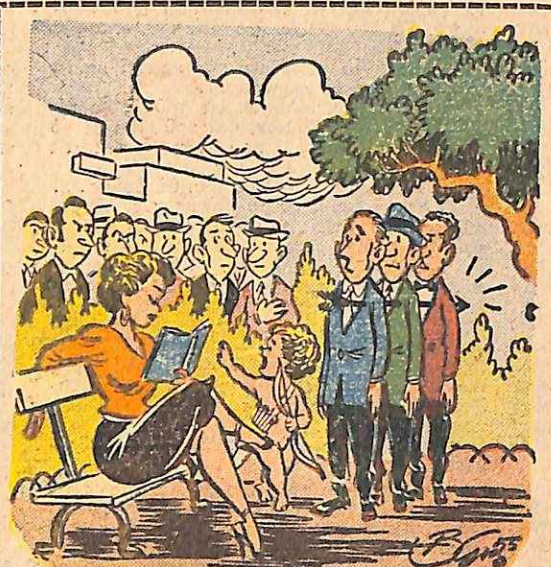
Ἀντίθετα, σ' ἄλλα μέρη, ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψι, ὅτι ἡ γεωφαγία ὠφελεῖ στὴν ἐγκυμοσύνη καὶ στὸν τοκετό. Ἔτσι, σὲ μιά φυλὴ τῆς Ἀφρικῆς, οἱ ἐγκυες γυναῖκες τρώνε χῶμα ἀπὸ μυρμηγκοφυλῆες — πού ἔχει μιά εὐχάριστη γεύσι, χάρις σὲ μιά κολλώδη οὐσία πού ἀνακατεύουν μ' αὐτὸ τὰ μυρμηγκία. Πιστεύουν δὲ, ὅτι θὰ τὶς διευκολύνῃ στὴν ἐγκυμοσύνη, ἰδίως ἂν τὸ ἀνακατέψουν μὲ λάδι καὶ μὲ στάχτη!

Στὴ Βολιβία, ἕνα ἄστρο κι' ἐλαφρὸ χῶμα ἐκμεταλλοποιεῖτο ἄλλοτε γιὰ νὰ φτιάχνουν πηλινὰ ἀγαλματάκια ἀγίων, ἀφοῦ τ' ἀνακάτευαν μὲ λίγο ρετσίνι, πού τοῦδινε μιά εὐχάριστη μυρωδιά. Τὸ μίγμα, λοιπόν, αὐτό, ἦταν τόσο εὐχάριστο στὴ γεύσι — γιὰ τὰ γούστα τῶν ἐντοπίων — ὥστε κάποια Βολιβιανὴ συνηθίσε νὰ λήψι πῶς... ἔτρωγε ἕνα ἅγιο κάθε μέρα!

Στὴν Καλκούτα πάλι, ἕνας πωλητὴς πηλινῶν σκευῶν, συνηθίσε νὰ τὴ διαλαλῇ, λέγοντας, ὅτι ἦσαν «καλοψημένα, φτηνά καὶ... τραγὰ ἀπὸ τὸ φαγωμα!».

Στὸ Ἀλγέρι, τρώνε χῶμα οἱ γυναῖκες πού ἔχουν ἐντερικὰ παράσιτα, γιὰτὶ τὸ θεωροῦν ἀποτελεσματικό φάρμακο ἐναντίον τους.

Γενικά, ἡ συνηθεῖα τῆς γεωφαγίας συναντάται σχεδὸν ἀποκλειστικὰ στὶς γυναῖκες, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη καὶ τὴν περιοδικὴ ἀδιαισθησία.

— Παιδιά, σταθίτε τρεῖς-τέρις στὴ γραμμή, γιατί δὲν θὰ μὲν φτάσουνε τὰ βέλη γιὰ δλοὺς σας! (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ἡ ΠΑΣΧΑΛΙΑ

Εἶσαι σὺν φουντωμένη πασχάλια
γλυκεῖά μου ἀγαπημένη καὶ σιμά σου,
πάντα μὲ πλημμυρίζει τὸ ἄρωμά σου,
πὺν βγαίνει ἀπ' τὰ τρελλὰ σου τὰ φιλιὰ.

Καὶ ὅταν σὲ κρατῶ στὴν ἀγκαλιά,
χαϊδεύω τὰ μαλλιά τὰ καστανά σου,
ξεχνώντας καὶ τὰ λόγια τ' ἀπὸνά σου
γλυκεῖά μου, μυρωμένη πασχάλια.

*

Εἶσαι σὺν πασχάλια λαχταριστὴ
καὶ μπαίνει στὴν καρδιά μου ἡ δροσιά σου
μὲ κάθε μιά σου λέξι, μιά ματιά σου,
τρελλὴ μου πασχάλια, εὐωδιαστὴ.

Κι' ἔχει τὸ εἶναι μου ὅλο δροσιότη
ἀπὸ τὸν δροσερὸ τὸν ἔρωτά σου,
πὺν γίνομαι ἄλλος ἄνθρωπος κοντὰ σου,
γλυκεῖά μου πασχάλια, λαχταριστὴ.

*

Κι' ἂν ἴσως δὲν τὸ ἔφερνεν ἡ Μοῖρα,
ἀγάπη μου καλή, νὰ σὲ γνωρίσω,
πὼς τάχα θὰ κατόρθωνα νὰ ζήσω
χωρὶς τέτοιας ἀγάπης τόσα μῦρα;

Τοῦ ἀρωματός σου νοιώθω τὴν πλημμύρα
τὴν δόλια μου καρδιά νὰ συνεπαίρῃ
καὶ πῶς κοντὰ σου ἀκόμα νὰ μὲ φέρῃ
ἀφοῦ τόσο μ' εὐνόησε ἡ Μοῖρα...

*

Εἶσαι σὺν φουντωμένη πασχάλια,
σὲ σφίγγω στὴν ἀγκάλη μου μὲ πόθο
καὶ ὅλη τὴν ἀγάπη σου τὴ νοιώθω,
χαϊδεύοντας τὰ ὠραῖα σου μαλλιά...

Ἡ ἀγάπη σου εἶναι, φῶς μου, ἡ φωλιὰ
πὺν ἀπ' τὶς καμῖες μ' ἐκρυψε τοῦ κόσμου
καὶ εἶδα μὲς τὸ φῶς σου, ἐγὼ τὸ φῶς μου,
γλυκεῖά μου, μυρωμένη πασχάλια.

*

Πᾶμε, λοιπόν, στὰ πράσινα χαλιά,
πὺν γύρω, μᾶς προσφέρει τὸ λειβάδι
νὰ νοιώσουμε τ' ὀλόγλυκο τὸ βράδυ
μὲ τ' ἄρωμα πὺν δίνει ἡ πασχάλια.

Ἀπόκοσμα θ' ἀκούσουμε βιολιά
κι' ἐκεῖ, ὅταν κι' οἱ δύο μᾶς ὁμιλοῦν,
ἡ ἀγάπη μᾶς, χωρὶς νὰ τὸ σκεφτοῦν,
ἀμάρτανθ θα γίνῃ πασχάλια.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Ἡ ΗΛΙΚΙΑ τῆς Βίβλου

Τὶ ἀπέδειξαν οἱ ἔρευνες τῶν
ἐπιστημόνων

Ἡ Βίβλος ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι πάντα τὸ βιβλίο «ἐκτός συναγωνισμοῦ» ἀπὸ τὴν ἀποψὶ τῶν ἀντιτύπων πού πουλοῦνται ἀπ' αὐτὸ κάθε χρόνο. Τὸ βιβλίο αὐτὸ περιέχει 773.746 λέξεις καὶ ἔχει μεταφρασθῇ ὡς σήμερὰ σὲ 1077 γλώσσες καὶ διαλέκτους. Ἡ τελευταία ἀπ' αὐτὲς τὶς μεταφράσεις εἶναι ἐπίσης οἱ μορφὲς μὲ τὶς ὁποῖες ἔχει παρουσιασθῇ ὡς σήμερὰ. Μία πολλὰ ἐκλογισμένη ἐκδοσις τῆς Βίβλου ἐξυγίει ὅχι λιγώτερο ἀπὸ 40 κιλὰ. Στὶς «Ἠνωμένες Πολιτεῖες, ἀντίθετα, κυκλοφόρησε τελευταία μιά Βίβλος τόσο μικροσκοπικὴ πού μπορεῖ νὰ χωρῇ μέσα σ' ἕνα πανταφί!

Ποῖα εἶναι ἡ ηλικία τῆς Βίβλου; Κατὰ τοὺς ἐιδικούς μελετήτας, ἡ Παλαιὰ Διαθήκη ἀρχίσε νὰ συντάσσεται τὸ βραδύτερο χίλια χρόνια πρὶν ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ χρονολογία. Πρῶτοντα, ὁμως, μὲ τὴ μορφή θρύλου μεταξὺ τῶν νομάδων Ἰουδαίων πού ζοῦσαν στὴ Συρία κι' ἄλλες χώρες τῆς Μέσης Ἀνατολῆς.

Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι κάποιος ἀπ' αὐτοὺς τοὺς Ἰουδαίους εἶχε τὴν ἐμπνευσι κατὰ τὸ ἔτος 1000 π.Χ. νὰ περιγράψῃ αὐτοὺς τοὺς θύλους, νὰ τοὺς συναρμολογήσῃ καὶ νὰ τοὺς ἐμφανίσῃ μὲ ἑνία μορφή. Ἐκτὸς χρόνιᾳ ἀργότερα, ἕνας ἄλλος Ἰουδαῖος ἐξανάκαμψε αὐτὴ τὴν ἐργασία καὶ ἐμφάνισε αὐτοὺς τοὺς θύλους μὲ τὸ δικὸ του τρόπο. Ἀργότερα, οἱ δύο αὐτὲς συλλογὲς συγχωνεύθηκαν σὲ μιά. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἐξηγεῖ τὶς διαφορὲς πού παρατηροῦνται μεταξὺ τῶν χωρίων τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Αὐτὲς οἱ ἀντιθέσεις κι' οἱ διαφορὲς ἔχουν ἐξαρτηθῇ σχεδὸν ἀπὸ τὶς νεώτερες ἐκδόσεις τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Στὰ παλαιὰ κείμενα προεβλήθησαν κατὰ τὸ ἔτος 700 π.Χ. καὶ τὰ βιβλία πού εἶχαν συνταχθῇ ἀπὸ τοὺς Προφῆτες, καὶ πού ἀποτελοῦν ἕνα εἶδος γεφύρας μεταξὺ τοῦ Θεοῦ ἐκδικητοῦ τῆς Ἰουδαϊκῆς παραδόσεως καὶ τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Προκειμένου γιὰ τὴν Καινὴ Διαθήκη, οἱ σύγχρονοι ἐπιστήμονες ὑποστηρίζουν ὅτι συντάχθη πολλὰ χρόνια μετὰ τὸ σταυρικὸ θάνατό τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ μαθηταὶ τοῦ, πού ἐκτεθροῦσαν τὴν ἐπιστροφή τοῦ σὺν τῷ ὡς ἐπικείμεν, δὲν ἐδίδαν γιὰ ποῖο λόγο ἔπρεπε νὰ γράφουν τὴν διδασκαλία τοῦ καὶ περιρρίζονταν νὰ τὴν κηρύττουν προφορικὰ.

Κατὰ τοὺς ἐιδικούς γλωσσολόγους, ἡ μελέτη τῶν παλαιότερων κειμένων τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου δείχνει ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ συνεταχθῇ παρὰ κατὰ τὸν 2ον αἰῶνα τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας, δηλαδὴ 100 τοὐλάχιστον χρόνια μετὰ τὸν θάνατό τοῦ Ἰησοῦ. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι οἱ ἀφηγηταὶ πού περιέχονται σ' αὐτὸ μεταδίδσαν προφορικὰ ἀπὸ γενεὰς σὲ γενεὰ, ὡς τὴ στιγμή πού συγκροτήθηκαν σ' ἕνα ἐνιαῖο κείμενο.

Τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιο συνεταχθῇ πιθανότατα τριάντα χρόνια μετὰ τὸν θάνατό τοῦ Ἰησοῦ. Κατὰ τὴν ἴδια περίπτω, ἐποχὴ συνεταχθῇ καὶ τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο. Τὸ κατὰ Ματθαῖον εἶναι μεταγενέστερο.

Ἡ Βίβλος εἶναι γεμάτη ἀπὸ λάθη, παραλείψεις καὶ ἀδεῖες προσθήκες ὀφειλόμενες στοὺς ἀντιγραφείς. Ὑπολογίσθηκε ὅτι τὰ λάθη αὐτὰ ἀνέρχονται σὲ 20.000. Οἱ ἐπιστήμονες τοῦ ἀμερικανικοῦ πανεπιστημίου τοῦ Γεηλ, πού ἀφιέρωσαν 14 χρόνια στὴ μελέτῃ τῆς ὑπολογίζον, ὁμως, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τοὺς ξεπερνᾷ τὶς 50.000. Οἱ ἐπιστήμονες αὐτοὶ ἐξήτασαν 4000 περίπου ἑλληνικά χειρόγραφα τῆς Νέας Διαθήκης, πού χρονολογούνται πρὶν ἀπὸ τὸ ἔτος 1000 καὶ ἄλλα 20.000 πού εἶχαν μεταφρασθῇ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν σὲ διάφορες ἄλλες γλώσσες: τὴν αὐριακὴν, τὴν κοπτικὴν, τὴν ἀραβικὴν, τὴν λατινικὴν κλπ. Τὸ ἐπιτόδιο τῆς μοιχαλίδος πού ἀναφέρεται στὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιο δὲν περιέχεται σὲ κανένα ἀπὸ τὰ ὅγκια αὐτὰ κείμενα. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι προστέθη ἀργότερα. Κατὰ τὴν γνώμη τῶν ἐπιστημόνων, οἱ ἀντιγραφεῖς, κατὰ τοὺς πρώτους αἰῶνες τῆς χριστιανικῆς χρονολογίας κακομεταχειρίσθηκαν σὲ μεγάλῳ βαθμῷ τὰ ἀρχικά κείμενα. Οἱ κακοποιήσεις αὐτὲς συνεχίστηκαν καὶ στὰ κατωπινὰ χρόνια ὡς τὴ στιγμή πού ἐφευρέθηκε ἡ τυπογραφία.

ΜΕΣΑ ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς διευθύνσεως ἀκούστηκαν οἱ ἀγριοφωνῆρες τοῦ διευθυντοῦ, κ. Πέρφα: — Σοὺ ἀπαγορεύω νὰ μὲ ἀντιμιλάς! Ζῶν... — Καὶ φαίνεται πὼς πῆγε ἐκεῖνος πού ἦταν μέσα νὰ τοῦ πῇ δειλά-δειλά — γιατί δὲν ἀκούστηκε ἡ φωνὴ του — καὶ βρόντηξε πάλι ἡ ἀγριοφωνῆρα τοῦ Πέρφα: — Σκασιμὸς! Ἄμα σοὺ μιλάω ἐγὼ, νὰ στέκεσαι σοῦζα. Φύγε! Πήγαινε στὸ διάβολο καὶ μὴ σὲ βλέπω.

Ἡ τζαμένια πόρτα ἀνοίξε καὶ βγήκε ὁ Θεοφάνης, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι καὶ μὲ τὸ φῶς τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶχε φάει ἀδίκῃ ρομπασίνα. — Μὰ τί τοῦ εἶπες καὶ τὸν ἐρέθισες; τὸν ρώτησε ὁ Ξενοφῶν, ἕνας ἀλλος συνάδελφος.

— Τίποτα! Ἀπολύτως τίποτα! Τοῦ πῆγα νὰ ὑπογράψῃ τὴν ἀλληλογραφία καὶ μὴ ἔβαλε μπροστὰ χωρὶς λόγο.

— Θὰ τοῦ ἀντιμιλήσεις! — Καθόλου. Μόλις δοκίμασα ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου, καί... τ' ἀκούσατε.

— Τὸν ἔπιασε πάλι ἡ κρίσις! εἶπε ὁ Δημητράκης, ἕνας συνάδελφος πού εἶχε τὸν περισσότερο καιρὸ στὸ γραφεῖο. Καὶ νὰ πάρῃ ὁ διάβολος πρόσθεσε — κατὰ βάθος, δὲν εἶναι κακὸς ἄνθρωπος. Ἀφοῦ κάνει καὶ διω-

Τὰ ζεμπασμάτα τοῦ κ. ΠΕΡΦΑ

ρεές σὲ φιλανθρωπικὰ ἰδρύματα:

— Οἱ δωρεὲς τοῦ λείπανε! εἶπε κατσουφισμένος ὁ Θεοφάνης. Ἐδῶ μᾶς κάνει σκουπίδι κάθε τρεῖς καὶ λίγο. Καὶ χωρὶς ἀφορμή. Αὐτὸ εἶναι πού μ' ἐξοργίζει. Γιατὶ, ἂν τοῦ δίναμε τὴν ἐλάχιστη ἀφορμή, κομμάτια νὰ γίνῃ. Ἀλλὰ αὐτὸς φωντῶνε στὰ καλά καθούμενα. Λες καὶ τὸν τιμπελεῖ ἀλογόμυγα.

— Εἶναι κυκλοθυμικός τύπος, παρατήρησε ὁ Δημητράκης.

— Τί πάει νὰ πῇ κυκλοθυμικός τύπος; ρώτησε ἐγὼ, πού εἶχα κι' ἄλλοτε ἀκούστα αὐτὸ τὸ χαρακτηρισμὸ, ἀλλὰ δὲν ἤξερα τί σημαίνει.

— Εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού ἀλλάζει ξαφνικά καὶ ἀδικαιολόγητα ψυχικὲς καταστάσεις, μὲ ἐξήγησε ὁ Δημητράκης. Ἐκεῖ πού τὸν βλέπεις χαρούμενο, πέφτει σὲ βαθεῖα μελαγχολία, ἐκεῖ πού εἶναι ἥρεμος, ἀστράφτει καὶ θρονά. Καλὴ ὥρα σὺν τὸν δικὸ μάς.

— Ἐγὼ δὲν θ' ἀνεχθῶ ἄλλη προσβολή! δὴλῶσε ὁ Θεοφάνης. Ἄν μὲ ἐξαναμιλήσῃ μὲ τὸν ἴδιο τρόπο, θὰ τοῦ πετάξω τὴν παρατίθη μὲ καὶ θὰ τὸν στελῶ στὸ διάβολο πρὶν μὲ στελεῖ. Ὅπως ἔκανε καὶ ὁ Στυλιανός. Ἄ! Ὡς ἐδῶ καὶ μὴ παύεται.

— Καὶ θ' ἀφίστη τὸ μισθό; ρώτησε ὁ Δημητράκης.

— Τί νὰ τὸν κάνω τὸ μισθὸ χωρὶς ἀξιοπρέπεια; Προτιμῶ ἀξιοπρέπεια χωρὶς μισθό!

Καὶ μόλις εἶπε αὐτὸ τὸ ἀπόφθεγμα ὁ Θεοφάνης, στήλωσε τὴν πλάτη του καὶ σήκωσε τὸ κεφάλι τοῦ ψηλά καρφώνοντας περήφανα τὸ βλέμμα στὸ ταβάνι. Ἐγὼ μὴ σύντομη σιωπῇ, φορτωμένη βαρεῖες σκέψεις, ἴσως ἔχῃ περᾶ σὲ συλλογιασμοῦ. Ζυγίσε τὴν ἀξιοπρέπεια ἐν σχέσει μὲ τὸ μισθὸ καὶ τί συμπεράσματα ἔβγαλε, δὲν ξέρω.

— Κύριοι συνάδελφοι, εἶπα ἐγὼ, μήπως τοῦ δημιουργεῖτε κανένα ζήτημα καὶ τὸν προκαλεῖτε τὸν ἄνθρωπο;

Γέλασαν ὅλοι.

— Εἶσαι καινοῦργιος καὶ δὲν ξέρεις ἀκόμα, εἶπε ὁ Ξενοφῶν. Θὰ καταλάθῃς γρήγορα.

— Μὰ ἐμένα γιατί δὲν μὲ μιλήσε ἀσχημα ὡς τώρα; ρώτησα.

— Θάρρη καὶ σένα ἡ σειρά σου, μὴν ἀπελπίεσαι! εἶπε ὁ Δημητράκης. Πραγματικὰ ἤμουν καινούργιος. Πέντε μέρες εἶχα ὅλες κι' ὅλες στὴν ἐπιχείρησι τοῦ κ. Ἡλία Πέρφα. — Γενικά, ἀντιπροσώπει — καὶ ἀκριβῶς εἶχε ἀντικαταστήσει ἐκεῖνον τὸ Στυλιανὸ πού εἶχε παρατηρή, ἔπειτα ἀπὸ μιά σκηνὴ μὲ τὸ διευθυντὴ. Δυὸ φορές μὲ εἶχε καλεῖ στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Πέρφα καὶ ὁμιλοῦν πὼς μὲ φέρθηκε μὲ πολὺ τάκτ. Προσωπικὰ δὲν μποροῦσα νάχω παράπονο. Ὅμως ἐκεῖνες τὶς δύο φορές, ἡ μέρα πέρασε σὲ κάλμα, ὁ κ. Πέρφας ὄχι

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

μονάχα δὲν ἦταν θυμωμένος, ἀλλὰ εἶχε καὶ χαμόγελο στὰ χεῖλη. Τὶς ἄλλες τρεῖς μέρες ἦταν στὰ μπουρίνια του, ἔσπασε στοὺς ἄλλους συνάδελφους, ἐμένα μὲ ἀγνόησε. Στενοχωριόμουν πολὺ ν' ἀκούω ἐκεῖνες τὶς ἀγριοφωνῆρες, πού ἔκαναν τὰ τζαμέια τῆς διάμεσης πόρτας νὰ τρίξουν καὶ ἕνα παράξενο μούδιασμα ἀπλωνόταν στὰ χεῖρα μου καὶ στὰ γόνατά μου. Ναι, ὁμιλοῦν πὼς περίμενα κι' ἐγὼ τὴ σειρά μου καὶ σκεπτόμουναι τὴν στάσι νὰ κρατήσω. Σχεδιάζα τὶς φράσεις πού θὰ τοῦ εἶπα:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε διευθυντά, ἀναγνωρίζω βεβαίως ὅτι ὑπάρχει κάποια ἀπόστασις μεταξὺ ὁμῶν καὶ ἐμοῦ ὡς ὑφισταμένου, ἀλλὰ, μὲ ὅλον τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν, ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρατηρήσω ὅτι...

Κάπως ἔτσι θὰ μιλοῦσα στὸν κ. Πέρφα, ἂν ἐρχόταν καὶ ἡ δικὴ μου σειρά. Στὸ μεταξὺ πέρασαν τρεῖς μέρες ἡσυχας. Ὁ κ. Πέρφας ἔμπαινε τὸ πρωὶ στὸ γραφεῖο, μᾶς καλημέριζε καλωσύνατα καὶ ὅλα πῆγαιναν μέλι γάλα. Τὸ πρωὶ τῆς τετάρτης μέρας, ὁμως, ἤπληξε φουρμάς, μὲ σουφρωμένα φρύδια, μᾶς ἔριξε μιά ἀγρία ματιά καὶ πέρασε στὸ γραφεῖο τοῦ χωρὶς νὰ πῇ καλημέρα.

Φορτωμένος ἀπὸ ηλεκτρισμὸ! εἶπε ὁ Δημητράκης. Ἐτοιμασθῇτε γιὰ ἐκρηξή.

Σὲ πέντε λεπτά, χτύπησε τέσσερις φορές τὸ κουδούνι. Ἦταν γιὰ μένα. Στὴν ἑκτατὴ παγωμένος. Οἱ ἄλλοι συνάδελφοι μὲ κύτταξαν μὲ μιά ἐκφρασι συμπαθείας. Ἐμπήκα στὸ γραφεῖο τοῦ κ. διευθυντοῦ, ἀπαραισθημένος νὰ κρατήσω στάσι λεπτή, ἀλλὰ καὶ ἀξιοπρεπῇ συγχρόνως.

— Ὅριστε, κύριε διευθυντά.

— Πού εἶναι ἐκεῖνοι οἱ λογαριασμοὶ πού σοῦ ἔδωσα ἔχτες νὰ φτιάξῃς; εἶπε ἐκεῖνος καὶ μούρριξε ἕνα βλέμμα κεραυνό.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε διευθυντά, ἀλλὰ, ἂν ἐνθυμήστε καλῶς, μὲ εἶπατε ὅτι τὸν θέλετε ἀδριο. Τότε ἔξοψα. Χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ τραπέζι, ἔτσι πού τινάχτηκαν τὰ σύνεργα τῆς γραφικῆς κι' ἔδωλε τὶς φωνές:

— Τί λὲς βρέ τεμπέλη; Γιὰ σήμερα δὲν σοῦ εἶπα;

— Κύριε διευθυντά μου...

— Σιωπῇ, ἀσυνέλιπτε, πού θὰ μὲ βγάλῃ καὶ ψεύτη! Ἀναδέσταται! Τσακίσου γρήγορα νὰ τοὺς τελειώσῃς, πρὶν σὲ πετάξω ἔξω.

Ἦταν ἡ στιγμή νὰ τὸν βάλω στὴ θέσι του:

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε διευθυντά, ἀναγνωρίζω βεβαίως...

Ἐγὼν ἔξαλλος.

— Σκασιμὸς! Μὴ μὲ ἀντιμιλάς! Τσακίσου, εἶπα, γιατί μὲ δίνεις στὰ νεύρα, γάβδαρε!

— Κύριε διευθυντά, μὲ ὅλον τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν.

— Ἀκόμα ἐδῶ εἶσαι; Χάσου νὰ μὴ σοῦ ἀνοίξω τὸ ἀνόητο κεφάλι...

Καὶ ἀρπάξε ἕνα βαρὺ σταχτοδοχεῖο. Καθίσε στὸ γραφεῖο μου πολὺ-πολὺ στενοχωρημένος, γιὰ τὴν ἀδικία. Γιατὶ θυμῶνα καλὰ ὅτι, ἔχτες πού μὲ εἶχε δώσει τοὺς λογαριασμούς, μὲ εἶχε πῇ: «Θὰ μὲ τοὺς παραδώσῃς μεθαύριο!» Ἐξ ἄλλου αὕτη ἡ δουλειά, δὲν μποροῦσε νὰ τελειώσῃ καὶ νωρίτερα. Πῶς, λοιπόν, ἀλλὰς ἔτσι αὐτὸν

ἐξαναμιλήσῃ καὶ μὲ μιλοῦσε μάλιστα μ' αὐτὸν τὸν ἀνοήτικο τρόπο;

— Ὁραῖο ντοῦς πρωὶ-πρωὶ! εἶπε ὁ Ξενοφῶν.

Ἀλλὰ δὲν πρόφτασε νὰ χαμογέλασῃ, γιατί δύο κουδούνιαματα τὸν εἰδοποίησαν νὰ παρουσιασθῇ στὸν κ. προϊστάμεν. Ἀκούσε καὶ κείνος τὰ δικά του καὶ τ' ἀκούσαμε κι' ἐμεῖς. Ἐγὼ κάπως ἀνακουφίστηκα ψυχικά, σὺν νὰ μοίρασα τὸ βάρος τῆς προσβολῆς μὲ τὸν συνάδελφον.

— Τσακίσου, γιατί μὲ δίνεις στὰ νεύρα, ζῶν!

Μ' αὕτη τὴ φράσι, πού τὴν εἶχα εἰσπράξει κι' ἐγὼ λίγο προτίτερα, ἐπαιήθησε ὁ Ξενοφῶν στὴ βάσι του.

— Ἄν μὲ ἐξαναμιλήσῃ εἶπα, θὰ παρατηρήθῃ! δὴλῶσε.

— Κι' ἐγὼ! συμφώνησα ἀμέσως.

Δὲν θὰ εἶσε ὁ μόνος! εἶπε ὁ Δημητράκης, ὁ π

ΜΕΘΟΔΟΙ ΓΙΑ ΝΑ ΑΔΥΝΑΤΙΣΕΙΤΕ

Γ'ο πιστολάκι, οί ηλεκτρικές βεντούζες, τ'ο φινλανδικό λουτρό κτλ.

Η «γραμμή» έχει καταντήσει ό εφιάλτης τών σημερινών γυναικών. Εκείνες, όμως, που ύστερον απ' αυτήν, που έχουν ανάγκη, συνεπώς, από λίγο πάχος, είναι ελάχιστες. Καί δέν χρειάζεται νά πολυσκοτισθούν. Γιατί είναι εύκολο νά παχύνουν. Κάποια μεγαλύτερη προσοχή στη διαίτα τους, περισσότερη άνάπαυσι σέ συνδυασμό μέ τήν κατάλληλη γυμναστική, άπόλυτη ηρεμία τών νεύρων, είναι οί τρεις απαραίτητες προϋποθέσεις γιά νά πάρουν τά κιλά που τους λείπουν και νά διορθώσουν έτσι τή «γραμμή» τους. Μπορούν, στήν ανάγκη, νά καταφύγουν σέ ώρισμένα φάρμακα: βιταμίνες, όρμόνες κλπ. Για τίς άλλες, όμως, εκείνες, δηλαδή, που ξεπερνούν τή «γραμμή» τ'ο πρόβλημα δέν είναι τ'ο ίδιο εύκολο. Αυτές πρέπει νά χάσουν πάχος, πρέπει ν' αδυνατίσουν.

Κι' εδ'ω είναι που μεπιδεύονται τά πράγματα. Ποιά μέθοδο άποσπανάσως θά διαλέξετε; Υπάρχουν, εύτυχώς ή δυστυχώς, άνορήιμνες, γιατί ή έπιστήμη έχει καταπιαστή σοδάρά μέ αυτό τ'ο πρόβλημα κατά τά τελευταία χρόνια. Άς δούμε, λοιπόν, τίς σπουδαιότερες απ' αυτές:

A.- ΜΗΧΑΝΙΚΑ ΜΕΣΑ

1) Τ'ο πιστολάκι

Τ'ο πιστολάκι αυτό περιέχει πεπιεσμένον άέρα. Χάρη σέ συνεχές έκπυκνωτήριον, δημιουργείται ένα είδος κυματισμών, που προχωρούν σέ αρκετό βάθος μέσα σ'ο δέρμα. Έτσι, τ'ο λίπος άπωθείται και περιορίζεται, ενώ ταυτόχρονα ένισχύεται ή κυκλοφορία. Η μέθοδος αυτή, όταν εφαρμόζεται από έμπειρους ειδικούς, άποδίδει πολύ καλά άποτελέσματα.

2) Οί βεντούζες

Η μέθοδος αυτή είναι δανικήσ προελεύσεως. Πρόκειται γιά ηλεκτρικές βεντούζες, που συντελούν στήν άποβολή τών τοξινών και ένισχύουν τήν κυκλοφορία. Οί βεντούζες εφαρμόζονται σ'α μέρη όπου υπάρχει συγκέντρωσις λίπους.

3) Τ'ο υγρό μασσάζ

Πρόκειται γιά ένα θερμό λουτρό, που γίνεται μέ συνεχή ισχυρότατα κύματα. Τά κύματα αυτά κάνουν ένα δυνατό μασσάζ σ' όλο τ'ο σώμα και διαλύουν τίς συγκεντρώσεις λίπους.

B.- ΜΕΘΟΔΟΙ ΕΦΙΔΡΩΣΕΩΣ

4) Φινλανδικό λουτρό

Μέ τ'ο λουτρό αυτό μπορείτε νά χάσετε 2-3 κιλά μέσα σέ δύο ημέρες. Άλλ' είναι κάπως έξαντλητικό. Γιατί πρέπει νά μέινετε σ' όλο αυτό τ'ο διάστημα, σέ ύπτια θέσι, τυλιγμένη μ' ένα μάλλινο ύφασμα ντυμένο μέ καουτσούκ, μέσα σ' έναν θάλαμο όπου επικρατεί σταθερή θερμοκρασία 40 βαθμών. Τ'ο λουτρό αυτό τερματίζεται μέ ένα σκωτσέζικο ντους και ένα ειδικό μασσάζ μέ κυλίνδρους από ξύλο, που άλείφονται μέ μία λιπαρή ουσία (παρμπούς κυλίνδρους χρησιμοποιούσαν στήν άρχαία Έλλάδα).

5) Τ'ο θερμικό λουτρό

Η άσθενής τοποθετείται μέσα σ' ένα μεγάλο κιώτιο, που μοιάζει σάν ξυλοπέδιλο και από τ'ο όποιον βγαίνει μόνον τ'ο κεφάλι της. Μέσα σ'ο κιώτιο αυτό άναπτύσσεται θερμοκρασία 40-45 βαθμών, που προκαλεί άφθονη εφίδρωσι.

6) Λουτρό μέ έζον

Τ'ο έζον προκαλεί γενική άποτοξίνωσι, συντελεί στήν ταχεία άπορρόφηση τού λίπους και τωάνει τόν όργανισμό άντί νά τόν έξαντλή όπως γίνεται μέ άλλα λουτρά.

7) Λουτρό μέ υπέρυθρες άκτίνες

Έπενεργεί όπως και τ'ο προηγούμενο.

8) Λουτρό μέ παραφφίνη

Η άσθενής τοποθετείται σέ ύπτια θέσι πάνω σ' ένα ειδικό κρεβάτι. Της άλείφουν κατόπιν τ'ο σώμα μέ ένα έλαφρό στρώμα παραφφίνης. Πάνω από τ'ο κρεβάτι υπάρχει μία σειρά τ'όκων που είναι εφωτισμένα μέ μικρές λάμπες. Τ'ο φ'ος αυτόν τών λαμπών κατευθύνεται πάνω στήν άσθενή. Ένα στρώμα από όμίαντο σκεπάζει αυτά τά τόξα και συγκρατεί τή θερμότητα. Έπέρχεται έτσι άφθονη εφίδρωσι που συντελεί σ'όν περιορισμό τού πάχους. Τ'ο λουτρό αυτό συμπληρώνεται μέ ένα μασσάζ, που γίνεται συνήθως μέ υπέρυθρες άκτίνες και μέ ένα ντους, που είναι, κατά τίς περιστάσεις, θερμό, χλιαρό ή κρύο.

Γ.- ΗΛΕΚΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Χρησιμοποιείται συνήθως τ'ο φαραδικό ρεύμα, που προκαλεί συσπάσεις τών μυών και συντελεί έτσι στήν άπορρόφηση τού λίπους. Η ηλεκτροθεραπεία μπορεί επίσης νά συνδυασθ' μέ φωτόλουτρα που έχουν εδερμική επίδρασι σ'ο μυϊκό σύστημα και συντελούν στήν άποβολή τών τοξινών.

Δ.- ΛΟΥΤΡΑ ΜΕ ΑΡΩΜΑΤΑ

Η άσθενής τοποθετείται σέ ύπτια θέσι μέσα σ' έναν ειδικό λουτήρα, που περιέχει διάφορα πτητικά έλαια, διωλισμένα ύδατα φυτών, χυμούς ρητινοφόρων δένδρων, χυμούς άνθ'ών, φυτικούς κηρούς, βιταμίνες, όρμόνες κλπ. Οί ούσιες αυτές τωάνουν τ'ο μυϊκό σύστημα, άποτοξινώνουν τόν όργανισμό και συντελούν στήν άπορρόφηση τών λιπών.

Τά λουτρά αυτά, όπως άναφέρει ό Πλίνιος, έχουν άποιοιούντο από τίς δέσποινες τής άρχαίας Ρώμης. Τά λουτρά μέ άρώματα μπορούν νά συνδυασθούν και μέ φωτόλουτρα.

Ε.- ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΤ' ΟΙΚΟΝ

Όλα τά μέσα που άναφέραμε δέν μπορούν νά εφαρμόσθουν παρά μόνον σέ ίσχυιτάτα και από έξηκνημένους ειδικούς. Η σύγχρονη τεχνική, όμως, έπενδωσε διάφορα μέσα που μπορούν νά εφαρμόσθουν και σ'ο σπίτι. Τέτοια μέσα είναι:

1) Οί ειδικοί κυλίνδροι γιά τ'ο μασσάζ

Οί κυλίνδροι αυτοί έπενεργούν σέ βάθος, συντελούν στή βαθμιαία άποβολή τών λιπαρών άποθεμάτων και ένισχύουν τήν κυκλοφορία τού αίματος.

2) Τ'ο «σπερμινεσόντ»

Είναι μία μικρή ηλεκτρική συσκευή, που μπορείτε νά τήν έχετε σ'ο σπίτι σας και που ή χρήση της είναι εύχερησάτη. Μέ τή συσκευή αυτή μπορείτε νά κάνετε ηλεκτρικά μασσάζ, ηλεκτρικές βεντούζες κλπ. Άποδίδει άριστα άποτελέσματα.

3) Τ'ο «βαρέλι»

Δέν έχετε παρά νά καθίσετε σέ μία συνηθισμένη καρέκλα και νά εφαρμόσετε γύρω σας τόν προστατευτικό μετάλλινο κύλινδρο, που φυλακίζει όλόκληρο τ'ο σώμα. Κάτω από τήν καρέκλα θά τοποθετήσετε μία ηλεκτρική θερμική συσκευή. Σ'ο έσωτερικό τού βαρέλιου δημιουργείται τότε μία θερμοκρασία 40-50 βαθμών, που μπορείτε, άλλωστε, νά τήν ρυθμίζετε κατά βούλησιν και που προκαλεί άφθονη εφίδρωσι. Μπορείτε νά ένισχύσετε αυτή τή θεραπευτική άγωγή μέ έπαλείψεις λωδιούχων ολάτων.

4) Η άπισχναντική κομπινάζόν

Είναι ένα είδος φόρμας από ειδική πλαστική ούσια που σφίγγει όλόκληρο τ'ο σώμα και προκαλεί άφθονη εφίδρωσι. Η ούσια αυτή δέν έχει πόρους και έτσι δέν υπάρχει φόδος νά κρυώσετε. Φορώντας αυτή τήν κομπινάζόν, μπορείτε ταυτόχρονα νά δουλεύετε σ'ο σπίτι.

ΥΠΟΘΙΣΤΙΕΣ

Τ'ο Θωμά τήν εβδομάδα διανύουμε και πάλι, που θαρρώ τήν δυσπιστία συμβολίζει και σημαίνει κι' ισχυρίζονται ώρισμένοι κι' επιμένουνε οί άλλοι, ότι πρέπει στίς γυναίκες νάνα άφιερωμένη και νά λέγεται σ'ο μέλλον, όπως είναι φυσικό, «Έβδομάς τών... γυναικών»!

Κι' είναι όρθη μιά τέτοια σκέψις, μιά κι' ή σύγχρονη έννοει τή δυσπιστία νά τήν έχη μέσ' στή φλέβα... Και μέ τίς αιώγιές της φοβερές ύπονοιές της, ή μέ τίς άμέτρητές της ύποψίες που έκφράζει, σέ παιδεύει, σέ ταραίζει...

Κι' αν δέν έχης, φουκαρά μου... μαρτυρία πειστική, τή ζωή σου θά στήν κνήμη, άσφαλώς... μαρτυρική!

Όσοδήποτε κι' αν έχης, φέρ' εϊπείν, ό Μίμης δίκη και παρ' όλο που τόν πνίγει τ'ο φιλότιμο τ'ο άντρίκιο, τής καλής του τής Λίλης του, που γιά όλα δυσπιστεί τις άτέλειωτες μουρμούρες και σκηγές θά ύποστη...

Και θά δώσουν και θά πάρουν τά: «Πού πρόκειται νά π'ας; Σ'ο γραφείο; Δέν πιστεύω! Κάποιαν άλλην αγαπάς! Άλλην έβαλες σ'ο...μάτι και μαζί της κάνεις κόρτε, μ'α τ'ο μάτι σου, νά ξεέρης, θά σ'ο φάω... μ' άκουαφόρτε!».

Υποψίες έχει χίλιες ή σφοδρώς έρωτευμένη, που τόν άντρα τής καρδιάς της σ' ένα «μπαρ» τόν πε- (ριμένει)

κι' όλο αδειάζει τ'ο ποτήρι γιά τού Λάκη τ'ο χατήρι... Κι' όταν έρχεται ό Λάκης, στήν... άναγκρσι τόν στρώνει και, χωρίς νά φλυαρ'ω, μέ τ'ο «φίλησε σταυρό», τόν καύμένο τόν σταυρώνει!

Έξη-έφτα φορές και δέκα, σέ μιάν ώρα τόν όρκίζει, ώσπου μέ τούς τόσους όρκους, σ'ο φινάλε, τόν φουρκίζει και φωνάζει ώρισμένως: «Νά μου λείπει τέτοιος έρως και άς είναι ξεροκισμένος»!

Η γυναίκα τού καιρού μας δέν βαδίζει σ'α στραβά και πολλάκις τά μαλλιά του κάθε σύζυγος τραβά, επειδή μπορεί μιά τριχα σ'ο γιακά του νά βρεθ'η μαύρη, σκούρα ή ξαυθή...

Και ή σύζυγός του, τότε, στήν άναγκρσι τ'ο ρίχνει γιά νά βρεθ'η τού φρικαλέον τού έγκληματος τ'α ίγνη κι' επί μέρες κι' επί μήνες άναγκρσις θά τού κάνη τ'ο μυστήριο της μαύρης τής τριχός γιά νά... λευκάνη! Ίσως δέ νά κατ'αλήξη και νά φτάση σ'ο σημείον προς άνάλυσιν νά στείλη και τήν τριχα σ'ο... Χημείον!

Δυσπιστίες κι' ύποψίες οί γυναίκες δείχνουν όλες και δέν πείθονται ποτέ τους μέ λιμά και μέ παρόλες! Έτσι κάθε παντρεμένος λυπημένος βλέπει σωόδα, τήν κυρά του νά τού ψάχνη και τήν τσέπη και τή φόδρα, γιάτί ύπόνοια μεγάλη τ'ο μυαλό της τυραννά, πώς στήν τσέπη του δέν έχει μόνο φράγκα και λιανά κι' ή πολλή της, τέλος πάντων, δυσπιστία τήν προτρέπει σ'ο μ'η πιστενε κι' έρεύνα τού κυρίου σου τήν τσέπη!

Σ'ο συμπέρασμα, έν τέλει, φίλτατέ μου, καταλήγεις, πώς ή σύγχρονος ή Έδα, ή γυναίκα, έν δλίγοις, δυσπιστεί από συνήθεια, έτσι κι' αν τής έ'ς αλήθεια, κι' ότι, γιά νά δώση πίστι και νά πάψη ν' άμφισβállη, πρέπει νά σέ τυραννήση και τήν πίστι νά σου βγάλη!

Ευνοηράφειος
Μη. Γαβρία

ό άντιγόνας Γ.

1) Τ'ο πιστολάκι μέ τόν πεπιεσμένο άέρα. 2) Οί ηλεκτρικές βεντούζες. 3) Τ'ο θερμικό λουτρό. 4) Τ'ο λουτρό μέ παραφφίνη. 5) Τ'ο λουτρό μέ άρώματα. 6) Ο κύλινδρος γιά μασσάζ. 7) Η ηλεκτρική άπισχναντική συσκευή. 8) Η συσκευή εφίδρωσεως. 9) Η άπισχναντική κομπινάζόν.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΠΟΙ΄Α ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΛΟΧΟΥ

ΔΕΝ ήταν παρά λίγα λεπτά που είχαν ξεκινήσει. Ή ώρα ήταν πέντε και τέταρτο απόγευμα και πετούσαν σ' ένα ύψος, κάπου τέσσερες χιλιάδες πόδια πάνω από τη θάλασσα. Αποτελούσαν τα πληρώματα πέντε μεταγωγικών αγγλικών αεροπλάνων, που μετέφεραν τους πρώτους εκατό άλεξιπτωτιστές. Ήταν όλοι Έλληνες και βάπταν στην Ελλάδα απόψε τη νύχτα. Προορισμός τους ή Σάμος. Ήταν το μόνο που γνώριζαν από την αποστολή τους. Κι' αυτό το έμαθαν, τη στιγμή ακριβώς που άρχισαν ν' απογειώνονται από τ' αεροδρόμιο «Κάιρο-Γουέστ»...

Ήταν ένα μεγάλο τμήμα του Ίερού Λόχου. Οι περισσότεροι τους αξιωματικοί, από κάθε όπλο, είχαν εκπαιδευτή σκληρά για παράνομες επιχειρήσεις. Άλλοι εκατό Έλληνες άλεξιπτωτιστές, υπό των αντιπυλωτών ταγματάρχη Τρ. Τριανταφυλλάκη, Β' απογειωνόνταν από το ίδιο αεροδρόμιο, είκοσι τέσσερες ώρες αργότερα. Συγχρόνως, ένα τρίτο τμήμα, υπό των αντιπυλωτών ταγματάρχη Φ. Μεσσηνιόπουλο, είχε ξεκινήσει ήδη κι' έρχονταν με πλοίο. Ή ώρα της «ενιαίας» δράσεως, είχε υπολογιστεί με κάθε λεπτομέρεια.

Τα μεταγωγικά ξεκολοιούσαν το δρόμο τους. Διέσχισαν τώρα τον ορίζοντα, πάνω από τη μολυνένια «πλατφόρμα», άριστερά από τα τουρκικά παρόδια. Άν και φθινόπωρο —28 Οκτωβρίου 1943— ο καιρός ήταν μάλλον καλός. Και καθώς είχε άρχει να νυχτώνη, η αστροφωγία βοηθούσε τους Βρετανούς πιλότους, που οδηγούσαν τα πέντε αεροπλάνα στον προορισμό τους. Ο συνταγματάρχης Χ. Τσιγάντες, ο θρωλικός αρχηγός του Ίερού Λόχου, ήταν επί κεφαλής των άλεξιπτωτιστών. Σε όλο το διάστημα σχεδόν του ταξιδιού τους, διηγούντο δημοφιλείς ιστορίες. Ο αντίπυλωτής ταγματάρχης Α. Καλλινίκης, διάβαζε ένα μυθιστόρημα. Κι' ο Βρετανός πολεμικός ανταποκριτής, Έλνινε σταυρόδεξα. Χαρακτηριστική εικόνα τουριστικού, δέλεγε κανείς, περιπάτου.

ΤΟ ΑΓΓΛΑΙΟ ΣΤΙΣ ΦΛΟΙΕΣ

Κι' όμως έτσι που ήταν όλοι τους, δεμένοι σχεδόν δεξιά κι' αριστερά της «Ντακότας», με τ' άλεξιπτωτα στην πλάτη και με τις κουβέρτες τυλιγμένες στα πόδια, έβιναν την έντονη παραέξωση ακολουθώντας, που έτοιμαζονταν για το «πτήση» του θανάτου» σε τσίρκο. Άλλα, η νύχτα είχε προχωρήσει αρκετά. Είχαν αφήσει ήδη από πολλού την Κύπρο και βρισκόντουσαν τώρα στο ύψος του Καστελλοριζίου. Ο Άγγλος άσπυρμαστής —στο αεροπλάνο του Τσιγάντε— που βγήκε μια στιγμή από καμπίνα του, τους πληροφορήσε ότι προσεγγίζουν στη Ρόδο. Οι Ίερολοχίτες αλαθάνθηκαν μια άνεληχη χαρά να τους πηλν. Πετούσαν πάνω από την πατρίδα. Πάνω από τα σμαραγδένια νησιά του Αιγαίου...

Εκείνη τη στιγμή, κάποιος ξέσπασε σε λυγμούς. Όλοι γύρισαν και τον κύτταξαν περίεργα. Γρήγορα όμως κατάλαβαν σ' τι όφελισαν το κλάμα του και συμπεριρίστηκαν τη συγκίνησή του. Ήταν ένας δωδεκανήσιος, που είχε δραπέτεψει από το νησί το 1941 και κατατάχθηκε στον ελεύθερο στρατό της Μ. Ανατολής. Ο Βρετανός σύνδεσμος Ρίτσαρντ Λή —που ακολουθούσε τον Ίερό Λόχο σε όλες του τις επιχειρήσεις και ήταν άσπυρτος σε όλους— έθελε το χέρι του στον ώμο του.

—Μην κλάεις, τού είπε. Σε λίγο το Αιγαίο θα είναι ελεύθερο, δικό σας πάλι. Και σ'ας ιδέσει, γιατί σ'ας οι «Έλληνες είσαστε ήρωες» λας...

Στο μεταξύ, τ' αεροπλάνα είχαν φτάσει πάνω από τη Σάμο. Αυτό το κατάλαβαν από το κόκκινο λαμπρόνι που άναψε εσωτερικά. Σε λίγα λεπτά έπρεπε να πηδήσουν. Σε λίγο θα πατούσαν την Έλληνική γη. Ήταν πιά περασμένες έννέα. Με κάποια ένδοξη νευρικότητα, άρχισαν να έτοιμαζόνται για την κάθοδο. Ικαθένως χωριστά, έριξε από μια τελευταία ματιά στο άλεξιπτωτικό του. Έλεγξαν τους κρίκους και τα σχοινιά. Όλοι και όλο ήταν έτοιμα. Μα κάθε στιγμή που περνούσε τους φαινόταν αιώνας. Αισθάνονταν παράξενα. Οι περισσότεροι, νόμιζαν πως είχαν βουτηχτεί σε ατμόλουτρο κι' έβγαιναν ξαφνικά στον άέρα...

Ένα έλαφο ρύος διέτρεχε τώρα το κορμί τους. Οι σκέψεις τους πετούσαν σ' άγνωπμένα τους πρόσωπα. Όμως οι έλικες των αεροπλάνων έτους συνέφεραν γρήγορα. Και την ίδια στιγμή το κόκκινο λαμπρόνι έτους έβγαζε το πράσινο. Αυτό σήμαινε ότι έπρεπε, μέσα σ' έλάχιστες δευτερόλεπτα και οι είκοσι άλεξιπτωτιστές από κάθε αεροπλάνο, να έχουν βρεθεί έξω από τις «Ντακότες». Όλοι τους έκαναν το σταυρό τους. —Ετοιμοί! άκούστηκε ή βροντερή φωνή του Τσιγάντε. Καλή τύχη, παιδιά...

Μά την άπάντησι των άλλων δεν την άκουσε, γιατί είχε ριχτεί κιόλας πρώτος στο κενό, που τον κατέπτε μέσα στο σκοτάδι του. Κι' έπρεπε για πρώτη φορά με άλεξιπτωτο, χωρίς έκπαίδευσι, χωρίς να έχη κάνει ούτ' ένα μάθημα για την επικίνδυνη αυτή δουλειά. Για όποιονδήποτε άλλον, ένα πτήση αυτό θα ήταν άπληνη άσπυρτος. Μα για το Χρήστο Τσιγάντε, έβινε παιχνιδάκι. Σταθερός, σάν ακροβάτης, βρισκόταν κιόλας πάνω από το πεδίο προσγειώσεως. Κοιμιά άλλη λαχτάρα δεν αισθάνονταν μέσα του, έκτός από κείνη που ένιωθε ότι σε λίγο θα πατούσε το άγνωπμένο γχώμα της πατρίδας.

Άμέσως σχεδόν πίσω του, σάν τα πουλιά που ξεφεύγουν από τη φωλιά τους, άρχισαν να ξεκύνονται από τις «Ντακότες», οι τομνηροί σύντροφοί του: Ο Καλλινίκης, ο Μάσαντος, ο Παπαδόπουλος, ο Ρήγας, ο Κάντας, ο Καραμανλής, ο Βαρβουλάκης, ο Κουρκούτης, ο Καραδήμος, ο Βάβας, ο Οικονομίδης, ο Τάμπρας, ο Παπαφίλιππου, ο Οικονομάκος, ο Σιακκάς, ο Κατσίκας, ο άσπυρτος Ζερβουδάκης, έκαστο παλληκάρια το όλο, έκαστο έλευθερωτάι, από τους τριακόσιους δεκατέσσερες που θα συγκεντρωνόντουσαν την επομένη στη Σάμο. Κι' όλοένα χαμψήλωναν προς τη γη...

Σε μια πεδιάδα, σ' έλάχιστη απόσταση από την πόλι του Βαθέος, τους περίμενε ο Βρετανός ταγματάρχης Ντόγκ —που βρισκόταν στη μεγαλόνομα από πολλές μέρες πριν— για να τους υποδεχτεί. Είχαν άνοιξη όλόγυρα μεγάλα ετήρια φωτιάς, για να ξέσουν τ' αεροπλάνα που θα έρχονταν το πολύτιμο φορτίο τους και για να βρούν τα σημεία της προσγειώσεως τους σ' άλεξιπτωτιστές. Τους πρώτους που είδε μπροστά του ταγματάρχης, ήταν ο Τσιγάντες και ο Καλλινίκης. Ύστερα σ'αυτούς, ο ένας πίσω από τον άλλο, που έκαναν το έπαισολούθησαν και οι άλλοι, ο ένας πίσω από τον άλλο, που έκαναν το

σταυρό τους και φιλούσαν δακρυσμένοι το γχώμα. Ή στιγμή ήταν έπίσπια συγκινητική. Μόνο όσοι έξησαν αυτές τις στιγμές, μπορούν να καταλάβουν τι έννοιαν τότε οι άγγελοι αυτοί τ' ουράνου—όπως κάναφερί στο ήμερολόγιό του ο ύπολοχαγός Άντώνης Ρήγας— που έφεραν μαζί τους το πρώτο μήνυμα της άπελευθερώσεως...

Άμέσως γύρω τους σχηματίστηκε άλυσίδα από Άγγλους και Ίταλους στρατιώτες, που βρισκόντουσαν εκεί ως «συνεργαζόμενοι». Οι τελευταίοι, κάπου έφτά χιλιάδες, υπό τον στρατηγό Σολταρέλλι, είχαν παραδοθή σχεδόν άνευ όρων στους λίγους Βρετανούς που είχαν προηγηθή του Ίερού Λόχου. Μα οι Άγγλοι δεν τους άφοβήσαν, πιστεύοντας ότι θα βοηθούσαν τις συμμαχικές δυνάμεις, σε περίπτωση που οι Γερμανοί θα έπιχειρούσαν να καταλάβουν τη Σάμο. Με την εμφάνισι μάστιγα των Ίερολοχιτών, ή πίστι τους αυτή έγινε πεποίθησι.

«Όλοι άνευθάρησαν—άναφέρει στις ήκάνησεις του ο άκάματος μητροπολίτης Σάμου Ειρηναίος— έπίστευσαν ότι δεν θα δυνηθούν πλέον οι Γερμανοί να καταλάβουν την νήσον, διότι δεν θα ήθελον να διακινδυνεύουν την άπώλειαν μεγάλων στρατιωτικών δυνάμεων δια κατάληψιν μιας νήσου άποκέντρου, έπί της όποιας ήπληχαν περί τας 7.000 Ίταλοί τεχνικός άρτίως όργανωμένοι, 1500 άντάρται συγκροτημένοι εις τακτικόν στρατόν και περί τους τριακόσιους Άγγλους στρατιωτικούς».

Μα οι Γερμανοί δεν ήταν από τους άνθρωπους που παραδίδονταν εύκολα. Ή θέλησι τους ήταν άτσάληνη και την πτώσι της Ίταλιας, παρ' όλη τη δίνη που τους έφερε, δεν τη χαρακτήριζαν παρ' όως ένα όπλο πολεμικό έπείσπδιο». «Ήταν έτοιμοι πάντα—γράφει ο Τσάρτσιλ σ' άπομνημονεύματά του— να υποστούν το χειρότερο, χωρίς αυτό όμως να σημαίνει ότι μπορούσε να άνακατισθ η χειμαρρώδη όρμη τους κατά το έλλάχιστον». Αυτοί ήσαν οι Γερμανοί σε κάθε πολεμική τους έκδηλσι. Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να έγκαταλείψουν το Αιγαίο στα χέρια των συμμαχών;

Όμως κι' άν είχαν όμως τα πράγματα, τα πρώτα τμήματα του Ίερού Λόχου, είχαν πατήσει στη Σάμο άποφασισμένα να δυσησθούν για τη νίκη. Ή άσπυρτος που θα τους άπεφρασαν στο Βαθύ, ήταν έτοιμος για να τους παραλάβουν. Άνάμεσα τους όμως ήταν και μερικοί τραυματίες, που είχαν πληγυθή κατά την πτώσι τους: Ο λοχαγός τραυματίας, ο ύπολοχαγός Κάντας, ο άνθυπολοχαγός Κολοκοτρώνης, ο Ξηράκης, ο Στρατηγός και πέντε άλλοι άκόμη. Είχαν χτυπήσει στα χέρια και στα πόδια, πάνω στα βράχια καθώς έφεταν.

Ιους μετέφεραν γρήγορα σ' ένα πρόχειρο ίατρείο, τους έδεσαν τα τραύματα και τους ύποχρέωσαν να παραμείνουν άκίνητοι. Άλλα ήσαν ή μόνη περίπτωση που δεν ήθελαν να ύπακούσουν.

Δεν ήθελαν έδώ γι' άνάπαυσι, έλεγαν. Γιατί μας άτοχερώνετε να μείνουμε στο κρεβάτι; Οι άγγαζονίς μας είναι άσπυρτες και μπορούμε να περπατήσουμε καλύτερα ίκπ' τους άλλους που δεν έπαθαν τίποτε...

Θά σ'ας κρατήσω, ένώ συντροφιά, τους πείραζε ο Βρετανός σύνδεσμος Ρίτσαρντ Λή. Έλάτε, πάρετε από μια σοκολάτα και ήσυχάστε σάν... καλά παιδιά! Έτσι δεν θά σ'ας τιμώρηση ή μαμά σας...

Πάντα σε τέτοιες στιγμές, ο Λή, ήξερε να πείρη τους άλλους με το κέφι του και το άστεϊρευτο χιούμορ του. Όστόσο πολλοί από τους Ίερολοχίτες και τους Άγγλους, έμειναν στο πεδίο προσγειώσεως μέχρι την επομένη τη νύχτα, για να ύποδεχτούν τους άλλους έκαστο άλεξιπτωτιστή, που θα έφεταν εκεί, υπό των αντιπυλωτών ταγματάρχη Τρ. Τριανταφυλλάκη.

Πραγματικά, την καθορισμένη ώρα, φάνηκαν πάλι οι πέντε «Ντακότες» στον κατασκότεινο ούρανό του νησιού. Πλημμύρισαν οι καρδιές από συγκίνησι, καθώς άκούστηκε ο βόμος τους να χυρρεύη. Ο Τσιγάντες, που βρισκόταν έπί τόπου, έδωσε διαταγή ν' άνάμουν άμέσως τα φωτεινά ετήρια, ώστε να μη χάσουν τ' αεροπλάνα τα σημεία άποδιδώσεως.

Τα είδαν από ψηλά οι Βρετανοί πιλότοι και είδοποίησαν τους άλεξιπτωτιστές με το κόκκινο και πράσινο λαμπρόνι τους. Ή στιγμή της καθόδου είχε φτάσει.

Γκούντ λάκ! Έλεγε σε κάθε ένα που έπεφτε στο κενό, ο Άγγλος που τους συνόδευε. Καλή τύχη, υπό...

Οι άλεξιπτωτιστές άρχισαν πάλι να κατεβαίνουν, σάν «μινιτάρια», που φύτρωναν έξαφνα στο κατασκότεινο στερέωμα. Ο Καζακόπουλος, ο Δημόπουλος κι' όλα τ' άλλα παλληκάρια, που άποτελούσαν το δεύτερο τμήμα του Ίερού Λόχου, πατούσαν κιόλας τη γη. Ή ύποδοχη που τους έβινε ήταν θερμή, φιλική, άγκαλιές, δάκρυα. Ο Τσιγάντες, που στεκόταν δίπλα στον Ρίτσαρντ Λή, γύρισε και τον κύτταξε άήσυχος.

Είδες πούθεταν τον Τριανταφυλλάκη; τον ρώτησε. Έγώ δεν τον βλέπω. Κι' όμως έπρεπε να είναι από τους πρώτους έδώ. Τα συμβαίνει άραγε;

Με δυνατό χτυποκάρδι, έτρεξε άνάμεσα στους άντρες του και τους ρώτησε. Μα κανείς δεν ήξερε να τού έξηγήση. Ο αντίπυλωτής ταγματάρχης βρισκόταν στην πρώτη «Ντακότα» κι' ήσαν ο πρώτος που είχε πηδήσει στο κενό όταν δόθηκε το σύνθημα της καθόδου. Από εκεί και πέρα όμως δεν τον έξανθαν. Ο Τσιγάντες άόχισε τώρα ν' άνησυχί πραγματικά. Φοβόταν πρό πάντος κανένα άπόροπο, κανένα μοιραίο δυστύχημα. Άμέσως τότε έδωσε διαταγή να σχηματιστούν μικρές άνηνευτικές όμάδες και να σκορπίσουν προς όλα τα σημεία και όπου μπορούσε να είχε παρραυρή ο τομνηρός άξιωματικός.

Πουθενά όμως, ίκπ' όσο περνούσε ή ώρα χωρίς να παρουσιάζεται, τόσο και ή άνησυχία άόχισε ν' άπλώνη τα φτερά της. Ένα και προάσπια κυριαρχούσε τώρα στις ψυχές των άλεξιπτωτιστών, Ένα προάσπια που τους έφερε δάκρυα στα μάτια. Στο μεταξύ έπείσπρεσαν οι άνηνευτες χωρίς άποτέλεσμα. Ο άρχηγός του Ίερού Λόχου, βαδίζοντας λυπημένος για τον άνέλπιστο χαμό του συντρόφου του, ήταν έτοιμος να δώση το σημείο άναγνώσεως, άφήνοντας έπί τόπου μερικούς άντρες του για να έπαισολούθησαν τις έρευνές τους. Έξαφνα όμως, φάνηκε ο Τριανταφυλλάκης να έρχεται από το βάθος ενός άγρού.

Τόν είδαν οι άλλοι κι' έτρεξαν κοντά του. Ο Τσιγάντες τον πλησία

σε συγκινημένος.

—Ής; Είσαι καλά; τον ρώτησε. Τ' είναι αυτό που κρατάς; Ο «αχμένος» αντίπυλωτής ταγματάρχης γέλασε εύθιμα.

Ένα κομμάτι Έλλάδα, κύριε διοικητή! άποκριθηκε. Είναι μια «χιλάρα» σπαστικό κρασί! Το έξω, σ'ας έθελα σ' άνησυχία, πρότεσε σ'ας σ'ας. Μα δεν μπορούσα να κάνω διαφορετικά...

Και τούς έξηγήσε το πάθημά του: Ο άνεμος τον είχε παρασύρει μακριά από το πεδίο προσγειώσεως κι' έπεσε στην άλλη ένός απιτού. Οι άνθρωποι που το κατοικούσαν, παρόχτηκαν στην άρχη, γιατί δεν ήξεραν τι είδους έπισκέπτης ήσαν αυτοί που κατέβηκε άπ' τον ούρανό. Όταν όμως κατάλαβαν πως ήσαν Έλληνες άξιωματικοί, τον περιποιήθηκαν—γιατί με την πτώσι του είχε χτυπήσει λίγο στο κεφάλι και ζαλιζόταν—τον κρατήσαν εκεί σχεδόν με τη βία, τον έστρώσαν στο τραπέζι και τον φόρτωσαν κατόπιν τη «χιλάρα» το κρασί για τ' άλλα παιδιά.

Πώς μπορούσα να χαλάσω την καρδιά τους; πρότεσε στο τέλος χαμογελώντας. Πάμε τώρα να τ'... κοπανίσουμε!

Για να τ' άκοπανίσουν όμως, έπρεπε να ύπαρχη καιρός. Άλλα, ή Ίερός Λόχος, δεν είχε πιά ούτε λεπτό στη διάθεσί του. Ήταν άνάγκη να καταλάβουν το ταχύτερο όλα τα έπικαιρα σημεία της νήσου. Ή Βρετανική Μυστική Ύπηρεσι της Σάμου, είχε λάβει πληροφορίες από τις αντίστοιχες ύπηρεσιές των Αθηνών, ότι οι Γερμανοί έτοιμαζαν στον Πειραιά πολλά μεταγωγικά πλοία για να κάνουν άποδίδσεις στα καταληφθέντα νησιά. Μεγάλες δυνάμεις στρατού ήσαν έτοιμες για τη κμάχη στο Αιγαίο. Συγχρόνως, οι ίδιες πληροφορίες άναφέρον ότι, ή Λουφτβάφε, θα συμμετείχε όπωσδήποτε στη μάχη αυτή. Ήδη πολλά βομβαρδιστικά αεροπλάνα, προερχόμενα από τη Γιουγκοσλαβία, είχαν πλημμυρίσει τ' αεροδρόμια της Αττικής. Άπ' αυτά, είχαν φύγει κιόλας για τη Ρόδο τριάντα τρία.

Ο Χρήστος Τσιγάντες, έμπειροπόλεμος καθώς ήταν, διασπάθηκε ότι κάθε άλλο παρά εύχάριστη ήσαν ή κατάσταση. Άμέσως έδωσε διαταγή ένα τμήμα να καταλάβη την περιοχή Τηγαίου κι' άλλο ένα να μεταφερθή στους Μυτιληνίους. Το μόνο κακό στην περίπτωση αυτή ήσαν, ότι οι έκαστοι δεκατέσσερες άντρες, υπό των αντιπυλωτών ταγματάρχη Φ. Μεσσηνιόπουλο, που έρχόντουσαν με πλοίο, δεν είχαν φτάσει ακόμη. Για ποίο λόγο όμως, άφου ή ώρα της άποδίδσεως είχε καθοριστή με ακρίβεια;

Άλλα, ένα όμμα, που έφτασε έπειτα από μερικές ώρες στη διοίκησι του Ίερού Λόχου, άναφέρει τη δραματική τους περιπέτεια: Ή νησιότητι που συνόδευε τους Έλληνες κομάντος—άποτελείτο άπό το καταδρομικό «Ωρόρας», το άντιτορπιλικό «Μπελβούρα» και από άλλα τρία βρετανικά πολεμικά—ζύγωνε πιά να μηύ στο Αιγαίο. Όταν όμως έφτασε στην πολεμική του ζώνη, κατά τη μια το μεσημέρι, έκανε την εμφάνισι του ένα γερμανικό άναγνωριστικό, που διέγερσε μερικούς κύκλους πάνω από τα σκάφη. Ήταν ο προπομπός. Δεν πέρασε πολλή ώρα, όταν ο θόρυβος τριών «Στούκας» γέμισε την ατμόσφαιρα. Ή μάχη που θ' άόχισε—αυτό το άντελήφθηκαν άμέσως οι έπίδιδοντες των πλοίων—θα γινόταν κάτω από δυσμενείς γι' αυτούς συνθήκες: Ο ήλιος, που ήταν άντίθετος προς τα πυροβόλα των πολεμικών, έμπόδιζε να σκοπεύσουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

Άνησυχι, ξαφνιασμένοι οι Ίερολοχίτες, βρέθηκαν στο κατάστρωμα του πλοίου τους και κατέλαβαν άμέσως θέσεις. Μαζί με τον άντισυνα

τους πυροβολητές να σκοπεύουν. Κι' οι Γερμανοί, που φρόντιζαν έπίτηδες να έσκον τον ήλιο πίσω τους, έφεταν ίκαθέκειο ένάντιον των συμμαχών.

γματάρχη Μεσσηνιόπουλο ήσαν ο ύπυλαρχος Πέτρος Καθούρης, οι άπολοχαγοί Δημ. Χόρς και Νίκος Κάισαρης, οι άνθυπολοχαγοί Ρήγας Ρηγόπουλος, Μ. Ψάττης, Α. Δασκαλούδης, Κ. Άντανόπουλος, Γ. Κοράκης και Θάνος Διμητριάδης, οι άνθυπυλωτοι Ν. Άθανασίου και Σ. Τσούρος Σ. Τσούρος, οι άνθυπασπιστά Γιάννης Φουριώτης και Γ. Ραχιώτης, ο λοχίας Κώστας Παπαδόκης κι' ένα σωρό ακόμη παλληκάρια του Ίερού Λόχου.

Οι έπιθέσεις των «Στούκας» σε άλλεπάλληλα κύματα, κράτησαν πολλές ώρες. Οι Γερμανοί πιλότοι κατέβαιναν πολύ χαμηλά πάνω από τα πλοία και τα πολυβολούσαν, τ' άχτυπούσαν με λύσσα. Μια στιγμή κατώρβωσαν να πληξούν το καταδρομικό «Ωρόρας», έπί του όποιου έσπείμωθσαν—όπως άναφερε ή πρώτη έκθεση που μεταδόθηκε με τον ασύρματο—σφαρτανάπενε νεκροί και τραυματίες. Το καταδρομικό άόχισε να χάνη ταχύτητα. Ο κυβερνήτης του άντελήφθη ότι δεν μπορούσε πιά ν' άκολουθήση τη συνοδεία. Γύρισε λοιπόν μπρος πίσω για την Άλεξάνδρεια κι' άόχισε τ' άντιτορπιλικά να συνεχίσουν πάνω τους τον άγώνα. Πάνω στο κατάστρωμα του «Μπελβούρα» βρισκόντουσαν μερικοί άντρες του Ίερού Λόχου, που βοηθούσαν τους Άγγλους πυροβολητές.

Φαίνεται όμως ότι τα «Στούκας», τόχαν βάλει πείσμα να το καταπονήσουν. Πολλές φορές κατέβαιναν σε ύψος μόλις είκοσι μέτρων, έξαπολύσαν τις βόμβες τους και το «άγιάζωσαν» με τα πολυβόλα τους. Άλλα, ο Βρετανός κυβερνήτης ήταν πραγματικός έβελιότης. Το άντιτορπιλικό έλίσσόνταν με τέτοια έπιτηδεύση και τόση ταχύτητα, ώστε όλες οι γερμανικές προσπάθειες να έχουν άποτυχία. Διότι ένα άπ' αυτά, κατώρβε να κατέβη πολύ χαμηλά. Και καθώς οι κινητήρες του έκαναν δαιμονιόμένο θόρυβο, οι άντρες του καταστρώματος νόμιζαν ότι θα έξεναν το κατόρτι του καραβιού. Σε μια τέτοια ακριβώς στιγμή, άόχισε να πέση μια βόμβα. Όσοι είδαν το φοβερό έκείνο μπήκαν για τον θάνατό να «έκρεμείται» από τη θέσι του, πίστεψαν ότι τα πάντα θα τελείωναν μέσα σ' έλάχιστη δευτερόλεπτα.

Συνέβη όμως κάτι το έκπληκτικό: Ή βόμβα τρύπησε τα δύο καταστρώματα, πέρασε το «καρρέ», όπου ήσαν συγκεντρωμένοι οι άξιωματικοί του Ίερού Λόχου και δίχως να έκρυσθ, ήγχε και σπηνώθηκε στη μέση ακριβώς της κεντρικής άποθήκης των πυρομαχικών! Άν το γεγονός αυτό δεν άναφερόταν στην όπ' αριθμ. 1358)43 του Β.Β.Ν. έπίσημη έκθεση, θα νόμιζε κανείς ότι είναι ένα από τα πολλά «ευρήματα» που εμφάνιζον οι σκηνοθέτες ταινιών του ναυτικού πολέμου. Κι' όμως στο σημείο αυτό ή πραγματικότητα ξεπέρασε τη φαντασία.

Στο μεταξύ ο ήλιος άόχισε να βασιλεύη. Οι πυροβολητές του «Μπελβούρα» μπορούσαν τώρα να σκοπεύουν καλύτερα. Άλλα, ή φθινοπωρινή νύχτα κατέπτε γρήγορα, το σκοτάδι άπλώθηκε όλόγυρα και τα τρία γερμανικά αεροπλάνα, άφου έρριξαν και τις τελευταίες τους βόμβες χωρίς άποτέλεσμα, έξαφανίστηκαν μέσα στη γκρίζα άμίχλη του πελάγους. Ή γαλήνη τυλίξε πάλι το Αιγαίο. Τιποτε άλλο δεν άκούονταν, έκτός από τις μηχανές των πολεμικών που τραβούσαν τώρα όλοσπώς για τη Λέρο. Έκει άπεδίδεσαν τους Ίερολοχίτες, σώους κι' άλάστεις. Άμέσως όμως τους παρέλαβαν μερικά καΐκια για να τους μεταφέρουν στη Σάμο. Όλοι αίσθάνονταν ένα είδος κρυφής εϋτυχίας για την άνέλπιστη σωτηρία τους.

Μας προφύλαξε ή Μεγαλόχαρη άπ' το χαμό! Έλεγε κάθε τόσο ο ύπυλαρχος Πέτρος Καθούρης στους συντρόφους του. Μόνο σε θαύμα της χρωσάμε τη ζωή μας.

Ένώ όμως κατευθύνονταν προς τη Σάμο, ένα βρετανικό ύποδύριο, που περιπολούσε σε κείνα τα νερά, πήρε διαταγή να παρακολουθήση τη συνοδεία. Κάποια στιγμή έφτασε πολύ κοντά τους και ο ύποδύριος των καΐκιών, που δεν είχε είδοποιηθή, κατέληψε από πραγματική σύγχυσι. Κι' ήταν πολύ μυσικό. Γιατί άτύππος καθώς ήσαν, νόμιζε ότι το ύποδύριο ήσαν γερμανικό κι' άναλογίστηκε τις συνέπειες. Οι Ίερολοχίτες είδοποίησαν να είναι έτοιμοι: Στο πρώτο όμμα που θα τους έβινε, έπρεπε να πέσουν όλοι στη θάλασσα, για να μη βρεθούν μέσα στα πλεούμενά τους όταν θ' άνατινάζονταν άπ' τις τορπίλλες. Και το ύποδύριο άόχινε πηλασία. Ο ύποδύριος, ήταν έτοιμος πιά να δώση την έντολή για να ριχτούν όλοι οι άντρες του στο νερό...

Άξαφνα όμως τα μάτια του έλαμψαν χαρούμενα. Το σκάφος άόχισε να μεταβίβη το συμμαχικό όμμα. Ζητωκραυγές άκούστηκαν από παντού, φωνές και τραγούδια. Από τη στιγμή εκείνη και όσωπα να φτάσουν στη Σάμο, δεν σημειώθηκε κανένα άλλο δυσάεστο έπείσπδιο. Όταν έφτασαν στο νησί, τους ύποδεχτηκαν συγκινημένοι ο Χρ. Τσιγάντες, οι άλλοι άξιωματικοί του Ίερού Λόχου, οι Άγγλοι και πλήθος νησιωτών. Ή αλήθεια είναι πως δεν περίμεναν πιά να τους ξανασούν. Τους είδαν για πάντα χαμένους. Κι' ένώ ή χαρά βασίλευε στην ψυχή όλων, οι Γερμανοί κατέστρωναν τα πιο σκοτεινά τους σχέδια για

86

“Επειτα από καμμία εκατοστή μέτρα, σταμάτησε, κρύφτηκε πίσω από ένα δένδρο και τέντωσε τ’ αυτιά του.

“Αλλά δεν άκουσε τον παραμικρό θόρυβο. — Δεν μπορεί να είναι αυτός! Ξαναείπε και συνέχισε το δρόμο του.

Αυτή η σκέψη, ωστόσο, δεν έφευγε από το μυαλό του. Κι’ ήταν τόσο επίμονη, που τον έκανε να ξεχάσει το σκοπό αυτής της νυχτερινής διαδρομής.

Μονολογούσε τώρα δυνατά σχεδόν:

— Τό κέντρο της πόλεως ήταν ζωσμένο από παντού. Και μια άλεπού ακόμη δεν θα κατάφερνε να βγεί. Τετρακόσιοι άνδρες έμειναν ως το βράδυ, μέσα σε βάρκες ή στις δάχες, επιτηρώντας το Σηκουάνα. Δεν χωράει, λοιπόν, αμφιβολία πώς πέθανε.

“Εσφίξε τις γροθιές του και ξεφάνισε μανιακά:

— Ναι... “Αλλά γιατί δεν βρέθηκε το πτώμα του;

Τη στιγμή εκείνη άκουστηκε μια φωνή μέσα στη νύχτα:

— “Οποιος κι’ αν είσαι, φύγε γρήγορα, αν θέλεις τη ζωή σου!

Τότε μόνον ο Μωρεβέρ κατάλαβε πώς είχε φτάσει μπροστά στην κεντρική πύλη του πύργου. “Ο φρουρός, που στεκόταν εκεί, του είχε φωνάξει ν’ απομακρυνθεί.

“Ο Μωρεβέρ σταμάτησε και είπε δυνατά: — Είδοποίησε τον κύριο Λαράν, ότι ένας ταχυδρόμος έφερε ένα γράμμα για την Αυτού Μεγαλειότητα.

“Ο Λαράν ήταν ο φρούραρχος του πύργου.

— Μην κινηθείτε από τη θέση σας, απάντησε ο φρουρός. Θα τον είδοποίησω.

Πέρασε ως μισή ώρα.

“Ο Λαράν βγήκε, τέλος, από μια πλάγια πόρτα και προχώρησε προς το Μωρεβέρ.

— Σεις είσατε ο ταχυδρόμος, που φέρετε ένα γράμμα για την Αυτού Μεγαλειότητα; ρώτησε, προσπαθώντας ν’ αναγνωρίσει τον άνθρωπο που στεκόταν μπροστά του.

“Αλλ’ ο Μωρεβέρ είχε κρύψει το πρόσωπό του κάτω από το μανδύα του. “Αλλάξε όσο περισσότερο μπορούσε τη φωνή του και απάντησε:

— Σας παρακαλώ να είδοποιήσετε την Αυτής Μεγαλειότητα τη βασιλομήτορα, ότι έφτασε ένα καινούργιο γράμμα όμοιο με εκείνο που έλαβε πριν από οκτώ ημέρες.

— Είσατε τρελλός, κύριε; είπε ο Λαράν. “Η θέλετε ν’ άστειυθήτε μαζί μου;... Πώς μπορεί να ξυπνήσω αυτή την ώρα τη βασίλισσα;

— “Εσείς, κύριε, είσατε τρελλός! απάντησε ο Μωρεβέρ. Θα ήθελε, ότι η βασίλισσα θα με δεχτεί άμέσως, όταν της πητέ αυτά τα λόγια...

— “Αδύνατον!

— “Αδύνατον;... Θα φύγω τότε. “Αλλ’ αν αύριο συμβη κανένα κακό στον πύργο, θα πω ότι μ’ έμποδίσσατε να δώ τη βασι-

λομήτορα και θα συλληφθώ ως συνέννοχος. Καληνύχτα!...

— Σταθήτε, κύριε, φώναξε ο Λαράν. Πηγαίνω να την είδοποιήσω. “Αλλά πρέπει να ξέρετε πώς, αν η βασίλισσα δεν σας δεχτεί και θυμώσει, γιατί την ξυπνήσαν στις δύο μετά τα μεσάνυχτα, θα σας κόψω και τα δύο αυτιά! Περάστε μέσα...

Τον ώδηγησε στο θάλαμο, όπου άγρυπνούσαν οι στρατιώτες της επιφυλακής και τον άφησε εκεί.

“Επειτα από ένα τέταρτο, ξαναγύρισε. — Συγχωρήστε με, κύριε, είπε. “Η βασίλισσα σας περιμένει.

“Ο Μωρεβέρ μπήκε έπειτα από λίγο μέσα στο γραφείο της βασιλομήτορας. Χωρίς να πη τίποτε, έδωσε την επιστολή και της την έδωσε.

“Η Αικατερίνη των Μεδίκων την διάβασε από την αρχή ως το τέλος με μια ματιά. Τό πρόσωπό της δεν έδειξε ούτε συγκίνηση, ούτε ταράχη.

— “Από ποιόν προέρχεται αυτή η επιστολή; ρώτησε.

— “Από τον ήγούμενο Μπουργκούαν

— Και σε ποιάν απευθύνεται;

— Στη δούκισσα του Μονπανσιέ,

— Πιώς τό έφερε εδώ;

— “Ενας μοναχός.

— Πρέπει να ασφαλισθούμε απ’ αυτόν

τον άνθρωπο...

— Τό έκαμα, κυρία.

— Πού βρίσκεται;

— Μέσα στην τάφρο του πύργου, από

όπου δεν πρόκειται να ξαναβγεί ποτέ.

— Σας ευχαριστώ, κύριε ντε Μωρεβέρ.

“Ο βασιλιάς δεν θά ξεχάσει την καινούργια υπηρεσία, που του προσφέρατε.

“Ο Μωρεβέρ έφυγε.

“Επειτα από δέκα λεπτά, η Αικατερίνη των Μεδίκων έμπαινε στο δωμάτιο του γιου της. Τον ξύπνησε άμέσως και, βάζοντας μπροστά στα μάτια του την επιστολή του ήγουμένου Μπουργκούαν, του είπε:

— Μεγαλειότατε, σας είχα ζητήσει τρεις ημέρες για να σας φέρω τις αποδείξεις που μου ζητήσατε. “Αλλά μου χρειάστηκαν μόνο τρεις ώρες... Και τώρα, δεν πρέπει να χάνουμε ούτε λεπτό!

Τά κλειδιά του πύργου

“Επειτα από δύο μέρες, έγινε η επίσημη έναρξη της γενικής συνελεύσεως των τάξεων. Μετά τον άγισμό, στον όποιον χοροστάτησε ο καρδινάλιος ντε Σπυρμπόν, ο “Ερρίκος 3ος έμφανίστηκε στην αίθουσα των συνεδριάσεων.

“Αντίθετα με τον δούκα της Γκίζης, που δεν πήγαινε πουθενά χωρίς να συνοδεύεται από μια επιθλιτική ακολουθία, ο βασιλιάς είχε διατάξει να μην βρίσκονται μέσα στην αίθουσα παρά μόνον οι φρουροί, που απαιτούσε η έθιμοτυπία.

“Αφού κάθισε στο θρόνο του, ξεδίπλωσε μια περγαμηνή κι’ άρχισε να έκφωνη ένα μακρό λόγο. “Υπενθύμισε πρώτα τους έμ-

φυλούς πολέμους και τόνισε, ότι τό βασιλείο είχε καταξεντηλνή απ’ αυτούς κι’ ότι γενική επιθυμία ήταν να τερματισθώ αυτή η κατάσταση. “Εξώρκισε κατόπιν τις τρεις τάξεις να τον βοηθήσουν στο ειρηνευτικό έργο του και υποσχέθηκε, ότι θα έπαιρνε άμέσως τα κατάλληλα μέτρα για να εξαφανισθώ η αίρεσις των σύγενότων.

“Επειτα από τό λόγο αυτό, πέρασε στην αίθουσα των τελετών, όπου δεξιώθηκε τους αντιπροσώπους των τριών τάξεων.

Μ’ όλο που ήξερε, ότι βρίσκóταν ανάμεσα σε έχθρους που τον μισούσαν θανάσιμα, χαμογέλουσε σε όλους και έσφιγγε δεξιά κι’ άριστερά τα χέρια. “Η Αικατερίνη των Μεδίκων, ψυχρή και άτάραχη, δεν τον άφηνε καθόλου από τα μάτια της. Τό σχέδιό της ήταν θαυμάσιο. “Ο Γκίζης έπρεπε να πιστέψη πως κανένας κίνδυνος δεν τον άπειλούσε και πως ήταν άπόλυτα άσφαλισμένος.

“Ο βασιλιάς πήρε κατά μέρος τον δούκα της Μαβέννης και του υποσχέθηκε τί διοίκηση της περιοχής της Λυώνος. “Ο άδελφός του Γκίζη δεν ήξερε πως να του έκφραση την εύγνωμοσύνη του.

“Ο “Ερρίκος 3ος υποσχέθηκε κατόπιν στον καρδινάλιο της Λωρραίνης, ότι θα του ανέθετε να τον αντιπροσωπεύει κοντά στον Πάπα. Βλέποντας τό Μαινβίλ, τον φώναξε κοντά του και του είπε:

— Ξέρω πόσον ο δούκας της Γκίζης σας εκτιμά. “Η εκτίμησή του θα ήταν άρκετη έγυψι για μένα, αν κι’ έγώ επίσης δεν σας εκτιμούσα τό ίδιο. Κύριε ντε Μαινβίλ, έδωσα έντολη να έτοιμασθώ τό διάταγμα του διορισμού σας στό συμβούλιο της “Επικρατείας.

Πάνω από ώρα, ο βασιλιάς δεν έκανε τίποτε άλλο από τό να ύπόσχεται θέσεις και άξιώματα στους ανθρώπους του Γκίζης.

“Ηρθε, τέλος, η σειρά του δούκα.

— Πού είσατε, εξάδελφέ μου; φώναξε σε κάποια στιγμή ο βασιλιάς.

“Ο δούκας έτρεξε άμέσως και ύποκλιθηκε μπροστά του.

— Είσατε γενικός τοποτηρητής του βασιλείου, ναι ή όχι;

— Είμαι, Μεγαλειότατε, απάντησε ο Γκίζης σασιτισμένος.

— Πώς γίνεται τότε να μην άσκήτε ά- λες τις δικαιοδοσίες σας;

— Δεν καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε...

— “Επιθυμώ να τερματισθούν όλες οι καχυποψίες και οι έπιφυλάξεις, φώναξε ο βασιλιάς. “Ως γενικός τοποτηρητής του βασιλείου, πρέπει να έχετε τα κλειδιά του πύργου και θα τα έχετε από σήμερα...

Ψιθυροί άκούστηκαν σ’ όλη την αίθουσα.

Οι βασιλόφρονες δεν μπορούσαν να καταλάβουν πως ο βασιλιάς έδειχνε τόση έμπιστοσύνη στον Γκίζη. Οι φίλοι του δούκα, από τ’ άλλο μέρος, εξέφραζαν την ικανοποίησή τους.

Πραγματικά, ο Γκίζης είχε τό δικαίωμα να κρατάη τα κλειδιά του πύργου και να τα παίρνει μαζί του κάθε βράδυ. “Αλλά δεν είχε τολμήσει να τα ζητήσει, γιατί φοβόταν μήπως παρεξηγηθώ, ότι είχε κακούς σκοπούς έναντιον του βασιλιά.

Τά λόγια του “Ερρίκου 3ου τον ευχαρίστησαν, αλλά και ταύτοχρονα τον άνησύχησαν. “Εκαμε μία καινούργια ύπόκλησι και είπε:

— Εύχαριστώ τη Μεγαλειότητά σας για την τιμή που μου κάνει. Θα πάρω τα κλειδιά του πύργου, αφού ο βασιλιάς τό θέλει!

“Ο “Ερρίκος 3ος χαμογέλασε. “Επειτα φώναξε τον Λαράν και τον διάταξε να παραδίδη κάθε βράδυ όλα τα κλειδιά του πύργου στον δούκα της Γκίζης.

Τό σχέδιο

Στις δεκαπέντε Δεκεμβρίου 1588 χιόνισε. “Ο βασιλιάς έκαμε γνωστό πως ήταν άρρωστος και πως δεν θα γινόταν συμβούλιο εκείνη την ημέρα.

“Αλλ’ ο “Ερρίκος ο 3ος δεν ήταν άρρωστος. Μέσα στο μυαλό του είχε ώριμάσει ένα σχέδιο και βιαζόταν τώρα να τό εκτελέσει. Νά γιατί δεν ήθελε να τον ένοχλήσουν εκείνη την ημέρα.

Καθισμένος πλάι στο άναμμένο τζάκι, περίμενε. Λίγο πιά πέρα, καθόταν η μητέρα του.

Μητέρα και γιός κυττάζονταν κάθε τό-

σο, αλλά δεν έλεγαν τίποτα.

Μία κρυφή πόρτα άνοιξε σε κάποια στιγμή κι’ ένας ευπατρίδης μπήκε στο γραφείο. “Ηταν κουκουλωμένος μέσα στο μανδύα του, έτσι που δεν μπορούσε να διακρίνης τό πρόσωπό του.

— “Η ημέρα πλησιάζει, είπε σιγά.

— Την ώριση; ρώτησε η Αικατερίνη.

— “Οχι άκόμη. Θα είναι, όμως, πριν από τώ Χριστούγεννα. “Οταν όρισθώ η ημέρα, θα τό μάθετε.

— Εύχαριστώ, είπε ο βασιλιάς.

“Η μητέρα του πρόσθεσε:

— Μπορείτε να φύγετε... “Από τη μικρή σκάλα, όπως πάντοτε...

“Ο ευπατρίδης έκαμε μία βαθειά ύπόκλησι και έφυγε. “Ο βασιλιάς είπε τότε:

— Διαβολάνθρωπος αυτός ο Μωρεβέρ!

“Η μητέρα του σηκώθηκε έπειτα από λίγο και άνοιξε μία πόρτα που έβλεπε σ’ έναν από τους προβαλάμους. Καμμία δεκαπενταριά ευπατρίδοι που περίμεναν εκεί, μπήκαν τότε στο βασιλικό γραφείο. “Η βασίλισσα έκλεισε την πόρτα πίσω τους.

— Καθήστε, κύριοι, τους είπε.

“Ανάμεσα σ’ αυτούς τους ευπατρίδες ήταν ο Κριγιόν, ο Λαράν, ο Μονσερύ, ο Σαίν-Μαλιν, ο Καλάμπρ, ο Λουίν, ο Ντεφρενέ, ο Μπινόν, ο Γκουάστ, ο ντ’ Ωμόν και άλλοι.

“Αφού κάθισαν όλοι, ο βασιλιάς τους κύτταξε τόν ένα έπειτα από τον άλλον και ύστερα είπε:

— Κύριοι, ο δούκας της Γκίζης θέλει να με δολοφονήσ...

“Όλοι τό ήξεραν χωρίς να τους τό πη. Κι’ ωστόσο, τά λόγια αυτά τους έκαμαν πολύ βαθειά έντύπωσι. Μερικοί εξέστομισαν άπειλές έναντιον του δούκα.

“Ο βασιλιάς τους ήρμησε με μία κίνηση του χεριού και συνέχισε:

— “Αμφεβαλλά για πολύν καιρό, ότι ένας άνθρωπος που μου χρωστάει τόσα πολλά, θα μπορούσε να σχεδιάσει μέσα στο μυαλό του παρόμοιο έγκλημα. “Αλλά δεν μου έπιτρεπέται ν’ άμφιδάλω περισσότερο, γιατί έχω συντηρητικές αποδείξεις στα χέρια μου. Και πρέπει να πάρω σήμερα μία απόφασι, γιατί οι συνωμότες σχεδιάζουν να με σκοτώσουν πριν από τώ Χριστούγεννα. Σας κάλεσα, λοιπόν, εδώ για να ζητήσω τη γνώμη και τη συνδρομή σας. Μιλήστε πρώτος, Κριγιόν.

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο Κριγιόν, αφού πρόκειται για έγκλημα, νομίζω πως ή ύπόθεσι πρέπει να κριθώ από ένα δικαστήριο...

— Με συμβουλευέτε, λοιπόν, να παραπέμψω τον δούκα σε δική;

— Αυτό νομίζω πως είναι τό καλύτερο. “Ο Μπινόν και μερικοί άλλοι, φάνηκαν πως συμφωνούσαν μαζί του.

— Και ποιος μου έγγυάται, είπε ο βασιλιάς, ότι οι φίλοι του κατηγορούμενου δεν θα τον απαγάγουν μέσα από την αίθουσα του δικαστηρίου και δεν θα στραφούν έναντιον μου;... Δεν έχετε δικήν, Κριγιόν.

— Μεγαλειότατε, είμαι στρατιώτης...

— “Εκτός από τη δική, είπε έπειτα από μικρή σιωπή ο “Ερρίκος 3ος, δεν βλέπετε πως μπορεί να κάμη κανείς τίποτ’ άλλο σ’ έναν προδότη, σ’ έναν έπίορκο, που σχεδιάζει να σκοτώσει τό βασιλιά του;

— “Οχι, Μεγαλειότατε, απάντησε με άποφασιστικό ύφος ο Κριγιόν. “Όσο πιά μεγάλο είναι τό σχεδιαζόμενο έγκλημα, τόσο πιά πολύ συμφέρει στο βασιλιά να τό έμφανίσω στο φώς της ημέρας.

— Αυτή η συμβουλή δεν είναι σωστή, είπε ο βασιλιάς. Θα σας πω έγώ τί πρέπει να γίνει... Για τον άνθρωπο που θέλει να σκοτώσει, ή μόνη τιμωρία είναι ο θάνατος... “Αναλαμβάνετε να εκτελέσετε αυτή την απόφασι, Κριγιόν;

“Ο γενναίος άξιωματικός απάντησε, χωρίς δισταγμό:

— Μεγαλειότατε, διατάξετέ με να προκαλέσω τον δούκα της Γκίζης. Θα τό κάμω μπροστά σ’ όλους τους άκολουθους του. Κι’ όταν θα διασταυρώσουμε τά ξίφη στο φώς της ημέρας και μπροστά σε όλους, ο Θεός θ’ άποφασίσω αν θα δώση τη νίκη σ’ αυτόν ή σ’ έμένα...

“Ο βασιλιάς, που είχε κλονισθώ, έρριξε μία ματιά στη μητέρα του. “Αλλά τό ύφος

της του έδειξε ότι δεν έπρεπε να ύποχωρήσει.

— “Οχι, αγαπητέ μου Κριγιόν, απάντησε. “Η ζωή σας μου είναι πολύτιμη. Δεν μπορώ να σας εκθέσω στον κίνδυνο να σκοτωθώ. Πηγαίνετε, φίλε μου, δεν σας χρειάζομαι τίποτε άλλο...

“Ο Κριγιόν ύποκλήθηκε και έφυγε.

— “Ο βασιλιάς γύρισε τότε στον Μπινόν.

— Και σεις τί με συμβουλευέτε; τον ρώτησε.

— “Η Μεγαλειότης σας είναι άπόλυτα βέβαιη για τους έγκληματικούς σκοπούς του δούκα της Γκίζης; είπε ο στρατάρχης.

— Είμαι τό ίδιο βέβαιος όσο και σεις, απάντησε ο “Ερρίκος 3ος. “Όλοι όσοι βρίσκóσαστε εδώ ξέρετε πως ο όρκος του Γκίζη δεν σημαίνει τίποτε.

— Αυτό είναι σωστό, συμφώνησε ο Μπινόν. “Ημουν από τους πρώτους που σας συμβούλευσα να προσέχετε... Κι’ ή δική μου γνώμη είναι πως ο δούκας πρέπει να κριθώ από δικαστήριο...

— Και ποιος θα τον δικάσει;

— Τό παραμένο των Παρισίων.

— Οι Παρισινοί θα ξεσηκωθούν για να τον έλευθερώσουν, είπε η Αικατερίνη των Μεδίκων, παρεμβαίνοντας. Θα κάψουν τό δικαστικό μέγαρο, θα κατεδαφίσουν τό Λούβρο, θα ύψώσουν όδοφράγματα και θα μάς σκοτώσουν όλους, από τό βασιλιά ως τον τελευταίο στρατιώτη...

“Ο Μπινόν κατέβασε τό κεφάλι. Δεν ήξερε τί ν’ απαντήσει.

— Σας ευχαριστώ, Μπινόν, του είπε καλόκαρδα ο βασιλιάς. Καταλαβαίνω τους ένδοιασμούς σας, αφού, άλλωστε, τους είχα κι’ έγώ πριν από σας... “Αλλ’ ή ώρα των ένδοιασμών πέρασε... Μπορείτε ν’ άποσυρθώτε, στρατάρχα...

— Μεγαλειότατε, απάντησε ο Μπινόν, θα βγώ απ’ αυτό τό δωμάτιο, αλλά δεν θ’ απομακρυνθώ. “Απ’ αυτή τη στιγμή, δεν θα τό κουνήσω βήμα από τον προβαλάμο των διαμερισμών σας. Και τη νύχτα θα κοιμάμαι πίσω από την πόρτα... “Ετσι εκείνος που θα θελήσει να μπη στο δωμάτιό σας, θα πρέπει να με σκοτώσει πρώτα και να πατήσει πάνω στο πτώμα μου.

Μετά τον Μπινόν και ο ντ’ Ωμόν επίσης έδωσε την ίδια απάντηση και βγήκε. Τό ίδιο κι’ ο Ματινιόν.

“Ο “Ερρίκος 3ος είχε άπεριόριστη έμπιστοσύνη σ’ αυτούς τους τέσσερες ανθρώπους, που ήξερε ότι του ήταν άσφαλισμένοι ως τό θάνατο. “Αποστρέφονταν, ωστόσο, τό έγκλημα. Και δεν μπορούσε να τους κατηγορήσει γι’ αυτό.

“Από τους άλλους, κανείς δεν βγήκε. “Εκείνοι που έμειναν ήταν έτοιμοι για όλα.

Μετά την άναχώρησι του Ματινιόν, ο βασιλιάς ρώτησε τον κόμητα ντε Λουίν. Και να ποιά ήταν ή απάντησή του:

— Μεγαλειότατε, δεν θα προσπαθήσω ν’ άντικρούσω τις γνώμες που διατυπώθηκαν εδώ. Προέρχονταν από ανθρώπους άφωτισμένους στο θρόνο και γι’ αυτό εινε σεβαστός. Θα πω μόνον ότι δεν τις συμφωνώ. Για μένα, ένας μόνον κριτής ύπάρχει. Και να ποιος είναι...

“Εβγαλε άμέσως το χειριρίδιό του κι’ έκαμε μία χαρακτηριστική κίνηση.

— Θάνατος στον Γκίζη! φώναξε ο Καλάμπρ.

— “Εμείς θα δικάσωμε τον Γκίζη κι’ έμεις θα εκτελέσωμε την άπόφασι, συμπλήρωσε ο Σαίν-Μαλιν.

“Αρχισαν να μιλούν όλοι μαζί. Καθένας είχε ένα δικό του σχέδιο για τό πως έπρεπε να δολοφονηθώ ο Γκίζης.

“Η Αικατερίνη των Μεδίκων παρακολουθούσε αυτές τις συζητήσεις μ’ ένα θριαμβευτικό χαμόγελο στα χείλη. “Εκαμε, τέλος, μία χειρονομία για να επιβάλω σιωπή και είπε:

— Φίλοι μου, είσατε όλοι γενοαίοι κι’ ο κίνδυνος δεν σας τρομάζει. “Ο βασιλιάς δεν θα ξεχάσει ποτέ ότι σε σας θά χρωστάη τη ζωή του. Είμαστε, λοιπόν, όλοι συμφωνοι ότι ο Γκίζης πρέπει να πεθάνει;

“Ο βασιλιάς είχε γυρίσει πρδς τό τζάκι και ζέσταινε τα άχρά του χέρια.

— Θάνατος στον Γκίζη! απάντησαν όλοι με μία φωνή.

— Πρέπει να δώμε τώρα που, τότε και πως θα χτυπηθώ ο προδότης.

— Δεν πρέπει να χάνουμε ούτε στιγμή, είπε ο Μονσερύ.

— Φίλοι μου, συνέχισε η Αικατερίνη, δεν πρέπει να βιαζώμαστε. Γιατί πρέπει πρώτα να πάρουμε τά άπαραίτητα μέτρα για να καταπιείωμε ένδοχομένη άπόπειρα των ανθρώπων του Γκίζη να άντιδράσουν...

Πρέπει, λοιπόν, να διαλευκάνωμε αυτά τά τρία σημεία: Πού;... Ούτε στο μέγαρό του, ούτε στο δρόμο. Τά πράγματα πρέπει να γίνουν εδώ, μέσα στα βασιλικά διαμερίσματα. Πότε;... Θα τό ξέρωμε ίσως αύριο τό πρωί... Πώς;... Θα σας εκθέσω τό σχέδιό μου...

“Ο έρωτευμένος μοναχός

Κοντά στον πύργο του Μπλουά βρίσκóταν ένα πανδοχείο με πολύ μέτρια έμφάνισι και με τον μεγαλοπρεπή τίτλο “Ελπανδοχείο του πύργου...

Μέσα σ’ ένα δωμάτιο του πρώτου πατώματος, ο ίππότης ντε Παρνταγιάν πηγαίνονταν από τό φως ενός κεριού. “Ηταν τόσο άδύνατο, που αντί να φωτίσει τό δωμάτιο, έδειχνε τούναντιον πιά πολύ τά σκοτάδια που άπλώνονταν μέσα σ’ αυτό.

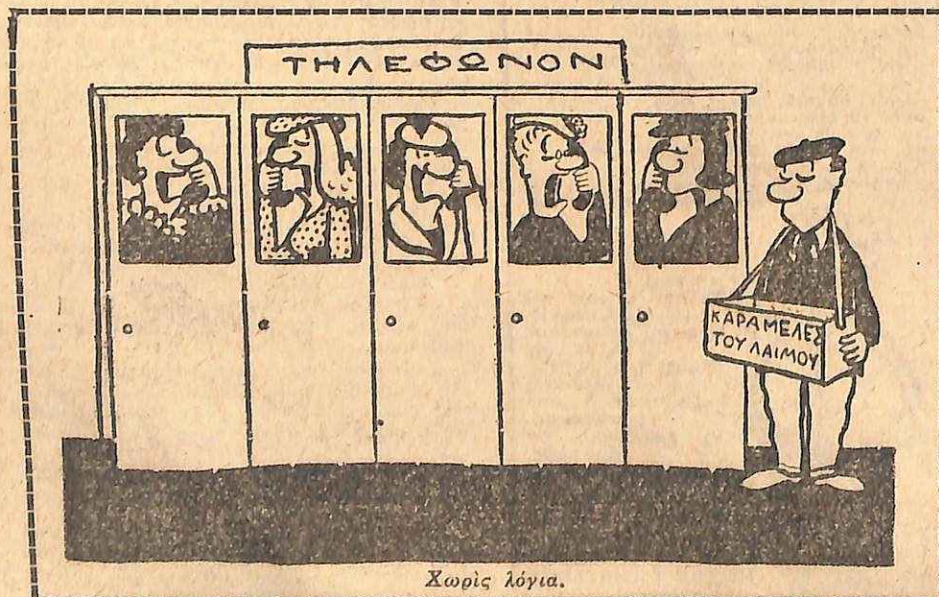
Στη μέση του δωματίου βρίσκóταν ένα τραπέζι με λογιής - λογιής φαγητά σαν ο ίππότης να περίμενε κάποιον για να φάνε μαζί.

“Ο άναμενόμενος έπισκέπτης έφτασε τέλος. Και δεν ήταν άλλος από τον Κριγιόν.

“Ο ίππότης άναψε τότε πέντε ή έξη κεριά που βρίσκονταν σε δύο κροπηήγια και τό δωμάτιο έλαμψε άμέσως.

“Αλλά τί είχε πάει να κάμη εκεί ο Κριγιόν;

Τό πρωί αυτής της ημέρας, ο Κριγιόν είχε φύγει από τό βασιλικό γραφείο γιατί δεν ήθελε να παραστή στην προετοιμασία ενός έγκλήματος. “Από τό άλλο μέρος, όμως, έπιθεώρησε τά διάφορα σημεία του πύργου και ένδοχσε, τους φρουρούς που βρίσκονταν σ’ αυτά. “Επειτα, βγήκε από

Χωρίς λόγια.

“Ο άδύνατος καμαριέρης!...

τόν πύργο για να επιβεβαιώσει τις εξωτερικές σκοπιές.

Αλλά, ξαφνικά, είχε την εντύπωση πως κάποιος τον παρακολουθούσε. Γύρισε τότε απότομα και κατάξε με προσοχή τον άνθρωπο που διευθυνόταν προς το μέρος του.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν κουκουλωμένος ως τα μάτια με το μανδύα του, έτσι που το πρόσωπό του δεν φαινόταν καθόλου.

— Έμένα θέλετε, κύριε; τον ρώτησε ο Κριγιόν όταν έφτασε σε απόσταση δυο βημάτων.

— Ναί, απάντησε ο άγνωστος.

Και ταυτόχρονα φανέρωσε το πρόσωπό του.

Ο Κριγιόν τον αναγνώρισε αμέσως και του έδωσε μ' έγκραυση τον χέρι.

— Ο ιππότης ντε Παρνταγιάν! είπε.

— Που τρέχει πίσω σας για να σας υπενθυμίσει μια υπόσχεση που του δώσατε άλλοτε, απάντησε ο ιππότης.

— Ποιά;

— Μου είχατε υποσχεθεί να με παρουσιάσετε στο βασιλιά...

— Και θα τηρήσω την υπόσχεσή μου, είπε ο Κριγιόν. Κι' άλλωστε, ο βασιλιάς σας ξέρει πολύ καλά... Του αφηγήθηκε δέκα φορές ως τώρα με ποιόν ύπεροχο τρόπο με βοηθήσατε να βγάλω τη φουρούα από το Παρίσι...

Ο Παρνταγιάν χαμογέλασε.

— Αφού με τιμάτε με τη φιλία σας, είπε, θα μου επιτρέψετε να σας προσκαλέσω να φάμε μαζί απόψε στο πανδοχείο μου;

Και του έδειξε το «Πανδοχείο του πύργου».

— Μα την πίστι μου, απάντησε ο Κριγιόν, δεν μπορεί να σας άρνηθώ κανείς τίποτε.

— Ποιά ώρα να σας περιμένω;

— Μα το βράδυ... ανάμεσα στις έξη και στις έπτά. Θα συζητήσουμε τότε για την παρουσίασή σας στο βασιλιά...

Οι δυο άνδρες έσφιξαν κατόπιν τα χέρια και χωρίστηκαν. Ο Κριγιόν συνέχισε την επιθεώρησή του. Ο Παρνταγιάν, από τ' άλλο μέρος, γύρισε στο πανδοχείο.

Ενας άνθρωπος, που δεν ήταν άλλος από τον Ζακ Κλεμάν, τον περίμενε εκεί.

— Ξέρετε, ότι θα έγω απόψε κάποιον προσκαλεσμένον για να φάμε μαζί; του είπε ο ιππότης μπαίνοντας.

— Πώς θέλετε να το ξέρω; απάντησε ο μοναχός.

Ο προσκαλεσμένος μου είναι ο άδελφός Κριγιόν, δηλαδή ο διοικητής του πύργου του Μπλουά, συνέχισε ο ιππότης. Μου υποσχέθηκε πως θα με παρουσιάσει στο βασιλιά...

Ο Ζακ Κλεμάν ανατρίχιασε.

Παρναγιάν, είπε, συμβαίνουν αυτή την εποχή πράγματα που δεν μπορώ να τα καταλάβω. Τι ήθε να κάμω στο Μπλουά ό θυρωρός της μονής των Ιακωβίνων;

— Αυτό ούτε κι' εγώ το ξέρω, απάντησε ο Παρνταγιάν.

— Ποιος σκότωσε τον αδελφό Τιμόθεο;

— Πρώτα - πρώτα, είσατε βέβαιος ότι το πτώμα που βρέθηκε μέσα στην τάφο του πύργου ήταν του αδελφού Τιμόθεου;

— Απόλυτα βέβαιος. Και σεις, άλλωστε, Παρνταγιάν, μ' όλο που τον είδατε μόλις μερικές στιγμές, τον αναγνωρίσατε;

— Ναί. Αυτός με ώδηγησε στο κελλί σας...

— Έχω την ιδέα, συνέχισε ο Ζακ Κλεμάν, ότι ο αδελφός Τιμόθεος έτρεχε να με βοηθήσει για να μου δώσω νεώτερες οδηγίες. Ίσως αν τον βλέπατε τα πράγματα θα ήταν διαφορετικά...

— Όλα θα διορθωθούν, απάντησε ο Παρνταγιάν μ' ένα χαμόγελο.

— Ναί, όλα μπορούν να διορθωθούν, συμφώνησε ο μοναχός. Ποιος θα με γιαντρέψει, όμως, από τη λύπη μου;... Ω, αν ξέρατε με πόση περιφρόνηση με δέχτηκε!

— Η δούκισσα του Μαντανσιέ;

Ο Ζακ Κλεμάν έπιασε το κεφάλι με τα χέρια του.

— Δεν με χρειάζονται πιά, Παρνταγιάν, απάντησε. Έδιστασα να χτυπήσω και γι' αυτό δεν με θέλουν. Τα έχασα όλα: την αγάπη και την εκδίκηση!

— Καταλαβαίνω τον πόνο σας, είπε ο ιππότης. Φαίνεται πως αυτή η κολασμένη δούκισσα, που την αποκαλείτε άγγελο, σας

κακομεταχειρίστηκε... 'Αλλά πιστέψτε με ότι δεν θα χάσετε και μεγάλα πράγματα... αν την χάσετε...

— Τι θέλετε να πείτε; ρώτησε ο Ζακ Κλεμάν.

— Ότι δεν θα την χάσετε. Δυστυχώς για σας, θα ξαναγυρίσει κοντά σας!

— Ω, αν ήταν να ξαναγυρίσει! Ψιθύρισε ο Ζακ Κλεμάν. 'Ας ήταν να την ξαναδείτε!

— Έφαγαν μαζί. Για την ακρίβεια, ο Παρνταγιάν έφαγε και για τους δυο. Ο Ζακ Κλεμάν, αντίθετα, ήταν βυθισμένος στις θλιμένες σκέψεις του και μόλις έβαλε μερικές μπουκιές στο στόμα του. Σηκώθηκε κατόπιν και πήγε στο διπλανό δωμάτιο όπου έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

Ο Παρνταγιάν, όταν έμεινε μόνος του, κάθισε κοντά στο τζάκι, πήρε ένα κομμάτι χαρτί κι' άρχισε να γράφει πάνω σ' αυτό.

Κάθε τόσο, έσδυσε μια λέξη ή πρόσθετε μια άλλη. Ξαναδιάβαζε κατόπιν το κείμενο από που έμενε.

την αρχή, έκανε και πάλι καινούργιες διορθώσεις, σημείωνε κάτι στο περιθώριο ή τραβούσε μολυβιές πάνω σ' αυτά που είχε γράψει...

Αυτή η εργασία τον απασχόλησε πάνω από μιση ώρα. Στο τέλος, ψιθύρισε ευχαριστήμενος:

— Νομίζω πως έτσι είναι καλά...

Έκείνο που τον είχε απασχολήσει τόσο πολύ ήταν το μενού του βραδυνού φαγητού. Φώναζε κατόπιν τον ξενοδόχο και του παρέδωσε τον κατάλογο με τα φαγητά, συστήνοντας του να συμμορφωθεί πιστά με τις οδηγίες του.

Να γιατί όταν έφτασε ο Κριγιόν το τραπέζι ήταν κι' όλας στρωμένο και τα φαγητά είχαν σερβιρισθεί πάνω σ' αυτό.

— Α! έκαμε ο Κριγιόν, βλέπω ότι θέλετε να με περιποιηθείτε βασιλικά...

Ο Παρνταγιάν τον έβαλε να καθίσει κοντά στη φωτιά και πήρε κι' αυτός θέσι απέναντί του.

Ρίχτηκαν αμέσως στα έκλεκτα φαγητά που βρίσκονταν μπροστά τους. Καλοφαγάδες κι' οι δυο, έτρωγαν κι' έπιναν με πολύ κέφι.

Συζητούσαν ταυτόχρονα.

— Ξέρετε, αγαπητέ φίλε, είπε ο Παρνταγιάν σε κάποια στιγμή, ότι θέλουν να σκοτώσουν το βασιλιά...

— Θάλεγε κανείς, ότι αυτό σας φαίνεται παράξενο...

— Δεν μου φαίνεται καθόλου παράξενο, απάντησε ο Κριγιόν. Το πανδοχείο αυτό, όμως, είναι μία φοβλή κατασκοπίων κι' αν εξακολουθήσετε να μιλάτε έτσι, δεν εγγυώμαι για το κεφάλι σας...

— Δεν μάς ακούει κανείς, είπε ο Παρνταγιάν. Είμαστε ολότελα μόνοι...

— Όπως σας έλεγα, λοιπόν, θέλουν να σκοτώσουν το βασιλιά...

— Αλλά πώς το ξέρετε; ρώτησε ο Κριγιόν.

— Βλέπω, ότι πρέπει να ικανοποιήσω την περιέργειά σας, απάντησε ο Παρνταγιάν. Μάθετε, λοιπόν, ότι παρακολουθούσα την τελευταία συνεδρίαση των ανθρώπων που θέλουν να σκοτώσουν το βασιλιά...

— Ποιοι είναι αυτοί οι άνθρωποι;

— Τησε ο Κριγιόν, που έχασε το χρώμα...

— Αν δεν ξέρατε τα ονόματά τους, δεν θα ήμουν εγώ εκείνος που θα σας τα έλεγα, απάντησε ο Παρνταγιάν. 'Αλλ' αφού τα ξέρετε το ίδιο καλά όσο κι' εγώ, θα περιεριστώ να σας πω το όνομα του άρχηγού τους...

— Ένωσε τον δούκα της Γκιζης...

Ο Κριγιόν δεν είχε πια όρεξη ούτε να φάει, ούτε να πih.

— Και είπατε πως αυτοί οι άνθρωποι συγκεντρώθηκαν; ρώτησε.

— Ναί. Για ν' αποφασίσουν το θάνατο του βασιλιά.

— Και σεις είδατε και ακούσατε τα πάντα;

— Ναί, απάντησε και πάλι ο Παρνταγιάν. Και γι' αυτό σας παρακάλεσα να φάτε απόψε μαζί μου. 'Ηθελα να μιλήσουμε...

Ο Κριγιόν έμεινε κάμποσες στιγμές συλλογισμένος.

— Και για το λόγο αυτό θέλετε να σας παρουσιάσω στο βασιλιά; ρώτησε έπειτα.

— Αλλά δεν είμαι κανένας κατασκοπος της αστυνομίας για να πω να αφηγηθώ στο βασιλιά το τι είδα και τι άκουσα, απάντησε ο ιππότης. Το ότι ο δούκας της Γκιζης θέλει να σκοτώσει το βασιλιά, είναι υπόθεσιν του κι' εγώ δεν έχω λόγο ν' ανακατεθώ σ' αυτήν. Το ζήτημα, όμως, είναι, ότι έχω κάποιους εκκρεμείς λογαριασμούς με τον Γκιζή και δεν θέλω να του δώσω την ευχαρίστηση να σκοτώσει το βασιλιά...

Αυτός είναι ο μόνος λόγος που με κάνει να ενδιαφερωμαι γι' αυτή την υπόθεση...

— Όπως σας έλεγα, λοιπόν, θέλω να με οδηγήσετε στον πύργο... Μου είναι αδιάφορο αν θα ιδω ή όχι το βασιλιά...

Το μόνο που θέλω, είναι να βρεθώ στο δρόμο του Γκιζης... Και για να επιτύχω το σχέδιο μου, πρέπει να με κρύψετε κάπου, όπου να μην μπορώ να με ιδω ο Γκιζης ή κάποιος από τους ανθρώπους του.

— Ξέρετε πως αυτό που μου ζητάτε, είναι πολύ σοβαρό; είπε ο Κριγιόν.

— Και βέβαια είναι πολύ σοβαρό...

— Δεν θα μου ζητούσατε τίποτε περισ-

σότερο αν είχατε σκοπό να σκοτώσετε το βασιλιά...

— Διάβολε! είπε ο Παρνταγιάν. Καταλαβαίνω τους ενδοισμούς σας...

— Αν, όμως, δεν με βάλετε σεις μέσα στον πύργο, θα βρεθώ στην ανάγκη να μιλώ μόνος μου και δεν ξέρω τότε σε ποιιά μέρα θα καταφύγω για να πετύχω το σκοπό μου...

Θα προτιμούσα, λοιπόν, να μιλώ ειρηνικά... 'Η μόνη εγγύησι που μπορώ να σας δώσω, είναι ο λόγος μου...

Δεν έχω σκοπό να σκοτώσω το βασιλιά! Θα τον εξυπηρετήσω, τουναντίον, όχι από αφοσίωσι σ' αυτόν, αλλά για τον απλούστατο λόγο, ότι οι δικοί του έχθροί, είναι και δικοί μου.

Ο Κριγιόν έστριψε τα μεγάλα μουστάκια του.

— Δεν ξέρω τί με κάνει να σας έχω απόλυτη εμπιστοσύνη, είπε, αφού σκέφτηκε μερικές στιγμές. Αλλά τι ακριβώς θέλετε;

— Θέλω να μπορέσω να μιλώ στον πύργο την ημέρα και την ώρα που η παρουσία μου εκεί θα είναι απαραίτητη. Θέλω να μιλώ κρυφά και να βρίσκωμαι σε τέτοιο μέρος, ώστε εκείνος που θα θελήσει να φάσπ στο βασιλιά, να με βρει στο δρόμο του.

— Έστω, συμφώνησε ο Κριγιόν. 'Αλλά πως θα ξέρω αυτή την ημέρα κι' αυτή την ώρα;

— Θα σας ειδοποιήσω μ' έναν άνθρωπο της εμπιστοσύνης μου.

Κόντευαν έφτά. Ο Κριγιόν σηκώθηκε από το καθισμά του.

— Είναι ώρα να φύγω, για να πάω να επιθεωρήσω τους σκοπούς της νύχτας, είπε. Κι' αν, προτού με ειδοποιήσετε με τον άνθρωπό σας, χρειαστεί να σας ιδω;

— Θα με ειδοποιήσετε έδω, απάντησε ο Παρνταγιάν. Δεν φεύγω καθόλου από το δωμάτιό μου.

Οι δυο άντρες έσφιξαν τα χέρια. Ο Κριγιόν έφυγε κατόπιν.

Μετά την αναχώρησή του, ο Ζακ Κλεμάν μπήκε στο δωμάτιο.

— Ακούσατε; τον ρώτησε ο Παρνταγιάν.

— Ναί, άκουσα και κατάλαβα τα πάντα, απάντησε ο μοναχός.

Νυχτερινή συκέντρωση

Κατά τις όκτώ το βράδυ αυτής της ημέρας, ένας άνθρωπος βγήκε από το πανδοχείο, όπου ο άτυχος αδελφός Τιμόθεος είχε πάρει το τελευταίο του δείπνο κι' άρχισε να προχωρή, με χίλιες-δυο προφυλάξεις, μέσα στο σκοτάδι. Κρατούσε το εγχειρίδιό του στο χέρι κι' ήταν έτοιμος να πουλήσει ακριβώς το περσί του, αν κάποιος είχε την κακή ιδέα να του επιτεθεί.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ο Μωρεβέρ. Μ' όλο το δυνατό κρύο που έκανε, ο ιβρώτας έτρεχε από το μωτό του.

— Είμαι τρελλός, ψιθύρισε σε κάποια στιγμή. Αν βρισκόταν στο Μπλουά, θα τον είχα ιδω... 'Οχι, δεν μπορεί να είναι αυτός...

— Έφτασε, τέλος, μπροστά σ' ένα από τα παλιά μέγαρα του Μπλουά. 'Αλλ' ένας άνθρωπος που βρισκόταν στη γωνία του δρόμου, του φώναξε να σταματήσει.

— Δεν μπορείτε να περάσετε από δώ, του είπε.

— Και γιατί δεν θα περάσω; ρώτησε ο Μωρεβέρ. Μήπως η Λέα το απαγόρευσε;

— Δεν θα περάσετε αν δεν μου πείτε ποιόν θέλετε να ιδήτε.

— Πηγαίνω να ιδω τη Μύρτι, απάντησε ο Μωρεβέρ.

— Πολύ καλά, περάστε, είπε ο φρουρός.

Και παραμέρισε αμέσως.

Ο διάλογος αυτός ήταν συνηματικός. Μόνο σε κείνους που ήξεραν να δίνουν τις σωστές απαντήσεις, επιτρεπόταν να περάσουν.

Έπειτα από μερικά βήματα, δεύτερος σκοπός σταμάτησε τον Μωρεβέρ. 'Αλλ' είπε και πάλι την κατάλληλη συνηματική λέξη και πέρασε.

Μπροστά στην είσοδο του μεγάρου, ο Μωρεβέρ χρειάστηκε να πη μία καινούργια συνηματική λέξη. Ο άνθρωπος, που στεκόταν εκεί του άνοιξε αμέσως και τον άφησε να περάσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο μικρός 'Αγγλος Ρόντνεϋ Σμιθ μ' ένα ραδιόφωνο, που το έφτιαξε μόνος του.

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ

Τα «επιστημονικά» πειράματα του Ρόντνεϋ Σμιθ

Ο Ρόντνεϋ Σμιθ είναι ένα συμπαθητικό αγοράκι 11 χρόνων με εξυπνάδα και ήσυχια. 'Η οικογένειά του, κατοικεί στο όν-λεϊ της Αγγλίας, στην οδό Ρέτζεντ-Πάρκ. Έχουν νοικιασμένο ένα ευρύχωρο σπίτι με μεγάλο κήπο. Στο ιδιοτελές μένει ο ιδιοκτήτης, ο συμβολαιογράφος κ. Μάρτιν Κήν με την γυναίκα του και τα τρία παιδιά του.

Για τους γονείς του ο Ρόντνεϋ είναι ένα καλό παιδί. Το μόνο του ελάττωμα είναι η υπερβολική του εξυπνάδα και η αγάπη του για «πειράματα». Κι' ακριβώς γι' αυτό ο Ρόντνεϋ είναι ένας δημόσιος κίνδυνος, μια διαρκής απειλή εναντίον της... σωματικής τους ακεραιότητας, ένας τρομοκράτης!

Από τις πρώτες ημέρες της συγκατοικίας των δυο οικογενειών οι κάτοικοι του ιδιοτελούς, αναστατώνθηκαν από τους έκκωφαντικούς θορύβους του άπληστου όρφου. 'Αν το πρωί ως το βράδυ, αδιάκοποι χτύποι σφυρίων και διαφόροι ακαθόριστοι βρόντοι αντηκούσαν πάνω απ' τα κεφάλια τους. Το ραδιόφωνο επίσης, ενίοτε κινούνταν από πλήθος μεγάρων, δούλευε με ληπτική ένταση!

Αργότερα στη συναυλία των μεταλλικών θορύβων, προσετέθηκαν και οι εκπυροσκορήσεις. Αυτές μάλιστα ήταν ανυπόφορες. Το σπίτι τραντάζε ξαφνικά και τα δωμάτια γέμιζαν μαύρο καπνό και δυσοσμία.

Σε κάθε εκπυροσκόρησι οι Κήν σήκωναν τα μάτια τους στο ταβάνι μουρμουρίζοντας με απελπισία:

—Θα μας ξεκάνη το παλιόπαιδο...

Σε λίγον καιρό ολόκληρη η συνοικία ήξερε τα κατορθώματα του Ρόντνεϋ και τα μαρτύρια των Κήν. Μα οι καλοί γείτονες, που δεν υπέστησαν άμεσα τις συνέπειες που δεν υπέστησαν άμεσα τις συνέπειες που δεν υπέστησαν άμεσα τις συνέπειες...

Το πρώτο επιστημονικό πείραμα που γέφυρε τον πύργο του συμβολαιογράφου και τον περιβάλλον με συμπάθεια τον Ρόντνεϋ.

Ο μικρός είχε μία μεγάλη επιδεξιότητα να σκοτώνει διάφορα παιχνίδια δικής του εμπνεύσεως. Είχε φτιάξει μόνος του ένα ραδιόφωνο. Είχε εφεύρει δικούς του τρόπους να λιώνει διάφορα μέταλλα. 'Αναβε φωτιές στο περιβάλλον και κύτταζε τις φλόγες απορροφημένους, με το ύψος επισημονος οκνημένου στο εργαστήριό του. 'Όταν ή κ. Κήν του φώναζε να σβύσει τη φωτιά, ο Ρόντνεϋ δεν καταλάβαινε σχεδόν τί του έλεγε. 'Ηταν συνεπαρμένος από εκείνο που είχε στο νου του και δεν άκουε κανένα.

Στον τομέα της βλητικής, ο Ρόντνεϋ έκανε τα πρώτα βήματα μελετώντας το μηχανισμό ενός παιδικού πιστολιού που του

είχαν κάνει δώρο οι γονείς του. 'Αφού το χρησιμοποίησε αρκετά εναντίον των γάτων και των παιδιών του συμβολαιογράφου, κατασκεύασε ένα δικό του εκσφενδονιστικό μηχανημα, που τινάζε σε αρκετή απόσταση μεγάλα ξύλινα βέλη.

Μέχρι τότε οι σχέσεις των δυο οικογενειών, καθόλου καλές κατά βάθος, διατηρούσαν όλα τα προσχήματα της ψυχρής αγγλοσαξωνικής ευγένειας. 'Από την ημέρα όμως που τα βέλη άρχισαν να καρφώνονται στα παραθυρόφυλλα του ιδιοτελούς, το ποτήρι της υπομονής ξεχειλίσε και η κ. Κήν βάζοντας κατά μέρος το αγγλικό φλέγμα, αποφάσισε να διαμαρτυρηθεί. Την ίδια στιγμή ένα βέλος γρατσούνισε τη τρυφερή επιδερμίδα του μικρότερου παιδιού της, που την κρατούσε από το φουστάνι.

—'Ηταν ένα απλό γρατσούνισμα, αλλά οι φωνές της κ. Κήν και τα κλάματα του κατατρομαγμένου αγοριού της, ξεσηκώσαν στο πόδι ολόκληρη τη συνοικία. Οι δυο μητέρες, η μητέρα του σκοπευτή και η μητέρα του θύματος, κατέβηκαν στο περιβόλι και αναμετρήθηκαν από απόσταση δέκα μέτρων. Τα είπαμε για καλά.

Όταν τελείωσε ο καυγάς, η κ. Κήν σκέφθηκε να λιποθυμήσει λιγάκι, με είδε πως πλησίαζε η ώρα του τασιού και προτίμησε ν' αναβάλει τη λιποθυμία της γι' αργότερα.

Την επομένη ο κ. Κήν κατέφυγε στη δικαιοσύνη ζητώντας την εξωσί της οικογενείας του νεαρού «γκάγγκατερ».

Όταν οι αντίδικοι παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο, ο δικαστής άκουσε δυο πολύ διαφορετικές ερμηνείες για το χαρακτήρα του Ρόντνεϋ: 'Η μία τον παρουσιάζε σαν «παιδί θαύμα» κι' η άλλη σαν τρομοκράτη. Ο δικαστής όμως προτίμησε ν' ακούσει τον ίδιο το κατηγορούμενο που γεμάτος άπορία, παρακολουθούσε τη διαδικασία.

—Τα πειράματά μου, είπε δειλά ο Ρόντνεϋ, δεν έκαναν κακό σε κανένα. Τα βαρελάκια μου είναι ακίνδυνα, οι χειροβομβίδες μου είναι από χαρτόνι. Το πιστόλι μου εκσφενδονίζει μόνον φελλούς και τα πυροτεχνήματά μου δεν μπορούν να τσουρουφλίσουν μήτε τα φτερά μιας πεταλούδας. Το βέλος μου δεν θα γρατσούνιζε το μπράτσο του μικρού, αν ή κ. Κήν συγκρατούσε τα νεύρα της και το παιδί της...

Ο δικαστής χαμογέλασε. Οι γείτονες και οι συμμαθητά του Ρόντνεϋ, που παρακολουθούσαν τη δική, είχαν απευθυνθεί μια γραπτή έκκλησι προς το δικαστήριο, ζητώντας επιείκεια χάριν της οικογενείας Σμιθ. 'Όλοι περίμεναν ν' απορριφθεί η αίτησι του κ. συμβολαιογράφου.

Παρά τη θερμή αυτή υποστήριξη και παρά το χαμόγελο του δικαστή, η αγγλική δικαιοσύνη έκρινε ανεπαρκή, δικαιώνοντας τον κ. Κήν.

—Οι γονείς, είπε ο δικαστής, πρέπει να είναι πολύ προσεκτικοί στην ανατροφή των παιδιών τους. Οι γονείς του Ρόντνεϋ δεν έ

Θυεταίροι

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΩΝ ΘΑΛΑΣΣΩΝ

Τὰ 35 εκατομμύρια δουκάτα τῆς Ἰσπανικῆς Ἀρμάδας

Οἱ ἀκτὲς ὧν σχεδὸν τῶν χωρῶν τῆς Ὑδρογείου, εἶναι κατάσπαρτες ἀπὸ βυθισμένα χρυσοφόρα πλοῖα. Δὲν εἶναι μονάχα οἱ τροπικὲς θάλασσες, ποὺ τὰ βάθη τους κρατοῦν παρόμοια «μυστικά», ὥπως π. χ. τὸν περουζιανὸν χρυσὸ τοῦ Σίμον Μπολιθάρ — χρυσὸ ποὺ ἔχει καταπνιγθῇ ἔξω ἀπ' τὰ νησιά Κόκος, στὰ δυτικὰ τῆς Διώρυγας τοῦ Παναμά. Λίγο ὥς πολὺ ὅλες οἱ θάλασσες, καὶ οἱ πὺς κοντινὲς σχετικὰ, ἔχουν κατακαλύψει καὶ κρατᾶν ἐξηλθόντα στὸ βυθὸ τους μυθικὰ πλοῖα. Κοτὰ δὲ στὶς ἄλλες καὶ ἡ Βαλτικὴ.

Μία ἀπ' τὶς πὺς ἐνδιαφέρουσες σχετικὰ ἱστορίες εἶναι ἐκείνῃ τοῦ τρικάρτου βρετανικοῦ «Λουτίν», ποὺ ἐνὶ παρεπλευρῇ ἡμέρᾳ τὶς ἀκτὲς τοῦ ὀλλανδικοῦ νησιοῦ Τέσερλιγκ, τὶς πρώτες πρωινὲς ὥρες τῆς 10ης Ὀκτωβρίου 1799, ἔπεσε μέσα στὴ δίνη ἐνὸς τρομεροῦ τυφῶνα ποὺ τὸ παρῆυρε μέσα σὲ λίγα λεπτὰ στὸ βυθό.

Ἡ καταστροφὴ ἦταν τρομερὴ. Ἐπὶ ἡμέρες δολόκληρες μετὰ τὸ ναυάγιο, ἡ θάλασσα ἔριχνε ἔξω πτώματα ναυτικῶν. Ζωὴν λοιπὸν συγκίνησι, ἀλλὰ καὶ ἀνταρραχὴ προκάλεσε τὸ ναυάγιο αὐτό: ἰδιαίτερος σὸ χρηματιστήριον τοῦ Λονδίνου. Γεντὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς τρομερὲς ἀπώλειες σὲ ἀνθρώπινες υπάρξεις εἶχε καὶ σοβαρώτατες ἀπώλειες σὲ χρυσὸ καὶ χρηματιστηριακὰ ἀξίως.

Τὸ «φορτίο» τοῦ σκάφους ἀποτελεῖτο συγκεκριμένα ἀπὸ ράβδους χρυσοῦ καὶ νομίσματα — ἰδίως ὀλλανδικὰ φιορίνια — συνολικῆς ἀξίας 1½ εκατομμυρίου στερλινῶν, ποὺ προορίζονταν γιὰ τὸ «Αἰδοῦργο καὶ εἶχαν ἀσφαλισθῇ μετὰ τὸ μεγάλο (ἰδίως γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη), ἀλλ' ἀνεπαρκὲς σχετικὰ μετὰ τὴν πραγματικὴν τοῦ ἀξία ποσὸ τῶν 900.000 στερλινῶν.

Ὡς ἀποτέλεσμα τῆς ὑποχρέωσι τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιρειῶν — ὑποχρέωσι ποὺ δημιουργήθηκε ἀπ' τὴν μὴ στυγνὴν ἀπώλεια — ἔπρεπε ἀπὸ τὸν καταστροφὴ ἐνὸς τόσο μεγάλου ποσοῦ ἀναστατώσει τὸ χρηματιστήριον. Μ' αὐτὲς τὶς ἐντυπώσεις καὶ γιὰ νὰ καλυφθοῦν οἱ ζημιές, ποὺ προκάλεσε τὸ ναυάγιο, ἐπιχειρήθηκαν ἀλλεπάλληλες προσπάθειες ἀνελεύσεως τοῦ βυθισμένου χρυσοῦ. Ἡ πρώτη, διὰ μόλις χρόνια, μετὰ τὸ ναυάγιο: στὰ 1801. Κι' ἦταν πολὺ ἐνθαρρυντικὴ. Γεντὶ δὲν ἔφερε βέβαια στὴν ἐπιφάνεια τὸ σύνολο τῶν καταπνιγμένων θησαυρῶν ὅπως ἀποδοῦντο δὲως ἀπέδωσε 669.240 ὀλλανδικὰ φιορίνια! Δεύτερη ἀποτελεσματικὴ προσπάθεια, ποὺ ἔγινε πολὺ ἀργότερα — τὸ 1859 γιὰ τὴν ἀκρίβεια — ἀπὸ ἑνὸς Ἀγγλο-μηχανικοῦ σημείωσε νέα ἐπιτυχία: Ἀλλὰ 529.784 φιορίνια ἀποσπᾶσθαι ἀπ' τὸν βυθό. Φυσικὰ καὶ τὰ δύο αὐτὰ ποσά, ὑπολείπονται πολὺ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν βυθισμένων. Ὑπάρχει πάντα ὑπόλοιπον, ἀρα καὶ πεδίων δράσεως. Ἐπει, ὅσοι ἀπὸ 100 σχεδὸν χρόνια, γίνονται πάλι τὶς ἡμέρες αὐτὲς μὴ νὰ προσπαθεῖ γιὰ τὴν ἀνέλευσι αὐτοῦ τοῦ θησαυροῦ.

Σ' ἐνὰ ἐπίσης συνδεδεμένη μετὰ ἑνὸς ἀπὸ τὰ δραματικώτερα κεφάλαια τῆς παγκόσμιας ἱστορίας εἶναι ἡ ἡρωικὴ καταδρομὴ τῆς «Φλωρεντίας», τοῦ τελευταίου σκάφους τῆς γιγαντιαίας Ἰσπανικῆς Ἀρμάδας μετὰ τὴν 1601 πολέμου, καὶ μονάδες τῆς, μετὰ τὴν συνολικὴ δύναμι πυρὸς 2360 καὶ ὄντια καὶ μετὰ τὸς 31.000 ἀνδρες τῆς, μετὰ τὴν ὁποῖαν ὁ Φίλιππος ὁ 2ος τῆς Ἰσπανίας δραπετεύθηκε καὶ ἐπιχειρήσει νὰ ἐκπομπῇ τὴν ὑπερήφανον Ἀγγλίαν τῆς μεγάλης ἑλισσάβητ ἀπ' τὸν στίβο τῆς παγκόσμιας ἐμπορικῆς, ναυτικῆς καὶ οἰκονομικῆς κυριαρχίας.

Ναυαρχὸς καὶ συνάμα πλωτὸς θησαυροφυλάκιον τοῦ Ἰσπανικοῦ στόλου, ἡ «Φλωρεντία», ἀγωνίσθηκε θανάσιμα πληγωμένη ὕστερα ἀπὸ μὴ τιτανικὴ σύγκρουσι μετὰ τοὺς βρετανικοὺς, μὴ μέρᾳ τοῦ 1588 ἔξω ἀπὸ τὶς σκωτικές ἀκτὲς, καὶ συγκεκριμένα ἀνάμεσα στὸ σύμπλεγμα τῶν «Μικρῶν Νησιῶν» ὡς λέγονται, νὰ σταθῇ στὴν ἐπιφάνεια. Ὁ ἀγῶνας τῆς αὐτῆς ἦταν πραγματικὰ ἀπεγνωσμένος. Κόσκιον τῶν ἄνδρων τὸ ὑπερήφανον καράβι οἱ πυρφόρες μπάλλες τῶν βρετανικῶν κανονιῶν. Οἱ ἀπώλειες τοῦ ἐξ ἄλλου σὲ ἐμψυχο ὀλίκο ἦσαν σοβαρώτατες. Πολλὰ ἄρματα πλοῖα ἦσαν κατασπαρμένα στὸ κατώστριον τοῦ ἐνὸς ἐνὰ πλοῖου ἀπὸ πληγωμένους βογγοῦσες σπαραχτικὰ.

Σ' αὐτὴ τὴν δύσκολη κατάστασι, ἦταν ἀδύνατον μὴ καὶ ἄσκησι νὰ συνεχιστῇ τὴν ναυμαχία. Οἱ τρομερὲς φθορὲς ποὺ τῶν ἄνδρων ἔκτισε ἡ μάχη. Ἐπρεπε ὅμως μετὰ κάθε τρόπο νὰ προσπαθῇ νὰ σωθῇ, νὰ προφυλᾷ τὸν ἀληθινὸ θησαυρὸ, ποὺ σὺν πλωτῷ ἐκατομμυρίων τοῦ στόλου ἦσαν ἐπιφορτισμένοι νὰ ἀντιμετωπίζῃ καὶ νὰ χρηματοδοτῇ τὶς δαπάνες τῆς Ἀρμάδας μετὰ τὸς 31.000 μυριάδας.

Τὰ πλοῖα τῆς ἀρμάδας τὸν πολεμικὸν σκάφον, ὡς ἄλλως τε καὶ οἱ πεζοὶ στρατιῶτες τῆς ἐποχῆς αὐτῆς, δὲν ἀποτελοῦνται ἀπὸ «κλινικοῦ», ἀλλ' ἀπὸ «μισθοφόρου», ποὺ ὁ μοναδικὸς δεσμός ποὺ τοὺς δένει μετὰ τὸν ἡγεμόνα ἔστιν ὁ φόβος. Ἡμεῖς γὰρ χάρη τῶν ὁποίων στρατολογουμένων καὶ πολεμῶν εἶναι τὸ ἀσπαστὸν χρυσὸ δουκάτο. Λίγο δὲ νὰ καθύστερῃ ἡ πληρωμὴ εἴναι ἐτοιμοὶ νὰ ἀρχίσουν τὶς διαμαρτυρίες, νὰ στασιάσουν καὶ ὑπὸ ὀρισμένους προϋποθέσεις νὰ πάνε μετὰ τὸ μέρος τοῦ ἀντιπάλου! Αὐτὰ δὲ ἐξήγησαν τοὺς θησαυροὺς ποὺ ἔχει ἡ «Φλωρεντία» στὸν θησαυροφυλάκιον τῆς: 35 εκατομμύρια χρυσὰ δουκάτα! Πρὸς τὰς λοιπὰς, μετὰ κάθε τρόπο νὰ τὴν περισώσει. Καὶ γὰρ νὰ τὴν ἐπιτίχῃ ἄνευ, ἔπρεπε καταφύγι στὴν βραχὺν ἐρήμικὴν ἀκτὴν τῆς Σκωτίας. Ἐκεῖ, ἐπὶ κολπῷ τοῦ Τάμπερτον προσπαθεῖ νὰ κρυφθῇ ὡς ποὺ τὴν γὰρ ὡς οἱ διώκτες τῆς ἀπ' τὰ μάτια τους καὶ νὰ μὴ ἀφῇ κατὰ τὸ δυνατόν τὶς βλάβες τῆς, νὰ πάρῃ ἀργὰ τὸ θάνατον.

δρόμο τοῦ γυρισμοῦ.

Καθὼς προχωρεῖ πρὸς βορρᾶν, μὴ ἀδιὰπεραστὴ ὁμίχλη ἀπλώνεται τριγύρω. Μία ὁμίχλη ποὺ χαμηλώνει τόσο, ὥστε σὲ λίγο ἐνώνεται μετὰ τὴν ἐπιφάνεια τῆς τρικυμισμένης θάλασσας.

Νὰ ἀποτελῇ, ἀραγε, ἡ ὁμίχλη αὐτὴ τὴν θεοπέμπτει εὐκαιρίαν τῆς σωτηρίας τοῦ σκάφους, καθὼς οἱ διώκτες τοῦ θά τὸ χάσουν ἀπ' τὰ μάτια τους; Πρὶν προφτάσῃ καλὰ-καλὰ νὰ τὸ ἐλπίσῃ κανεὶς, τὸ κατὰστρωμα τῆς «Φλωρεντίας» πλημμυρίζει ἀφ' ἑνὸς ἀπὸ μὴ ἀληθινὴν μυρμηγκία βρετανῶν! Ἡ ὁμίχλη, ἀντὶ νὰ προστατεύσῃ τοὺς διωκτέας, οἱ ὁποῖοι ἀθέατοι ἐξώρμησαν, σὺν ἀπὸ ἐνέδρας, καὶ μετὰ, φυσικὰ, τὰ πλεονεκτήματα τοῦ αἰφνιδισμοῦ. Μετὰ τὴν ἔλθουσαν ἐλπίδα τοῦ βρετανικοῦ καράβου πλευροῦν πραγματὶ τὸ ἰσπανικὸ καὶ ἀπὸ τῆς δύο τοῦ πλεύρος καὶ ριχόντας γάντζους κολλᾶν κυριολεκτικὰ ἀπάνω του. Τὰ παρὰ τὸν σκάφος δὲν ἐξωρίζουν πιά ἀπ' τὸ παρὰ τὸ τῆς «Φλωρεντίας». Ἐνώνονται σὲ μὴ κοινὴν γέφυραν ποὺ τὴν περνοῦν πηδώντας οἱ βρεταννοὶ μετὰ τὸ μαχαίρι στὰ δόντια, σὺν ἀληθινῶν πειρατῶν!

Μία πραγματικὴ καταγίδια θανάτου, ἀνάμεσα στοὺς σκατεμένους καὶ αἰφνιδισμένους Ἰσπανοὺς, ἔσπασι στὸ ὀριστικὰ καταδικασμένο τὸ φορτὸ αὐτῆς ἰσπανικῆς καράβι. Ἐνὰς ἀγῶνας ἀνέλητος ἀκολουθεῖ. Πάνω ἀπὸ χίλια ἀνθρώπινα κορμὰ στέλλονται στὸ πέλαγος. Ἡ θάλασσα κοκκινίζει ἀπ' τὸ αἷμα τῶν κρουρνημένων...

Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε ἡ θύσις αὐτὴ, μὴ τρομακτικὴ ἐκφράσι συμπληρώνει τὸ ἔργο τοῦ δαίμονος. Ἐντρομοὶ καὶ οἱ ἴδιοι οἱ ἐπιβρομῆς, προσπαθοῦν νὰ γλυτώσουν, πηδώντας μετὰ τὴν ψυχὴν στὸ στόμα, στὴ θάλασσα. Λίγοι προφτάνουν ὅμως. Γεντὶ ἡ «Φλωρεντία», μετὰ ἀνεπιτήρητην σημαία, γλυστᾷ πρὸς τὸν ὕμνο τῆς τάφου, παίρνοντας μαζί τῆς καὶ

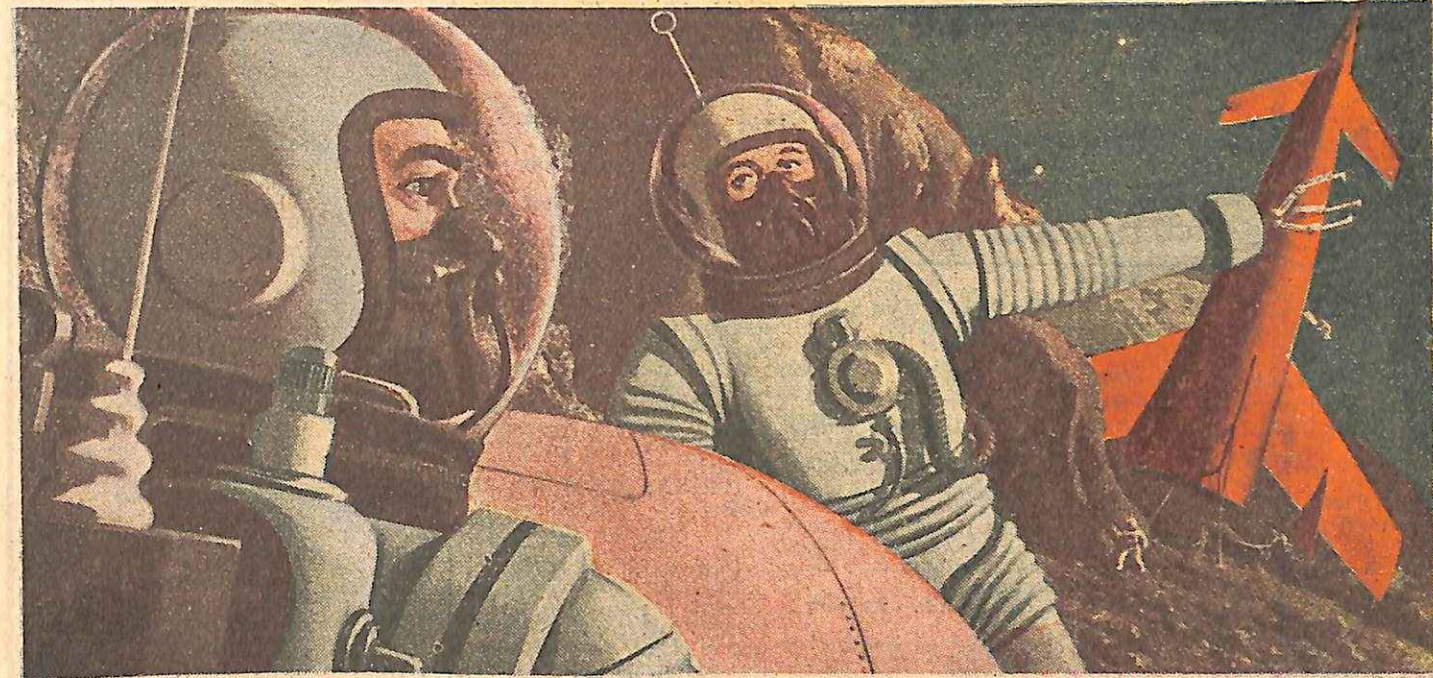

Οἱ βρεταννοὶ χτυποῦν ἀνελέντα τοὺς Ἰσπανοὺς τῆς «Φλωρεντίας»

τὸ ἀληθινὰ μυθικὸ ποσὸ τῶν 35 εκατομμυρίων δουκάτων. Ἀπ' τὴν δραματικὴν αὐτὴ φθινοπωρινὴν ἡμέραν τοῦ 1588 μέχρι σήμερα ἔγιναν πολυάριθμες προσπάθειες γιὰ τὴν ἀνέλευσι τοῦ θησαυροῦ τῆς Ἀρμάδας μετὰ ἀνιερθιμὰ θύματα.

Οἱ «ἔδρες» τοῦ θανάτου τοῦ «Τομπριόου», ὡς τοὺς εἶπαν, ἀποτελοῦν ἑνὰ μεγάλο ὅσο καὶ πένθιμο κεφάλαιο στὰ χρονικά τῶν ὑποβρυχίων ἐρευνῶν. Πολλὲς φορὲς μέχρι σήμερα οἱ δούκες τοῦ «Εἰργκλ», οὗτοι ὁποῖους πρὶν ἀπὸ 300 χρόνια ἐκχωρήθηκε προνομικῶς τὸ δικαίωμα τῆς ἐρευνᾶς καὶ τῆς ἀνελεύσεως τῶν θησαυρῶν τῆς «Φλωρεντίας», σχεδίασαν καὶ ἐργάστηκαν μετὰ ἐπιμονὴν γιὰ νὰ τοὺς ἀνελεύσουν.

Τὴν προσπάθειαν αὐτὴ συνεχίζει τώρα καὶ ὁ δωδεκάτος κατὰ σειρά δούκας τοῦ «Εἰργκλ», Παρ' ὅλη τὴν τεράστια περιουσία του, καὶ τὸ βρετανικὸ ναυαρχεῖο εἶναι ὁ σιωπηλὸς συνεταῖρος του. Θὰ καταρῶσθαι τέλος τῆς φορᾶς αὐτῆς νὰ ἀνασῇ τὴν ἐπιφάνειαν τὰ 35 εκατομμύρια δουκάτα; Ἡ θὰ προσθεῖ ἀπλῶς στὸν θλιβερὸν κατάλογο τῶν νεκρῶν διπλῶν, ποὺ θυσιάσθηκαν ὡς τώρα γι' αὐτὰ, ἀκόμη μερικῶς; ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ λόρδος Κίτσεναρ καὶ τὰ 10 εκατομμύρια λίρες ποὺ χάθηκαν στὴ θάλασσα.

Δὲν βρῖσκεται ἴσως πολὺ μακριὰ ἡ ἡμέρα ποὺ οἱ πρώτοι ἐξερευνηταὶ θὰ πατήσουν τὸ πόδι τους στὸ γυμνὸ ἔδαφος ἐνός

μικροῦ ἀστεροειδοῦς, κι' ἀπὸ κεί θὰ βλέπουν τὴ Γῆ νὰ λάμπη στὸν αὐρανὸ σὺν ἑνὶ πελώριον φωτεινῶς δίσκῳ.

Ἐνὸς γίνονται σχέδια γιὰ τὴν δημιουργίαν ἐνός τεχνητοῦ δορυφόρου τῆς Γῆς, σὴν μέση περίπτω τῆς ἀποστάσεως τῆς ἀπ' τὴ Σελήνη, ἑνὸς εἰδικῶς δὲν ἐγκρίνει καθόλου αὐτὴ τὴ λύσι. Πρὸκειται γιὰ τὸν Ἀμερικανὸν Ἀντριου Χάλεϋ, πρόεδρο τῆς Ἀμερικανικῆς Ἑταιρείας Πυραύλων καὶ μέλος τῆς Βρετανικῆς Διαπλανητικῆς Ἑταιρείας κι' ἄλλων παρομοίων οργανώσεων.

Αὐτὸς, λοιπὸν, φρονεῖ, ὅτι εἶναι πολὺ προτιμώτερος, ὡς πρώτος σταθμὸς τῶν μελλοντικῶν διαπλανητικῶν ταξιδιῶν μας, ὅχι ἑνὸς τεχνητοῦ δορυφόρου τῆς Γῆς, ἀλλ' ἑνός ἀστεροειδῆς, μετὰ σταθερὴν τροχιά.

Οἱ ἀστεροειδεῖς εἶναι μικροὶ πλανῆτες, ἢ, μάλλον, ὄγκοι ἀπὸ πέτρα καὶ μέταλλον, μετὰ δασαίσεις ἐνός ψηλοῦ βουνοῦ τῆς Γῆς, κινουμένοι δὲ γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο. Ἐξέριμε σήμερα, ὅτι ὑπάρχουν τὸ λιγώτερον 2.500 ἀστεροειδεῖς στὸ ἡλιακὸ σύστημα. Ἐχουν δὲ ὑπολογισθῇ οἱ τροχιαί τῶν περισσοτέρων ἀπ' αὐτοὺς, ποὺ βρῖσκονται μετὰ τὸ Ἄρειον καὶ Διὸς.

Ὁ Χάλεϋ, λοιπὸν, εἶναι βέβαιος πὼς ὑπάρχουν κι' ἄλλοι, πολὺ νοῦν δὲ μαζί του κι' ἄλλοι εἰδικοί.

Ἄν βρεθῇ ἑνὸς τέτοιου ἀστεροειδῆς, θ' ἀποτελέσῃ ἑνὰ πρῶτο σταθμὸν γιὰ τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια τοῦ μέλλοντος, ἑτοιμὸν ἤδη στὸ Διάστημα.

Ἡ δημιουργία μιᾶς βάσεως πάνω σ' αὐτόν, θὰ εἶναι σχετικὰ εὐκόλη, ἐνὸς ἡ κατασκευὴ ἐνός τεχνητοῦ δορυφόρου τῆς Γῆς, ὅτι ἀποτελοῦσε ἑνὰ ἔργο κολλοσιαῖο καὶ δυσκολώτατο, τόσο ἀπὸ τεχνικῆς, ὅσο κι' ἀπὸ οἰκονομικῆς ἀπόψεως.

Πρὲς νὰ σημειωθῇ, ὅτι ὁ γνωστὸς ἀστρονόμος Κλάουντ Τομπάου — αὐτὸς ποὺ ἀνακάλυψε τὸν πλανήτη Πλούτωνα — ἀνακοίνωσε τελευταίως σ' ἑνὰ ἐπιστημονικὸ συνέδριον τὰ ἑξῆς: Εἰδικοί ἐπιστήμονες τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ, ἐξερευνοῦν ἤδη τὸν αὐρανὸν ἀναζητῶντας ἑνὰ ἀστεροειδὴ κοντὰ στὴ Γῆ. Τὸν ἔχουν χωρίσει σὲ ζῶνες, γιὰ τὶς παρατηρήσεις τους, καὶ τὸν ψάχνουν ὁλοένα μετὰ ἰσχυρὰς τοῦ τηλεσκοπίου.

Ἐννοεῖται, ὅτι, ἂν βροῦν αὐτὸ ποὺ ζητᾶνε, δὲν πρόκειται νὰ τὸ ἀνακοινώσουν, γιὰτὶ κρατᾶνε μυητικὸ καθετὶ ποὺ ἀφορᾷ τὰ διαπλανητικὰ ταξίδια, ἀπὸ στρατιωτικὴ ἀποψη, ὥστε νὰ μὴ τὸ μάθῃ καὶ τὸ χρησιμοποίησῃ ὁ πιθανὸς ἀντίπαλος.

Ἀλλὰ καὶ διάφοροι ἰδιῶτες ἀστρονόμοι ἀσχολοῦνται μ' αὐτὴ τὴν ἐρευνᾶν.

Τὸ ταξίδι σ' ἑνὰ ἀστεροειδὴ, ὅταν φτάσῃ ἡ στιγμή, θὰ γίνῃ μετὰ μὴν ρουκέτας, ἀποτελούμεν ἀπὸ τρία τμήματα (ἐκτός ἀν ἔχῃ ἑνὸς τότε ἐφαρμοσθῇ γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἡ ἀτομικὴ ἐνέργεια).

Τὰ δύο πρῶτα ἀπ' αὐτὰ τὰ τμήματα θὰ ἐξαντλήσουν τὴν καύσιμη ὕλη τους, τὸ ἑνὸς μετὰ τὸ ἄλλο θὰ ἐκκολληθῶν καὶ θὰ πέσουν πάλι στὴ Γῆ. Τὸ τρίτο δὲως θὰ συνεχίσῃ τὸ ταξίδι του, μετὰ τὴν ταχύτητα ποὺ θάχῃ ἤδη ἀποκτήσῃ, καὶ θὰ φτάσῃ στὸν προορισμὸν του.

Μέσα σ' αὐτὸ, θὰ βρῖσκονται οἱ ἐπιβάτες — ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοί — καὶ τὰ ὄργανα ποὺ θὰ τοὺς χρειαστοῦν γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴ ζωὴ τους πάνω στὸν ἀστεροειδὴ.

Φυσικὰ, θὰ ὑπάρχῃ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ρουκέτας ἀέρας μετὰ κανονικὴ πίεσι καὶ σύστημα ρυθμίσεως τῆς θερμοκρασίας μέσα στὰ φυσιολογικὰ ὅρια.

Προτιμώτεροι ἀπὸ τοὺς τεχνητοὺς δορυφόρους

Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς αὐτῆς θάναι ἀπόλυτα εἰρηνικός: γιὰ ἐπιστημονικὲς μελέτες καὶ γιὰ τὴν προετοιμασίαν τῶν μακρυνότερων διαπλανητικῶν ταξιδιῶν. Ἡ χρησιμοποίησις τῆς βάσεως πάνω στὸν ἀστεροειδὴ γιὰ στρατιωτικὸς σκοπὸν, ἀποκλείεται, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Χάλεϋ, γιὰτὶ ὁ ἐχθρὸς θὰ μποροῦσε, σὲ κάθε στιγμή, νὰ τὴν καταστρέψῃ μετὰ κατευθυνόμενα βλήματα ἀπὸ τὴ Γῆ. (Ἀκόμη δὲ μεγαλύτερη θὰ ἦταν αὐτὸς ὁ κίνδυνος γιὰ ἑνὰ τεχνητὸ δορυφόρο, πρὶν ἀκόμη συμπληρωθῇ ἡ κατασκευὴ του.

Πρὶν ἐκινήσῃ ὡστόσο γιὰ ἑνὰ ἀστεροειδὴ, οἱ εἰδικοί φρονοῦν ὅτι πρέπει ἀπαραίτητως νὰ προηγηθῶν οἱ ἐξῆς προπαρασκευαστικὲς φάσεις:

1) Νὰ ἐκτοξευθοῦν ρουκέτες δίχως πλήρωμα, μετὰ αὐτόματα ἐπιστημονικὰ ὄργανα, γιὰ τὴ μελέτη τῶν κοσμικῶν ἀκτίνων, καὶ γιὰ ἄλλες ἐρεῖνες.

2) Νὰ ἐκφευδωνισθοῦν ρουκέτες διευθυνόμενες ἀπὸ τὴ Γῆ, καὶ νὰ ἐναγυρίσων πίσω.

3) Ν' ἀκολουθήσῃ μὴ ρουκέτα, ἐπίσης δίχως πλήρωμα καὶ διευθυνόμενὴ ἀπὸ τὴ Γῆ, καὶ νὰ φτάσῃ σ' ἑνὰ σημεῖο τοῦ Ἀίθρους, ὅπου νὰ μείνῃ πιά μόνιμως σὺν ἑνὶ δορυφόρῳ περιστρεφόμενος γύρω ἀπ' τὴ Γῆ.

Μετὰ κατόπιν θὰ μπορέσουμε νὰ ἐπιχειρήσουμε, μετὰ σχετικὴν ἀσφάλειαν, τὸ ταξίδι ὡς ἑνὸς ἀστεροειδῆ.

Ὁ δεύτερος σταθμὸς τῶν διαπλανητικῶν ταξιδιῶν, θὰ εἶναι ἡ Σελήνη.

Ὑστερα βαρὺ ἡ σειρὰ τῶν πολυσταθμίων ἀστεροειδῶν, ποὺ κινουμένη ἀνάμεσα στὸν Ἄρη καὶ τὸ Δία. Αὐτοὶ εἶναι ἀρκετὰ μεγάλοι.

Ἡ Διμήτρια π. χ. ἔχει διάμετρον 780 χιλιομέτρων, ἡ Παλλὰς 490, ἡ Ἑστία 388. Ἄν ἀποφασισθῇ καλεῖς ἐξερευνητὴς ἀπ' τὴ Γῆ νὰ ἐγκατασταθῇ πάνω σ' ἑνὰ ἀπ' αὐτοὺς καὶ νὰ τὸν ἀκολουθῇ σὲ μὴ δολοκλήρη περιστροφήν του γύρω ἀπ' τὸν ἥλιο, πρὲς νὰ γίνῃ πολὺ μεγάλῃ ὑπόμνησι. Γεντὶ, γιὰ νὰ συμπληρώσουν τὴν τροχιά τους, οἱ ἀστεροειδεῖς αὐτοὶ, χρειάζονται ἀπὸ 15 ὡς 80 χρόνια, καὶ διατρέχουν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἑνὰ μεγάλο μέρος τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος.

Ημεροδίοι μας

ΤΟ «ΦΙΝΑΛΕ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΡΕΝΟΣ: νεαρός, θεατρικός συγγραφέας. Πολύ σκληρός για νεαρό και πολύ κούτσος για θεατρικός συγγραφέας. ΠΕΤΡΟΣ: Κομπός, τραπέζιτικός υπάλληλος. ΠΟΠΗ: Μία σωστή ρωμιά Μονρόε. Γυναίκα του Ρένου. ΕΛΕΝΗ: Μεσόκοπη κυρία που «έχει ζήσει τη ζωή της».

ΣΚΗΝΗ 1η

(Σ' ένα κοσμικό μπάρ)

ΠΕΤΡΟΣ: Τέτοια κοκκία ή Πόπη και να είν' έτσι άφοσιωμένη σ' αυτό τον ήλιθο! Τα έργα του είναι φριχτά. Δεν θα παίχτουνε ποτέ. Κι' όταν ανοίγει τ' στόμα του, λέει τις πιο απίθανες βλακείες που ακούστηκαν διά μέσου των αιώνων. Τί του βρίσκει δεν μπορώ να καταλάβω.

ΕΛΕΝΗ: Τό πάν είναι να πεισθί πώς της κάνει άπιστες.

ΠΕΤΡΟΣ: Μα δεν της κάνει!

ΕΛΕΝΗ: Έγώ δεν είπα να πεισθί εκείνη, ότι της κάνει. Τό πράμα είναι έντελώς διαφορετικό.

ΠΕΤΡΟΣ: Δεν καταλαβαίνω.

ΕΛΕΝΗ: Να δής τί εύκολο που είναι. Μ' αυτή τη μέθοδο, ή Πόπη θα βρεθί, μέσα σ' ένα μήνα, στην αγαλιά σου. Έλλειψι... καλύτερο, βέβαια! Γιατί εσύ θα είσαι ο πιο πρόχειρος. Δεν θέλω να σε θίξω, αλλά ή γυναίκα, όταν θέλει να εκδικηθί, πέφτει και στην αγαλιά του πρώτου τυχόντος!

ΠΕΤΡΟΣ: Δε μ' ενδιαφέρει αν με θίγης. Εκείνο που μ' ενδιαφέρει, είναι να πεισθί ή Πόπη πώς πρέπει να εκδικηθί.

ΕΛΕΝΗ: Αυτό είναι δική μου ύποθεσις. Σώπα! «Έρχεται!»

ΡΕΝΟΣ (πλησιάζει): Γειά σας. Αισθάνομαι πολύ κουρασμένος. Γράφω μία κωμωδία, που ή σύζυγος θέλει ν' απατήσθ τ' σύζυγο για να τον εκδικηθί. Τον άπατά με τον καλύτερό του φίλο. Αλλά δεν μου άρεσει αυτό τ' φινάλε. Πρέπει να τ' διορθώσω.

ΕΛΕΝΗ: Νά, κι' εγώ τ' βρίσκω πολύ συνηθισμένο. Πρέπει να τ' διορθώσης.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Στ' οπίτι)

ΠΟΠΗ (μπαίνοντας με τ' σακκάκι του Ρένου στα χέρια): Δεν μου λές, σε παρακαλώ, πώς βρέθηκε αυτό τ' κραγιόν των χειλιών μέσα στις τσέπες σου;

ΡΕΝΟΣ: «Εί»

ΠΟΠΗ: Πώς βρέθηκε τ' «ρουζ» μέσα στο σακκάκι σου, λέω!

ΡΕΝΟΣ: Αγάπη μου, άδωνάτον!

ΠΟΠΗ: Δε λαμβάνεις τρύλαχιστον, ούτε στοιχειώδη

μέτρα προφυλάξεως! Κτήνος! Χυδαίει!...

ΡΕΝΟΣ: Μα σου όρκίζομαι στη ζωή σου...

ΠΟΠΗ: Σιωπή, ανασχύντε! (Κλαίει). «Αν δεν είχα στα χέρια μου τ' οπειστήριο, θα νόμιζα πώς ήταν ένας κακός επιάλλητος...»

ΡΕΝΟΣ: Μά, λατρεία μου...

ΠΟΠΗ: Μή με ζυγώνης! Μή μ' αγγίξης! Μου προξενείς φρίκη!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Σε δυό μέρες. Μεσημέρι) ΡΕΝΟΣ (μπαίνει): Σου έφερα σοκολατίνες, που σου άρεσουν.

ΠΟΠΗ (με μούτρα έκ'ατό τόνους): Εύχαριστώ. (Ξαφνικό ηλεκτρισμένο τινάγμα): Μυρίζεις γυναικείο άρωμα!

ΡΕΝΟΣ (άθώα): Θα είναι ή κολώνια του κουρείου. ΠΟΠΗ: «Μίς Ντιόρ» βάζουνε στο κουρείο σου; (Έξαλλη). «Ήσουν πάλι μ' αυτήν; Θά σου ψάξω τις τσέπες. (Τόν ψάχνει και βρίσκει ένα γράμμα). Τί γράμμα είν' αυτό;

ΡΕΝΟΣ (άνυποπος): «Ίδεα δεν έχω! Μήπως είναι κανένα σημείωμα για έργο;

ΠΟΠΗ: (Αυτό μυρίζει άρωμα δέκα μέτρα μακριά! (Διαβάζει): «Λατρευτούλι μου, τζουτζουκάκι και μεγάλε μου συγγραφέα. Ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτό που μου είπες προχτές. Πώς είμαι ή πρωταγωνίστρια των όνειρών σου κι' ότι έμένα σκέπτεσαι πάντα μέσα στην άνιαρη άγγαραία της συγκυρίας σου ζωής!...» (Παίρνει ένα βάζο και τ' ο φέρνει στο κεφάλι, αλλά ό Ρένος προφταίνει να σκύψι έγκαιρος). Κακούργε!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Τό ίδιο βράδυ)

ΠΕΤΡΟΣ (στην Πόπη): Νά!... Δεν άντέχω πιά να μη σάς τ' όμολογήσω! Σας λατρεύω από την πρώτη στιγμή που σάς είδα. Δεν ζώ παρά μόνο για σας.

ΠΟΠΗ: Αλήθεια;

ΠΕΤΡΟΣ: Σας όρκίζομαι! Κοντά σας γίνομαι τρελλός. (Την άρπάζει και τη φιλάει).

ΣΚΗΝΗ 5η

(Την ίδια στιγμή, στο σπιτί της Ελένης).

ΡΕΝΟΣ: Ελένη μου, τί να κάνω; Τί με συμβουλεύεις εσύ που έχεις μεγάλη πείρα;

ΕΛΕΝΗ: Πρώτον να προ-

σέχης να μη σου βάζουν διάφορα πράγματα στο σακκάκι σου. ΡΕΝΟΣ: Προσέχω. Αλλά τώρα είν' άργά. ΕΛΕΝΗ: Ασφαλώς, αυτός ό ήλίθιος «φάρσερ» δεν είναι ούτε «φάρσερ» ούτε «ήλίθιος». Κυνηγάει τη γυναίκα σου! ΡΕΝΟΣ: Λές; Ποτέ δεν θα τ' ο σκεπτόμουν!

ΕΛΕΝΗ: Είσαι συγγραφέας, γι' αυτό... Οι συγγραφείς δε σκέπτονται παρά μόνο τις πιο ρουτινιέρικες πιθανότητες. Φαντασία έχει μόνον ή ζωή. Τέλος πάντων!... Εκείνο που μπορώ να σου κάνω εγώ, είναι να π'ω στη γυναίκα σου... πως εγώ σου σκάρωσα την κουτή αυτή φάρσα, για να γελάσουμε!

ΡΕΝΟΣ: Έλένη μου, με σώζεις!...

ΣΚΗΝΗ 6η

(Στ' οπίτι του Ρένου)

ΡΕΝΟΣ (τηλεφωνεί): «Ελένη! Της τ' είπα και σε περιμένει να της τ' ο βεβαιώσης κι' εσύ. Αλλά ξέρεις... μου όμολόγησε πως για να μ' εκδικηθί... έπεσε στην αγαλιά του Πέτρου!... Φοβερό, έ»

ΕΛΕΝΗ: Καθόλου! Να διορθώσης τ' ο «φινάλε», καύμενε!

ΡΕΝΟΣ: Δεν διορθώνεται!

ΕΛΕΝΗ: Λάθος κάνεις. Όλα τ' α «φινάλε» και στη ζωή και στο θέατρο, παίρνουν από διορθωσι. Δώσε μου την Πόπη... Καλησπέρα, Πόπη... Να πής, παιδί μου, πως ψέμματα τ' ο είπες, ότι έπεσες στην αγαλιά του Ρένου, έτσι για να τον κάνης να καταλάβη τί ψυχικό μαρτύριο είναι ή ζήλεια και να σε προσέχη περισσότερο. Όρβουάρ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

(Δυό μήνες άργότερα. Μετά την πρεμιέρα του νέου του έργου, ό Ρένος και ή Πόπη γυρίζουν στο σπιτί, πολύ εύχαριστημένοι).

ΠΟΠΗ: Έπί τέλους, για πρώτη φορά είχες μία μεγάλη επιτυχία. Τό έργο σου άρεσε πολύ.

ΡΕΝΟΣ: Νά, αγάπη μου. Που να φανταζόμουν, αλήθεια, ότι, γράφοντας ακριβώς τις παραξενες περιπέτειες που μ'α συνέβησαν, θα είχα τέτοιο σουζέ!

ΠΟΠΗ: Τί σουζέ! Αληθινός θρίαμβος! Και είμαι πολύ εύχαριστημένη που σου ένέπνευσα εγώ αυτή τη διασκεδαστική και τόσο ψυχολογημένη πλοκή.

ΡΕΝΟΣ: Αυτό είναι αλήθεια. Κι' ελπίζω ότι θα μου δώσης και στο μέλλον ωραίες έμπνεύσεις.

ΠΟΠΗ: «Ω! γι' αυτό είμαι σίγουρη. Τό ζήτημα ήταν να μην κάνω την άρχη...»

ΡΕΝΟΣ: Τό μόνο που με στενοχωρεί, είναι που ύπαυπεύθηκα τόν Πέτρο. Τόν καλύτερό μου φίλο... Αν ήταν δυνατόν!

ΠΟΠΗ: Κάτι τέτοια, συνήθως συμβαίνουν μόνο στο θέατρο!...

ΡΕΝΟΣ: Νά, Κι' έξασφαλίζουν την επιτυχία!

(Αυλαία).

ΕΠΙΛΟΝ

ΦΟΡΕΜΑ — ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τό ακριβέστερο φορέμα, που παρουσιάστηκε ποτέ σε κινηματογραφική ταινία, φοριέται από την χορεύτρια Λουιζία Τσερίνα στο φίλμ «Ροζαλίνα», μία παραγωγή της «Νυχτερίδας» τ' ο Στράους. Τό φορέμα της Τσερίνα, από θαλασσι μεταξωτό με βαθυνάλακα φτερά στρουθοκαμήλου, σχεδιάστηκε από τόν Ζαν Ντεσσιέ και στοίχισε 1 έκατομμύριο γαλλικά φράγκα, δηλαδή 85.000 νέες δραχμές. Στο ποσόν αυτό, δεν περιλαμβάνονται τ' διαμάντια της μάσκας, που φοράει ή χορεύτρια.

ΕΓΚΑΤΕΛΕΙΦΘΗ Η ΓΡΑΜΜΗ «Η»

«Η» επίδειξε μόδας, που ώργάνωσε ό Κριστιάν Ντιόρ στο Λονδίνο, προκάλεσε άρκετή έκπληξη. Γιατί, όπως φαίνεται και από αυτό τ' ωραιότατο φορέμα κοκτέηλ, ό επαναστατικός Γάλλος δημιουργός απέφαισε να εγκαταλείψη την γραμμή «Η», που τόσες δυναστείες είχε προξενήσει στο ωραίο φύλο!

Τά επαγγέλματα ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οί άνθρωποι που ριψοκινδυνεύουν κάθε μέρα τη ζωή τους

Στην Ελλάδα πολύς κόσμος κερδίζει τ' ο ψωμί του παλεύοντας κυριολεκτικά με τ' θάνατο. Κι είναι αλήθεια, ότι ένα σωρό άνθρωποι κάνουν άπ'ίθανες κι' εκπληκτικές εργασίες, κινδυνεύοντας κάθε στιγμή να χάσουν τη ζωή τους. Όσοπο ποτέ δεν σκέφθηκαν ν' αλλάξουν επάγγελμα, αν και δεν κερδίζουν περισσότερα από έναν άλλον βιοπαλαιστή. Τί τούς δένει τόσο με τόν κίνδυνό; Τί τούς κάνει να επιμένουν να παίζουν με τόν θάνατο; Απλουστατα, φαντάζονται, ότι δεν θα είναι αυτοί οί...τυχεροί. Πολλοί, μάλιστα, δημιουργούν ακόμη και οικογένειες. Κι' έτσι οί δικοί τους περιμένουν κάθε βράδυ μ' αγωνία τόν γυρισμό τους. — Ήρθε κι' άπόψε ό πατέρας!... Θα έρθη όμως κι' αύριο; Μακάρι να βοηθήσει ό Θεός να έρθη!...

Αυτή ή εύχή, που μοιάζει σαν ίκεσία, ακούγεται από τ' ο στόμα των παιδιών αυτών των ανθρώπων, που παίζουν με τόν θάνατο. Κάποιο βράδυ, όμως, πραγματικά, δεν έρχεται. Κι' ή οικογένεια βυθίζεται στο πένθος.

Ένα τέτοιο επικίνδυνο επάγγελμα, είναι τ' ο ανθρώπου που λυώνει και καθαρίζει τ' άχρηστο πολυμικό υλικό. Αυτό τ' ο υλικό βγαίνει συνήθως σε δημοπρασία και τ' ο παίρνει ένας ιδιώτης. Κάνει ένα εργαστήριο έξω από την Αθήνα, τ' ο άποθηκεύει κι' έπειτα, με ειδικευμένους εργάτες, αρχίζει τ' ή δουλειά: Στη σχάρα ενός μικρού φούρνου, πυρακτώνει τις παλές οβίδες, άφ'ο πρώτα τις ξεβιδώση. Με την πυράκτωσι, αρχίζει να λυώνει τ' ο χημικό μίγμα που περιέχουν, ή τρινιτρολουόλη. Τό λυωμένο μίγμα κυλάει σαν μέλι από την οβίδα. Έτσι μαζεύουν την τρινιτρολουόλη και την πουλάνε αρκετά ακριβά στη... μαύρη αγορά για τις δυναμίτιδες. Έπειτα, τις οβίδες τις πουλάνε με την όκα για σίδερο.

Μά κάποτε τυχαίνει να ύπαρχη κάποιο ξεχασμένο καφούλι κι' ή οβίδα σκάει! Όλο αυτό τ' ο μίγμα παίρνει φωτιά και τότε τ' ο πάντα, εργαστήριο κι' άνθρωποι, γίνονται...σκόνη!

Ένα τέτοιο δυστύχημα συνέβη πριν λίγο καιρό έξω από τ' ο χωριό Μάνδρα. Ένα εργαστήριο τινάχτηκε στον αέρα. Στη θέσι του έμεινε μόνο ένας σωρός χώματα. Κι' οί οβίδες, όλο τ' ο άχρηστο υλικό, σκορπίστηκαν έκατοντάδες μέτρα μακριά. Μερικές οβίδες μάλιστα έπεσαν στα σπίντια και στους δρόμους της Μάνδρας. Ό εργάτης, ώστόσο, που δούλευε στο φούρνο, είχε τύχη και δεν σκοτώθηκε. Μά μεταφέρθηκε, σ' άπελπιστική κατάσταση, στην Έλευσίνα, σε μία κλινική. — Άλλο εκπληκτικό επάγγελμα είναι τ' ο ζυμωτής της δυναμίτιδος! Σε μία μαντεμνία σκάφη, πά-

χους τριών έκατοστών, έτοιμάζεται από εργάτες τ' ο χημικό μίγμα της δυναμίτιδος. Η δουλειά θέλει μεγάλη προσοχή. Τό εργαστήριο αυτό είναι τελείως απομονωμένο. Μία ημέρα, όμως, αυτό τ' ο μίγμα, για λόγους που διεπ'ίστωσαν κατόπιν οί πραγματογνώμονες, έξερράγη! Εύτυχώς που αυτό έγινε σε ώρα διακοπής της εργασίας. Η μαντεμνία σκάφη μεταβλήθηκε σε φουσαρόνικα και τινάχτηκε έκατό μέτρα μακριά. Όσο για τ' ο χτίριο τ' ο ζυμωτηρίου, έγινε σκόνη και στη θέσι του άνοιξε ένας τεράστιος λάκκος. Ένα τσέρκι της σκάφης, που τ' α αέρια της έκρήξεως τ' ο τινάξαν μακριά, χτύπησε μια εργάτρια και την έκοψε στη μέση. Κι' εν συνεχεία, μίας άλλης, της έκοψε τ' ο χέρι.

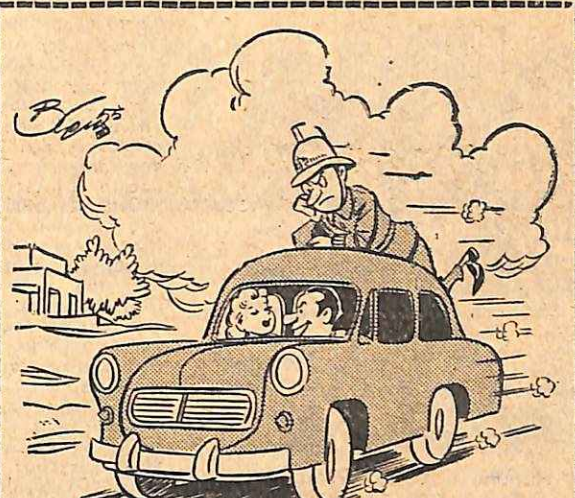
Άλλοι εργάτες δουλεύουν τόν άζωτούχο μολύβδο, με τόν όποιο γεμίζονται τ' α καφούλια των μπαζούκας. Τό μίγμα αυτό μπαίνει σε ξηραντήρια και σε θερμοκρασία έξήντα βαθμών, ξεραίνεται. Έπειτα, τριέται σε κρυσάρες. Όταν όμως είναι ξερό, μπορεί να έκραγη. Πρέπει, λοιπόν, να διατηρηται πάντα ύγροποιημένο. Γι' αυτό τ' ο ανακατεύουν με γόμα. Ό εργάτης σκύβει πάνω από τ' ο λεκανή και ανακατεύει με τ' ο γόμα τούς κόκκους τ' ο άζωτούχου μολύβδου. Ένας μόνο ξηρός κόκκος αν μείνη, μπορεί να προκαλήσει μια τρομακτική έκρηξι. Και τότε, αλλοίμονο στον άνθρωπο που θα εύρίσκειται εκεί κοντά. Τα φοβερά αέρια της έκρήξεως, τόν κομματιάζουν. Ένας εργάτης, στο τελευταίο δυστύχημα αυτού τ' ο είδους, βρέθηκε χωρίς κεφάλι και χωρίς χέρια!...

Επίσης οί εργάτες που δουλεύουν στα εργοστάσια βεγγαλικών έχουν πέσει θύματα τραγικών δυστυχημάτων.

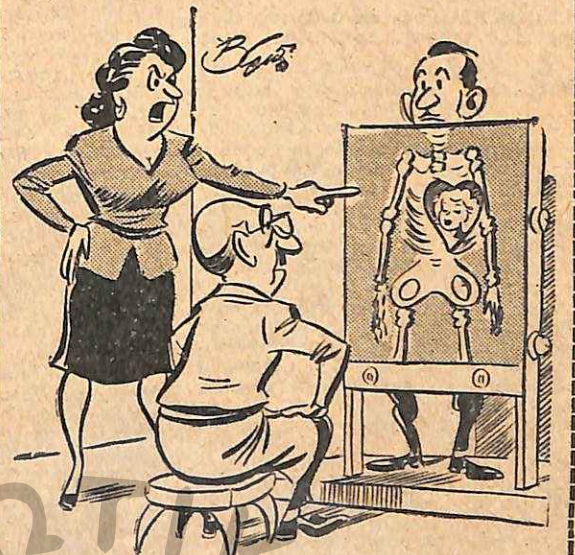
Αλλά δεν είναι μόνο αυτά τ' α επαγγέλματα τ' ο θανάτου. Έχουμε και τ' ο επάγγελμα τ' ο δύτη, που τ' ο φέρνει στο τέλος μία άθεράπευτη παράλυσι των κάτω άκρων, τ' ο γνωστή «νόσο των δύτων». Κι' είναι πολλοί επίσης εκείνοι που βρήκαν τ' ο θάνατο στο βυθό της θάλασσας, γιατί έτυχε να σπάση τ' ο γυαλί της περιεφαιλάς τ' ο σκάφανδρου, από όπου βλέπει ό δύτης, ή γιατί κάποιο μεγάλο ψάρι τ' ο έκοψε τόν αεροσωλήνα! Ακόμη κι' από ένα βιαστικό ανέβασμα στην επιφάνεια, μπορεί να βρη τ' ο θάνατο ένας δύτης.

Κι' έπειτα, ακολουθούν τ' α επαγγέλματα τ' ο λιγνιτωρύχου, που βρίσκει τ' ο θάνατο από τ' α αέρια ή την πτώσι όγκων στις ύπογειες στοές, τ' ο εργατού άποφάξεως των υπονόμων, που διηληθριάζεται από τ' ο φοβερό ύδροθόειο, των ανθρώπων που άνοίγουν με δυναμίτιδες ύπόγειες στοές. Αλλά και παρά πολλοί άλλοι κινδυνεύουν συνεχώς, και μεταξύ αυτών οί εργάτες των βαφείων, που δουλεύουν χωρίς μάσκες. Τά επαγγέλματα τ' ο θανάτου είναι πολλά. Και μόνο ή τύχη προστατεύει πραγματικά αυτούς τούς ανθρώπους!...

Θ ΔΡΑΚΟΣ

— Δεν φαντάζομαι, αγάπη μου, με την ταχύτητα που τρέχουμε, να πρόλαβε ό τροχονόμος να μ'α πάρη τόν αριθμό!...

— Κι' όπως σ'ας είπα, γιατρέ μου. Να μου βγάλετε την πλάκα, γιατί την θέλω για τ' ο διαζύγιο!...

Μου είπε ό Παγαγιώτης να μη μαγειρένω σήμερα και να τόν περιμένω με τ' ο τηγάνι στη φωτιά!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

Ο κληρονομικός παράγων της ήμικρανίας

Επηρεάζει ελόκληρο τον οργανισμό

Αποφεύγετε να σηκώνεστε χωρίς το πρωί: Είσατε κακό-κεφος, ώσπου να πάρετε τον καφέ σας; Εργάζεστε καλύτερα τη νύχτα; Κάνετε διάφορα άνοητα πράγματα, εν γνώσει σας; Είσατε παράξενος στο φαγητό σας; Έχετε όξεια όσφρηση; Αποστρέφεστε ώριμες δυνάμεις όσμες; Σας ενοχλούν τα δυνατά ή τα τρεμουλιαρικά φώτα; Σκοντάβετε συχνά στις πόρτες ή στα έπιπλα; Σας άρεσει ή τελειώνει σ' όλα γύρω σας; Σας ενοχλεί ο πολύς κόσμος; Νιώθετε ξαφνικές ζάλες; Σας φαίνεται κάποτε πως δεν περνάει ή ώρα; Βλέπετε κάποτε διπλά τα πράγματα; Σας συμβαίνει να θέλετε να πείτε κάτι, κι όμως να λέτε άλλο, έντελως διαφορετικό;

Αν απαντήσετε καταφατικά σε 10 ή περισσότερες απ' αυτές τις ερωτήσεις, είναι σχεδόν βέβαιο πως είσατε τύπος «ήμικρανιοειδής». Έχετε δηλαδή μέσα σας, από κληρονομικότητα, τον παράγοντα της ήμικρανίας. Έστω κι αν δεν υποφέρετε από πονοκεφάλους, ο παράγων αυτός κυριαρχεί στη ζωή σας και επηρεάζει συνεχώς την συμπεριφορά σας και τα συναισθήματά σας. Απ' αυτόν έ-ξαρτάται κατά πολύ ή έπιτυχία ή ή αποτυχία σας στο σχολείο, το σπίτι, στο γάμο, στη δου-λιά σας, στις κοινωνικές σχέ-σεις σας.

Αυτό έχουν αποδείξει οι νεώτερες έρευνες των Αμερικανών έπιστημόνων γύρω από την ήμικρανία, την παράξενη και πολυσύνθετη αυτή πάθηση, που άπασχολούσε τους γιατρούς από πολλούς αιώνες.

Αποδείχθηκε ακόμη ότι ή ήμικρανία είναι μιá κληρονομική διαταραχή της χημικής ισορροπίας του οργανισμού, που κάνει το σώμα υπερευαίσθητο σε κάθε σωματική ή ψυχική επί-δραση.

Ο πονοκέφαλος αποτελεί ένα από τα πιο κοινά συμπτώματά σας, άλλ' όχι και άπαρ-αίτητο. Πράγματι, πολλοί ήμικρανιοειδείς δεν έχουν καθόλου πονοκέφαλο, σ' όλη τους τη ζωή.

Άλλοτε πάλι, ο πόνος, αντί για το κεφάλι, έντοπίζεται σ' άλλα μέρη του σώματος. Π.χ. ο ήμικρανιοειδής πονάει στην κοι-λιά, ή έχει περιοδικές κρίσεις νευραλγίας του προσώπου, ή αδικαιολόγητους πονόδοντους.

Θά έξερετε ασφαλώς ότι ύ-παρχει στο έσωτερικό του μα-τιού το «τυφλόν σημείον», ένας μικρός κύκλος του αμφιβληστρο-ειδούς, που δεν έχει καθόλου ό-ραση. Σε πολλούς λοιπόν ήμικ-ρανιοειδείς, το τυφλόν σημείον είναι πολύ μεγαλύτερο απ' το κανονικό.

Αυτό ακριβώς συνέβαινε στην περίπτωση ενός σωφός, που χτύ-πησε με τ' αυτοκίνητό του ένα θιαβάτη. Μολονότι κύτταξε προ-σθετικά στο δρόμο, δεν τον εί-

δε, γιατί ή εικόνα του σχηματί-σθηκε πάνω στο τυφλόν σημείον του ματιού του.

Άλλοτε πάλι, ο ήμικρανιοει-δής αντίλαμβάνεται συνεχώς το τυφλόν σημείον του ματιού του. Όπου κι' αν κυττάξη δηλαδή, βλέπει μορσά του ένα σκού-ρο κύκλο. Τόν βλέπει ακόμη και με τα μάτια κλειστά.

Αυτά τα όρατά τυφλά σημεία όνομάζονται στην Ιατρική «σκο-τώματα». Άλλοτε εμφανίζονται ξαφνικά κι' άλλοτε σιγά - σιγά. Σχεδόν όλοι οι ήμικρανιοει-δείς βλέπουν σκοτώματα με ζω-ηρά χρώματα, πριν άποκοιμη-θούν τη νύχτα. Αυτά έχουν τη μορφή παρμορφωμένων γωνι-ωδών σχημάτων, που χάνονται το ένα μέσα στ' άλλο.

Ακόμη χαρακτηριστικότερα είναι τα νευροψυχικά συμπτώ-ματα που προκαλεί ο παράγων της ήμικρανίας: διαταραχές της κινήσεως και της ισορροπίας, ά-νωμαλίες στην όυιλία, ξαφνικές μεταβολές χαρακτήρος, κρίσεις πνευματικής συγχύσεως και έ-ξελθής, μεταπτώσεις απ' την άπόλυτη αίσιοδοξία στο χειρότερο πεσισμό, ή απ' την ένεογητικότητα στην τελεία άδραση, κλπ.

Ο ήμικρανιοειδής έχει υπε-ρευαίσθητο νευρικό σύστημα, έ-πηρεάζεται ισχυρότερα απ' τον έξωτερικό κόσμο και παρουσιάζ-ει ψυχολογικές αντιδράσεις διαφορετικές απ' τις φυσιολογι-κές. Γι' αυτό τόν παρεξηγούν συνήθως και τόν κατακρίνουν οι συγγενείς και οι φίλοι του.

Τό δυνατό και παρατεταμένο φως του φέρονει συχνά πονοκέ-φαλο και ναυτία. Οι ξαφνικοί θό-ρυβοι, ή οι δυνατοί που παρα-τηρούνται τόν έκνευρίζουν. Οι διαπεραστικές φωνές του προ-καλούν αντίπαθεια. Τόν πειρά-ζουν επίσης ώρισμένες μυρωδιές της κουζίνας, όπως π.χ. του ψα-ριού, του βραστού λαχανού κλπ.

Κάποτε, μερικές ώρες πριν από τόν πονοκέφαλο, κυριεύεται από ξαφνική δραστηριότητα, που την καταναλίσκει σε κου-ραστική σωματική εργασία. Ο άντρας δουλεύει τότε «σαν σκλά-δος» στο γραφείο του ή ή γυ-ναίκα στο νοικοκυριό της, ώ-σπου να φτάση ή κρίση της ήμικ-ρανίας.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα του ήμικρανιοειδούς είναι ότι έ-πιτρέπει γύρω του την τελειότητα —άδικοφο— αν κατορθών να την έπιτύξη ή όχι.

Δεν υπάρχει θεραπεία για την ήμικρανία. Ο κληρονομικός παράγων που την προκαλεί, δια-τηρείται σ' όλη τη ζωή. Ωστό-σο, έχουν προταθ διάφορα φάρμακα εναντίον της, που ύ-πάρχουν σε τέσσερες γενικές κατηγορίες:

1) Βιταμίνες (θειαμίνη, νι-κοτιναμίδη, κλπ.). 2) Αναλ-γητικά και ύπνωτικά (άσπιρην, σολίσουλát, βορβιτουρικά). 3)

Ναρκωτικά (μορφίνη, κωδεΐνη, όπιον, κλπ.). 4) Παράγωγα της έργοσταμίνης (λέγεται ή άνα-κουφίζον κατά 80% από τόν πονοκέφαλο, άλλ' ή χρήση τους είναι επικίνδυνη, γιατί πρόκει-ται περί δηλητηριών).

Πάντως, ο ήμικρανιοειδής μπορεί να περιορίση τις έκδη-λώσεις της «παθήσεώς» του, ό-ταν ξέρη τι είναι εκείνα που τις προκαλούν και φροντίζει να τ' άποφεύγη.

Αν άνήκετε σ' αυτή την κα-τηγορία, άποφεύγετε το ισχυρό φως, το σωφάρισμα τη νύχτα, τούς δυνατούς ήχους, τό πολύ φαγητό και πιτό, ιδίως δε την υπερκόπωση, τις συναισθηματι-κές διαταραχές, τις άγωνίες και τις στενωχώριες. Αναπαύεσθε όσο μπορείτε και μη χάνετε τό χιούμορ σας. Ένα καλό γέλιο είναι πάντοτε πρώτης τάξεως «φάρμακο» για την ήμικρανία.

☉☉

Η ώρα του θανάτου

Κάνουν λάθος όσοι νομίζουν ότι μπορούν να καθορίσουν την ακρι-βή χρονική στιγμή του θανάτου απ' τό βαθμό της νεκρικής άκαμψίας. Αυτό ύποστηρίζει τουλάχιστον ο δόκτωρ Ρίτσαρντ Φόρντ, καθηγη-τής της Ιατροδικαστικής στην Ια-τρική Σχολή του Χάρβαρντ. Προσ-θέτει δε ότι ή νεκρική άκαμψία μπορεί να μην εμφανισθ καθόλου, κι' αν εμφανισθ άρχίζει να χάν-εται μετά 24 - 36 ώρες. Για να εξακριβωθ λοιπόν πότε ακριβώς έγινε ένα έγκλημα, πρέπει να έ-ξετασθούν άλλα στοιχεία, όπως π. χ. ή κατάσταση των τροφών μέ-σα στο στομάχι του θύματος, ή ή θερμοκρασία του πτώματος (για-τί έχει άποδειχθ ότι τό σώμα κρυώνει μετά τό θάνατο σιγά - σιγά, μ' ένα ώρισμένο ρυθμό).

Έλκη στα παιδιά

Μιά πυρετώδης οικογενειακή

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΑΚΟ ΨΥΓΕΙΟ

Ο διεθυντής της R. C. A. άνηγγειλε πρό ήμερών την κατα-σκευή υπό των εργοστασίων των τεσσάρων νέων ηλεκτρονικών συσκευών που θα προκαλέσουν σωστή επανάσταση, ή καθένα σ' όν τόμα της. Η πρώτη είναι μιá συσκευή μηχανικής έγγρα-φής άνεπαίσθητων ήχων, που δεν συλλαμβάνονται από τό ανθρώ-πινο αυτί. Η δεύτερη μιá ηλεκτρονική φωτογραφική μηχανή, που έπιτυγχάνει σωστά θάύματα, και ή τρίτη ένα ηλεκτρονικό ψυγείο, αυτό που βλέπετε στη φωτογραφία μας. Η ψύξιν έπι-τυγχάνεται με τό πέρασμα του ηλεκτρικού ρεύματος από τό ση-μείον συνένωσης δύο μεταλλικών έλασμάτων από διαφορετικό μέταλλο. Ο Γάλλος φυσικός Ζάν - Σάρ Τελλοτέ είχε ανακαλύ-ψει πριν από 120 χρόνια την ιδιότητα αυτή του ηλεκτρισμού, αλλά τώρα μόλις έπετεύχθη ή πρακτική εφαρμογή της. Η ψύξιν έπιτυγχάνεται με μιá άτελείωτη σειρά έλασμάτων από διαφορε-τικά μέταλλα.

ζωη μπορεί να προκαλέη γαστρι-κά έλκη στα βρέφη και στα με-γαλύτερα παιδιά. Υποψήφια γι' αυτή την πάθηση είναι τα πολύ ζωηρά παιδιά, που χασακτριζόν-ται συνήθως απ' τούς γονείς τους ως «νευρικά». Συμπτώματα των έλκων αυτών είναι: κοιλιακές έ-νοχλήσεις, πόνοι, έμετοι και δυ-σκολιότητα.

Η θεραπεία είναι ή ίδια, όπως των ενήλικων. Συντηρητική δια-ίτα, σε περίπτωση δε διατρήσεως χειρουργική επέμβασις. Συγχρό-νως όμως πρέπει να εξακριβω-θούν και να λείψουν όλα τά αίτια που προκαλούν τη νευρική ύπε-ρένταση στο παιδί.

Ένα σωτήριο έμβόλιο

Υπόχρον βάσιμος έλλειψις ότι θα παρασκευασθ ένα προληπτικό έμβόλιο κατά της νόσου της ώ-χρας σπειροχαιτίης. Τα πειράμα-τα που έγιναν επί 15 μήνες πάνω σε 62 έθελοντές, στις Αμερικανι-κές φυλάκες Σίνγκ - Σίνγκ, ά-πέδειξαν ότι μιá προσβολή από τό μικρόβιο αυτό δημιουργεί σχετική άνοσία σε νεώτερες μολύνσεις. Συνεπώς, την ίδια άνοσία μπο-ρεί να προκαλέη κι' ένα κατάλλη-λο έμβόλιο, όπως γίνεται με τό-σες άλλες άρρώστειες για τις όποι-ες ύπάρχουν έμβόλια.

Οι κίνδυνοι της χρέμας καθαρισμού

Η υπερβολική χρήση χρέμας καθαρισμού για τό πρόσωπο και τό άναπερκές πλύσιμο του με νε-ρό και σαπούνι μπορεί να κάνει τό δέρμα τραχύ και κοκκίνο, με λείπια και με φαγούρα. Αυτό ύπο-στηρίζει ο Αμερικανός δερματο-λόγος δόκτωρ Σάμουελ Άντ. του Πανεπιστημίου της Καλιφορνίας. Έξηγει δε ότι οι χρέμες καθαρι-σμού δημιουργούν εύνοικό περι-βάλλον για την ανάπτυξη ενός μι-κροσκοπικού παρσίτου, που ζή-σους πόρους των σμηγματογόνων αδένων, στα πρόσωπα όλων των ενήλικων. Ο υπερβολικός λοιπόν πολλαπλασιασμός του προκαλεί τα συμπτώματα που άναφέραμε πιο πάνω.

Ο ΚΑΡΚΙΝΟΣ ΕΙΝΑΙ «προσωπική» άσθένεια

Οι συγκινήσεις έπιταχύνουν την εκδήλωσή και την εξέ-λιξή του

Η εκδήλωσις του καρκίνου και ή πορεία της άσθενείας έ-ξαρτώνται από τόν τρόπο με τόν όποιον αντίδρούμε στα διά-φορα περιστατικά της ζωής. Με άπλούστερα λόγια, ή κυριώτερη αίτια του καρκίνου είναι οι συγκινήσεις μας.

Υπάρχουν πολλά έπιχειρή-ματα ύπερ της άπόψεως αυτής, του ύποστηρίζεται σήμερα από πολλούς διαπρεπείς έπιστήμο-νες.

Ο καρκίνος είναι μιá άσθέ-νεια με βραδυάτη εξέλιξη και λιγώτερο «μοιραία» από ό,τι συνήθως φανταζόμαστε. Οι για-τροί άπατώνται σε πλείστες πε-ριπτώσεις ως προς την πορεία της. Ένω, σύμφωνα με τά δε-δομένα της πείρας τους, προ-δικάζουν τόν προσεχή θάνατο του άσθενούς, τόν βλέπουν, ξα-φνικά, να γίνεται τελείως καλά, χωρίς να είναι δυνατόν ν' άντι-ληφθούν με ποιό τρόπο έπληθε ή θεραπεία του. Αναφέρονται θεράπειες που έγγίζουν τά όρια του θάνατος και που σημειώ-θηκαν έπειτα από μετάστας, που είναι, ως γνωστόν, ή έξά-πλωσις του καρκίνου σε άλλο όργανο ή μέρος του σώματος από εκείνο όπου είχε εκδηλωθ άρχικά. Αναφέρονται επίσης περιπτώσεις άσθενών, που έπα-σχαν από την ίδια μορφή καρ-κίνου, που βρίσκονταν στο ίδιο σημείο από την άποψη της εξέ-λιξεως της άσθενείας, που υπε-βλήθησαν στην ίδια ακριβώς थे-ραπεία και μέσα στο ίδιο πε-ριβάλλον και από τούς όποιους άλλοι πέθαναν ταχύτατα και άλ-λοι έζησαν 10 ή 20 χρόνια.

Όλα αυτά δείχνουν τόν «προσωπικό» χαρακτήρα του καρκίνου. Η άσθένεια συμπερι-φέρεται με διαφορετικό τρόπο στην κάθε περίπτωση, ανάλογα με την ιδιοσυγκρασία του άτο-μου, τις ψυχικές του αντιδρά-σεις, τη θέλησή του.

Μιά χαρακτηριστική περίπτω-σις θεράπειας, στην όποία τόν κυριώτερο ρόλο έπαιξε ή θέλη-σις του άσθενούς, είναι ή ακό-λουθη: Ένας γιατρός από τό Λορντό, που υπέφερε από έπί-μονους πόνους στο στομάχι, μήκھے σ' ένα νοσοκομείο για να εξετασθ. Οι συνάδελφοί του, που τόν εξέτασαν, διεγνώσαν ότι έπρόκειτο για καρκίνο του στομάχου, που δεν μπορούσε να έγχειρισθ και δεν του έκρυ-ναν, ότι δεν του έμεναν παρά ελάχιστα μήνες ζωής. «Κουτά-μαρες, άπάντησε ο άσθενής. Έχω άρχισι ένα βιβλίο για την προέλευσι και τη θεράπεια ώρισμένων άσθενειών του νευρι-κού συστήματος και θα μου χρειαστούν δύο τουλάχιστον χρόνια για να τό τελειώσω. Δεν μπορώ, λοιπόν, να πεθάνω προ-τύτερα. Δέκα χρόνια άργότε-ρα, βρίσκόταν ακόμη στη ζωή.

Άλλοι, τούναντίον, κυριεύον-ται από πανικό. Και πεθαίνουν έπειτα από μερικούς μήνες.

Ο καθηγητής Μέρλου, του Πανεπιστημίου της Καλούμπια, άναφέρει επίσης την ακόλουθη περίπτωση. Μιά άσθενής, μόλις άκούσε, ότι έπασχε από καρκί-νο, που δεν μπορούσε να έγχει-ρισθ, λίγο έλειψε να πεθάνω-

από τόν τρόμο της. «Γί κάνετε έτσι; της είπε ο γιατρός. Δεν έχει άξία τό πόσο θα ζήσετε, αλλά τό πως θα ζήσετε. Έχε-τε ακόμη κάμποσο καιρό μπρο-στά σας. Γλεντήστε, χαρήτε τη ζωή σας, όσο μπορείτε».

Τα λόγια αυτά την έκαναν να συνέλθη. Ο μεγάλος της πόθος ήταν πάντα να ταξιδέψη. Έφυγε, λοιπόν, σε ταξίδι και γύρισε έπειτα από δύο χρόνια, τελείως θεράπευμένη. Η γυναί-κα αυτή, στην όποιαν οι για-τροί δεν έδιναν περισσότερο από μερικούς μήνες ζωής, έξη-σε είκοσιτέσσερα χρόνια!...

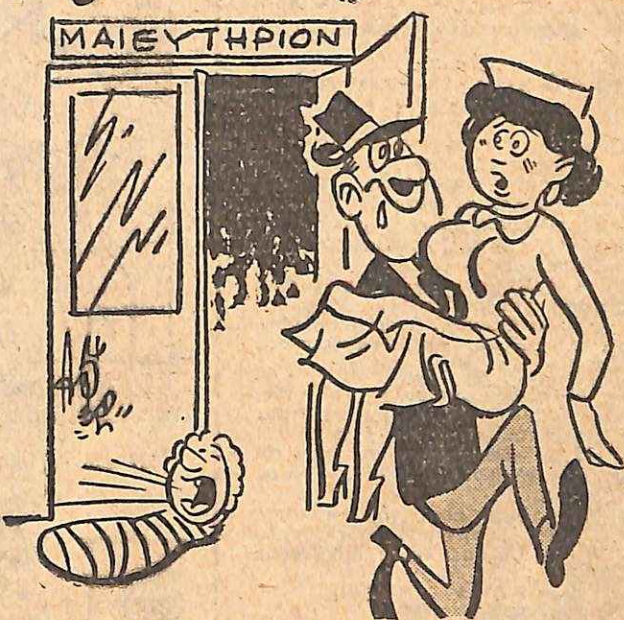
Οι έπιστήμονες του Ίνστι-τούτου Έρευνών του Πανεπι-στημίου της Καλιφορνίας δημο-σίευσαν τελευταία μιá σειρά πα-ρατηρήσεων, που αποδεικνύουν, ότι ή εξέλιξις του καρκίνου δεν είναι πάντοτε εκείνη που προ-βλέπουν οι γιατροί. Τό άτομο, παρατηρούν, έχει έναν ιδιαίτε-ρο μηχανισμό άμύνης εναντίον της επίθεσεως του καρκίνου. Αν αυτός ο μηχανισμός λει-τούργησε κανονικά, ο καρκίνος καταβάλλεται και τό άτομο ζή ολόκληρη τη ζωή του. Αν ή άμυνα έχη την ίδια δύναμι με εκείνη της επίθεσεως, ή πρόο-δος της άσθενείας επιβραδύνε-ται σε σημαντικό βαθμό και ο άσθενής μπορεί να ζήση δέκα και είκοσι χρόνια. Αν, όμως, ο μηχανισμός άμύνης είναι άδύνα-τος, ο άσθενής πεθαίνει σε μι-κρό χρονικό διάστημα.

Οι έπιστήμονες αυτοί ύπο-στηρίζουν επίσης, ότι όλοι έ-χουμε μέσα μας έναν αριθμό καρκινογόνων κυττάρων, άλλ' ότι, στις περισσότερες περιπτώ-σεις, ο μηχανισμός άμύνης δρά-ζόντων άποτελεσματικά, ώστε δεν έπιτρέπει στην άσθένεια να εκδηλωθ. Σχετικά με τό ζήτη-μα αυτό, έκτάκτως διαφωτιστι-κά ήταν τά πορίσματα του δό-κτωρος Έντουαρντς, που ένήρ-γησε νεκροψία πάνω σ' έναν ση-μαντικό αριθμό ατόμων που εί-χαν πεθάνει από διάφορες αι-τίες. Μεταξύ των ανδρών ήλι-κίας άνω των 40 χρόνων, οι 16% είχαν καρκίνο του προστάτου. Μεταξύ των ανδρών άνω των 50 χρόνων, οι 46 % έπασχαν από καρκίνο του πνεύμονος. Σε ό-λες αυτές τις περιπτώσεις, έ-μως, ή καρκινώδης έπεξεργασία παρέμεινε στάσιμη, λόγω της Ι-σχυρής αντίδράσεως του όργα-νισμού.

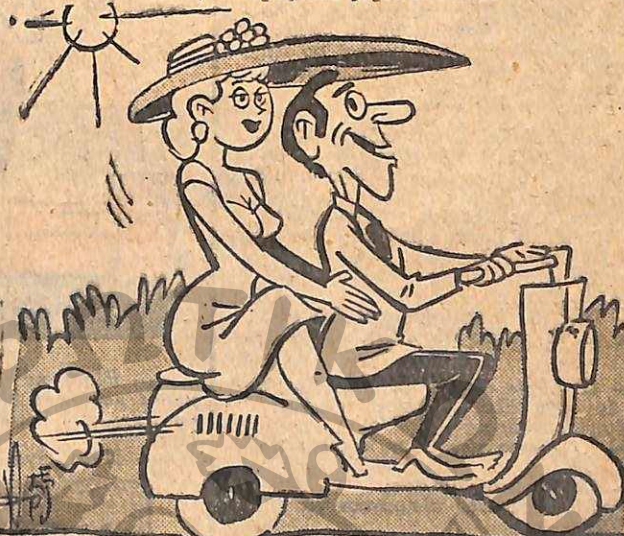
Οι έπιστήμονες του άντικα-ρκινικού τμήματος του νοσοκο-μείου της Καλιφορνίας, είχαν δι-ακρίσει τούς άσθενείς σε δύο ό-μαδες, την ταχεία και τη βρα-δεία. Στην πρώτη ανήκαν άτο-μα υπερευαίσθητα, που φέρον-ταν με ένοχλητική σχεδόν ευγέ-νεια σ' ότους άλλους, ζητούσαν διαρκώς συγγνώμη και είχαν μιá νοσηρή σχεδόν φιλαρέσκεια. Σ' αυτούς, ή άσθένεια εξέλι-σσαν με γοργότατο ρυθμό. Οι άσθενείς της δεύτερης κατηγο-ρίας, αντίθετα, ήταν ήπιοι, ή-ρεμοι, ψύχραιμοι, ρωτούσαν τό γιατρό για τό κάθε τι και συν-εργάζονταν πραγματικά μαζί του στην προσπάθειά του να τούς θεράπευση. Σ' αυτούς, ή άσθένεια εξέλισσονταν με βρα-δυάτο ρυθμό και δεν κατέβα-λε τόν οργανισμό τους, όπως γινόταν σ' ότους πρώτους.

Οι έπιστήμονες αυτοί συμπε-ραίνουν, λοιπόν, ότι οι συγκι-νήσεις, όχι μόνον μπορούν να προκαλέσουν την εκδήλωσι του καρκίνου, άλλ' ότι έπιταχύνουν επίσης την εξέλιξή του.

Τελιωτοθεραπεία

Ένας πατέρας που ξέρει τι θέλει!

Κατάλαβες τώρα, Μαρούλα, γιατί έπρεμε να τό κά-νεις έτσι μεγάλο τό ναιγούνο σου πατέλλο;

Πρόσεχε, Άάμφο! Πάλε νυστάζεις; Έπινες μέσα στη σουπα!... (Του Αρχέλαου)

Χαίμερ

Για να την μάθουν πιο γρήγορα!

Ένας πάστορας, την ημέρα του Πάσχα, διαβάζοντας στους πιστούς το Ευαγγέλιο της Αναστάσεως, άκουσε κάποιον που τον ρώτησε:

— Γιατί, αιδεσιμώτατε, μόλις αναστήθηκε ο Χριστός, πρωτοφανερώθηκε σε γυναίκες;

Και ο πάστορας, πειραγμένος από τη διακοπή, της απάντησε:

— Για να διαδοθή, κυρά μου, γρηγορώτερα ή είδησι της Αναστάσεως!

Μία ήθοποιος αμφίδουλου καλλονής, εξομολογείται τακτικά. Την τελευταία φορά, ρωτά τον εξομολογητή της:

— Πάτερ, είναι αμάρτημα, όταν ευχαριστούμαι ν' άκούω τους άντρες να με λένε ωραία;...

— Ναι, τέκνον μου! της απάντησε εκείνος. Είναι αμάρτημα! Ξέρεις πολύ καλά, ότι δεν πρέπει να...ένθαρρύνουμε το ψεύδος!...

Μεταξύ συζύγων:

— Άσπα, φίλε μου! Είμαι τρομερά στενοχωρημένος. Την περασμένη εβδομάδα, μάλλωσα άσχημα με τη γυναίκα μου και της πέταξα μία βαρεία βρισιά. Από τότε μούκωψε και την «καλημέρα».

— Τυχεράκια!...

Οι δυο άπλοϊκές γυναikoύλες — καθαρίστριες σε μία πολυκατοικία — συζητούν για το τραύμα που έχει ή μία στο χέρι της.

— Γιατί έχεις δεμένο το χέρι σου;

— Χθες το βράδυ, μου δάγκωσε το δάχτυλο ένα σκυλί.

— Τό καυτηριάσεις;

Και ή άλλη:

— Πώς να τό καυτηριάσω; Δεν μπόρεσα να τό πιάσω τό παληόσκυλο!...

Οι φόροι μπορεί να είναι άμεσοι και έμμεσοι. Ξέρете κανένα παράδειγμα έμμεσου φόρου;

— Ο φόρος των ζώων, κύριε καθηγητά.

— Γιατί είναι έμμεσος;

— Γιατί δεν τον πληρώνουν τα ίδια τα ζώα!

Η σύζυγος: "Όσο σκέπτομαι πώς, την εποχή των άρραβώνων μας, ήσουν ευτυχισμένος όταν μ' έβλεπες πέντε λεπτά μονάχα!...

Ο σύζυγος: Μά και σήμερα θα μουν ευτυχισμένος, αν σ' έβλεπα μονάχα πέντε λεπτά!

Δυο υπάλληλοι μαλλώνουνε μέσ' στο γραφείο και στολίζουν ό ένας τον άλλο με βρισιές:

— Είσαι τό μεγαλύτερο ζώο που γνώρισα ποτέ!

— Δεν μπορεί να υπάρξη στον κόσμο πιο μεγάλο ζώο από σένα!

Κι' ό προϊστάμενός τους έπαιδαίνει, αúστηρά:

— Έ, κύριοι, ξεχνάτε πως είμαι κι εγώ εδώ!...

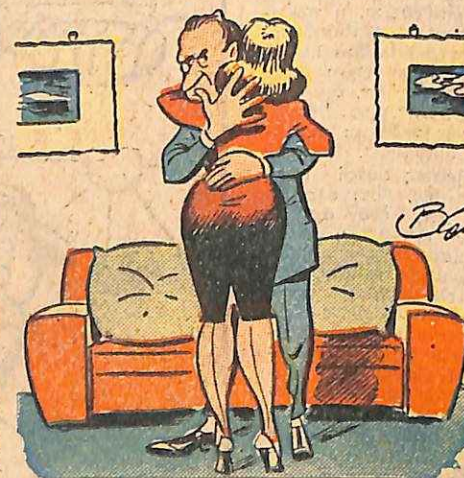
Ο πατέρας γυρίζει άργά τη νύχτα στο σπίτι και βγάζει τα παπούτσια του για να μην ξυπνήση την τρομερή συμβία του.

Η κόρη του τότε συμβουλεύει τον άγαπημένο της:

— Νά ή κατάλληλη στιγμή! Ζήτησε του τό χέρι μου και φοβέρισέ τον πως ή άρχισης τις φωνές αν σου άρνηθή!

Η ωραία και τό...κτῆνος!...

— Είσαι κι' εσύ ευχαριστημένος, χουσε μου, που θάρρη ή μαμά να μείνη καμιά δεκαπενταρία μέρες μαζί μας;

— Ναι... άγάπη ρου!...

— Σε τί μπορώ να σάς φανώ χρήσιμος, δεσποινίς;

— Αν τό πώ, θα μου θυμώσετε; (Του Β. Χριστοδούλου)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ για τις γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

Τά άγγούρια ώφελούν πολύ για τη διατήρησι της φρεσκάδας του δέρματος. Δεν χρειάζεται να τα κάνετε άλοιφή. Τα κόβετε άπλως σε χοντρές φέτες και τρίβετε μ' αυτές δυνατά τό πρόσωπο, τό λαιμό και τά μπράτσα σας, ανανεώνοντας τις όταν έχη βγή πιά όλο τό ζουμί τους. Η έπιδερμίδα καθαρίζει έτσι και γίνεται δροσερή και βελουδένια.

Επίσης είναι πολύ ώφέλιμες οι φράουλες, με τη δροσιστική κι' έλαφρά στυπτική ενεργεία τους. Τις λιώνετε μαζί με λίγο γάλα ή μέλι κι' άπλώνετε ένα στρώμα άπ' τό μίγμα, αρκετά παχύ, πάνω σε μία γάζα, στην οποία έχετε άνοιξει τρύπες για τά μάτια και τό στόμα. Εσπλώνεσθε και βάζετε αυτό τό κατάπλασμα στο πρόσωπό σας, που τόχετε πλύει προηγουμένως. Τ' άφίνετε 20 λεπτά. Ύστερα τό αφαιρείτε και περνάτε τό πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο σε τριανταφυλλόνηρο.

Η περίφημη κι' ώραιότετη κυρία Ταλιέν έκανε μανιό με νερό που περιείχε άκετό φρέσκο χυμό από φράουλες και βατόμουρα. Όταν έδινε δέ άπ' τό λουτρό αυτό, βουτούσε ένα σφουγγάρι σε γάλα έλαφρά άρωματισμένο κι' άλείφει όλο της τό σώμα. Άφινε να στεγνώση τό γάλα μονάχο του κι' έκανε ύστερα ένα χλιαρό ντους.

Τά σπασμένα μάρμαρα

Όταν σπάση ένα μάρμαρο μεγάλο και βαρύ, είναι προτιμώτερο να μην τό κολλήσετε. Βάζετε άπλως τό κομμάτι στη θέση τους, τό ένα κοντά στο άλλο. Αν ή χαρμάδα μεταξύ τους μένη λίγο άνοιχτή την κλείνετε άνασηκώνοντας τις άκρες του μάρμαρου, με χαρτάκια που βάζετε από κάτω. Αν λείπουν μικρά κομματάκια μαρμάρου στο μέρος που έσπασε, βουλώνετε τά κενά με γομαλάκα και την ισιώνετε ύστερα, περνώντας από πάνω της ένα ζεσταμένο μαχαίρι.

Όταν πρόκειται όμως για μικρό κι' έλαφρό μάρμαρο, τό κολλάτε με μία πηκτή κόλλα από διάλυσι βόρακος, 2 μέρη βόρακος γύφου και 1 μέρος άραβικής γόμας. Το μίγμα αυτό χρειάζεται μερικές μέρες για να στεγνώση, αλλά κατόπιν γίνεται στερεώτατο. Σκουπίζετε καλά, ώστε να μη σχηματισθούν προεξοχές. Άφου στεγνώση ή κόλλα, βάφετε έλαφρά τό μέρος εκείνο με νερό-μπογιά ίδιου χρώματος με τό μάρμαρο. Τό γυαλίζετε ύστερα με μίγμα λαδιού και ψιλοκοπανισμένης έλαφρόπετρας. Σκουπίζετε καλά και γυαλίζετε με κεριό δλόκληρο τό μάρμαρο.

Για να καθαρίσετε τά μάρμαρα, τά πλένετε πρώτα με χλιαρό νερό και μαλακό σαπούνι κι' ύστερα τά περνάτε επανειλημμένως μ' ένα πανάκι βρεγμένο σε διάλυσι βαρεκίνας (βρωμούσας). Άφίνετε να επιδράση τό υγρό μερικές ώρες, κι' έπειτα ξεπλένετε καλά. Τέλος, γυαλίζετε τό μάρμαρο μί κεριό.

Η περιποίηση του παρκέ

Για να βγάλετε ένα λεκέ λίπους άπ' τό παρκέ, τον τρίβετε με μία βούρτσα, με νερό πολύ ζεστό και με μαύρο σαπούνι. Ύστερα ξεπλένετε, σκουπίζετε και ξαναγυαλίζετε τό μέρος εκείνο, άφου στεγνώση.

Αν είναι πολύ λερωμένο γενικά τό παρκέ, τό πλένετε μ' άλυσίδα, τό ξεπλένετε τ' άφίνετε να στεγνώση και τό γυαλίζετε. Είναι καλό μίγμα για τό γυαλισμό του είναι τό έξης: Λιώνετε ζυμένο κεριό σε κρύο νεφτί. Σε 24 ώρες, ή διάλυσι είναι έτοιμη. Την άνακατεύετε καλά και τη χρησιμοποιείτε.

Προσοχή, γιατί τό νεφτί είναι εύφλεκτο. Αν τυχόν πάρη φωτιά από κάποια φλόγα, τό σβύνετε με βρεγμένα ύφασματα, με χώμα, με κρύα στάχτη, ή καλύτερα με μιά κούβερτα.

Τό πλύσιμο των πιάτων

Τό φρονιμώτερο είναι να πλένετε τά πιάτα άμέσως μετά τό φαγητό. Έτσι, γίνεται πολύ πιο γρήγορα αυτή ή δουλειά, γιατί τά φαγητά δεν έχουν κολλήσει ακόμα στα πιάτα. Άρκεί λοιπόν μία χλιαρή σαπουνάδα για τό τέλειο καθαρισμό τους.

Μία ημέρα τό καθαρίσμα

Όρίστε μία μέρα για τό καθαρίσμα όλων των μπρούντζων, των χάλκινων σκευών και των άσημικών του σπιτιού σας. Θάχετε έτσι οικονομία στο χρόνο και στο προϊόν που μεταχειρίζεσθε για τό καθαρίσμα. Φοράτε, για τη δουλειά αυτή, ένα ζευγάρι παλιά γάντια.

Ρε Χάτσον
Άρλιν Νικάρ

ΕΝΑΣ ΑΤΥΧΟΣ ΕΡΩΣ ΤΗΣ ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ

ΣΤΑ χρονικά της αγγλικής βασιλικής οικογένειας υπάρχει μία ιστορία που είναι πολύ παλαιή και πολύ συγκινητική. Είναι η ιστορία της πρώτης αγάπης της βασιλικής Βικτωρίας.

Προτού η Βικτωρία έρθει στον κόσμο, επίδοξος ιδιώτης του θρόνου ήταν ο ξάδελφός της Γεώργιος, δούκας του Κάιμπριτζ. Είχε γεννηθεί δυο μήνες πριν απ' αυτήν. 'Αλλά' έπειτα από τη γέννησή της, πέρασε σε δεύτερη γραμμή.

Τα δυο παιδιά μεγάλωσαν, ωστόσο, μαζί και όλοι γύρω τους έδλεπαν στον Γεώργιο το μέλλοντα πρίγκιπα-σύζυγο της Βικτωρίας.

Η ίδια, άλλωστε, άρχισε να τον αγαπάει από πολύ νωρίς. Στο ημερολόγιό της σημείωνε κάθε μέρα και τις πιο άσχημες συζητήσεις που είχε μαζί του κι' έκανε ένα σωρό υποθέσεις για μερικές φράσεις που τη σημασία τους δεν μπορούσε να την καταλάβει. 'Εκείνο που την ενδιέφερε να μάθει ήταν αν ο ξάδελφός της την αγαπούσε κι' αυτός. Μ' όλες τις προσπάθειές της όμως, δεν κατάφερε να το εξακριβώσει.

'Αλλά' ο Γεώργιος δεν την αγαπούσε. Και κάποτε την είχε χαρακτηρίσει «αυταρχική και ήλιθια».

Η ήλιθια η Βικτωρία δεν ήταν. 'Αλλά' η αυταρχικότητα αποτελούσε ένα από τα κυριότερα γνωρίσματά της. Φαίνεται, μάλιστα, πως με τον καιρό είχε πάρει κι' αναπτύσσεται αν ο Γεώργιος την αγαπούσε ή όχι. Γιατί τον έδλεπε σαν κτήμα της, σαν κάτι που της άνηκε απόλυτα, κι' είχε πιστέψει πως εκείνο που τον έκανε συγκρατημένο απέναντί της ήταν ο σεβασμός προς τη μέλλουσα βασίλισσα.

Έτσι είχαν τα πράγματα, όταν, ο αβαντιδίας θάνατος του Γουλιέλμου 4ου έκαμε τη Βικτωρία βασίλισσα. Ήταν τότε δέκα ακτ' χρόνων.

Η νεαρή βασίλισσα προήγαγε άμεσα τον Γεώργιο σε συνταγματάρχη και τον κάλεσε στα ανάκτορα του Κένσινγκτον, όπου είχαν μαζί μία ιδιαιτέρη συνομιλία.

Οι μεσάζοντες, σκεφτόταν η βασίλισσα, ήταν περιττοί. λοιπόν, η ίδια το χέρι της στον ξάδελφό της, βέβαιη ότι ο Γεώργιος θα έπεφτε άμεσως στα πόδια της, από όπου αυτή θα τον σήκωνε για να του ανοίξει την αγκαλιά της.

Αλλά τα πράγματα έγιναν τελείως διαφορετικά. 'Ο Γεώργιος της απάντησε πως δεν ήταν πιασμένος για το ρόλο του πρίγκιπα-σύζυγου κι' ότι, άλλωστε, είχε την απόφαση να μην νυμφευθεί παρά μόνο μία γυναίκα που θα αγαπούσε.

Τι έσημαινε αυτή η απάντηση; 'Ότι ο Γεώργιος δεν αγαπούσε τη Βικτωρία. Η βασίλισσα, ωστόσο, μ' όλο το ξέσχαμα που ένοιωσε στην ψυχή της, προσποιήθηκε πως δεν το πρόσεξε.

Σημείωσε, έξ' άλλου, στο ημερολόγιό της: «'Ο Γεώργιος είναι άνομο-φισθήτητα πολύ εύχνης, γιατί με ξεφορτώθηκε...»

Έτσι τερματίστηκε αυτό το νεανικό ειδύλλιο.

'Ο Γεώργιος, σύμφωνα με την αρχική απόφασή του, έφυγε και δεν ξαναγύρισε στην 'Αγγλία παρά μετά την άναγγεσία των αρραβώνων της ξαδέλφης του με τον πρίγκιπα 'Αλβέρτο. Η Βικτωρία, ωστόσο, δεν τον κάλεσε ούτε στην τελετή των γάμων της, ούτε στο χορό που ακολούθησε στα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ.

'Αλλά δεν τον είχε ξεχάσει. 'Επιζητούσε, τούναντιόν, την ευκαιρία να τον εκδικηθεί. Και πραγματικά, έπειτα από λίγον καιρό, τον διέταξε σχεδόν, με το δικαίωμα του αρχηγού της οικογένειας, να πάρει μία άσχημη Γερμανίδα πριγκίπισσα, που ήταν συγγενής του άνδρός της.

'Ο Γεώργιος τότε αρνήθηκε κατηγορηματικά. 'Ηρθε, όμως, η στιγμή που βρέθηκε κι' αυτός στην ανάγκη να την παρακαλέσει με δάκρυα στα μάτια. Αυτό έγινε όταν αγάπησε τη Λουίζα Φαίμπερνόρτ, μία ωραιότατη ήθοποιό που πρωταγωνιστούσε στον «Ρομπέν των δασών».

Για να την κάνει σύζυγό του, είχε ανάγκη από την έγκρισή της Βικτωρίας. Η βασίλισσα, όμως, αρνήθηκε να του την δώσει. Κι' επειδή ο ξάδελφός της την ενοχλούσε με τις παρασάλλειες και τα δάκρυά του, τον έστειλε στη φρουρά της Κερκύρας.

'Ο πρίγκιπας ωστόσο ξαναγύρισε έπειτα από ένα χρόνο στο Λονδίνο και, σε μία καινούργια συνάντησή του με τη βασίλισσα, της έκαμε γνωστό ότι η Λουίζα είχε φέρει στον κόσμο ένα αγοράκι.

Η Βικτωρία του απάντησε άσυγκριτη: «Ξαναγυρίστε στη θέση σας. 'Εκεί θα μάθετε την απόφασή μου!...»

Λίγον καιρό μετά το γυρισμό του στην Κερκύρα, μία καινούργια διαταγή της Βικτωρίας τον έστειλε στο Αλμερίκ.

Η Λουίζα, όμως, ακολούθησε κι' εκεί τον άγαπημένο της και τον έκαμε πατέρα και δεύτερο παιδί.

'Ο Γεώργιος ξαναγύρισε τότε στο Λονδίνο κι' έπεσε στα πόδια της Βικτωρίας, που είχε αποκτήσει, στο μεταξύ, πέντε παιδιά από το γάμο της με τον πρίγκιπα 'Αλβέρτο.

— Είσατε μητέρα και πρέπει να με καταλάδετε, της είπε. Με την άρνησή σας, καταδικάζετε τα παιδιά μου να μείνουν χωρίς πατέρα... Είναι δίκαιο αυτό;..

Είναι ανθρωπινό: — Δέν θα σας επιτρέψω ποτέ να πάρετε την κόρη ενός τυπογράφου, που δεν βρήκε τίποτα καλύτερο να κάνει στη ζωή της από το να γίνει ήθοποιός! του απάντησε με παγερό τόνο.

'Ο Γεώργιος σπρώχθηκε. — Μπορώ να παντρευτώ και χωρίς την έγκρισή σας, είπε στη βασίλισσα.

Και βγήκε από το γραφείο. Έπειτα από λίγον καιρό, στις 8 'Ιανουαρίου του 1847, έκανε τους γάμους του με τη Λουίζα στην εκκλησία του 'Αγίου 'Ιωάννου, στο Λονδίνο.

'Αλλά και πάλι η βασίλισσα έμεινε ανένδοτη.

Οι δυο σύζυγοι εγκαταστάθηκαν μαζί με τα παιδιά τους σ' ένα ήλιθιο λουστο σπίτι στο Μάδφασερ. Η Λουίζα, σαν μοργανατική σύζυγος, λέει, σ' αν κυρία θιζ'ωρτς, άλλ' ο άγγλος της απαντούσε από όλους να της φέρνουνται, σαν να ήταν βασιλική πριγκίπισσα.

Στην αρχή, οι άριστοκρατικοί κύκλοι του Λονδίνου την απόφυγαν.

'Αλλά' έπειτα από λίγο, πριγκίπες, βόκες, ξένοι διπλωμάτες, άνθρωποι των γραμμάτων διεκδικούσαν την τιμή να προσκληθούν σε μία από τις δεξιώσεις της.

Όπως έγραφε κάποιος πρεσβευτής στο Λονδίνο, η μία αυστηρή, μυσική και σχολαστική στα ανάκτορα του Μπάκιγχαμ κι' η άλλη θερμή, ευκάριδια, χαρούμενη, στο Μάδφασερ.

Με τα χρόνια, τέλος, η καρδιά της Βικτωρίας μαλάκωσε. Δέν άναγνώρισε ποτέ το γάμο του ξαδελφού της, αλλά τον έκαμε στην αρχή ύπασπιστή της και κατόπιν κήρυκτράτηγγο του βρετανικού στρατού.

Στη θέση αυτή, ο βούκας του Κάιμπριτζ έμεινε επί σαράντα χρόνια. Αύτως έκαμε τον πόλεμο της Κριμαίας, στον όποιον διακρίθηκε για το θάρρος που έδειξε καθώς και για την μαχημαία και την άποφασιστικότητα του.

Η Βικτωρία ύπαστήριζε επίσης τους δυο γιους του, από τους όποιους ο ένας έφτασε στο βαθμό του αντιναύαρχου κι' ο άλλος του συνταγματάρχου.

Είχαν παρασημοφορηθεί κι' οι δυο αυτοί, όπως κι' ο πατέρας τους, απ' τη βασίλισσα με τον ιδιότερο ταξίαρχο του τάγματος της Βικτωρίας.

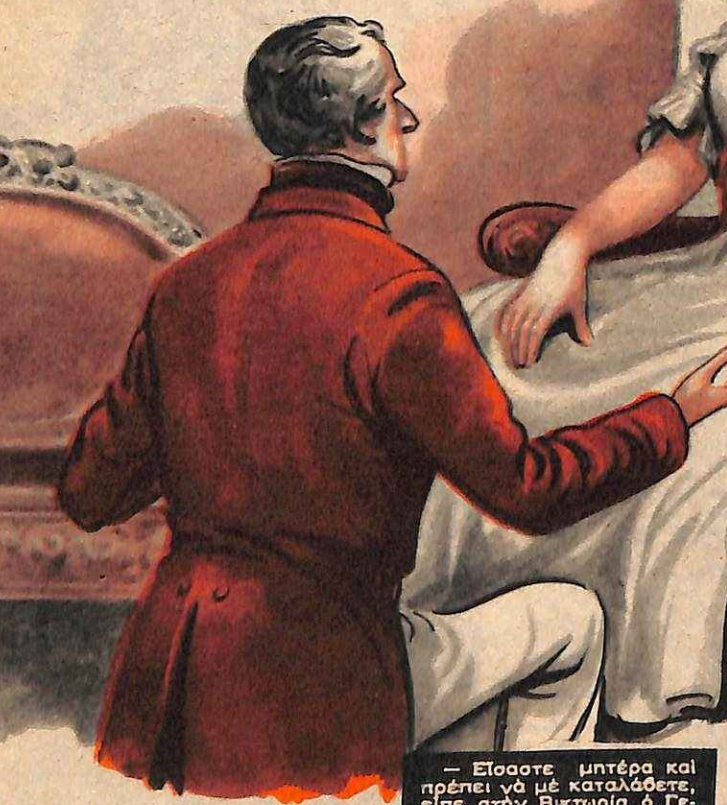
Η κυρία θιζ'ωρτς πέθανε δέκα χρόνια πριν από τη Βικτωρία. Οι κάτοικοι του Λονδίνου, που τη λάτρευαν, θρήνησαν το θάνατό της και, την ημέρα της κηδείας της, η παρέλασι του πλήθους μπροστά από τον τάφο της, που ήταν σκεπασμένος με σαρφούς λουλουδιών, συνεχίστηκε επί έξη περίπου ώρες.

Η βασίλισσα έστειλε τότε στον ξάδελφό της μία συγκινητική συλλυπητήριο επιστολή.

Κι' ο βούκας σημείωσε την ημέρα εκείνη στο ημερολόγιό του ότι έλαβε από τη βασίλισσα ένα πολύ τρυφερό μήνυμα, που θα προένοιόσε μεγάλη χαρά στην πολυαγαπημένη μου Λουίζα, αν μπορούσε να το διαβάσει.

— Ω, με συγχωρείτε. Νόμιζα πως ήταν ο κύριος!...

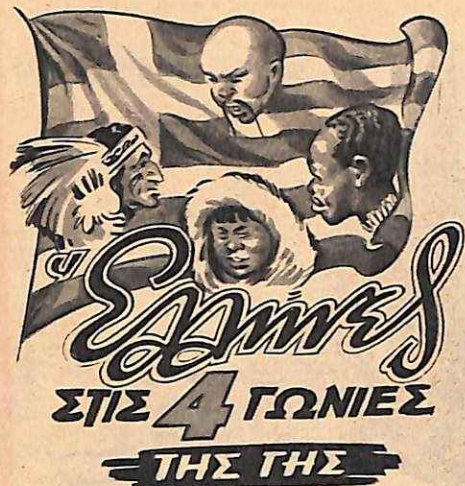
— Είσατε μητέρα και πρέπει να με καταλάδετε, είπε στην Βικτωρία ο Γεώργιος.

— 'Ισως έχεις δίκιο, απάντησε στον ξάδελφό της. Είχα φαντασθεί πως θα ήταν καλύτερο να πάρω σύζυγο από την οικογένειά μας... 'Αλλά δέν το θεωρώ πιά απαραίτητο... 'Ας μείνωμε φίλοι...

Η συγκίνησή της, όμως, ήταν τόσο μεγάλη, που ο Γεώργιος μάντευε την αλήθεια και μετάνιωσε για τα σκληρά λόγια του.

Την άλλη μέρα, έτοιμάστηκε να φύγει για το Γιάφρατάρ. Η Βικτωρία κάλεσε τότε τον πρωθυπουργό της και του είπε:

— Σας παρακαλώ να πείτε στον ξάδελφό μου ότι δέν είναι απαραίτητο να φύγει, εκτός αν το επιθυμεί ο ίδιος. 'Αλλά σας άναγορεύω ρητά να του πείτε ότι σας μίλησα γι' αυτό το ζήτημα ή ότι σας έκαμα κάποιον ύπαινιγμό. Είς το μύληστε σαν να πρόκειται από δική σας πρωτοβουλία...

Η ΕΠΟΠΙΟΝ ΤΗΣ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΩΣ

Β' Έλληνισμός της Τουρκίας

Σχετικά με την αλματώδη άνοδο του ελληνικού εμπορίου της Τουρκίας κατά τα τέλη του 18ου και τις αρχές του 19ου αιώνας, πρέπει να ληφθεί υπ' όψιν και ο ναυτικός αποκλεισμός της Εύρωπης, που σημειώθηκε κατά την διάρκεια των πολέμων της Γαλλικής Επανάστασης. Ο αποκλεισμός αυτός έγινε άφορμή να μεταφερθούν διά ξηράς οι μεγαλύτερες ποσότητες προϊόντων του μεταξύ Εύρωπης και Ανατολής εμπορίου — μέσω Βιέννης, Σεμλίνου, Κρανιάτης και Χέρμανστατ. Τις μεταφορές αυτές έκαναν, κατά το μέγιστο μέρος, οι Έλληνες, οι οποίοι, παράλληλα, διασπούσαν με τα ελαφρά πλοία τους και τον αποκλεισμό της Μεσογείου, ανεφοδιάζοντας τους γαλλικούς και ισπανικούς λιμένες. Αμύθητα ήταν τα πλούτη που αποκτούσαν τότε οι Έλληνες έμποροι και ναυτικοί.

Ύστερα από μία περίοδο κάμψης της εμπορικής δραστηριότητας — η οποία οφείλεται κυρίως στην κατάσταση που εδημιούργησε η Ελληνική Επανάσταση — ο Έλληνισμός της Τουρκίας ανέκτησε την παλιά προνομιακή θέση του.

Ανάλογη άνοδος παρουσίασε, κατά τους τελευταίους αιώνες, και η πνευματική δραστηριότητα του Έλληνισμού της Τουρκίας. Κατά την πρώτη μετά την Άλωση περίοδο και παρά τα προνόμια, που είχε δώσει ο Πορθητής στον Πατριάρχη Γεννάδιο τον Σχολάριο, η εκπαιδευτική συνήθεια την αντίδραση των Οθωμανών, οι οποίοι έτρεφαν τον φόβο μήπως οι Έλληνες, πληροφόρουμενοι ποίαν προγόνων ήταν απόγονοι, εκδηλώσουν επαναστατικές τάσεις! Μόλις κατά τα τέλη του 16ου αιώνα, επί Πατριάρχη Ιερεμία Β' του Μεγαλοπρεπούς, συνεκλήθη σύνοδος (1593) στην εκκλησία της «Θεοτόκου Παραμυθίας», στο Φανάρι, στην οποία ελήφθη η ακόλουθη απόφασις:

«... Έκαστον επίσκοπον εν τη έαυτού παροικία φροντίζειν και δαπάνην την δυναμένην ποιεΐν, ώστε τα θεία και ιερά γράμματα διδάσκεισθαι, βοηθείν δέ, κατά δύναμιν, τοις θέλουσι διδάσκειν και τοις μαχόμενι προαιρουμένοις εάν των έπιτηδείων χρείαν έχωσιν».

Το πρώτο ελληνικό εκπαιδευτήριο που λειτουργεί μετά την Άλωση, είναι η Μεγάλη του Γένους Σχολή, η οποία άρχισε χίζει έκτοτε, ως σήμερα, τη λειτουργία της, ύστερα από πολλές διαρρυθμίσεις, πάντα στην περιοχή του Πατριαρχείου.

Σμύρνη κατά το 1650, αλλά έπειδή έχουν εξαφανισθή τα αρχεία της, δεν σώζονται στοιχεία της ιστορίας της. Λίγο αργότερα, ιδρύθη η περίφημη «Ευαγγελική Σχολή» — με άλλη ονομασία στην αρχή — στην οποία έδιδε κατά την περίοδο 1708-1717, ο Διαμαντής Ρύσιος, παππούς του Αδαμαντίου Κοραή. Η «Ευαγγελική Σχο-

λή» ανασυγκροτήθηκε το 1733 από τον Ι. Βακχίο 'Ιεροθεό Δενδρινό και έκτοτε συνέχισε αδιάκοπα τη δράση της ως το 1922. Σημαντικό εκπαιδευτήριο της Σμύρνης υπήρξε και το «Φιλολογικόν Γυμνάσιον», που ιδρύθη το 1809.

Σπουδαία ελληνικά σχολεία λειτουργούσαν κατά τις αρχές του 18ου αιώνα στις Κυδωνίες, στην Καισάρεια, στα Βουρλά, των οποίων η σχολή ιδρύθη το 1760, με έρανο των κατοίκων. Αναφέρεται σχετικά σ' ένα διασωθέντα κώδικα, ότι ο προχόντας Ν. Χρυσογιάννης προσέφερε 2000 γρόσια, ότι ο μισθός του διευθυντού ήταν 150 γρόσια και του δασκάλου 50.

Σ' όλες ανεξαιρέτως τις πόλεις και κωμόπολεις της Μικράς Ασίας, του Πόντου και της Θράκης, λειτουργούσαν ελληνικά σχολεία από των μέσων του 18ου αιώνα, τα οποία έπαιξαν τεράστιο ρόλο στην πνευματική ανάπτυξη του ελληνικού πληθυσμού της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, και στη διατήρησή του εθνικού του φρονήματος. Στην Κωνσταντινούπολη, πλην της Μεγάλης του Γένους Σχολής, ήκμασαν παλαιότερα και οι εξής:

Σχολή Γαλατά: Η ίδρυσις της χρονολογείται από το 1600. Αρχικά ήταν εγκατεστημένη στο μοναστήρι της Χρυσοπηγής και πρώτος διευθυντής της φέρεται ο Θεοφάνης 'Ελεάδουδης. Το 1630 έδιδασκε ο Μελέτιος Συρίγος. Κατά τα μέσα του 18ου αιώνα, ιδρύθη και δεύτερο ελληνικό εκπαιδευτήριο στο Γαλατά. Το 1806 ενώθηκαν και τα δύο υπό την διεύθυνση του Παπαλαχάρια.

Σχολή Σαυροδρομίου: Κατά το 1790 λειτουργούσε στο Πέραν η «Σχολή των Εισοδίων της Παναγίας» περί της οποίας έλζεται και «ιστιγίλιον» του Πατριάρχου Καλλινίκου του Ε', χρονολογούμενο από το 1805.

Εμπορική Σχολή: Ιδρύθηκε με δαπάνες των Έλλήνων εμπόρων της Χάλκης το 1831, κατόπιν ένεργειών του εγκατεστημένου στη Βενετία Νικολάου Παπαδοπούλου, ο οποίος εξέδιδε τον «Ερμήν Κερδών» και την «Εμπορικήν Έγκυκλοπαίδειαν». Τα μαθήματα ήρχισαν επί Πατριάρχου Κωνσταντίνου του Α' (1830 - 1834) υπό την διεύθυνση του Αντωνίου Σλημίου.

Θεολογική Σχολή: Ιδρύθηκε το 1840 στη Χάλκη, για τη μόρφωση κληρικών και ανωτάτων Ιερарχών. Στην αρχή στεγάσθηκε στο μοναστήρι της Αγίας Τριάδας και αργότερα στο θωμνασίο Ιδιοκτήτου κτίριό της.

Ελληνική Ιατρική Ακαδημία: Έσχεδιάζε να την ιδρύσει ο επί Σελήν του Γ' παντοδύναμος Δημ. Μουρούζης, γόνος της οικογενείας των ήγεμόνων των παραδουνάδων χωρών, που κατήγετο από την Τραπεζούντα. Ο Μουρούζης πήρε από τον μετάρρυθμιστή εκείνο Σουλτάνο το «Χάτι Σερήφ» που του έδιδε την άδεια να ιδρύσει την «Ελληνική Ιατρική Ακαδημία», αλλά δεν πρόλαβε να πραγματοποιήσει το σχέδιό του, διότι έπεσε σε δυσμένεια και άποκεφαλίσθηκε.

Από τα παλαιότερα σχολεία της Κωνσταντινέως παρουσιάζαν ιδιαίτερη άκμη και τα εξής: Το «Κοινόν και ελληνικόν σχολείον» του Μουχλίου, που το ίδρυσε το σωματοειών των Αμπατζήδων το 1796. Του Αγίου Γεωργίου Κυπριασά. Του Κοντασκολίου, που ιδρύθηκε το 1764 στην ένορία της Αγίας Κυριακής, και του οποίου ένας από τους διαπρεπέστερους εκπαιδευτικούς ήταν ο Θεόφιλος Καγκώστας κατόπιν Πατριάρχης Αλεξανδρίας. Της Βλαγγίας, που το ίδρυσε το 1763 ο Πατριάρχης Σαμουήλ ο Χαντερής. Τον ίδιο χρόνο ήρχισε και η λειτουργία της σχολής Ύψωμαθίου. Πολύ ενωρίτερα, το 1733, ιδρύθηκε η ελληνική σχολή του Χάσκιοι, η οποία διετηρήθη ως το 1791. Κατά το 1750 έγιναν τα εγκαίνια και της Σχολής Ταταούλων, η οποία έλειτοργήθηκε στην αρχή ως «κοινόν παιδαγωγικόν σχολείον». Όπως προκύπτει από τον κώδικα του εκπαιδευτηρίου, μεταξύ του προσωπικού του υπήρχε το 1810 και μία «εδιδασκάλισσα των κεντητριών της χώρας», πράγμα που μαρτυρεί ότι φοιτούσαν και μαθήτριες στην σχολή αυτή, μολοντι ήταν σχολή αρρένων.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

Οι άνδρες 100%

Η αρχική μορφή της ανδρικής αγάπης ήταν η κατάκτηση, που έφτανε τα όρια της βίας και της βαναυσότητας. Αργότερα, η ανδρική αγάπη έγινε «θηλυπρεπής», προσαρμόσθηκε, δηλαδή, στις απαιτήσεις της γυναίκας και τις έκαμε νόμους και κινήτρά της. Η αγάπη έγινε ίσως το μόνο πράγμα που δεν έπινωθήκε από τον άνδρα.

Καβαρή έφευρεσι της γυναίκας, ριζώθηκε σιγά - σιγά μέσα στο μυαλό και την ψυχή του και διαστρέβλωσε τον χαρακτήρα του. Νά γιατί αν υπήρχαν σήμερα άνδρες 100%, δεν θα είχαν καμμία έπιτυχία ανάμεσα στις γυναίκες. Με το μαστίγιο στο χέρι, όπως θα τους ήξελε ο Νίτσε, θα υποδουλώναν τη γυναίκα, θα την κατακτούσαν, θα την υπέτασσαν στις θελήσεις τους, αλλά δεν θα συγκινούσαν ποτέ την ψυχή της και δεν θα γνώριζαν τους θησαυρούς της στοργής, της τρυφερότητας και της αφοσίωσης που κλείνει μέσα της. Ο αρχαίος κόσμος αδιαφόρησε γι' αυτούς τους θησαυρούς. Στα κατοπινά χρόνια, αντίθετα, ο άνδρας έκαμε έργο και σκοπό της ζωής του την έξερσηση της γυναίκας ψυχής και παραμερίζοντας όλα τα δικαιώματά και τα προνόμιά του, προσπάθησε να κερδίσει την αγάπη της γυναίκας, αντί να έπιδοίξη να την υποδουλώσει στον πόθο του.

Αυτή ήταν η μεγαλύτερη κατάκτηση της γυναίκας: Το ότι έκαμε τον άνδρα να πετάξει τα όπλα του και να σιδήσει στα πόδια της για να έλπισηρήσει την αγάπη της, ενώ θα μπορούσε να την υποτάξει με τη δύναμή του.

Αλλά στο σημείο αυτό εινε απαραίτητο να κάμουμε μία διευκρίνιση. Ο άνδρας 100% δεν εινε ο γόνος, ο δόν Ζουάν, ο γυναικοκατακτητής, αλλά γυναικινόν εκείνος που ένδιφερεται έλαχιστα για τη γυναίκα και μπορεί μία χαρά να κάνει και χωρίς αυτήν.

Ο κατ' έσοχόν ανδρικός τύπος βλέπει τη γυναίκα σαν ένα δώρο της φύσεως, που του παρέχει χαρά και του εξασφαλίζει τη διαίτη της προσωπικότητάς του, έκτιμα το ρόλο της στη δημιουργία της οικογενείας και της σεξουαλικής της ευτυχίας. Ο πόθος του, όμως, εινε συγκρατημένος. Γιατί κατέχεται ολοκληρωσ από άλλες τάσεις κι' άλλες, διαφορετικές σκέψεις.

Στον τύπο αυτό υπερισχύει ο πόθος της δόξας, της δημιουργίας, του στρατηγός, ο κυνηγός, ο έξερευνητής, ο στρατηγός, ο πολιτικός, ο έξερεινος βλέπει και ιβανικά, ο βασις έπιστήμων, ο διαγονητής, ο καλλιτέχνης που έχει αποροφασθή ολότελα από το έργο του, ο κοινωνικός ανασοφωτής, ο έφευρετής...

Η κατάκτηση της γυναίκας δεν τον ενδιαφέρει καθόλου, μά ούτε και έχει τον καιρό ν' ασχοληθώ μ' αυτήν. Την θεωρεί επικίνδυνη για τους σκοπούς της ζωής του.

Ο γόνος, αντίθετα, εινε ο πιο θηλυπρεπής τύπος.

Για να κατακτήσει τη γυναίκα, προσπαθεί να της μοιάσει όσο το δυνατόν περισσότερο. Την μιμείται αρχικά στους τρόπους. Με τον καιρό κι' αυτή άκόμη η

Οι γυναίκες 100%

σκέψη του υποδουλώνεται στη δική της. Δεν βλέπει τα πράγματα, δεν κρίνει, δεν σκέπτεται πια σαν άνδρας, αλλά έντελώς σαν γυναίκα.

Τα γραφεία, τα θέατρα, οι κινηματογράφοι, τα κοσμικά σαλόνια, τα διάφορα κέντρα εινε γεμάτα από παρόμοιους τύπους γοητών.

Αν όλοι αυτοί οι τύποι δεν έγιναν Ρομπινζόν ή Έρρολ Φλύν, εινε γιατί δεν μπορούσαν. Είχαν, όμως, όλη τη διάθεση και κάποιες, λίγες ή πολλές, από τις ικανότητες τους.

Αλλ' εινε αδύνατο άραγε ο κατ' έσοχόν ανδρικός τύπος, ο άνδρας 100%, να συγκινήσει τη γυναίκα;

Το αντίθετο εινε σωστό. Την συγκινεί και την έλκυει άκαταγώνιστα. Αλλά πίσω απ' αυτή την έλξη, παραμονεύει η άπογοήτευση.

Η γυναίκα δεν βρίσκει κοντά του τί συναισθηματική ικανοποίηση που της εινε απαραίτητη κι' η έρωτική της θερμή μένει χωρίς καμμία ανάλογη ανταπόκριση εκ μέρους του.

Ο άνδρας 100% εινε ο χειρότερος έραστής που υπάρχει. Δεν εινε καν έραστής. Οι έρωτικές εκδηλώσεις του διακρίνουν όσο η άσπραση και έχουν χαρακτήρα ολότελα έπεισοδιακό. Γιατί εινε άνικανος να δοθή στη γυναίκα. Κι' ούτε άπαιτεί απ' αυτήν την περιπαθή εκείνη αφοσίωση που χαρακτηρίζει τους ρωμαντικούς έρωτες. Την νεχεται περισσότερο παρά την θεωρεί άπαιτητή.

Θέλει ν' άγνοη τις άδυναμίες της και δεν κάνει άπολύτως τίποτε για να την συγκρατήσει.

Τα καπρίτσια, τα πείσματα κι' οι θυμολίες της τον αφήνουν άδιάφορο. Μένει άσυνκίνητος μπροστά στις έρωτοτροπίες της, όταν δεν θυμώνει και δεν έξεγειρείται γι' αυτές.

Ο άνδρας 100% δεν θα κάνει ποτέ καμμία παραχώρηση, ούτε θα προσπαθήσει να φέρη τη γυναίκα κοντά του. Εκείνο που ζητάει απ' αυτήν εινε να τον νοηλάει έμδονταν λιγότερο και να μην στέκεται έμδοντα στις έπιδοίξεις του. Την θέλει σαν ευχάριστο σύντροφο, άδιαφορεί για το τι αισθάνεται ή τι σκέπτεται, και δεν της αναγνωρίζει το δικαίωμα να έπεμδαίνει στη ζωή του.

Κανένας άνδρας αυτού του τύπου δεν μπορεί να κάνει άληθινά ευτυχισμένη μία γυναίκα.

Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι μία γυναίκα δεν μπορεί να βρη την ευτυχία κοντά σ' έναν άνδρα 100%. Αλλά θα την βρη μόνη της, με τη δική της θέληση, την άπειρίστη ύποταγή και την ολοκληρωτική αφοσίωση σ' αυτόν.

Κι' η ιστορία εινε γεμάτη από παραδείγματα παρόμοιων αφοσίωσης, που έγγίζουν τα όρια της αυτοθυσίας.

Αλλ' οι αφοσίώσεις αυτού του είδους άπαιτούν από τη γυναίκα να εινε πλάσμενη από ένα ιδιαίτερο ύψωμα. Είσαστε πλάσμενη από αυτό το ύψωμα; Αν ναι, άγαθή, ένας άνδρας 100% κατ' άφασιαθήτε σ' αυτόν. Αν όχι, άποφύγετε τον... Θα πονέσετε, θα άπογοητευθήτε και θα δυστυχίσετε κοντά του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι ρωμαντικοί άνδρες.

Η Πία Μπέργκμαν, η κόρη της 'Ινγκριντ Μπέργκμαν από τον πρώτο της γάμο με τον Πέτερ Λίντστρομ, ειναι έρωτευμένη και θέλει να παντρευτή! 'Η είδηση αυτή προκάλεσε άρκετη έκπληξη, όταν μαθεύθηκε, γιατί κανείς δεν περίμενε πώς και νεαρώτατη Πία που μόλις έκλεισε, εδώ και μερικές έβδομάδες, τα δεκαπέντε της χρόνια, θα άρχιζε να έχη από τώρα αισθηματικές σκοτούρες και πήρε την άπόφαση να παντρευτή.

Ο πατέρας της, ο δόκτωρ Λίντστρομ, αντίταχθηκε έξ αρχής κατηγορηματικά σ' αυτό το γάμο. Ο υποψήφιος γαμπρός του, ο Άλμυ Γουίλμαν, ειναι ένας σπουδαστής του Λος Άντζελες, χωρίς ούτε ξεχωριστή κοινωνική θέση, ούτε δημιουργημένη προσωπικότητα, ούτε σπουδαίο μέλλον: Ένα τυπικό Άμερικανόπουλο των κολλεγιών, όπως χιλιάδες άλλα συνομήλικά του. Καί, από την άλλη μεριά, η Πία ειναι τόσο πολύ νέα, ώστε κάθε γάμος, στην ηλικία της, να σημαίνει μία βέβαιη άποτυχία και άπογοήτευση, από την οποία ο πατέρας θέλει να προφυλάξη την κόρη του.

Η άκαμπτη άρνηση, όμως, του Πέτερ Λίντστρομ — αν και, άντικειμενικά, όπως είδαμε, άπόλυτα δικαιολογημένη — δεν έπεισε την Πία να έγκαταλείψη το σχέδιό της. Επέμεινε, παρακάλεσε, έκλαψε και δημιουργήθηκαν άρκετες δραματικές σκηνές σέ πατέρα και κόρη, ώσπου εκείνος άποφάσισε να κάνει αυτό που σε όμαλές συνθήκες ούτε καν θα το συλλογιζόταν: Να γράψη στην πρώην γυναίκα του, την διάσημη στάρ, για να της ζητήσει τη συμβουλή της στο προκείμενο σοβαρό ζήτημα και να την παρακαλέσει έπιπλέον να άποτρέψη και αυτή την κόρη της, χρησιμοποιώντας την μητρική πειθα της, από έναν καταδικασμένο σέ άποτυχία γάμο.

Για την ώρα, η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν δεν έκαθάρισε τη θέση της στην οικογενειακή αυτή διένεξη που άφορά το μέλλον της κόρης της. Όμως, κι' αν άκόμη το κάνει, και άποφασίσει να έπέμει, υπάρχουν πολλές άμφιβολίες — κατά τους καλά πληροφορημένους — αν η έπέμδαση της θα φέρη άποτέλεσμα. Κι' αυτό, γιατί η έπιθυμία της Πία να παντρευτή δεν άποτελει ένα κοριτσιτικό πείσμα, αλλά κρύβει ένα δράμα, πολύ μεγαλύτερο, που συγκλονίζει την ψυχή της.

Τον γάμο — λένε όσοι ξέρουν το ύπερβαίο αυτό κοριτσιόπουλο με τα γλυκύτατα, έκφραστικά μάτια — η Πία δεν τον θέλει, έπειδή ειναι άδερπάτευτα έρωτευμένη με τον άσημαντο ίσως Γουίλμαν. Τον θέλει σαν μία φυγή από την πραγματικότητα, τη σημερινή πραγματικότητα, που ειναι άφορητα καταθλιπτική για εκείνη.

Η Πία δεν μεγάλωσε, όπως τα παιδιά των περισσότερων στάρ του Χόλλυγουντ, που δεν γνωρίζουν ποτέ την οικογενειακή θαλπωρή και που κατόπιν, όταν οι γονείς τους συμβα να χωριστούν, αυτό πολύ λίγα ίχνη άφήνει στον ψυχικό τους κόσμο.

Ός τη στιγμή που φάνηκε στον όρίζοντα ο Ρομπέρτο Ροσελίνι, σαν ένας σύννεφο, που ήταν προσωρινό και άσπείρη τη θέληση, ο γάμος της 'Ινγκριντ Μπέργκμαν με τον Πέτερ Λίντστρομ, είχε τη φήμη ενός από τους πιο ευτυχισμένους γάμους του Χόλλυγουντ. Η Πία μεγάλωσε σ' ένα στοργικό και ήμερο περιβάλλον, σ' ένα σπίτι, που θύμιζε περισσότερο τις πατρισταχικές παραδόσεις της πατρίδας των δικών της, παρά την ταραγμένη κι' άλλοπρόσβαλη άμερικανική ζωή, και με έξαιρετική φροντίδα στο θέμα της άνατροφής της. Άποφύγανε άκόμη και να της κάνουν λόγο για τις κινηματογραφικές έπιτυχίες και τη δόξα της μητέρας της, για να μην δημιουργήση αυτό, στην άσηματιστή άκόμια παιδική ψυχή της, μία βλαβερή έπαρση ή ένα έξ ίσου βλαβερό πλέγμα κατατωρότητας.

Όταν η μητέρα της έρωτεύθηκε τον Ροσελίνι και έγκατέλειψε το σπίτι της για έναν μικρό Πία. Βρισκόταν στην ηλικία άκρωώς, που τα παιδιά ειναι άρκετα μεγάλα, ώστε να καταλαβαίνουν, αλλά και άρκετα μικρά, ώστε ένα τέτοιο γεγονός να τα

Η Πία Μπέργκμαν

Η κόρη της Μπέργκμαν ΘΕΛΕΙ ΝΑ ΠΑΝΤΡΕΥΤΗ

Για να ξαναβρη την τρυφερότητα που έχασε με τον χωρισμό των δικών της

έπηρεάζει όδυνά. Ο μαγικός κόσμος του παραμυθιού, όπου ζούσε η Πία, γκρεμίστηκε σαν ένας χάρτινος πύργος...

Και ο καιρός, που πέρασε, αντί να γιατρέψει την πληγή, την άνοιγε όλο και περισσότερο.

Ο Πέτερ Λίντστρομ, που δεν συχώρεσε ποτέ στην 'Ινγκριντ Μπέργκμαν αυτή την έγκατάλειψη, προσπάθησε να κάνει την Πία να μισήσει τη μητέρα της. Αδιάκοπα, δεν έπαυε να της επαναλαμβάνει:

— Η μητέρα σου σε άφησε. Η μητέρα σου δεν σε αγαπά πια. Η μητέρα σου δεν ειναι μητέρα!...

Φυσικά, η Πία δεν είχε ιδέαν πώς η μητέρα της, όχι μόνον εξακολούθησε να την αγαπά, όπως πάντα, αλλά έκανε αγωνιώδεις προσπάθειες, για να εξασφαλίση μία συνάντησή μαζί της, προσπάθειες που προσκρούσαν όλες στην αδιάλλακτη άρνηση του πατέρα της.

Έτσι, όταν ο Πέτερ Λίντστρομ παρουσίασε στην Πία σε μία συγκέντρωση δημοσιογράφων, εκείνη δεν δίστασε να τους πη, κυτώντας τους κατάματα, με το όλοφώτεινο βλέμμα της:

— Δεν αισθάνομαι τίποτε πια για την μητέρα μου!...

Μόνο σαν πέρασαν ολόκληρα χρόνια από τον χωρισμό και η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν ξενασυναντήθηκε, μόνο για λίγα λεπτά, με την κόρη της, στο δωμάτιο ενός ξενοδοχείου του Λονδίνου, η Πία κατάλαβε πόσο άδικα ήταν τα λόγια, που είχε ξεστομίσει και πόσο άδικη η γνώμη, που είχε σχηματίσει για τη μητέρα της. Έφυγε από το δωμάτιο του ξενοδοχείου με τα μάτια της κόκκινα από το κλάμα και με την καρδιά της, για μία φορά άκόμα, σπαραγμένη από το οικογενειακό της δράμα, που τόσο τη συγκλονίσε.

Σήμερα, θέλει να παντρευτή με τον πρώτο νέο, που συνάντησε και έτυχε να της άρέσει, όχι γιατί δεν μπορεί να ζήσει χωρίς αυτόν, αλλά γιατί έλπιζει πως κοντά του θα ξαναβρη τα πολυτίμα εκείνα πράγματα, που τόσο πρόωρα έχασε: Την ευτυχία, την τρυφερότητα, την ψυχική γαλήνη.

Ίσως το πείραμα αυτό να την οδηγήσει σε μία νέα άπογοήτευση. Οι γονείς που μπορούν να το προμαντεύσουν αυτό και που έχουν το δικαίωμα να την έμποδίσουν στο γάμο της — ή στη φυγή της, αν θέλανε...

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ σπίτι τοῦ φαίνονταν τρομερὰ κρύο κι' ἄδειο. Τὰ μάτια τοῦ Φαμπιέν κτύπαζαν τὴν προσωπογραφία ποὺ κρεμόταν στὸν τοῖχο. Ἀπ' τὴν κορνίζα, ἡ Μαρίνα ἔμοιαζε νὰ τοῦ χαμογελάει ὁλοζώντανη, ὁμορφὴ, κοκέτα, ὅπως ὑπῆρξε ἄλλοτε. Ἡ σκέψις τῆς γυναίκας τοῦ ξαναγύριζε ἐντονη στὸ μυαλό του, μ' ἐπιμονή. Τί-πρῶτα δὲν εἶχε λείψει ἀπ' αὐτὴ; τὰ πλούτη, τὸ γούστο, ἡ χάρις. Μὲ τὴ Μαρίνα, ὁ Φαμπιέν εἶχε παίξει ἀπ' τὰ παιδικὰ του χρόνια μαζί καὶ τὴ λάτρευε. Κι' αὐτὴ, νὰ, τοῦ εἶχε παίξει τὸ ἀσχημο παιχνίδι νὰ φύγῃ, νὰ πᾶν μακριὰ του, νὰ πεθάνῃ! Ἐτσι τὸ σπίτι τοῦ εἶχε μείνει ἄδειο καὶ κρύο.

Τὸ βλέμμα τοῦ Φαμπιέν ἀπομακρύνθηκε ἀπ' τὴν ἑλαιογραφία τῆς γυναίκας του καὶ στύλωθηκε σὲ μιά φωτογραφία πάνω σ' ἓνα τραπέζι. Ὁ Μᾶξ, τὸ παιδί μὲ τὸ σοβρὸ ὄψος, τὸν κύπαζε καὶ ἡ σκέψις τοῦ παιδιοῦ τοῦ ἦταν γιὰ τὸν Φαμπιέν πιδό ὁδυνηρὴ ἀπ' τὴ σκέψις τῆς πεθαμένης γυναίκας του.

Ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ παρασυρθεῖ ἀπὸ μελαγχολικὲς σκέψεις, ἔπρεπε ν' ἀντιδράσῃ ὅπως ὁδηγοῦσε στὴ θλίψι. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο, ὑπῆρχαν πάντοτε μερικὲς διευθύνσεις μὲ τοὺς ἀριθμοὺς τοῦ τηλεφώνου στὴ διάθεσί του. Ὁνόματα καὶ πίσω ἀπ' τὰ ὀνόματα, ἓνα σωρὸ γυναικεῖα χαριτωμένα πρόσωπα, κοῦκλες πολυτελείας, δίχως μυαλό καὶ δίχως καρδιά, ἱκανὲς νὰ διασκεδάσουν τὴν ἀνία ἐνὸς ἀνδρός.

Ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, ἡ κοῦκλα ποὺ προτιμοῦσε ἀπ' ὅλες, ἦταν ἡ Μαρσελλίν. Πῆρε ἀμέσως τὸ τηλεφῶνό της:

— Ἐμπρός! ἀκούστηκε ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά ἡ φωνή.

— Ἐμπρός, ναι, ἐγὼ εἶμαι ὁ Φαμπιέν. Εὐτυχῶς ποὺ σὲ βρίσκω. Ποῦ ἦσουν ἀλο αὐτὸν τὸν καιρὸ;

— Ἐξω, γύριζα μὲ φίλους μου.

— Ἀ! καλὰ! ἔκανε λίγο δυσανεστήμενος ὁ Φαμπιέν.

— Λοιπόν; ρώτησε ἡ Μαρσελλίν.

— Μπορὼ νάρθω νὰ σὲ πάρω ἀπ' τὸ σπίτι σὲ εἴκοσι

λεπτά;

— Φυσικὰ, μπορεῖς. Ποῦ θὰ πάμε;

— Κάπου νὰ χορεύουμε, νὰ ξεσκάσουμε, σύμφωνα;

— Σύμφωνα.

Πραγματικὰ, σὲ μισὴ ὥρα, ὁ Φαμπιέν ἀνέβηκε τὶς σκάλες τοῦ διαμερισμάτος της καὶ χτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας της. Καὶ ἡ Μαρσελλίν παρουσιάστηκε: τὰ χρυσαφένια μαλλιά της ἦταν χτενισμένα περίφημα καὶ τὸ ὥραίο της πρόσωπο ἔλαμπε ἀπὸ χαρὰ.

— Γιὰ νὰ σὲ δῶ καλὰ, τῆς εἶπε ὁ Φαμπιέν, χαμογελώντας. Εἶσαι πολὺ ὥραία ἀπὸψε!

Τὴν ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι, ἀναγκάζοντάς τὴν νὰ κάνῃ μιά στροφή. Καί, ξαφνικὰ, τὰ μάτια τοῦ κύπαζαν τὰ πόδια της, ποὺ ἦταν σκεπασμένα μὲ τὶς λεπτὲς μεταξωτὲς κάλτσες. Ἡ δεξιὰ γάμπα ἦταν σὰν καὶ πρῶτα: λεπτή, τενεκερή, μὲ τὴν ἀπαλὴ σάρκα της. Ἡ ἀριστερὴ ὁμως; Τί εἶχε πάθει; Φαίνονταν δίχως σάρκα, μὲ τὰ ὀστά πεταμένα καὶ ἡ κάλτσα δὲν μπορούσε νὰ κρύψῃ μιά μακρὴν κύλη.

— Μᾶ, διάβολε, ψθύρισε ὁ Φαμπιέν, τί ἔπαθες;

— Ἀ! λὲς γιὰ τὴν ἀριστερὴ γάμπα μου; Ἐπαθα ἓνα ἀτύχημα.

— Ἀτύχημα; Καὶ δὲν σ' ἀνησυχεῖ αὐτό; Μ' αὐτό, Μαρσελλίν, δὲν εἶν' ἀτύχημα, εἶναι καταστροφή, πραγματικὴ καταστροφή. Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ σὲ πάρω, ἔτσι ὅπως εἶσαι, στὸ χορὸ, μὲ καταλαβαίνεις;

— Καταλαβαίνω, ἀπάντησε ἡ νέα μὲ θλιμμένη φωνή. Μὲ συγχωρὲς πολὺ, δὲν θέλω νὰ σοῦ χαλάσω τὴ βραδυὰ σου, τὸ κέφι σου. Ἐχεις κι' ἄλλες γνωστὲς σου, τηλεφώνησε σὲ καμμιά ἄλλη φίλη σου. Ἐπειτα, ξέρεις, δὲν εἶχα καὶ πολλὴ ὀρεξὶ γιὰ χορὸ.

— Λυπάμαι πολὺ, Μαρσελλίν, ψέλλισε ὁ Φαμπιέν. Τὴν ἀποχαιρέτησε καὶ κατέθηκε τὶς σκάλες δύσθυμος.

Τὴν ἄλλη μέρα, μὲ τὸ μικρὸ του αὐτοκίνητο, τράβηξε γιὰ τὸ Πασαύ, ὅπου εἶχε μιά μικρὴ βίλλα. Αὐτὴ ἡ Μαρσελλίν μὲ τὴν ἀρωστη γούμπα της, τοῦχε χαλάσει τὸ κέφι του, τὴ βραδυὰ του. Θυμήθηκε ἔτσι τὸ παιδί του, τὸν Μᾶξ. Ἐπείχε νὰ πᾶν νὰ τὸν δῇ, νὰ τὸν φιλήσῃ.

Ὅταν σταμάτησε μπρὸς στὴ βίλλα, ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται: ὁ Μᾶξ ἦταν ὥραίο παιδί, μελαχρινό, δέκα χρόνων, ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ δεξὶ πόδι του ποὺ κούτσαινε λίγο, ἔκανε τὸν πατέρα του νὰ λυπάται βαθειά.

Τοῦ ἀνοῖξε ἡ γκουβερνάντα καὶ χαμογέλασε ὅταν τὸν εἶδε:

— Ἀ! ἐσεῖς εἴστε, κύριε; Ὁ Μᾶξ σὰς περιμένει. Πᾶνε δυὸ μὲς ποὺ δὲ φωνήκατε.

— Ναί, δυὸ μὲνες, βέβαια. Μὰ ποῦ εἶναι; Τί κάνει;

Γιατί δὲν ἔρχεται;

— Ὁ Μᾶξ εἶναι καλὰ, πολὺ καλὰ, ἔλατε, κύριε.

— Ὁ μικρὸς καθόταν στὸ σαλόνι καὶ διάβαζε.

— Μπαμπά!... Μπαμπά!... φώναξε καὶ σηκώθηκε.

Ἐκανε μερικὰ βήματα. Ὁ Φαμπιέν τᾶχασε. Ὁ γιὸς του δὲν κούτσαινε πιά, μὰ καθόλου, ἦταν σὰν τ' ἄλλα παιδιά.

— Μὰ τί ἔγινε; ρώτησε τὴ γκουβερνάντα, τί ἔγινε, θαῦμα;

— Ἀκριδῶς, κύριε, θαῦμα. Ὁ Μᾶξ δὲν ἤθελε νὰ μάθετε τίποτα πρὶν νὰ δῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐγχειρήσεως.

— Μᾶξ, παιδί μου! φώναξε ὁ πατέρας του καὶ τὸν φίλησε θερμὰ, σφίγγοντάς τὸν στὴν ἀγκαλιά του.

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωση, τράβηξε τὸ μικρὸ κοντά του καὶ τὸν ρώτησε:

— Πές μου, Μᾶξ, ἐξήγησέ μου πῶς ἔγινε αὐτὸ τὸ θαῦμα, αὐτὴ ἡ ἐγχείρησις;

— Ἡ Μαρσελλίν, πατέρα, ἀπάντησε ὁ μικρὸς.

— Ποιὸς; φώναξε ὁ Φαμπιέν.

— Ἡ Μαρσελλίν. Ἐσὺ δὲν τὴ γνωρίζεις. Συναυτηθήκαμε τὸ καλοκαίρι στὴν πλάζ καὶ γίναμε φίλοι. Ἐκεῖνη δὲν μοιάζει μὲ τοὺς ἄλλους. Δὲν μοῦ μιλοῦσε ποτέ γιὰ τὸ πόδι μου. Μοῦ μιλοῦσε πάντα μὲ καλωσύνη.

— Ἡ Μαρσελλίν; ξανάπη ὁ Φαμπιέν μὲ κατὰπληξι.

— Ἐνα κοριτσάκι τῆς ἡλικίας σου ἦταν;

— Μὰ τί κοριτσάκι, μπαμπά; Μιά γυναίκα, μιά ὥραία

γυναίκα ξανθὴ καὶ καλὴ. Ἐνας ἄγγελος! Μιά φορὰ μοῦ

μίλησε γιὰ τὸ πόδι μου. Μοῦ εἶπε: «Θὰ σοῦ ἀρεσε νὰ περπατᾷς, ὅπως ὁλοι, Μᾶξ; Ἄν καί, τὸ πρᾶγμα εἶναι

εὐκόλο, μοῦ τὸ εἶπε ἓνας εἰδικὸς γιατρός. Θὰ σοῦ δώσω

ἓνα κομματάκι ἀπ' τὸ πόδι μου».

Ὁ Φαμπιέν τᾶχε χαμένα. Ξανάδλεπε τώρα τὴ γάμπα

τῆς Μαρσελλίν, μὰ τώρα δὲν τοῦκανε καμμιά δυσάρεστη

ἐντύπωση.

— Ὅταν τὴν ἄλλη μέρα ἡ Μαρσελλίν τὸν ξανάδε σπίτι

της, τοῦ εἶπε σ' ἄσπεϊα;

— Ἦρθες νὰ μὲ πάρῃς νὰ βγοῦμε μαζί ἔξω;

— Ὅχι, ἦρθα νὰ κουδεντιάσουμε λίγο μαζί. Πές μου

γιὰ τὸ πόδι σου.

— Μὰ σοῦ τὸ εἶπα τὴν ἄλλη φορὰ: ἀτύχημα!

— Πές μου τὴν ἀλήθεια, Μαρσελλίν.

— Ἀφοῦ ἐπιμένεις, ἀκουσέ με. Θυσίασα τὸ πόδι μου

γιὰ νὰ δώσω τὴ δυνατότητα σ' ἓνα αγοράκι νὰ περπα-
τᾷ σὰν τοὺς ἄλλους. Ξέρεις, μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ παιδιά.

Ἐγὼ δὲν θ' ἀποχτήσω ποτέ δικὰ μου. Ποιὸς θὰ μὲ παν-
τρεψτῇ τώρα, μὲ τὴ γάμπα μου ποὺ ἔχει τὰ χάλια της;

Ξέρεις, τὸ ἀγόρι αὐτὸ τὸ λένε Μᾶξ καὶ εἶναι ὁ καλύτερος

φίλος μου.

— Ἐκανες μιά πολὺ μεγάλη θυσία, Μαρσελλίν.

— Ναί, μπορεῖ. Μὰ κι' ἐσὺ δὲν μοῦ εἶπες ποτέ τίποτα

ἀπ' τὰ δικὰ σου. Εἶσαι παντρεμένος;

— Ἦμουν. Ἡ γυναίκα μου πέθανε ἀπὸ καιρὸ. Ἐλα,

ντύσου τώρα καὶ πάμε ἔξω.

— Ἐσὺ κι' ἐγὼ;

— Ἐσὺ κι' ἐγὼ. Ἀκουσέ με, Μαρσελλίν. Ἄν εἶχες

κάποτε ἓνα παιδί, ἀπὸ ποιὸν θὰ τόθελες αὐτὸ τὸ παιδί;

— Ἀπὸ σένα, Φαμπιέν, ἀπάντησε ἡ Μαρσελλίν κακ-
κινίζοντας.

— Γιατί; ρώτησε μὲ πνιγμένη φωνὴ ἐκεῖνος.

— Γιατί σ' ἀγαπῶ, Φαμπιέν.

— Πήγαμε νὰ ντυθῇς τώρα.

Ὅταν γύρισε ἐτοιμὴ, χαμογέλουσε ἀπὸ χαρὰ.

— Πάμε. Τὸ ἐπίθετό μου εἶναι Ροσσέλ.

— Γιατί μοῦ τὸ λὲς τώρα;

— Γιατί, ἂν θέλῃς τὸ ἐπίθετό αὐτό, μπορεῖ νὰ γίνῃ

καὶ δικό σου, Μαρσελλίν.

— Ροσσέλ, εἶπες;

— Ναί, ὅπως τοῦ παιδιοῦ μου, τοῦ Μᾶξ.

— Τοῦ Μᾶξ; φώναξε ἡ Μαρσελλίν.

— Ναί, ἐκεῖ θὰ πάμε τώρα, θὰ δῇς τὸ μικρὸ σου φίλο

ποῦ τὸν ἔσωσες, θυσιάζοντας τὸ πόδι σου.

— Ὅχι, Φαμπιέν, δὲν εἶν' ἀλήθεια, πές μου πῶς ὀ-
νειρεύομαι...

— Ναί, ἴσως νὰ ὀνειρεύομαι. Κι' ἐγὼ ὀνειρεύομαι. Μὰ

δὲν θὰ ἐπιτηδύω ποτέ ἀπ' αὐτὸ τὸ ὄνειρο, τὸ γλυκὸ

ὄνειρο ποὺ λέγεται ἔρωτας. Καὶ ὅσο γιὰ τὸ πόδι σου,

θὰ φροντίσω ἐγὼ νὰ ξαναγίνῃ πάλι ὥραίο, ὅπως καὶ τ' ἄλλο.

Φάνει μιά αἰσθητικὴ ἐγχείρησις. Σ' ἀγαπῶ, Μαρ-
σελλίν, ναι, σ' ἀγαπῶ...

Καὶ τὴν ἔσφιξε μὲ δύναμι πάνω του, ὅλος τρυφερότητα

καὶ συγκίνησι, φιλώντας τὴν φλογερὰ καὶ σκουπίζοντας

τὴν τὰ μάτια, ὑγρά ἀπ' τὰ δάκρυα.

ZAK LEPY

— Σ' ἀγαπῶ, Μαρσελλίν, ναι, σ' ἀγαπῶ... τῆς εἶπε μὲ τρυφερότητα ὁ Φαμπιέν.

Μπορείτε να γήοειτε

Να πώς θα κυλάν η ζωή σας

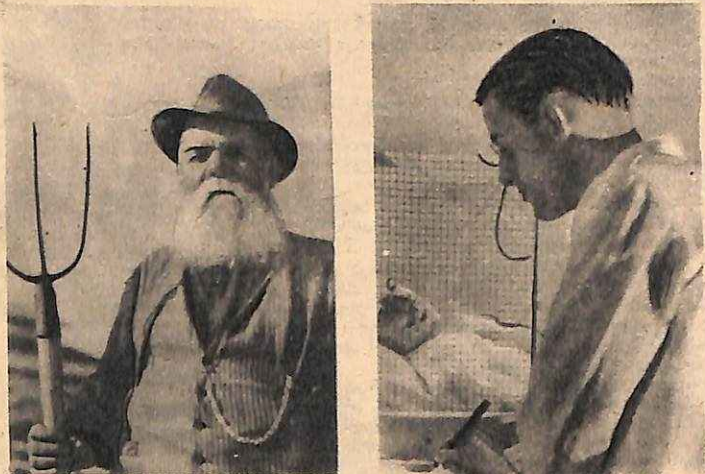
ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ προς τη διατροφή, παίζουν σπουδαίο ρόλο για τη μακροβιότητα το περιβάλλον και οι γενικές συνθήκες της ζωής. Είναι γνωστό —κι' εύκολο— ότι οι χωρικοί έχουν μεγαλύτερες πιθανότητες απ' τους κατοίκους των πόλεων να φτάσουν σε βαθειά γεράματα, γιατί ζούν υπό συνθήκες υγιεινότερες, στον ήλιο και στον καθαρό αέρα, τρέφονται απλούστερα και κανονικότερα κι' υποβάλλονται σε μικρότερη διανοητική και νευρική κόπωση, μολονότι εξακολουθούν να εργάζονται ακόμη κι' όταν γεράσουν. Δεδομένου όμως ότι δεν μπορείτε... να γίνετε χωρικός στα καλά καθούμενα κάνετε τουλάχιστον κάθε τόσο ένα έξοχικό περίπατο.

Η κούραση δεν βλάπτει τόσο, όσο οι φροντίδες κι' οι στενωχίες. Γενικά, η σωματική εργασία φθείρει τον άνθρωπο λιγότερο απ' τη διανοητική. Γι' αυτό, οι υπάλληλοι γραφείων είναι λιγότερο μακρόβιοι απ' τους εργάτες.

Φυσικά, ώριμες δουλειές εξαιρετικά κοπιαστικές, όπως του άρθοφρου, του θεματοφύλακα ή του μεταλλωρύχου, προδιαθέτουν σε ασθένειες της καρδιάς ή των πνευμόνων, και συνεπώς συντομεύουν τη ζωή. Το ίδιο όμως ισχύει και για μερικά επαγγέλματα που συνεπάγονται μεγάλες ευθύνες. Έτσι, οι γιατροί, οι βιομήχανοι και οι τραπεζίτες παθαίνουν ευκολότερα απ' την καρδιά τους, εξ' αιτίας της παρατεταμένης νευρικής υπερεναρσεως.

Ο ιδεώδης κανόνας για τον ύπνο θα ήταν να κοιμάστε όσο νοιώθουμε ανάγκη —σχετικά με τη γνώμη των υγιεινολόγων ότι 7 ώρες ύπνου αρκούν μετά τα 60 χρόνια και 6 ώρες μετά τα 70. Λίγος μεσημεριανός ύπνος, έξ' αλλού, είναι ωφέλιμος για τους ηλικιωμένους. Δεν πρέπει να συγχέετε ωστόσο τη φυσιολογική ανάγκη ύπνου με την υπνηλία που μας κυριεύει μετά το φαγητό, όταν έχουμε παραφάσι.

Φρόνιμο είναι να παρεμβάλλεται λίγη ώρα αναπαύσεως ή ψυχαγωγίας ανάμεσα στις περιόδους της ημέρας που διαθέτετε για τη δουλειά και για τον ύπνο. Ένα καλό καθημερινό πρόγραμμα, για όλες τις ηλικίες από 20 ως 60 ετών, είναι το εξής: 8 ώρες δουλειά, 8 ύπνο, 4 ψυχαγωγία

1) 'Η διακοπή της εργασίας για τους γέροντες είναι βλαβερή. 2) Μετά τα 50 επιβάλλεται η γενική ιατρική εξέταση κάθε έξι μήνα.

και 4 ανάπαυση.

Αν είναι εύκολο, μοιράστε την έτησια αδειά σας σε δύο περιόδους: τη μισή το καλοκαίρι και την άλλη μισή το χειμώνα. Μάλιστα μερικοί υγιεινολόγοι συνιστούν τον τεμαχισμό της σε σύντομες περιόδους, διαρκείας 4—10 ημερών, για να δίνονται στον οργανισμό συχνότερες ευκαιρίες ν' αναλάβει απ' την κούραση.

Η τελεία διακοπή της εργασίας, όχι μόνο δεν είναι αναγκαία για τους γέροντες, αλλά απεναντίας είναι βλαβερή. Είναι αρκετό να περιορισθεί ο ρυθμός της και ν' αποφεύγεται η υπερκόπωση και τα ξενύχτια. Όπως κι' άλλωστε έχουμε γράψει, η υποχρεωτική τεμπέλεια φέρνει κατ'απαιτείται στους γέροντες, ενώ συγχρόνως η πεποίθηση πως είναι πιά άχρηστοι, τους στερεί απ' τη θέληση της ζωής.

Πρόκειται για ένα πρόβλημα που γίνεται όλοένα δέυτερο, όσο αυξάνει ο αριθμός των γέρον. Γι' αυτό, σε πολλές περιπτώσεις, μετατίθεται άργότερα το όριο ηλικίας για τη συνταξιοδότηση (απ' τα 60 στα 65).

Ο γήμος φαίνεται πως ευνόει τη μακροβιότητα, γιατί συντελεί στην ησυχία και τακτική ζωή, σεξουαλική και αισθηματική, καθώς και στην πνευματική γαλήνη (όταν βεβαίως είναι επιτυχημένος). Αντίθετα, η εργενική ζωή συνεπάγεται άταξιες, λοχυρές συγκινήσεις, και συγχρόνως τη στενωχία της μοναξιάς.

Περνιτό να προσθέσουμε ότι οι υποψήφιοι σ' ανώτατοι πρέπει ν' αποφεύγουν τις έρωτικές κατασχρήσεις, ιδίως αν έχουν περάσει πιά τα πρώτα νεύματα τους.

Δυσ λούτρα τη βδομάδα, με νερό χλιαρό, 37 βαθμών, τονώνουν την καρδιά και ζωτρεύνουν την κυκλοφορία του αίματος, σε κάθε ηλικία. Μετά τα 40, συνιστάται ένα έβδομοδαίο μασάζ. Επίσης ωφέλιμοι τα ζεστά ντους, αρκεί να τα κάνει κανείς έσπλωμένος κι' όχι όρθιος κάτω απ' το νερό που πέφτει.

Αν περάσατε τα 50, καλό είναι να πηγαίνετε κάθε χρόνο στα λουτρά. Έστω κι' αν δεν υποφέρετε από καμιά ειδική ασθένεια, η λουτροθεραπεία αυτή θα αποτοξινώσει και θα εξανισώσει τον οργανισμό σας.

Η γυμναστική είναι απαραίτητη για όσους κάνουν καθιστική ζωή. Απομακρύνει τις κυκλοφοριακές ανωμαλίες, την άναμια, την αδυναμία,

την κακή χώνεψη. Άλλα' οι ασκήσεις δεν πρέπει να είναι πολύ γρήγορες ή βίαιες. Μην ξεχνάτε ότι οι άθληται γενικώς πεθαίνουν νέοι.

Ο περίπατος είναι το πρακτικότερο σπόρ για τους ηλικιωμένους. Καλή είναι επίσης η κηπουρική, καθώς και το γκάλφ και το κυνήγι. Γενικά, οι ηλικιωμένοι πρέπει να γαίνουν έξω, να παίρνουν καθαρό αέρα, ακόμα και το χειμώνα, αλλά ν' αποφεύγουν τον πολύ ήλιο.

Αποφεύγετε κάθε ψυχικό κλονισμό, σκοτούρα ή άγωνα, που φθείρει το νευρικό σύστημα κι' όλόκληρο τον οργανισμό. Αντίθετα, η γαλήνη, η αυτοκυριαρχία, η υπομονή και η άνοχη ευνόουν τη μακροβιότητα. Βέβαια, δεν μπορεί κανείς ν' αποφύγει κάθε στενωχία, στο σπίτι του ή στη δουλειά του. Άς μην υπερβάλλει όμως τα πράγματα, πάνω απ' ό,τι αξίζουν πραγματικά.

Ένα ιδανικό, θρησκευτικό, ήθικό, πολιτικό ή οτιδήποτε άλλο, αποτελεί ένα μεγάλο ζωτικό κίνητρο. Ο άνθρωπος που πιστεύει σταθερά σε κάτι, εξοικονομεί τη ζωτική του ενέργεια, για να τη διαθέσει για το σκοπό του, κι' έτσι ζει περισσότερο χρόνια.

Τα καλά βίαια, τα θεάματα, η μουσική, οι διαλέξεις, κάθε τι που εύχαριστεί κι' ενδιαφέρει το πνεύμα, παρατείνει τη ζωή. Δεν μπορούμε να πούμε το ίδιο για το υπερβολικό πάθος για το ποδόσφαιρο, που προκαλεί βίαιες και βλαβερές συγκινήσεις.

Μετά τα 50, είναι απαραίτητο να υποβάλλεται κανείς σε μία γενική ιατρική εξέταση, τουλάχιστον κάθε έξι μήνες. Θα προλάβει έτσι ή θα θεραπεύσει εγκαίρως πολλές αρρώστιες, που θα μπορούσαν να έχουν σχηματιστεί.

Μία δρμονοθεραπεία, σε μικρές δόσεις, ζωογονεί τον οργανισμό. Πρέπει όμως να γίνεται απαραίτητα με την παρακολούθηση ιατρού.

Μην ασχοληθείτε σχολαστικά με την υγεία σας. Μην πιστεύετε πως πάθετε όλες τις αρρώστιες του κόσμου, επειδή σας φαίνεται πως παρατηρήσατε στον εαυτό σας ώριμα συμπτώματα που διαβάσατε κάπου.

Τέλος... μην επιδιώξετε να εφαρμόσετε κατά γράμμα όσα είπαμε παραπάνω! Για να ζήσετε πολλά χρόνια, δεν υπάρχει λόγος ν' ακολουθήτε δίαιτα σπαρτιατική, αποφεύγοντας το κρασί και τις γυναικές και τρέχοντας κάθε βδομάδα στο γυμνάσιο! Άρκει μόνον να εφαρμόσετε μερικές απ' τις συμβουλές αυτές.

Στο κάτω-κάτω, η συνεχής κωνία, πως να γίνετε μακρόβιος είναι αρκετή... για να σας συντομεύει τη ζωή!

Η καταλληλότερη διαίτα

Γιατί γεννάμε; Με ποιόν τρόπο θα μπορούσαμε να επιβραδύνουμε τη μοιραία σωματική και πνευματική καταπτώση που φέρνουν τα γεράτια;

Αν είχαν οι επιστήμονες να δώσουν μία θετική απάντηση στην πρώτη ερώτηση, δεν θα τους ήταν πιά δύσκολο να υποδείξουν μία μέθοδο αποτελεσματική για την παράταση της ζωής μας, τουλάχιστον μέχρι ενός σημείου. Δυστυχώς όμως, κανείς ως τώρα δεν μπόρεσε να καθορίσει με βεβαιότητα τους λόγους, που προκαλούν τα γεράματα —κι' ούτε και θα μπορούσε ίσως ποτέ. Πάντως, η βασική, η πρωταρχική αιτία συνδέεται με το μυοτήριο της ζωής και καθιερώσει ως απαραίτητο νόμο για όλα τα ζωντανά πλάσματα το να γερνάνε και να πεθαίνουν.

Μόνο τα πρωτόζωα, οι μονοκύτταροι αυτοί μικροοργανισμοί, δεν άκο-

3) Ο γήμος φαίνεται ότι ευνόει τη μακροβιότητα. 4) Αποφεύγετε κάθε ψυχικό κλονισμό, που φθείρει το νευρικό σύστημα.

λουθούν το γενικό αυτό κανόνα. Αντί να πεθάνουν δηλαδή, υποδιαρρούνται σε δύο καινούργια κύτταρα. Ωστόσο, με τη διχοτόμησή τους αυτή, επεβαίνει η ατομικότητά τους, γιατί τα δύο καινούργια πλάσματα δεν είναι πιά το ίδιο, το αρχικό, απ' το οποίο προήλθαν.

Στην ερώτηση γιατί γεννάμε; η προσάφηση ν' απαντήσουν διάφορες επιστημονικές θεωρίες, που έχουν όμως σήμερα εγκαταλειφθεί πιά. Απέδιδαν π.χ. τα γεράματα στην εξάντληση των γεννητικών αδένων, στην ελάττωση των έκκρισεων του θυρεοειδούς, σε διαταραχές του νευρικού συστήματος, σε φθορά των ιστών του αένδοθητιοειδούς του οργανισμού. Όσο για την άθρηισοκλήρωση, που την παραδέχθηκαν πολλοί ως αιτία των γερατιών, είναι μάλλον μία συνέπεια τους.

Πάντως, είναι γεγονός ότι ώριμοι παράγοντες μπορεί να κάνουν τον οργανισμό να γερήσει πρόωρα: οι χρόνιες δηλητηριάσεις (με αλκοόλ, καπνό ή ναρκωτικά), η πείνα, η υπερκόπωση (ή κανονική έρ-

110 χρόνια!

γασία, αντίθετως, ζωογονεί τον άνθρωπο), οι ψυχικοί κλονισμοί (στενωχίες, κωνίες, φόβοι). Το ίδιο αποτέλεσμα φέρνει και η αναγκαστική αδράνεια, έπειτα από μία ζωή έντατική. Γι' αυτό, πολλοί άνθρωποι, που έμεναν γεροί και άθλιοι όσο εργάζονταν, καταρρέουν απότομα μόλις γίνουν συνταξιούχοι.

Όλα λοιπόν αυτά τα αίτια —φυσικά και μη— προκαλούν μία σειρά μεταβολών στον ανθρώπινο οργανισμό: Επιβραδύνονται η καύση και η ανταλλαγή της ύλης, ελαττώνεται η ικανότης απορρόφησης, αφομοιώσεως και προσαρμογής, προπάντων δε οι νεφροί, το δέρμα, τα έντερα και οι πνεύμονες δεν αποβάλλουν πιά αρκετά γρήγορα τα τοξικά προϊόντα, που συγκεντρώνονται έτσι μέσα στο σώμα.

Μερικοί επιστήμονες, νομίζοντας πως βρήκαν τη μοναδική αιτία των γερατιών, υπέδειξαν και τις σχετικές «αυτοματουργές» συνταγές. Ένας απ' αυτούς π.χ., θεωρούσε αποκλειστικά υπεύθυνη τη συγκέντρωση ασβεστίου στα όργανα και στους ιστούς, απ' τα άλατα που περιέχουν τα τρόφιμα. Συνιστούσε λοιπόν να τρώμε μόνο φρούτα και κρέας, που περιέχουν πολύ λίγο ασβέστιο.

Άλλος πάλι συμβούλευε να αφαιρέται τελείως το αίμα κι' ο χυμός απ' το κρέας, πριν απ' το μαγειρέμα του.

Κι' ένας τρίτος, αποδίδοντας τη μακροβιότητα των βουβάλων και των αρμενίων στη μεγάλη κατανάλωση γαστρούριου, υποδείκνυε ως ιδεώδες το άρμενικό έθνικό φαγητό «ταναμπούρ», που γίνεται με γαστρούρι, ρόζι, στάρι, κρεμμύδι, βούτυρο και ξερά φύλλα μέντας!

Σήμερα, οι υγιεινολόγοι έχουν ευρύτερες αντιλήψεις, κι' οι συμβουλές που δίνουν, αφορούν το σύνολο της ανθρώπινης ζωής. Άς δούμε λοιπόν, με συντομία, ποιες είναι αυτές οι κανόνες διατροφής — που μπορεί να τους εφαρμόσει κανείς, έφσον η υγεία του είναι κανονική κι' έφσον δεν ακολουθεί καμιά ειδική διαίτα που του έχει συστήσει ο γιατρός του.

Μην περιμένετε να φτάσετε στα 40 ή στα 50, για ν' αρχίσετε να τους εφαρμόσετε. Δεν γεννάει κανείς απότομα από μία ηλικία, αλλά κάθε μέρα κι' από λίγο, απ' την ημέρα που θα γεννηθεί.

Όποια ηλικία κι' αν έχετε, δεν είναι άφρα για ν' αρχίσετε. Όσο όμως γρηγορώτερα, τόσο το καλύτερο.

Θα έχετε ίσως πως οι αδύνατοι ζούν περισσότερα χρόνια απ' τους χοντρούς. Αν αφήσετε λοιπόν στη δεύτερη κατηγορία, προσπαθήστε να χάσετε μερικά κιλά. Όχι όμως απότομα, σε λίγες βδομάδες, με καμιά από τις συνθησμένες υπερβολικές δίαιτες, αλλά μέσα σε διάστημα ενός έτους το λιγότερο. Είναι υπεραρκέτο να χάσετε 2 κιλά τον πρώτο μήνα.

Οι περισσότεροι άνθρωποι τρώνε πιά πολύ απ' όσο χρειάζεται, σκάβοντας κυριολεκτικά τον τάφο τους με τα δόντια τους... Όταν σηκώνεσθε απ' το τραπέζι, πρέπει να έχετε ακόμα λίγη όρεξη. Μην τρώτε τίποτε, έξω απ' τα τρία κύρια γεύματα (πρωινό, μεσημεριανό και βραδινό).

Σύμφωνα με μία τελευταία θεωρία, το πρωινό πρόγευμα πρέπει να είναι άφθονο. Να περιλαμβάνει δηλαδή, εκτός απ' το συνηθισμένο γάλα και ψωμάκι, αυγά ή κρέας και σούπα κούκερ. Έτσι χορταίνει το στομάχι μας, δεν ξαναπεινάμε κατά τις 11, και τρώμε λιγότερο το μεσημέρι και το βράδυ.

Μία μέρα νηστείας κάθε δύο βδομάδες αποτιμώνται και ξαναγεννούν τον οργανισμό. Δεν ένοούμε δε τελεία νηστεία. Άρκει μόνο να λείψουν το πρωινό και το βραδινό φαγητό και να γίνει ελαφρότερο το μεσημεριανό. Ακόμη καλύτερη είναι ωστόσο η αποκλειστική φρουτοφαγία, στην αυτή την ημέρα.

Οι γέροι πρέπει να βασίζονται τη διαίτα τους κυρίως στα έξι τρόφιμα: γαλακτέρα (γάλα, κωπά τυριά, γαστρούρι, γαλακτοούλες), ψάρι, αυγά, φρέσκο βούτυρο και λάδι σε μικρές ποσότητες, φρούτα, χορταρικά.

Αποφεύγετε το υπερβολικό πάθος για το ποδόσφαιρο, που προκαλεί βίαιες και βλαβερές συγκινήσεις...

κρέας όχι λιπαρό, όχι πολύ ψαμί και ζυμαρικά. Θ' αποφεύγουν γενικώς τις δύσπεπτες τροφές, τα τηγανητά, τα αλλαντικά, τα θαλασσινά.

Το κρασί διεγείρει τη λειτουργία των νεφρών και του ήπατος και διευκολύνει τη χώνεψη. Συνιστάται λοιπόν σ' όλες τις ηλικίες, αλλά μόνο μαζί με το φαγητό και σε μέτριες ποσότητες (100—150 δράμια ή 10—15 γρ.). Φυσικά, πρέπει να είναι καλής ποιότητας.

Αντίθετα, απαγορεύονται όλα τα δυνατό οινόπνευμα (ούζο, κονιάκ, λικέρ, κλπ.). Το αλκοόλ είναι ο υπ' αριθμόν 1 έχθρος της μακροβιότητας, γιατί προκαλεί άθρηισοκλήρωση.

Το σοά, ο καφές κι' η σοκολάτα δεν βλάπτουν, με την προϋπόθεση όμως πως δεν γίνεται κατάχρησή τους.

Πολύ ωφέλιμοι, τέλος, είναι οι διάφοροι χυμοί από φρούτα.

**ΑΠΑΓΟΡΕΥΟΝΤΑΙ
ΟΙ ΔΥΣΠΕΠΤΕΣ
ΤΡΟΦΕΣ**

τηγανητά — θαλασσινά — λουκάνικα.

**ΠΕΡΙΟΡΙΣΤΕ
ΤΑ ΛΙΠΗ
ΚΑΙ ΤΟΥΣ
ΥΔΑΤΑΝΘΡΑΚΕΣ**

ψωμί — ζυμαρικά — γλυκά — κυνήγι.

**ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
ΕΥΠΕΠΤΕΣ
ΘΡΕΠΤΙΚΕΣ
ΤΡΟΦΕΣ**

γάλα — άπαχα τυριά — φρούτα — λαχανικά — άπαχα κρέατα.

Μετά τα 50 χρόνια, αρχίζει ο πόλεμος κατά της παχυσαρκίας και πρέπει κανείς να ελαττώσει το φαγητό του. Ένώ ο έγγλικος χρειάζεται κατά μέσον όρον 3.000 θερμίδες την ημέρα, για το γέρο αρκούν 2.000—2.200. Θα προτιμάει, δε πάντα εύκολα-χώνευτες τροφές.

Η κοπέλλα με τή χαμένη ματιά

ΙΣΤΟΡΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η νύχτα ήταν παγωμένη. Χρόνια τώρα, οι κάτοικοι του Κιέβου δεν θυμόντανε τόσο κρύο χειμώνα... 'Ο άνεμος στροβίλιζε τις νιφάδες του χιονιού.

Ένα έλικθρο σταμάτησε άδούρβα κοντά στην πίσω πόρτα ενός μεγάρου. Καί κατέβηκε απ' αυτό ένας άντρας, τυλιγμένος μ' ένα μανδύα. Άφησε ένα μεγαλούτσικο δέμα πάνω στα σκαλοπάτια, φάνηκε να διστάζει λίγο, ύστερα ξαναπήδησε στο έλικθρο και χάθηκε στο σκοτάδι.

Θάφενε την ίδια νύχτα για την εξορία, έκουσια, πριν προλάβουν να τον πιάσουν και να τον τυφεκίσουν οι στρατιώτες του Τσάρου.

Μέσ' απ' τ' δέμα που είχε εγκαταλείψει, άκουστήκαν κλάματα μαυρού...

Τό πρωί, οι υπηρέτες του μεγάρου, βρήκαν τ' μικρό εκείνο πλασματάκι μισοπεθαμένο απ' τ' κρύο. Τό κρύο μέσ' α.

Μόλις ζεστάθηκε και συνήλθε, τ' μαυρό άρχισε να κλαίει. Πεινούσε.

Η παρμάνια, που θήλαζε στο σπίτι εκείνο τόν άνηψιό της τσαρίνας 'Ελισάβετ, τόν όρφανό μικρό Πέτρο, έδωσε τ' στήθος της και στο άγνωστο παιδάκι. Κι' η σκληρόκαρδη τσαρίνα συγκινήθηκε απ' τ' όμορφο εκείνο αγγελοῦδι, που της φάνηκε καλό σημάδι της Μοίρας για τόν άνηψιό της και διάδοχό της.

Τά δυό παιδιά μεγαλώσανε μαζί. Τό έκθετο βαφτίστηκε Παῦλος. Καίως δέν ήξερε τούς γονείς του, τήν καταγωγή του. Είχε μονάχα κρεμασμένο στο λαιμό του με μιά αλυσιδίτσα ένα χρυσό μενταγιόν, μέσα στο όποιο ήταν χαραγμένη η ήμερομηνία που γεννήθηκε.

Τά χρόνια πέρασαν. Τά παιδιά γίνανε άντρες.

Ο Πέτρος ήταν σκληρός. Βασάνιζε τά ζώα, χτυπούσε τούς φτωχούς, πρόσβαλλε τίς γυναίκες, δέν ήξερε κανένα χαλινοκακώνα φραγμό.

Μά στο φίλο του κι' όμογαλακτο αδελφό του, φερνότανε πάντα τρυφερά και στοργικά. Αὐτόν μονάχα έμπιστευότανε. Δέν φοβότανε πρόδοια έκ μέρους του, μ' όλο που ήξερε πώς εκείνος τόν περιφρονούσε.

Όταν έγινε τσάρος, τόν ήθελε πάντα κοντά του. Μά δέν άκουγε ποτέ τίς φρονίμες συμβουλές του. 'Η τρέλλα της εξουσίας θόλωνε σιγά-σιγά τά λογικά του.

Τό παλάτι είχε γίνει τόπος όργίων και αίματος. 'Η λαϊκή εξέγερσι έβραζε, τó μίσος μεγάλωνε σε κάθε καρδιά.

Η Αικατερίνη, η δυστυχισμένη γυναίκα τού τρελλού τσάρου, έδλεπε νά καταρρέη ό θρόνος, μά δέν μπορούσε νά κάνη τίποτα. Συμβουλευότανε συχνά τόν Παῦλο. Ένοιαζε βαθεία φίλια γι' αυτόν, κι' ίσως και λίγον έρωτα.

Θά μπορούσε εκείνος νά γίνη ισχυρότερος, αν βοηθούσε τήν τσαρίνα ν' απαλλάξη τή Ρωσία από ένα έσωτερμένο τέρας. Μά η ειλίκρινης καρδιά του δέν τού επέτρεπε νά προδώση τόν άνθρωπο, που είχαν πιή τó ίδιο γάλα.

Μολοντί έδλεπε νά χειροτερεύη διαρκώς η κατάσταση, δέν αποφάσιζε νά κινηθί κατά τού Πέτρου.

Μά κάτι δυνατότερο απ' τήν αδελφική στοργή, τόν έκανε επιτέλους νά έπιχειρήση τó μεγάλο τόλμημα, που έσωσε τή χώρα απ' τόν τυράννο. 'Η έκδίκησι μεταχειρίστηκε γιά τούς σκοπούς της τόν έρωτα.

Μιά μέρα που ο Παῦλος βρισκότανε στο κυνήγι, είδε, κοιμισμένη κάτω απόνα δέντρο, μιά πεντάμορφη κοπέλλα. Τό πρόσωπό της ήταν λεπτό, μέ γλυκειά έκφρασι.

Ο θόρυβος απ' τά πέταλα τού άλόγου δέν τήν ξύπνησε. Έξακολούθησε νά κοιμάται, μέ τó στόμα μισανοιχτό.

Ο Παῦλος δέν άνθεξε πιά στον πειρασμό. Κατέθηκε από τ' άλογό του, έσκυψε και τή φίλησε!

Εκείνη ξύπνησε άπότομα κι' έμπηξε μιά φωνή. Μά βρέθηκε σφιγμένη τρυφερά στην άγκαλιά τού νέου, και δέν βρήκε τή δύναμι νά τού ξεφύγη. Ίσως της φαινότανε πώς συνεχίζόταν τ' όνειρό

της... γιατί, πριν ξυπνήση, είχε όνειρευτ'ή πώς τή φιλούσε ένας ώραίος ίππότης...

Λεγότανε Σόνια... 'Ο Παῦλος τήν κύτταζε μ' έκσταση και είδε στη ματιά της κάτι τó παράξενο, τó υπερκόσμιο...

— Μού δίνεις πίσω τά φιλά μου, μά δέν με κυττάξεις στο πρόσωπο, της είπε. Γιατί;

— Σε κυττάζω μέ τήν καρδιά μου, τού απάντησε εκείνη αινιγματικά.

Τήν άλλη μέρα, ο Παῦλος ξαναπήγε στο ίδιο μέρος. Κατάλαβαινε πώς είχε έρωτευτ'ή τήν κοπέλλα με τή χαμένη ματιά και πώς θά τήν παντρευότανε, όποια κι' αν ήταν.

Αφού τήν έσφιξε μέ φλόγα στην άγκαλιά του, της είπε:

— Τά χέρια σου μ' αγαπάνε και μέ χαϊδεύουνε, Σόνια, μά τά μάτια σου μένουν ψυχρά, σαν μακρινά κι' αδιάφορα!

— Δέν κατάλαβες, λοιπόν, άκόμα πώς είμαι τυφλή; απάντησε η κοπέλλα μ' ένα λυγμό.

Και τού διηγήθηκε τήν ιστορία της: Οί άνθρωποι τού Τσάρου είχαν σκοτώσει τούς γονείς της, όταν αὐτή ήταν άκόμα στα σπάργανα. Καί τήν είχαν τυφλώσει, περνώντας ένα πυρωμένο σίδερο κοντά απ' τά μάτια της!

Θά πέβαινε ύστερα, απ' τó κρύο και τήν πείνα, αν δέν τήν περιμάζευαν κάποιοι καλόκαρδοι χωρικοί και δέν τήν άνάτρεφαν σαν παιδί τους.

Μαζί τούς ζούσε άκόμα.

Ο Παῦλος έσφιξε τίς γροθιές του μέ πόνο.

Τού φαινότανε πώς μιά φωνή τούλεγε: «Έκδίκησι! Δικαιοσύνη!».

Καθώς η κοπέλλα τού χαϊδευε τó λαιμό, άγγιξαν τά δάχτυλά της τήν αλυσίδα τού μενταγιόν.

— Τί είν' αυτό; τόν ρώτησε μέ περιέργεια.

Ο Παῦλος της διηγήθηκε τότε και τή δική του ιστορία.

Όταν τελείωσε, η Σόνια τόν ρώτησε:

— Είσαι βέβαιος πώς δέν υπάρχει τίποτε κρυμένο μέσα στο μενταγιόν;

Εκείνος τδβναλε απ' τó λαιμό του και τ' άνοιξε.

Διέκρινε τότε, γιά πρώτη φορά, μιά χαραμάδα που υπήρχε στο πλάι.

Έχωσε μέσα τή μύτη μιάς καρφίσας και κατόφερε ν' άνακαλύψη ένα μυστικό χαρίσμα.

Μέσα σ' αυτό, υπήρχε ένα διπλωμένο χαρτάκι. Ο Παῦλος τ' άνοιξε και διάβασε τίς λέξεις λίγες λέξεις:

«Έκδικήσου γιά μένα! Ξέπλυνε μέ αίμα τόσα εγκλήματα τών τυράννων!»

Ο πατέρας σου.

Τό σούρουπο είχε πάρει δλικά χρώματα...

Ήταν η γλυκειά εκείνη στιγμή, που τó φώς άργουσύνει γιά ν' άπλωθί σε λίγο η γαλήνη της νύχτας, που μαγεύει τίς αγαπημένες καρδιές...

— 'Η καρδιά μου σου άνήκει. Τά μάτια μου θά γίνουν και δικά σου... είπε ο Παῦλος στην όμορφη κοπέλλα.

Τό ίδιο βράδυ, στα υπόγεια τού παλατιού, προετοίμασε τή συνωμοσία κατά τού τσάρου, μαζί μέ τήν τσαρίνα Αικατερίνη, τή γυναίκα του μέ τή μεγάλη καρδιά και τή χαλύδβνη βέλγησι.

Τό χέρι του τρεμούλιασε γιά μιά στιγμή, όταν σήκωσε τó δπλο του πάνω απ' τó στήθος τού κοιμισμένου τρελλού τσάρου. Μά ύστερα είδε μπροστά τού δυό μάτια δυσμμένα.

Τού φάνηκε πώς τόν ίκέτεμε μ' αυτά δλόκληρη η Ρωσία. Κι' έχωσε τó μαχαίρι του μέ όρμη, ως τή λαβή.

Έτσι, άνέθηκε στο θρόνο η Μεγάλη Αικατερίνη.

Ο Παῦλος εγκατέλειψε τότε γιά πάντα τó παλάτι και πήγε νά ζήση μέ τήν αγαπημένη του, προσφέροντάς της τόν έρωτά του και τó φώς τών ματιών του.

—Τά χέρια σου με χαϊδεύουν, Σόνια, μά τά μάτια σου μένουν ψυχρά κι' αδιάφορα...της είπε ο Παῦλος.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΟ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ ΓΙΑ ΖΩΑ

Η κλινική του δόκτορος Έντμοντς στο Πρίνσετον των Ήνωμένων Πολιτειών

Μ' όλο που ο κόσμος τών τετραπόδων δέν έπαψε ποτέ νά έχη τούς έχθρους του ανάμεσα στο ανθρώπινο γένος, ει- και γεγονός, ώστόσο, πώς η ζωοφιλία — βασικό χαρακτηριστικό κάθε ώριμασμένου πολιτισμού — έχει σ- μειώσει σημαντικές προόδους στον καιρό μας. Στίς άγγλοσαξωνικές, ιδιαίτερα, χώρες, έχουν θεσπιστ'ή, παράλληλα πρὸς τήν κίνηση της ιδιωτικής πρωτοβουλίας, και αὐστηρές νομοθετικές διατάξεις γιά τήν προστασία τών ζώων από τήν ανθρώπινη σκληρότητα. Και είναι συχνότατες οι περιπτώσεις, που παραδειγματικές ποιῶνες έχουν έπιβληθ'ή στους βασανιστές τους.

Ανάλογα μέτρα, στην Άγγλία και στην Αμερική, έχουν ληφθ'ή γιά τή νοσοκομειακή περίθαλψι τών άρρώστων τετραπόδων. Μοντέρνες κλινικές, που εκπληρώνουν όλους τούς κανόνες της υγιεινής και τούς όρους τών συγχρόνων άνέσεων, φιλοξενούν τούς σκύλους, τίς γάτες και τούς άλλους εκπροσώπους τού ζωϊκού κόσμου, όταν τύχη νά άρρωστήσουν.

Ανάμεσα σ' αυτά τά ίδρύματα, όμως, κανένα δέν μπορεί νά συγκριθ'ή, σε σύγχρονα μέσα και τέλεια οργάνωσι, μέ τήν κλινική, που άνοιξε, εδώ και λίγον καιρό, στο Πρίνσετον της πολιτείας Νιού Τζέρσεϋ, δ' Αμερικανός κτηνίατρος δόκτωρ Έντμοντς.

Η φήμη, που έχει άποκτήσει η κλινική τού δόκτορος Έντμοντς, η άναμφισβήτητη πιδό μοντέρνα κλινική γιά ζώα, που υπάρχει σήμερα σε όλο τόν κόσμο, έχει τόσο πολύ άπλωθ'ή, ώστε και από άλλες άμερικανικές πόλεις, άποφασίζουν πολλοί νά ταξιδέψουν στο Πρίνσετον, γιά νά φέρουν τά ζώα τους στο διάστημα κτηνίατρο.

Οι πελάτες — οι... δίποδοι πελάτες, έννοείται — άφού δηλώσουν τó δνομά τους στην γραμματεία της κλινικής και πάρουν σειρά προτεραιότητας, περνούν, μαζί μέ τόν σκύλο, τή γάτα ή τó άλλο κατοικίδιο ζώο τους, στην μεγάλη αίθουσα άναμονής, περιμένοντας νά τούς καλέση ο γίατρος.

Στην αίθουσα αὐτή, που οι τοίχοι και τó πάτωμά της άστράφτουν από λευκότητα, βλέπει κανείς άγοράκια και κοριτσάκια, που κρατάν στην άγκαλιά τους τó αγαπημένο τους σκυλί... φασκιωμένο συχνά μέ έπίδεσμούς, ή τó άρρωστο γατάκι τους, ένα-δυό γέροντες ναυτικούς μέ τή μαϊμού τους, που γαντζωμένη στον κύριό της, ρίχνει γύρω της καχύποπτα βλέμματα. κυρίες μέ κλουδιά, όπου είναι κλεισμένος ο παπαγάλος τους ή η καρδερίνα τους, νά περιμένουν όλοι υπομονετικά τή στιγμή, που θά τούς νά καλέσουν νά περάσουν στο διπλανό δωμάτιο, όπου γίνεται η εξέταση.

Εκεί, οι γίατροι θά διαπιστώσουν, αν τó άρρωστο τετράποδο χρειάζεται νά μείνη στην κλινική, γιά νά θεραπευτ'ή, ή αν άρκη νά γράψουν μιά συνταγή και νά τήν παραδώσουν στον κύριό του. Στην πρώτη περίπτωση, έπακολουθεί η σκηνη τού άποχωρισμού, άρκετά συγκινητική πολλές φορές, γιάτ'ι ο κύριος τού τετραπόδου ξέρει πώς δέν θά ξαναδ'ή τó πιστό του ζώο, παρά άφού θεραπευτ'ή και έρθη γιά νά τó παραλάβ'ή.

Κι' αὐτό, έπειδή αὐστηρός κανονισμός της κλινικής τού δόκτορος Έντμοντς — η μόνη διαφορά, που τήν χωρίζει από τίς κλινικές γιά δίποδες άρρώστους — έπιβάλλει τήν πλήρη άπομόνωσι τού ζώου και άπαγορεύει... τίς φιλικές επισκέψεις σ' όλο τó διάστημα της θεραπείας του!

Τό χειρουργείο δέν διαφέρει σε τίποτε από εκείνο μιάς συννηθισμένης κλινικής που προαρίζεται γιά ανθρώπους.

Ο μικρούλης Γκρέγκορ Σμιθ περιμένει στην αίθουσα άναμονής μέ τó σκύλο του Βίκτωρα, που υποφέρει από πονόλαιμο!

Η Ντόρα, ένα έκλεκτό λυκόσκυλο ένῶ υποβάλλεται σε άκτινοσκόπηση, γιά νά εξακριβωθ'ή από τί υποφέρει.

ΠΙΕΡ ΝΤΟΥΜΕΡ

Το έγκλημα της 'νέας Ταβέρνας...

Οι κηλίδες αίματος που προδίδουν
το δολοφόνο

Οι δολοφονίες δεν είναι για τους ατζαμήδες. Πώς να μην την πάθουν, εκεί που πέφτουν έξω τόσοι εμπειροί και εκ συστήματος εγκληματίες;

Ο Τζέρρυ Χέιγουαρντ δεν το έλαβε αυτό υπ' όψη του, όταν αποφάσισε να δολοφονήσει και να ληστέψει την 'Αμν Κόλινσον. Καί το πλήρωσε ακριβά...

*Ήταν ως τότε πλαστί σαπουνιού, αλλά τον είχαν διώξει απ' τη δουλειά του, γιατί καταχράσθηκε 70 λίρες. Ή γυναίκα του δεν

Την πλησίασε από πίσω
και τη σκότωσε, χτυπών-
τας την μ' ένα μολυβδο-
σώληνα στο κεφάλι...

τξέρε, αυτό. Δεν μπορού-
σε όμως να της κρύψη πώς
χρωστούσε το νοίκι αρκε-
τών εβδομάδων για το μι-
ρό έξοχικό σπιτάκι που κάθονταν,
στο Ντερμπυσάιρ της Άγγλιας.

Μισό μίλι μακρύτερα, βρισκόταν
ή μοναχική «Νέα Ταβέρνα». Ο ίδιος
κτήτης της 'Αρθουρ Κόλινσον, πη-
γαινε κάθε μέρα στην γειτονική πόλη,
όπου εργαζόταν ως ελαιοχρωματι-
στής. 'Αφηνε δε στη γυναίκα του τη
φροντίδα να περιποιηθεί τους πελά-
τες που θα τύχαινε να περάσουν από
κει στο διάστημα της ημέρας.

Ο Χέιγουαρντ είχε πih πολλές
φορές κρασί σ' αυτή την ταβέρνα.

Είχε παρ-ιηρήσει δε, ότι, όταν ή
'Αμν Κόλινσον χρεια-
ζόταν λεφτά, ανέβαινε στο πάνω πάτωμα.
'Ακουγε τότε
τά βήματα της, στα σανίδια που τρίζανε, ως την πόρτα
της κρεβατοκάμαρας. Τά είχε μετρήσει: 'Εξη βήματα
πάντα...

'Ήξερε επίσης, ότι ο άντρας της κατέθετε κάθε Σάβ-
βατο στην Τράπεζα περί τις 50 λίρες, τις ελιπάρκει
δλης της βδομάδας. Συνεπώς, την Παρασκευή, θα υπήρχε συγκε-
ντρωμένο το μεγαλύτερο μέρος αυτού του ποσού, κρυμμένο στην
κρεβατοκάμαρα των Κόλινσον. Αυτή την ημέρα έπρεπε να γίνει ή
ληστεία.

'Αλλ' είχε μάθει και δυο άλλα πράγματα ο Τζέρρυ, που έκρινε
πως μπορούσε να τον βοηθήσουν: 'Ότι ή 'Αμν Κόλινσον έπεφτε
συχνότατα έξω στους λογαριασμούς της, κι' ότι είχε αίμα της δ-
μάδος Ο, όπως ήταν και το δικό του.

Μ' αυτά τα στοιχεία, κατέστρωσε το σχέδιό του όσο τελειότερα
μπορούσε.

Στις 11 Νοεμβρίου 1927, ημέρα Παρασκευή, έκοψε λίγο το μά-
γουλό του, ενώ ξυριζότανε το πρωί, και σκούπισε το αίμα με μία
πετσέτα.

Κατά τις 10.15', τον είδαν να περιμένει το λεωφορείο για την
πόλη. Δεν πρόσεξε όμως κανείς ότι, αντί ν' ανεβή σ' αυτό, κρυ-
φτηκε πίσω από ένα φράχτη.

'Ενα τέταρτο αργότερα, μπήκε άθροβα στη «Νέα Ταβέρνα».
Βρήκε την 'Αμν σκυμμένη πάνω απ' το νεροχύτη, την πλησίασε
από πίσω και τη σκότωσε, χτυπώντας την μ' ένα μολυβδοσώληνα
στο κεφάλι.

Είχε φροντίσει να φοράει ένα αδιάβροχο από χοντρό καουτσούκ,
για να μπορεί να περπατήσει πάνω στο αίμα που θα υπήρχε πάνω
του. Πήρε δε ένα μέρος μόνον απ' τα χρήματα που βρήκε — 30
λίρες — ώστε να φανή πως ή 'Αμν είχε αυτοκτονήσει απ' τη στε-
νοχώρια της, επειδή είχε και πάλι έλλειμμα στους λογαριασμούς
της. Για τον ίδιο λόγο, της έκοψε το λαιμό με το μαχαίρι της κου-
ζίνας της και τ' άφησε μέσα στην πληγή.

*Ήταν βέβαιος πως δεν είχε κάνει κανένα λάθος, όταν έφυγε για
την πόλη με το λεωφορείο των 10.45'.

Το βράδυ, γυρίζοντας ο Κόλινσον απ' τη δουλειά του, παραξε-
νεύτηκε που είδε κλειστή και σκοτεινή την ταβέρνα. Μπήκε μέσα...
και βρήκε τη γυναίκα του νεκρή, μέσα σε μία λίμνη αίματος!

Σε λίγο, είχε φτάσει επί τόπου ή αστυνομία. Ο αστυνομός
Γκάρου εξέτασε το πτώμα άργα και μεθοδικά. 'Υστερα δήλωσε:

— 'Αν είχε αυτοκτονήσει, οι σπασμοί του ψυχорραγητού θα εί-
χαν πετάξει το μαχαίρι απ' την πληγή. Τόβαλαν, λοιπόν, εκεί μετά
το θάνατό της... Κι' έξ' άλλου, ακούσατε ποτέ ν' αυτοκτονή κανείς
χτυπώντας πρώτα δυο φορές το πίσω μέρος του κρανίου του, κι'
επειτα, κόβοντας το λαιμό του;

'Επρόκειτο, λοιπόν, δίχως άλλο, για δολοφονία.

— Σας κλέψανε τίποτε, ρώτησε ο αστυνόμος.

Ο Κόλινσον, άσπρος σαν το πανί, έκανε ένα πρόχειρο
λογαριασμό κι' απάντησε, ότι του λείπανε 30 λίρες. 'Εξη-
γησε ακόμα, ότι φύλαγαν πάντα τα λεφτά τους στην κρεβα-
τοκάμαρα, μέσα σ' ένα τενεκεδάκι κουτί.

— Ποιος άλλος ήξερε πού τα κρύβατε; τον ρώτησε ο
αστυνόμος.

Του έδωσαν την απάντησι τα σανίδια του πάνω πατώ-
ματος, που τρίζανε με το περπάτημα. Κάθε ταχτικός πε-
λάτης της ταβέρνας, θα μπορούσε εύκολα να συμπεράνει,
απ' αυτή την ένδειξι, πού ήταν κρυμμένα τα χρήματα.

Ο Γκάρου κι' οι βοηθοί του άρχισαν άμέσως ένα λε-
πτομέρες έκσκινισμό των άσυνόμο ένας ύψιστάμενός του.
έξελέγχοντας πού βρισκότανε καθένας απ' αυτούς την ώρα
του έγκληματος — από τις 10 το πρωί ως το μεσημέρι.

Μόνο τρεις απ' αυτούς είχαν έμφανισθή κοντά στην τα-
βέρνα, το μοιραίο πρωί. 'Ενας απ' τους τρεις, ήταν ο Τζέρρυ
Χέιγουαρντ.

— Ξέρω πως αυτός είχε οικονομικές στενοχώριες, τώρα
τελευταία, πληροφορήσε τον αστυνόμο ένας ύψιστάμενός του.

Στο μεταξύ, στο μικρό σπιτάκι του, ο Χέιγουαρντ απο-
λάμβανε τη χαρά της γυναίκας του, γιατί της είχε αγορά-
σει ένα ζευγάρι ζεστά χειμωνιάτικα γάντια. Της έβαλε ύ-
στερα μία λίρα στην άδειανή τσάντα της και της είπε:

— Θ' ανασάνουμε λίγο. Βρήκα μία καινούργια δουλειά,
πιο καλή.

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε την πόρτα του ή αστυνομία. Τον ρώ-
τησαν τι είχε κάνει, το πρωί του έγκληματος.

— Ναί, απάντησε ήσυχα, σταμάτησα δυο λεπτά στην ταβέρνα
για ν' αγοράσω τσιγάρα, πριν πάρω το λεωφορείο. Δεν ξέρω τί-
ποτ' άλλο...

Όταν ο Γκάρου διέκρινε μία μικρή κηλίδα αίματος στη γρα-
βάτα του, ο Χέιγουαρντ δικαιολογήθηκε πως είχε κοπή στο ξυρι-
σμα. 'Εδείξε τη ματωμένη πετσέτα και πρόσθεσε:

— Μπορείτε να βεβαιωθείτε πως είναι δικό μου αίμα... της δ-
μάδος Ο.

Η Ιατροδικαστική εξέτασι το επιβεβαίωσε αυτό, για τις κηλί-
δες αίματος που βρέθηκαν στη γραβάτα, στο παντελόνι και στα
παπούτσια του. Στο σακάκι του δεν υπήρχε καμμία.

— Φυσικά, γιατί δεν ξυρίζομαι με το σακάκι, είπε ο Τζέρρυ.
— Πολύ σωστά, παραδέχθηκε ο αστυνόμος. Θά εξετάσουμε ό-
μως και το καπέλλο σας. Δεν μπορεί ποτέ να έφτασε πάνω απ'
το λαιμό σας το αίμα απ' το κόψιμο του ξυραφιού...

Στην κορδέλλα, λοιπόν, του καπέλλου του Τζέρρυ βρέθηκαν με
το μικροσκόπιο 15 σχεδόν άδραστες κηλίδες αίματος.

Για να πιστοποιή ετσι, έπρεπε νάχη πιναχτή το αίμα. Κι' αυτό
συνέβη επειδή χτύπησε το θύμα του στο κεφάλι δυο φορές. Πραγ-
ματικά, οι Ιατροδικασταί ξέρουν, ότι με το πρώτο χτύπημα άρ-
χιζεί να τρέχει αίμα, χρειάζεται δε ν' ακολουθήσει και δεύτερο, για
να τσιγαχτεί ολόγυρα το αίμα αυτό.

Έξ' άλλου, οι αστυνομικοί βρήκαν κρυμμένο ένα χρηματικό πο-
σόν στην κρεβατοκάμαρα του Τζέρρυ. Κοντά στην ταβέρνα, ανα-
κάλυψαν το ματωμένο κομμάτι του μολυβδοσώληνος που είχε μετα-
χειρισθή για τξ έγκλημά του. 'Εψαξαν τότε στο σπιτί του και βρή-
καν από πού τον είχε κόψει. Είχε μεταχειρισθή ένα σιδερόπριονο,
που είχε ακόμα στα δόντια του σκόνη από μολύδι. Λίγη απ' την
ίδια σκόνη βρέθηκε και μέσα στην τσέπη του σακακιού του.

Δεν χρειάζονταν περισσότερα στοιχεία για ν' αποδειχθή ή ένο-
χή του. Καί το δικαστήριο τον καταδίκασε σε θάνατο.

Η Μαρία Τέλκε δοκιμάζει το φαγητό που
ψήθηκε μέσα στον ήλιακό φούρνο, που
φαίνεται μπροστά της.

ΘΑ ΨΗΝΕΤΑΙ ΤΟ ΦΑΓΗΤΟ

μέ τις ακτίνες του ήλιου!

Ο ήλιακός φούρνος της 'Αμερικανίδας
Μαρίας Τέλκε

ΠΟΛΛΕΣ απόπειρες έχουν γίνει στο
παρελθόν για την εκμετάλλευσιν των
ακτίνων του ήλιου και τη χρησιμοποί-
ησιν τους στην καθημερινή μας ζωή. Τα
πείραματά αυτά όμως, μόνο σε μερικά ά-
ποτελέσματα είχαν καταλήξει, γιατί ή ή-
λιακή ενέργεια εξυπηρετούσε τους άνθρώ-
πους με τη βοήθεια πολυπλόκων μηχανών.

Για πρώτη φορά έγιναν πείραματά, που
είχαν μεγάλη επιτυχία, τον περασμένο
χρόνο για να δώση ο ήλιος τη θερμότητά
του απ' ευθείας, χωρίς τη βοήθεια συγ-
κεντρωτικών φακών.

Ένας 'Αμερικανός δημοσιογράφος, που
πορνηκούθηκε τα πείραματά περιγράφει
ως έξης την καινούργια εφεύρεσι:

«'Επικρατούσε ψύχρα ή χειμωνιάτικη
αυτή ημέρα αλλά ο ήλιος ήταν λαμπρός.
Οι καλεσμένοι στο γεύμα μαζεψμένοι με
εύθυμη διάθεσι στη ταράτσα του κτιρίου
του Πανεπιστημίου της Νέας 'Υόρκης, ενώ
τους κατέτρεχε ή περιέργεια.

— Όλοι τους άναρωτιόνταν άν το φαγη-
τό θα μαγειρευόταν καλά. Τους καθού-
χαζε όμως ή οικοδέσποινα, ή δακτορέσσα
Μαρία Τέλκε.

— 'Ημαστε τυχεροί, γιατί ή επιτυχία του
γεύματος στηρίζεται στη διαύγεια της
ατμοσφαιρας...

— Ο καιρός εύνοει το μαγείρεμα, είπε
ή κ. Τέλκε, γιατί αισθάνομαι τον ήλιο ζε-
στό...

Και ή επιστήμη των αυτή καθηγήτρια της
Σχολής Μηχανικής του Πανεπιστημίου της
Νέας 'Υόρκης, επιδείκνυε την εφεύρεσι
της: ένα ήλιακό φούρνο.

— 'Εκεί ακριβώς στην ταράτσα της μαγει-
ρευε το μεσημεριανό φαγητό σε μία θερ-
μάστρα από άλουμίνιο, που θερμαινότανε
με τις ακτίνες του ήλιου.

— Ο ήλιακός φούρνος, έξήγησε ή κ. Μα-
ρία Τέλκε, είναι κάτι το πολύ πρακτικό
και όταν τελειοποιήσωμε το σημερινό πει-
ραματικό μοντέλο, εκατομμύρια άνθρωποι
θα μπορούν να τον χρησιμοποιούν σε πολ-
λά μέρη του κόσμου! 'Οστόσο, τώρα μάς
ενδιαφέρει το φαγητό μας! πρόσθεσε και
γύρισε στο φούρνο της.

— Ο φούρνος αυτός έχει κυκλικό σχήμα.
Το πάνω μέρος του άποτελείτο από πτε-
ρύγια, που άνοιγαν προς τα πάνω και πο-
ς τα έξω. Τα πτερύγια όπως και το σώμα
του φούρνου ήταν από γυαλιστερό άλου-
μίνιο.

— Όταν τα πτερύγια άνοιγουν προς τα
πάνω, υπάρχει άπό κάτω τους μία έπιπεδη
έπιφάνεια, ή οποία καλύτερη την κορυφή
του φούρνου. Η έπιφάνεια αυτή ήταν βαμ-
μένη με μαύρο χρώμα για να απορροφά
τις ακτίνες που άντανακλούν στα πτε-
ρύγια. 'Εσωτερικώς ο φούρνος είχε άπομο-
νωθή με ύαλοδοβάμακα. Στο πίσω μέρος
υπήρχε μία πόρτα με άπομόνωσι.

— Η κ. Τέλκε άνοιξε αυτή την πόρτα. Οι
καλεσμένοι μαζεψμένοι γύρω της. Μπρος
τους έβλεπαν κεφτέδες, που τσιγαρίζανε,
κρεμμύδια, φρέσκα μικέλια με ρύζι και
φρυγανιές. Όλα αυτά ψήθηκαν με τις ά-

κτίνες του ήλιου, που άντανακλώντο μέ-
σα στο φούρνο.

— Τα φαγητά λοιπόν έτοιμάσθηκαν και κα-
θώς οι επισκέπτες τ' απολαμβάναν, ή κ.
Μαρία Τέλκε τους έξηγουσε ότι ο ήλιος
της Νέας 'Υόρκης άκόμα και στους βερι-
νούς μήνες δεν μπορεί να συγκριθή με
τη μεγάλη θερμότητα του ήλιου στη 'Α-
νω και στη Μέση 'Ανατολή.

— Συνήθως, είπε, όταν ή θερμοκρασία
είναι κάτω άπό 70 βαθμούς (Φαρενάιτ)
ο φούρνος μπορεί να άναπτύξη γύρω
στους 300 βαθμούς. Άν ο ήλιος είναι
πιο ζεστός θα μπορούσε να άναπτύχθι
θερμοκρασία μέχρι 450 βαθμούς.

— Ο φούρνος φαίνεται εξαιρετικά κατάλ-
ηλος για να μαγειρεύη τις πιο βασικές
τροφές που χρησιμοποιούν στα περισσό-
τερα μέρη του κόσμου, όπως το ρύζι, τις
φακές και όλα τα είδη των όσπριών και
των λαχανικών. 'Επίσης με έλάχισια έξο-
δα μπορεί κανείς να διατηρήσι τη θερ-
μότητα μέσα στο φούρνο μία ώρα μετά
τη δύσι του ήλιου.

— Όυσικά, είναι άδύνατον να μαγειρέψη
κανείς τις ημέρες που ο ουρανός θα εί-
ναι συννεφιασμένος.

— Ο χρόνος του μαγειρεύματος, κατά την
κ. Τέλκε, εξαρτάται άπό το είδος της τρο-
φής. Οι κεφτέδες π.χ. θα χρειάζονταν μό-
νο 35 λεπτά. Η κ. Τέλκε άνέφερε ότι χρη-
σιμοποίησε τον ήλιακό φούρνο για ψητό
κοττόπουλο, για μπριζόλες και ψάρια της
οχάρας, έψησε μέσα σ' αυτόν ψωμί και
κέικ και έτοιμάσε σοσές και έντράδες. Κι'
όλα ήταν νοστιμώτατα!

— Παρ' όλα αυτά ο φούρνος δεν είναι ά-
κόμη τέλειος. Η κ. Τέλκε, ή οποία είναι
μία έξέχουσα αθλήτρια στα ζητήματα της
ήλιακής ενέργειας θέλει να συνεχίσι τις
έρευνές τ'... 'Εκεί τη γνώμη ότι με τη
μαζική παραγωγή ο φούρνος πρέπει να
πουλιέται γύρω στα 5 δολάρια (150
δραχμές) ή και λιγώτερο, για να είναι
προσιτός στα εκατομμύρια των ανθρώπων
τους οποίους θα εξυπηρετήση.

— Το ίδρυμα όρνντ ενίσχυει τη προσπά-
θειά της. Τελευταία διέθεσε 45.000 δολ-
άρια για την τελειοποίησι του φούρνου
έντός του 1955 και την έκτέλεσι μελετών
ως προς την οικονομική χρησιμοποίησι
του.

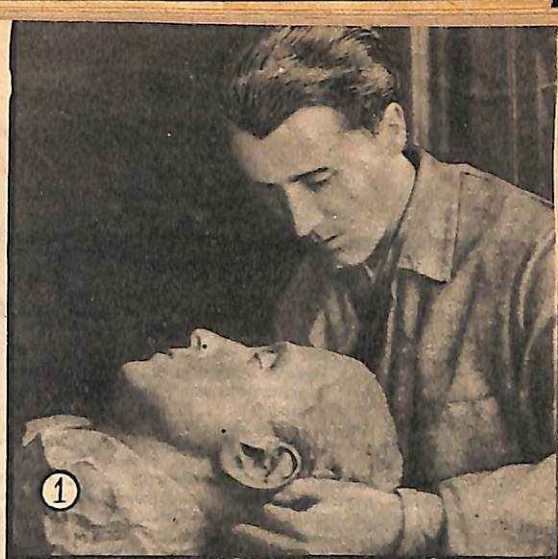
Αυτή είναι ή περιγραφή του 'Αμερικα-
νού δημοσιογράφου οχετικώς με το νέο
φούρνο που θα θερμαίνεται άπό τις ακτί-
νες του ήλιου. Οι ειδικοί όμως άμφισβη-
τούν την χρησιμότητα αυτής της συσκευ-
ής και δεν πιστεύουν ότι θα μπόρουν να
έχη μεγάλη διάδοσι. 'Ός δικαιολογία της
απόφασής τους άναφέρουν τα μειονεκτήμα-
τα που παρουσιάζει ο καινούργιος αυτός
φούρνος και προπαντός το άδύνατον της
χρησιμοποίησής του σε χώρες, που έ-
χουν λίγο ήλιο, όπως είναι όλα τα βό-
ρεια κράτη.

1 Ο 'Ιταλός 'Ερνέστο Μασονέλλι, ο άποι-
ος τυφλώθηκε κατά τον τελευταίο πόλεμο,
επιδόθηκε μετά την άποστράτευσί του στη
γλυπτική, με την βοήθεια της πιστής του συ-
ζύγου Σαρίνα. Το πρώτο του έργο ήταν μία
κεφαλή του Χριστού που θαυμάστηκε άπ' ό-
λους για την λεπτότητα και την όμορφιά της.
Πρό δυο μηνών ο Μασονέλλι έχασε την ά-
γαπημένη του γυναίκα και έφτιαξε μία δική
της προτομή, που την παρουσιάζει κοιμωμένη
και την όποια θα τοποθετήση πάνω στον τά-
φο της. Όλα τα έργα του ο Μασονέλλι τά
φτιάχνει με δόγηό την άφή του.

2 Η Μαρία-Χριστίνα είναι μία ήρωισσα 3
χρόνων που κίνησε τον θαυμασμό των κα-
τοίκων της 'Ιταλικής πόλεως Μπεργκαμο. Πρό
ήμερων, έπαίξε μαζί με τον άδελφό της Ντο-
μένικο 1½ έτους κοντά σ' ένα βαθύ λάκκο
με άσβεστη, όταν σε μία στιγμή ο μικρός
γλύστρησε και θα έπεφτε μέσα στον λάκκο,
άν ή μικρή δεν τον έπιασε και με κίνδυνο
να πέση κι' αυτή μαζί του δεν τον συγκρα-
τούσε στο χέλιος, καλώντας συγχρόνως βο-
ήθεια. Η κυρία 'Αντζέλα Ζουκινάι, που
βλέπετε στη φωτογραφία μας μαζί με τα
δυο παιδιά της, έφτασε εύκαιράς έγκαιράς,
σάβοντας τα από ένα σοβαρό κίνδυνο.

3 Με τα τελευταία κρδα έξελέγη στην 'Ι-
ταλία ή 'βασιλισσα του μαλλιού». Στη
φωτογραφία μας, ή νέα βασίλισσα παρουσι-
άζει ένα κομψό μάλλινο φορεματάκι για τις
πρώτες ζεστές ημέρες. Το μεγάλο ντεκαλέ
του σε σχήμα καρδιάς καθώς και το άνοιχτό
του χρώμα θα επιτρέψουν στην κάτοχό του
να το φορή άκόμα και κατά τις άροστερές
καλοκαιριώτικες βραδιές.

4 Η 'Αλεξάνδρα Τολστόι, κόρη του δια-
σίου Ρώσου συγγραφέως Λέοντος Τολ-
στόι, ή οποία γεννήθηκε στη Ρωσία το 1884
και βρισκεται μακριά από τη χώρα της από
την εποχή της 'Επαναστάσεως, είναι σήμερα
έγκατεστημένη στο Ρίηντ Φάρμ, κοντά στη
Νέα 'Υόρκη, και διευθύνει εκεί ένα μεγάλο
άγρόκτημα.

γιατί δεν αξίζω τον οίκτο σου, ούτε τη συγγνώμη σου... γιατί παραγνώρισα τον έρωτά σου και σε πρόδωσα!

Το θανάσιμο εκείνο χτύπημα βρήκε κατάρκαρα τον Ούμπερ και τον έκαμε να κλονισθώ...

Χρειάστηκε μια προσπάθεια, για να καταλάβω τελείως την τρομερή αποκάλυψη.

Όταν την κατάλαβα, έσκυψε, με τις γροθιές του σφιγμένες, πάνω απ' τη μισοπεθαμένη εκείνη γυναίκα και ψιθύρισε:

— Άθλιο πλάσμα!...

— Ναι, έχεις δίκιο... Σκότωσέ με! Θάνατο γλυκό για μένα... Σκότωσέ με!

Ο κόμης απομακρύνθηκε απ' αυτήν, για να αποφυγή τον πειρασμό του φόνου.

Αποτραβήχτηκε ως το βάθος της κάμαρας, ως τον τοίχο. Και σώπασε, ακούγοντας την καρδιά του, που κάθε χτύπος της ήταν κι' ένα μαρτύριο.

Εκείνη τέτωσε τα χέρια της, με μια ένστικτη κίνηση, δίχως να ανοίξει τα μάτια της.

— Σκότωσέ με! ξανάπε.

— Μ' άπατησες λοιπόν...

Έσκυψε το κεφάλι της... Κι' ο δυστυχισμένος άνθρωπος συνέχισε, σαν να μην ήθελε ακόμη να πιστέψει, χύνοντας με κάθε λέξη τον περισσότερο θανάσιμο δηλητήριο μέσα στις αρτηρίες του:

— Είχες φίλο λοιπόν;... Και δίνετε τα ραντεβού σας στο έρημοκκλησί;

— Ναι, μωρμούρισε η Κλοτίλδη μ' ένα πονεμένο μορφασμό.

— Κι' από πόσον καιρό διαρκούσαν αυτοί οι ένοχοι έρωτες;

— Από ένα χρόνο σχεδόν...

— Ένα χρόνο!

Έψαξε στη μνήμη του. Μήπως της είχε δώσει καμιά αιτία, πριν από ένα χρόνο; Μάχι, ποτέ, ποτέ δεν έπαψε να ναι τρυφερός μαζί της!

— Γιατί είχες να με κατηγορήσεις;

— Γιατί τίποτε... Δεν σ' αγαπούσα!

Ο κόμης έμεινε συντριμμένος, μπροστά σ' αυτή την ομολογία... Δεν τον αγαπούσε!... Όλες οι προσπάθειές του είχαν ναυαγήσει, μπροστά στο βόθρο της καρδιάς της γυναίκας εκείνης... Όλες οι αποδείξεις της άπειρης τρυφερότητάς του είχαν πάει χαμένες!

— Μά τώρα σ' αγαπώ! πρόσθεσε σιγανά η Κλοτίλδη, και πάλι με τα χέρια ενωμένα.

— Πολύ αργά...

— Ναι, αφού θα πεθάνω!

— Η ήλιος η πεθάνεις, εγώ σε συγχώρομαι!... Αποτελείω σε όμως την ομολογία

σου, δείξε τη μετανόια σου... ίλιω λέγεται ο συνενόχός σου;

— Δεν θα το μάθεις.

— Θέλω τ' όνομά του!

— Τι θα κερδίσεις;

— Το θέλω, σου λέω... Δεν μπορώ να εκδικηθώ πάνω σε σένα... Μά αυτόν, θα τον σκοτώσω!

— Ποτέ δεν θα το μάθεις... Δεν θέλω να ρισκώ την ψυχή σου...

— Τ' όνομά του! Τ' όνομά του!

— Ποτέ!...

Θάλεγε κανείς πως η Κλοτίλδη άφισε την τελευταία της πνοή, μαζί με την ύστατη εκείνη φωνή, χλωμάσε ακόμη περισσότερο. Μια παράξενη σύσπαισ αλλοίωσε τη φυσιογνωμία της. Κι' έμεινε ακίνητη, σαν πεθαμένη.

Ο Ούμπερ φοβήθηκε τότε... Η δύστυχη γυναίκα πέθαινε, απ' το λάθος της!... Εύρισκε μονάχη την τιμωρία της!

Μπροστά σε τόσο αδυναμία, λίγος οίκτος γεννήθηκε μέσα στην καρδιά του... Ένοιωσε τον εαυτό του συγκινημένο, μπροστά στο μυστήριο της αιωνιότητας που θ' άνοιγε ίσως για εκείνη...

Ο θυμός του ξεθύμωσε... Σκεπτόταν επίσης πως δεν έπρεπε να στερήσει το γυνί του, το μικρό Ουμπρίν, απ' τη μητέρα του, όσο ενοχή κι' αν ήταν...

Την σήκωσε στα χέρια του και τη μετέφερε στο κρεβάτι της.

Ακούμπησε το χέρι του στην καρδιά της, που χτυπούσε ακόμα αδύναμα. Ύστερα χτύπησε το κουδούνι, κι' όταν παρουσιάστηκε ένας υπηρέτης, του είπε:

— Είδοποίησε άμεσα τον δόκτορα Μαρινιάν!

Ξαναγύρισε ύστερα κοντά στο κρεβάτι. Τη στιγμή εκείνη, η Κλοτίλδη ξανάνοιξε τα μάτια της και ψιθύρισε:

— Ω, πόσο υποφέρω!... Άργει πολύ ναρθώ ο θάνατος!

Ύστερα έβαλε τα κλάματα. Ο κόμης, νικημένος, γονάτισε δίπλα στο μαξιλάρι της κι' έκρυψε το πρόσωπό του στα χέρια του.

Εκείνη έκαμε μια προσπάθεια για να γυρίσει προς το μέρος του.

— Δεν θα με συγχωρέσεις, πριν πεθάνω;... ψιθύρισε.

Ο Ούμπερ έμεινε πολλή ώρα δίχως ν' απαντήσει, με το κεφάλι του ακουμπισμένο στην άκρη του κρεβατιού.

Μέσα στην ψυχή του πάλευαν η καλωσύνη και το μίσος... Ποιό απ' τα δυο θα υπερίσχυε;...

Έκαμε μια τελευταία προσπάθεια:

— Πές μου τ' όνομα του συνενόχου σου, και θα σε συγχωρώ!

— Μη βάζεις όρους στη συγγνώμη σου! Δείξε ψυχικό μεγαλείο ως το τέλος! Αν σου λέγα: τ' όνομά του, θα πέθαινα με τον τούμο της εκδίκης σου που θ' άφαινα πίσω μου... Όχι, φανού καλός!

Το αδυνατισμένο χέρι της έπιασε το χέρι του κόμης, δίχως εκείνος να το τραβήξει.

— Συχώρεσέ με, αφού σ' αγαπώ! Πεθαίνω γιατί σ' αγαπώ και γιατί δεν είμαι πια αξία σου... Συχώρεσε μια έτοιμοθάνατη!

Ο Ούμπερ σηκώθηκε. Ήταν μια στιγμή έπίσημη, γεμάτη τρομερή αγωνία...

Ο κόμης ήταν σοβαρός... δίχως θυμό τώρα πια...

— Αφού πρόκειται να πεθάνεις, σε συγχωρώ, είπε.

— Μ' έλθ σου την καρδιά;

Ο Ούμπερ δίστασε μια στιγμή.

— Ναι, απάντησε ύστερα με ταραχή.

— Αν με συγχωρήσεις πραγματικά, έλα να με φιλήσεις στο μέτωπο, όπως τους πεθαμένους...

Ο κόμης δίστασε και πάλι. Ήταν μια σκληρή πράξη, ένα φοιχτό μαρτύριο...

— Έλα... είπε επιτέλους.

Τού πρόσφερε το μέτωπό της — το μέτωπο εκείνο, πίσω απ' το οποίο είχε βλαστήσει η ανίερη σκέψη της προδοσίας.

Εκείνος έκλεισε τα μάτια του, σαν για να μη βλέπει πια τα περασμένα... Και τη φίλησε στο μέτωπο, ευλαδικά.

Η Κλοτίλδη ανασίρτησε, ελαφρά. Το πρόσωπό της πήρε μια καινούργια έκστατική έκφραση, σαν το έσώτρε συναισθημα κάποιος υπεράνθρωπος ευτυχίας, που την είχε θεωρήσει αδύνατη.

Τα χαρακτηριστικά της ξενάγιναν ωραία, όπως άλλοτε.

Θάλεγε κανείς πως είχε λείψει ξαφνικά κάθε ίχνος της αρρώστιας της.

Έμεινε για πολύ έτσι, με τα μάτια κλειστά. Το χέρι της κρατούσε σφιχτά τα δάχτυλα του άντρα της. Στο μέτωπό της ένοιωσε ακόμη — θα τονίωθε αιώνα — το ελαφρό χάδι του φιλιού της συγγνώμης.

Δοκίμαζε την ούρανια χαρά πως θα πεθαινε δίχως ν' αφήσει μίσος πίσω της.

Ξαφνικά, τα δάχτυλά της χαλαρώθηκαν.

Η αναπνοή της έγινε πιο κανονική.

Δεν πεθαινε. Κάθε άλλο! Η ζωή ξαναγύριζε στο αδύνατο σώμα της, τώρα που είχε απαλλαγεί απ' το άσχημο φορτίο που τη βάραινε.

Επειτα απ' την κρίση που είχε περάσει, αποκοιμήθηκε γλυκά.

Ο κόμης αποτραβήχτηκε στο βάθος της κάμαρας και βυθίστηκε σ' ονειροπολήσεις, χωρίς ν' αφήσει απ' τα μάτια του τη γυναίκα του.

Τι σκεπτόταν; Τι άλλο, παρά τον άγνωστο, τον άτιμο που είχε σφίξει στην αγκαλιά του το κορμί εκείνο, που νόμιζε ο Ούμπερ πως ανήκε σ' αυτόν μονάχα;... Ποιός νάταν, άρα γε; Ποιός θα του φανέρονε τ' όνομά του, θα τον παρέδινε στην εκδίκησά του;

Α, θα το μάθαινε, κι' αν ακόμα χρειαζόταν να φέρη τον κόσμο άνω-κάτω!

Εφερε στο νου του, ένα-ένα, όλους τους φίλους που σύχναζαν στον πύργο, χωρίς να σταματήσουν οι υποψίες του σε κανένα απ' αυτούς συγκεκριμένα.

Μέσα στους άλλους, πέρασε απ' τη σκέψη του κι' η μορφή του Ματί, κι' έμεινε για μερικά λεπτά μπροστά στα μάτια του. Μά δεν τον υποπτεύθηκε κι' αυτόν.

Πώς μπορούσε ποτέ να πιστέψει πως η γυναίκα του, η αγέροχη Κλοτίλδη, είχε διαλέξει τον πιο χυδαίο ίσως, ανάμεσα σε τόσους λεπτούς κι' ευγενικούς άντρες, που της πρόσφεραν το θυμιάμα του θαυμασμού τους;...

Η κόμησησα σάλεψε λίγο στο κρεβάτι της. Ο Ούμπερ πήγε πάλι κοντά της, την ξανακούτταξε...

Το μυστήριο εκείνο, ποίχωνε να βρῆ, κρυβόταν εκεί, πίσω απ' το γυναικείο εκείνο μέτωπο, μέσα σ' εκείνη την καρδιά!... Μά δεν θα το μάθαινε ποτέ! Δεν κατώρθωνε να νικήση την αδυναμία της...

Η Κλοτίλδη τραύισε μερικές λέξεις, σ' όνειρό της. Ο άντρας της έσκυψε για ν'

ακουση, συγκρατώντας την ανασα του.

Θα πρόσφερε, άρα γε, το μιστό όνομα του άλλου;...

Έσκυψε ακόμα πιο πολύ ο κόμης. Και την άκουσε να λέει:

— Ούμπέρ!... Πολυαγαπημένο μου Ούμπέρ!...

Το φάντασμα του, λοιπόν, την κάνει ευχισμένη... Αυτόν νομίζει πως σφίγγει στην αγκαλιά του... Ο άλλος δεν υπάρχει πια...

Ω, ως μπορούσε να σβυστή τόσο εύκολα κι' απ' τη σκέψη του κόμης!

Ο δόκτωρ Μαρινιάν έφτασε τη στιγμή που ξυπνούσε η Κλοτίλδη.

Τού έκαμε εντύπωση η μεταβολή της. Την έβλεπε πιο αναπαυμένη, με τα χαρακτηριστικά της ήρεμότερα, με μάτια της πιο ζωηρά.

Βέβαια, ήταν πολύ αδύνατη ακόμη. Μά μπορούσε και να σωθῆ — ενώ, πριν από μερικές μέρες, ο γιατρός είχε χάσει κάθε ελπίδα.

Φεύγοντας, ο Μαρινιάν είπε στον κόμμη:

— Η άρρωστή μας πέρασε μια κρίση που θα μπορούσε να τη θανατώσει. Τώρα που γλύτωσε, εγγυώμαι πια για τη ζωή της...

Η Κλοτίλδη τ' άκουσε. Κι' όταν βρεθήκανε πάλι μόνοι με τον άντρα της, του είπε μ' αδύνατη φωνή:

— Έλα πιο κοντά μου.

Εκείνος υπάκουσε.

— Αν δεν πεθάνω, θα μ' έχη σώσει η συγγνώμη σου, πρόσθεσε η νέα γυναίκα.

Πές μου, μήπως μετανιώνεις που με συχώρεσες;...

Σε συχώρεσα στο κατώφλι του θανάτου. Δεν θα πάρω πίσω τη συγγνώμη μου στο κατώφλι της ζωής.

Είσαι καλός, πολύ καλός!

Τού φίλησε τα χέρια και πρόσθεσε:

— Αν έπαιρνες πίσω τη συγγνώμη σου, θα πεθαινα... γιατί δεν θάθελα πια να ζήσω!

Ξανακοιμήθηκε ύστερα, αρκετές ώρες. Όταν ξύπνησε πάλι, ο άντρας της βρισκόταν πάντα εκεί.

— Άκουσε... του είπε. Δεν ολοκλήρωσα ακόμα το αδύνατο καθήκον μου! Πρέπει να τα μάθεις όλα...

Τι θέλα να μου πῆς ακόμη;

Τώρα που θεωρούσε πιθανή τη θεραπεία της, τη συγχωρούσε και πάλι, μά καταλάβαινε πως στο έξης θα όρθωνόταν ανάμεσα τους το φάντασμα του άλλου! Έφ' όσον δεν θα υπήρχε αυτός ο άλλος, εφ' όσον δεν θα τον είχε σκοτώσει, θα εμπόδιζε η άδραστη παρουσία του κάθε τρυφερότητα, κάθε οικειότητα μεταξύ τους.

Γι' αυτό η φωνή του Ούμπερ είχε γίνει τώρα σχεδόν ψυχρή, αυστηρή.

Σε κατηγορώ για το φόνον του Ρενεβίλ, είπε η Κλοτίλδη.

Με κατηγορήσεις;... Ξέρει ο ανακριτής;...

— Όχι, ήσυχασε... Φοβόμουν όμως μήπως πεθάνω ξαφνικά, πριν προλάβω να διακηρύξω την αθωότητα της Σαρλότ Λαμάρς... κι' ακόμα, έτρεμα μήπως επιχειρήσεις να με σκοτώσεις, αν ανακαλύπτες ποτέ πως ήξερα το έγκλημά σου... Γι' αυτό, έγραψα ένα γράμμα...

— Πού είναι; Τι τόκανες;

— Δεν τόχω πια.

— Σε ποιόν το παρέδωσες;

— Το εμπιστεύθηκα στον κ. Ζαν Μπερτελέν.

— Γιατί σ' αυτόν;

— Γιατί το απαιτήσε ο ίδιος.

— Το απαιτήσε; Με ποιό δικαίωμα;

Με το δικαίωμα του ανθρώπου που ήξερε την παρουσία μου στο έρημοκκλησί του Ρελαι, τη νύχτα του έγκληματος... που είχε μαντέψει, ότι είχα δη αυτό το έγκλημα... και που είχε όρκιστή να σώση τη Σαρλότ Λαμάρς, γιατί την αγαπούσε από παιδί κι' ήταν βέβαιος για την αθωότητά της.

— Όποτε... ο κ. Μπερτελέν ξέρει;...

— Η Κλοτίλδη δεν απάντησε. Ο κόμης έγινε κατακόκκινος, στη σκέψη πως ξέφανε κι' άλλοι τη ντροπή του!

— Θεέ μου! Θεέ μου! ψιθύρισε.

Ύστερα, ξαναβρίσκοντας κάπως την ψυχραιμία του, ρώτησε:

— Τι θα τόκανε, αυτό το γράμμα, ο κ. Μπερτελέν;

— Θα τόδινε στον ανακριτή, αν τυχόν πέθαινα προτού μιλήσω.

— Ξέρει το περιεχόμενό του;

— Το μόνο που ξέρει, είναι ότι αναφέρεται μέσα τ' όνομα του ανθρώπου που είδα να δολοφονη το γέρο γιατρό... Μά δεν θα μάθι αυτό τ' όνομα, παρά μόνον όταν ανοίξει και διαβάσει το γράμμα...

— Μου τ' όρκισέσαι;

— Σου τ' όρκίζομαι!

— Και, στην περίπτωση που θα μιλούσες, που θάκανες αυτή την αποκάλυψη πριν πεθάνεις, τί σκόπευε να κάνῃ ο κ. Μπερτελέν;

— Αφού θα έσωζε τη Σαρλότ, θα κατέστρεφε το γράμμα. Δεν θάχε πια ανάγκη να το μεταχειρισθῇ...

— Θα τον δώ και θα κρίνω μονάχος μου... Σ' άφαινα, Κλοτίλδη. Φοβάμαι πως κουράστηκες πολύ... Όσο θα λείπω, θα σου στείλω την άφοσιωμένη σου καμαριέρα, για να μείνη κοντά σου. Μόλις γυρίσω, θα ξαναπάρω τη θέση μου δίπλα στο μαξιλάρι σου, ώπου να περάση πια κάθε κίνδυνος...

Είσαι καλός... Σ' αγαπώ... Θα θέλα να μπορούσα να σου θυσιάσω τη ζωή μου, για να εξαγινισθῇ για τα περασμένα!

Μπορείς να εξαγινισθῇς, φανερώνοντας μου τ' όνομα του συνενόχου σου.

— Όχι, θάταν αναδρεία μου, και θα προκαλούσε την περιφρόνησί σου.

Πριν βγῇ απ' το δωμάτιο, ο Ούμπερ σταμάτησε μια στιγμή στο κατώφλι.

— Δεν θάναι ποτέ απόλυτη η συγγνώμη μου, είπε, δεν θα ξεχάσω αληθινά, παρά μονάχα όταν τιμωρηθῇ... όταν πεθάνῃ ο άλλος!

Ξανάκλεισε ελαφρά την πόρτα, κατέβηκε στην αὐλή και διάταξε να του σελλώσουν ένα άλογο. Σε λίγα λεπτά, ξεκίνησε. Κι' έπειτα από μισή ώρα, παρουσιάστηκε στο σπίτι του Μπερτελέν.

Εκείνος σκέφθηκε άμέσως:

«Θα πέθανε η κόμησησα... και μίλησε, πριν ξεψυχήσῃ!»

Οι δυο άντρες έμειναν άμίλητοι για λίγο, σε φανερό άμηχανία. Ούτε ο ένας ούτε ο άλλος τολμούσε να κινή την αρχή...

Επιτέλους, ο Μπερτελέν βρήκε το θάρρος να πῇ:

— Για να σῶς βλέπω εδώ, κύριε, τέτοια ώρα, πρέπει... να πέθανε η κ. ντυ Τιελαί!

— Όχι. Ελπίζω πως η κόμησησα θα ζήσει... Πέρασε μια κρίση... Νομισε πως θα πέθαινε, κι' εγώ επίσης τη θεωρούσα χαμένη... Νοιώθοντας πως έκανε τις δυνάμεις της, μου τῶ εξαμολογήθηκε όλα...

Κι' έρχομαι τώρα να σῶς ζητήσω πίσω... να σῶς ικετέψω να μου επιστρέψετε το γράμμα που σῶς παρέδωσα... και που είναι πια περιττό.

Μά ο Μπερτελέν κούνησε το κεφάλι του κι' απάντησε σοβαρά:

— Αυτό δεν γίνεται! Το γράμμα αυτό περιέχει το μυστικό της δολοφονίας του Ρενεβίλ. Θα το φυλάξω, εφόσον δεν θάμαι βέβαιος πως η Δικαιοσύνη ξέρει αυτό το μυστικό... Πρέπει να φτάση αυτή η έξομολόγησι στα χέρια του ανακριτού.

— Θα φτάση, κύριε...

— Αμφιβάλλω... Όσο κρατῶ στα χέρια μου το γράμμα, έχω μια έγγυψι...

— Μά το γράμμα αυτό δεν αναφέρει το αληθινό όνομα του δολοφόνου.

Ο Μπερτελέν ανασίρτησε.

— Αδύνατον! φώναξε. Θα ξέρετε, πιστεύω, ότι το έγκλημα αυτό είχε δυο μάρτυρες: την κυρία ντυ Τιελαί και...

Ο Μπερτελέν σταμάτησε απότομα, βλέποντας την παράξενη χλωμάδα του κόμης. Κι' εκείνος συμπλήρωσε, με φωνή πνιγμένη απ' τη συγκίνηση:

— Την κυρία ντυ Τιελαί και το φίλο της!

Ένας νευρικός λυγμός ανέβηκε στο λαιμό του, απ' την άπελπισία του γιατί είχε ομολογήσει τη ντροπή του μπροστά σ' ένα ξένο.

Ύστερα συνέχισε:

— Αυτόι οι δυο μάρτυρες είδαν το έγκλημα και νομίζαν πως αναγνώρισαν το δράστη... Μά γελάστηκαν... Ο άνθρωπος που κατηγορεί αυτό το γράμμα, είναι άθώος!

— Όχι δά! είπε δύσπιστα ο Μπερτελέν. Τι σημαίνει πάλι αυτή η ιστορία;

— Καταλαβαίνω, κύριε, πως δεν με πιστεύετε...

Ο Μπερτελέν κούνησε το κεφάλι του.

— Έχετε αυτό το γράμμα; ρώτησε ο κόμης.

— Βεβαίως! Τόχω κλειδωμένο, σαν πολύτιμη παρακαταθήκη.

Μπορείτε να πάτε να το φέρετε;

— Μά δεν μου επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσω, παρά μόνο υπό ώριμους όρους.

— Έχω ἡ ὄχι το δικαίωμα να σῶς απαλλάξω απ' αυτή τη δέσμευση;

— Ναι, το αναγνωρίζω. Περιμένετε λοιπόν...

Κι' ο Μπερτελέν βγήκε απ' το δωμάτιο και ξαναγύρισε σε λίγα λεπτά, κρατώντας το γράμμα της Κλοτίλδης.

— Άνοιχτε το και διαβάστε το, κύριε, του είπε ο κόμης.

Εκείνος δίστασε.

ΠΕΝΤΕ ΦΟΡΕΣ ΓΙΑΓΙΑ ΜΕΣΑ ΣΕ 15 ΜΕΡΕΣ

Τα τρία παιδιά της χήρας Νταμιέν από το Ουέν της Β. Γαλλίας την έκαναν πέντε φορές γιαγιά μέσα σε δυο εβδομάδες. Ο γυιός της, ο Ζαν, έγινε πρώτα πατέρας δυο χαριτωμένων βιδωμένων. Δέκα ώρες αργότερα, η κόρη της Ζακελίν αποκτούσε ένα μικρό αγόρακι και ύστερα από 15 μέρες η άλλη κόρη της, η Μιρέν Γκωτιέ, έφερε κι' αυτή στην κόσμο βιδωμένο. Ση φωτογραφία μας άριστερα η κυρία Νταμιέν που είχε στους δημοσιογράφους: «Σκέπτομαι τι θα γίνῃ αν αυτό επαναληφθείται κάθε χρόνο. Στο μέσον η Μιρέν Γκωτιέ και δεξιά η γυναίκα του Ζαν Νταμιέν με τα βιδωμένα της».

Ο ΑΓΩΝ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΟΜΥΕΛΙΤΙΔΟΣ

Ένώ προκάλεσε τόσο δικαιολογημένο θόρυβο το έμβολιο του γιατρού Σόλκ χωρίς στο οποίο μπορεί να λεχθῇ ότι νίκησε η πολιομυελίτις, στο Λουβέλ του Κεντάκι, δυο νεοφύ γιατροί, ο Μαρράν Λίπτον (αριστερά) και ο Άλεξ Στέιγκμαν βρίσκονται κι' αυτοί στα πρόθυρα της ανακάλυψης ενός άλλου αποτελεσματικού όρου. Το βέβαιον πως το παρόν είναι ότι όταν νῆν η ένωση και το δέρμα στο σημείο εκείνο γίνῃ κίτρινο, σημαίνει ότι ο οργανισμός δεν κινδυνεύει να προσβληθῇ από πολιομυελίτιδα. Αντίθετος, αν το σημείο εκείνο κοκκινίσει, τότε σημαίνει πως ο κίνδυνος προσβολῆς είναι μεγάλος.

— Δεν έχω, κύριε, καμιά διάθεσι να επωφεληθώ απ' την αδειά σας, γιατί δεν είμαι καθόλου περιέργος... απάντησε. Ένα μονάχα είναι το ενδιαφέρον που με κινεί — άλλ' αρκετά δυνατό, ώστε να θυσιάσω σ' αυτό όλα τ' άλλα: Θέλω να σώσω τη Σαρλότ Λαμάρ από την άδικη κατηγορία που τη βαρύνει. Τίποτ' άλλο δεν με νοιάζει...

— Διαβάστε, ξανάπε ο κύριος λακωνικά. Ο Μπερτελέν στριφογύρισε ακόμη το γράμμα ανάμεσα στα δάχτυλά του. Τέλος, πήρε την απόφασί του.

— Αφού το θέλετε... είπε. Άνοιξε το φάκελλο και διάβασε:

«Κατηγορώ τον άντρα μου, τον κύριο Ουμπέρ ντυ Τιελαί, για τη δολοφονία του δόκτορος Ρενεβίλ. Υπάρχει μάρτυρας αυτού του εγκλήματος, μαζί με κάποιο άλλο πρόσωπο, δίχως να μπορώ να βοηθήσω το θύμα...»

Ακολουθούσαν μερικές γραμμές, που περιγράφανε τις συνθήκες της δολοφονίας, με τις παραμικρότερες λεπτομέρειες της ένεδρας. Κι' από κάτω, η υπογραφή της Κλοτίλδης.

Ο Μπερτελέν δεν κατώρθωσε να κρύψει την κατάπληξί του.

— Βλέπω πως έχετε σαστίσει, πώς δυσκολεύεστε να πιστέψετε... του είπε θλιμένα ο κύριος. Αυτό είναι τιμητικό για μένα...

— Μά την πίστι μου, κύριε, σ'ας όμοιοι πώς δεν καταλαβαίνω τίποτε απ' όλο αυτό το μυστήριο! Πώς η γυναίκα σας...

Ο κύριος δεν άφισε το Μπερτελέν να συμπληρώσει τη φράσι του. Του διηγήθηκε την αμαρτωλή ζωή του αδελφού του Λεόν ντυ Τιελαί. Όταν τελείωσε, έμεινε με το κεφάλι σκυφτό, κόκκινος απ' τη ντροπή του.

— Μπορείτε να βασισθείτε στη σιωπή μου, κύριε, του είπε ο Μπερτελέν με οίκτο και συγκίνηση. Μά και σεις φείλετε να κάμετε το καθήκον σας: να καταγγείλετε το έγκλημα του αδελφού σας!

— Θα κάμω το καθήκον μου... μολονότι είμαι βέβαιος πως ο Λεόν θάχει φύγει πια απ' την Γαλλία, από καιρό πολύ.

— Τόσο το καλλίτερο για σας... και για το όνομά σας, που το σέβονται όλοι. Πάντως, θα σωθή η Σαρλότ. Αυτό μονάχα θέλω εγώ...

Ο κύριος διάσασε λίγο, κι' ύστερα είπε ταπεινά:

— Ξέρετε, κύριε, το όνομα... του δευτέρου μάρτυρος αυτού του φόνου;

Ο Μπερτελέν κούνησε καταφατικά το κεφάλι του. Ο Ουμπέρ άρπαξε τα χέρια του, τσάφισε με δύναμι.

— Λυπηθήτε με, κύριε! πρόσθεσε. Πέστε μου τ' όνομα αυτό!

Μά ο Μπερτελέν γύρισε αλλού το πρό-

σωπό του κι' έμεινε βουβός. Ο κύριος ανα- στέναξε και είπε:

— Συγγνώμη! Είμαι τόσο δυστυχισμέ- νος!...

Έφερε τα χέρια του στα μάτια του, με μια κίνηση αγωνίας. Ύστερα ξαναβρήκε την ηρεμία του, χαίρετσε το Μπερτελέν κι' έ- φυγε.

Επειτα από όκτω μέρες — δίχως να μαντέψει η κοινή γνώμη τι είχε συμβεί και ποιές αποδείξεις τον είχαν επηρεάσει — ο ανακριτής απήλασε τη Σαρλότ από την κατηγορία της δολοφονίας του Ρενεβίλ.

Θα δικαζότανε μονάχα για τη δηλητη- ρίασι του παιδιού της.

Ο κ. Μπαριλιέ είχε ακούσει την αφήγη- σι του κύριου ντυ Τιελαί και του Μπερ- τελέν. Είχε πάρει ύστερα την κατάθεσι της Κλοτίλδης. Η αποστολή του ήταν λεπτή, γιατί έπρεπε να διαφυλάξει την τιμή των δυο συζύγων και να κρύψει το έρωτικό μυσ- τικό που είχε μάθει. Κι' εκείνο που τον δυσκόλευε ακόμη περισσότερο, ήταν ότι ο κύριος παρακολουθούσε όλες τις ενέργειές του...

Κατάφερε ωστόσο ν' ανακρίνη το Ματί, χωρίς να το αντιληφθεί ο Ουμπέρ ντυ Τιελαί. Δεν άργησε να εξακριβωθεί ότι ο Λεόν ντυ Τιελαί είχε φύγει πραγματικά απ' τη Γαλλία. Τα ίχνη του χάνονταν στην Όλ- λανδία απ' όπου είχε φύγει για άγνωστη κατεύθυνσι.

Η κόμισσα ξαναδρίσκε σιγά - σιγά τις δυνατόεις της. Η θεραπεία της ήταν βε- βαία. Ο άντρας της την περιποιότανε με αφοσίωσι, έμεινε όμως σοβαρός και ψυχρός μαζί της. Της τόχε πη: Τους χώριζε πάντα η σκέψι του άλλου!

Δεν έκανε πια καμιά προσπάθεια για να μάθει τ' όνομά του απ' την κόμισσα... Μά όλες οι σκέψεις του στρέφονταν απο- κλειστικά σ' αυτό το σκοπό...

Ελπίζε σε μια τυχαία σύμπτωσι...

Όταν η Κλοτίλδη ήταν πια σε κατά- στασι να βγεί έξω, τη συνώδεσε αυτός. Σε λίγο καιρό όμως, η νέα γυναίκα δυναμώσε αρκετά, ώστε να μπορέ να βγαίνει μόνη της, σαν άλλοτε.

Φάνηκε τότε πως την άφινε δίχως επί- δλεψι. Στην πραγματικότητα όμως, την πα- ρακολουθούσε σε κάθε βήμα της έξω απ' τον πύργο.

Εκείνη το υποπτεύθηκε, τις πρώτες μέ- ρες. Μά ύστερα πήρε θάρρος σιγά - σιγά, γιατί ο κύριος λάβαινε τα μέτρα του ώστε να μη τον αντιληφθεί.

Εκείνο που φοβότανε προπάντων η Κλο- τίλδη, ήταν μια σκηνή με το Ματί. Δεν ή- θελε πια να τον ξαναδύ. Εκείνος όμως ά- γνοούσε τι είχε συμβεί ανάμεσα σ' αυτήν και στον άντρα της, την όμολογία του σφάλματός της. Μπορούσε λοιπόν να κάμη

καμιά άπερισκεψία, που να τον αποκάλυ- πτε...

Έπρεπε να τον προειδοποιήσει η Κλο- τίλδη, να του γράψι.

Και πραγματικά, ένα πρωί που ήταν μόνη της, έτοιμασε το γράμμα.

Μισή ώρα αργότερα, στο πάρκο, το έμ- πιστευόθηκε σε μια κοπελλίτσα, κορη ενός κηπουρού του κόμητος, που τη βοηθούσε α- πό καιρό στους έρωτές της.

Πήγαυε το στον κύριο Ματί, της εί- πε. Και πρόσθεσε!

Μόλις όμως είχε απομακρυνθή η Κλοτίλ- δη, ξεπρόβαλε ο κύριος μπροστά στην τρο- μαγμένη μικρή και της έπιασε μαλακά τα χέρια.

— Η κόμισσα σουδωσε ένα γράμμα, της εί- πε. Δώσε μου το...

Η κοπελλίτσα έπιχείρησε ν' αρνηθή, έ- βαλε τα κλάματα.

— Αν δεν κάνεις αυτό που σου λέω, τη φοβέρισε ο Ουμπέρ, θα σ'ας διώξω όλους απ' το Φενεστρέλ... έσένα, τον πατέρα σου, τη μητέρα σου, τ' αδελφία σου...

Το παιδί υποχώρησε τότε.

Μά δεν υπήρχε όνομα γραμμένο πάνω στο φάκελλο.

— Σε ποιόν το πήγαυεις; ρώτησε ο κύ- ριος.

Η μικρή έκλαψε πάλι, θέλησε να φύγι, μά ο κύριος την κράτησε.

— Μίλησε λοιπόν! επέμεινε.

Η κοπελλίτσα πρόφερε ένα όνομα, ανά- μεσα στους λυγμούς της. Μά χρειάστηκε να το επαναλάβη δυο φορές, γιατί ο κύριος δεν καταλάβαινε... δεν ήθελε να πιστέψι!

— Στον κύριο Ματί... Στον κύριο Ματί.

— Το Ματί! Είναι δυνατόν;...

Στα μάτια του Ουμπέρ ζωγραφίστηκε ένας τόσο τρομερός θυμός, ένα τόσο άγριο μίσος, ώστε η μικρή έπαψε ξαφνικά να κλαίει και λάρσασε, κατατρομαγμένη.

Ο κύριος έσκισε βιαστικά το φάκελλο και διάβασε:

«Τα φανέρωσα όλα στον άντρα μου, εκτός από τ' όνομά σας. Αυτό, δεν θα το πω ποτέ... Γιατί θα σ'ας σκότωνε ή θα μου τόν σκότωνάτε... κι' εγώ δεν θέλω να πε- θάνω εξ αιτίας μου... Μην ξαναβρεθείτε ποτέ στο Φενεστρέλ. Αφίστε με στον πόνο μου και στις τύψεις μου... Είμαι η πιδ δυστυ- χισμένη γυναίκα του κόσμου, αφού ντρο- πιάστηκα με σας που δεν σ'ας αγαπούσα, κι' αγαπώ τον άντρα μου που με περιφρο- νεί!...»

Ο κύριος ξαναβρήκε την ψυχραιμία του. Χαμογέλασε προσποιητά και εί- πε:

— Γιατί δεν ήθελες να μου δώσης αυ- το γράμμα, μικρή ανόητη;...

Ξαναδιπλώσε ησυχά το χαρτί, έβγαλε έ- να καινούργιο φάκελλο απ' το πορτοφόλι του, τόβαλε μέσα, έκλεισε με προσοχή το γράμμα και το επέστρεψε στη μικρή.

Πήγαυε το... σ' αυτό τον κύριο, της εί- πε. Μά θα μου όρκιστής κάτι.

— Ναι, κύριε, ό,τι θέλετε!... ιθίβρισε εκείνη τρέμοντας.

— Δεν θα πής σε κανένα πως διάβασα αυτό το γράμμα.

— Δεν θα το πω, αφού το θέλετε.

— Μου το υπόσχεσαι;

— Σ'ας τ' όρκίζομαι!

— Καλά. Πήγαυε τώρα... Είς' ελεύ- θερη!

Όταν ο Ουμπέρ γύρισε στον πύργο και είδε την κόμισσα, δεν της έκαμε καθόλου λόγο για ό,τι είχε συμβεί.

ΙΔ'

Έφτασε η μεγάλη ημέρα που η Σαρλότ Λαμάρ θα εμφανιζότανε στο δικαστήριο. Σ' όλο το διάστημα που είχε μεσολαβή- σει, δεν είχε πάψει να διαμαρτύρεται πως ήταν άθωα για το φριχτό έγκλημα που της απέδιδαν. Όταν της αναφέρανε τη σκαν- δαλώδη διαγωγή της και τις επιλήψεις συνθήειές της, απαντούσε στερεότυπα:

— Ήμουν άρρωστή!

Όταν της είπε ο κ. Μπαριλιέ πως είχε απαλλαγί απ' την κατηγορία της δολοφo- νίας του Ρενεβίλ, δεν εξεδήλωσε καμιά χα- ρά. Είπε μονάχα:

— Δεν έκαμα κανένα απ' τα εγκλήμα- τα για τα οποία με κατηγορήσατε. Σήμε- ρα αναγνωρίζετε πως δεν είμαι ένοχος για το ένα. Αργότερα θα πεισθίτε πως είμαι άθωα και για το δεύτερο — κι' οι τύψεις σας θάναι τότε η τιμωρία σας!

Περιμένα καρτερικά τη δίκη της.

Η κοινή γνώμη δεν είχε αλλάξει καθό- λου διαθέσεις απέναντί της. Για όλο τον κόσμο έμεινε πάντα η Μπεκρού.

Θα εμφανιζότανε, λοιπόν, η δυστυχισμέ- νη γυναίκα μπροστά στους ένορκους, έχον- τας εναντίον της δυο επίφοβους κι' αμείλι- κτους έχθρους: αφ' ενός, τη γενική έχθρό- τητα εναντίον της, που εκδηλωνότανε καθη- μερινώς με τις επιθέσεις των έφημερίδων, κι' αφ' ετέρου την Ιατροδικαστική έκθεσι του δόκτορος Μαρινιάν.

Είχε κάμει κάποιο θόρυβο αυτή η έκθε- σι. Την είχαν δημοσιεύσει οι έφημερίδες, τόσο οι τοπικές, όσο και οι παρισίνες.

Ο Μαρινιάν ήταν εύτυχισμένος, για τη φήμη που είχε αποκτήσει. Θα μπορούσε να μορφώσει, όπως όνειρευότανε, το μοναχο- γυίο του, το Γκωτιέ του.

Μά κι' η όμορφη γυναίκα του συμμερι- ζότανε την ευτυχία του. Όσοτό, από λε- πτότητα, δεν θέλησε να παρενρεθί στη δί- κη. Έμεινε στο σπίτι της, με φιλικές συν- τροφίες. Κάθε τόσο δέ, έρχότανε κάποιος απ' το δικαστήριο και τους ενημέρωνε ό- λους για την εξέλιξι της διαδικασίας.

Ένας στενογράφος, μάλιστα, γνωστός των Μαρινιάν, είχε σημειώσει όλο τ' κεί- μενο του κατηγορητηρίου. Στο κείμενο αυ- το δεν γινότανε καθόλου λόγος για τη θέ- σι του σπιτιού της Σαρλότ, κοντά στο γυ- ψοκάμινου και στους φούρνους του.

«Αποκλείεται η πιθανότης δυστυχίμα- τος...», έλεγε μια φράσι.

Κι' όλες οι φίλες της κ. Μαρινιάν, φώ- ναζαν:

— Μά, φυσικά! Άν ήταν δυστύχημα, θα τόδλεπε άμέσως ο γιατρός!

Όταν εξετάσθηκε ως μάρτυς ο Λανζε- ρώμ, ο εργάτης του γυψοκάμινου, τον ρώ- τησε ο πρόεδρος τι ήξερε να πη για τη διαγωγή της Σαρλότ, αυτός που περνούσε σχεδόν κάθε μέρα απ' το σπίτι της. Κανείς, λοιπόν — άλλοιμονό! — ούτε κι ο συνη- γορος της, Σαρλότ, δεν έπέστησε την προ- σοχή των ένορκων στις φράσεις του μάρτυ- ρος:

— Την Παρασκευή, πήγα κι' άναψα τους φούρνους μου... Την Κυριακή το πρωί, βρι- σκόμουν στους φούρνους μου από τις 8... Την τάδε μέρα τούδε άναβα...την τάδε τους έβδυνα...

Κανείς, μά κανείς δεν σκέφθηκε να ζη- τήσει περισσότερες διευκρινίσεις πάνω σ' αυτό τ' σημείο.

Σε μια διακοπή της δίκης, ο Μαρινιάν πήγε ως το σπίτι του — που βρισκότανε κοντά στο δικαστήριο.

Εκεί, τον παρακάλεσαν όλοι να επανα- λάβη όσα είχε καταθέσει στο δικαστήριο. Τον άκουσαν με προσοχή κι' ανατρίχισαν, όταν τον άκουσαν να λέη, με φωνή σιγα-λώτερη, σαν ναχε παρενρεθί κι' ο ίδιος στα μαρτύρια του θύματος:

— Το δυστυχισμένο παιδι θα δοκίμασε φοβερούς πόνους, πριν πεθάνη!

Όταν τελείωσε, τον ρώτησε η γυναίκα του:

— Σε ποιά ποιινή πιστεύεις να καταδι- κασθή αυτή η άθλια μητέρα;

— Ω, με τις συνθήκες που παρουσιά- ζεται η υπόθεσι, πιστώω πως οι ένορκοι δεν θα διστάσουν καθόλου να της βάλουν ισόδια.

— Θαπρεπε να την καταδικάσουν σε θά- νατο.

— Ναι, τ' άξιζει...

Κι' ο γιατρός έφυγε γρήγορα, για ν' ξαναγυρίσει στο δικαστήριο.

— Σίγουρα, θάνα βαρεία η καταδι- αυτής της γυναίκας, είπε κάποιος.

Πέρασε μια ώρα ακόμα, χωρίς να μά- θουν νεώτερα απ' τη δίκη.

«Αρχίζαν πια ν' άνυπομονούν, όταν άνοι- ξε ξαφνικά η πόρτα και φάνηκε ο Μαρινιάν.

— Έπιτέλους! φώναξαν όλοι μ' άνακού- φισι.

Η κ. Μαρινιάν έτρεξε κοντά στον άντρη της και τον ρώτησε:

— Λοιπόν; Ισόδια;...

Ο γιατρός κάθισε, η μάλλον έπεσε σι- μιά πολυθρόνα. Ήταν ταραγμένος, χλω- μός.

Οι άλλοι τον περικύκλωσαν, κι' ένας απ' αυτούς, έρμηνευσε τη γενική άνυπομονήσι, ρωτώντας τον:

— Μήπως τυχόν την άδωδωσανε, οι ή- λιοι;

— Όχι, απάντησε ο Μαρινιάν, κουνών- τας το κεφάλι του.

— Ισόδια, λοιπόν;

— Όχι...

Τα μάτια του Μαρινιάν πήραν μια έκ- φρασι παράξενη... σαν να φοβότανε τον ή- διο τον εαυτό του, για το ρόλο του δημίου που είχε παίξει. Όλος ο θρίαμβός του δια- λυότανε μεμιάς, όλη η δόξα του κατέρρεε, και τον πλημμυριζε φόβος άνείπτωτος — ο φόβος ενός φαντάσματος.

— Όχι ισόδια... μουρμούρισε. Είς θάνατον!

ΙΕ'

Η Σαρλότ είχε υπογράψει αίτησι χάρι- τος. Μά κυκλοφορούσε η έπίμονη φήμη πως θα την άπέριππαν.

Όλη η πόλι ήταν άνάστατη, περιμέ- νοντας την ημέρα της έκτελέσεως.

Αφού πέρασε η πρώτη τρομερή συγκί- νησι του, ο δόκτωρ Μαρινιάν είχε ξαναβρή τη σοβαρότητα του και τη συνηθισμένη του απάθεια — φαινομενικά τουλάχιστον.

Εξακολουθούσε ναναί απόλυτα βέβαιος για την ένοχη της Σαρλότ.

Παρ' όλον όμως τον άδιόφορο οίκτο που έδειχνε κάθε φορά που πρόφερε κάποιος μπροστά του τ' όνομά της Σαρλότ, έτρεμε κατά βάθος. Ένοιωθε κάποτε να τον κυ- ριεύη ένας άκατανίκητος τρόμος.

Είχε ξαναδιαβάσει κρυφά, πολλές φορές, τα πρακτικά της δίκης, σαν ναχε ανάγκη να πεισθή για την ένοχη της Μπεκρούς.

Εξετάζε τις παραμικρότερες λεπτομέ- ρειες.

Εκείνο που τον καθυσόχαζε τελικά, ήταν οι λέξεις που είχε προφέρει ο εισαγγελεύς στην άγρεύσι του:

«Άσχετα προς τα αποτελέσματα της Ια- τροδικαστικής εξέτασεως, η κατηγορουμέ- νη φαίνεται ένοχος...».

«Θα καταδικάζοταν όπωσδήποτε, έστω και χωρίς τη δική μου έκθεσι», έλεγε με το νου του.

Μια φωνή, όμως, απ' το βάθος της καρ- διας του, απαντούσε σ' αυτό το συλλογι- σμό του:

«Πιθανόν!... Ποιός ξέρει!...».

Όσο περνούσαν οι μέρες, ο έκνευρισμός του μεγάλωνε.

Κι' όμως θαπρεπε ναναί εύτυχισμένος, γιατί, με τη φήμη που είχε αποκτήσει, άν- ξανόταν ολόενα η πελατεια του.

Πήγαυε ακόμη κάπου-κάπου στο Φε- νεστρέλ.

Η Κλοτίλδη είχε γίνει πια καλά. Ο άν- τρας της, όμως, φοβότανε καμιά ύποτρο-

πή κι' είχε παρακαλέσει το γιατρό να μη σταματήσει τις έπισκέψεις του, παρά μόνον όταν θα τις έκρινε ο ίδιος περιττές πιά.

Μια βραδυά του Σεπτεμβρίου, ο Μαρι- νιάν βρισκότανε και πάλι στο Φενεστρέλ. Ή μέρα εκείνη ήταν ώραία, τ' απόγεμα ό- μως, ο ούρανός είχε σκεπαστή από βαρεία χαλκόχρωμα σύννεφα, κι' ύστερα άρχισε να πέφτη ραγδαία βροχή.

Ο γιατρός περιμένα να καλύτερήσι κά- πως ο καιρός, για να φύγι. Μόνον όμως άργα το βράδυ, καθάρισε ο ούρανός.

Ο Μαρινιάν είχε βρή την Κλοτίλδη έν- τελώς καλά.

— Δεν υπάρχει λόγος να ξαναρθω πιά... έίπε γελώντας στον άντρα της. Όφειλω να σ'ας όμολογήσω ωστόσο πως δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω τί άρρώστεια είχε η κυ- ρία κόμισσα! Δεν κατώρθωσα ν' ανακαλύ- ψω τις αιτίες, όσο δέ για τη θεραπεία, την υποδοθήσασ μονάχα...

— Τα αίτια της άρρώστειας της, ήταν καθαρώς ψυχικά...

— Λείψανε τώρα;

— Σχεδόν.

— Προσπαθήστε, λοιπόν, να μην έπα- ναληφθούν, γιατί, παρ' όλη τη θεραπεία της, η κόμισσα θα μείνη πολύ νευρική και θάχη πάντα ανάγκη από ηρεμία.

— Μην άνησυχίτε γι' αυτό, γιατρέ...

Φεύγοντας απ' τον πύργο, ο Μαρινιάν πέρασε κοντά απ' την Πράσινη Βίλλα. Σή- κωσε το κεφάλι του και κύτταξε τα δέντρα που κρύβανε το σπίτι αυτό, πάνω στο μo- νωπάτι που άκολουθούσε ταχτικά ο Λαν- ζερώμ.

Ξαφνικά, ένοιωσε την έπιθυμία να ξανα- επισκεφθή αυτό τον τόπο του δράματος.

Άρπασε, λοιπόν, το δρόμο κι' έστριψε στο άνηφορικό μονωπάτι.

Ήταν νύχτα, έρημιά.

Οι φούρνοι του γυψοκάμινου καίγανε, πίσω απ' το σπίτι, σκορπίζοντας τις δλέ- θριες αναθυμιάσεις τους...

Κοντά στον τοίχο της βεράντας, ο για- τρός κοντοστάθηκε, άναποφάσιτος.

Τί έρχότανε να κάμη εκεί; Αυτό άναρω- τήθηκε, άνασχηκόντας τους ώμους του.

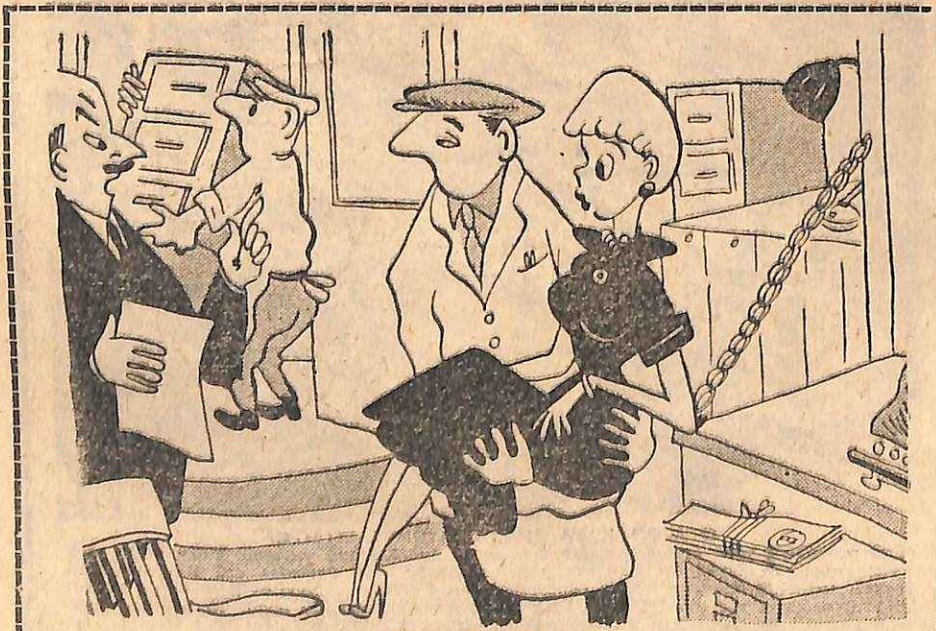
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Γάμοι

Οι έν Ντιλλο του Βελγικού Κογκό δυο- γενείς μας Γιώργος Ζήκος και Έλένη Στέφ. Κωστοπούλου, έτέλεσαν τους γάμους των. Τους ευχόμεθα βίον μακρόν και ευδαίμονα.

Α. Ι.

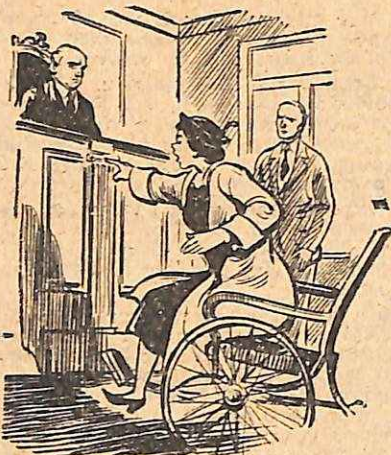

ΜΕΤΑΚΟΜΙΣΙΣ

— Αδελφ, στο ιδιαίτερο γραφείο μου!

— Έλληνική, αν και φοβερός, τον εφρα τον κουμπάρο... Όλο πίσω τον αφήνω!... (Τοδ' Αρχέλαου)

— Προσπαθεί να βγάλει ψεύτρα μία ανάπηρη γυναίκα! φώναξε η παράλυτη.

Τὰ «Θύματα» τῶν τροχῶν

Τεχνάσματα καὶ παθήματα μίας μεγάλης σπείρας ἀπατεῶνων στὴν Ἀμερική

Ἡ γυναίκα, πού ἦταν ἐπαλμένη σὲ ἕνα ἀναπηρικό καρροτσάκι, στὴν αἰθούσα τοῦ δικαστηρίου, εἶχε ὑποβάλει ἀγωγή ἐναντίον μίας ἐταιρείας μεταφορῶν, ζητώντας ἕνα ὑπέρογο ποσὸν γιὰ ἀποζημίωσις. Ὅπως εἶχε βεβαιώσει ἕνας γιαντρός, ἡ γυναίκα εἶχε μείνει ἐντελῶς παράλυτη, ὕστερα ἀπὸ μιά συγκρούσι λεωφορείου τῆς ἐταιρείας, στὴν ὁποία ἡ γυναίκα ἦταν παρούσα.

Ἐνὰ ἀπὸ τοὺς μάρτυρες ὑπερασπίσεως, ὁμως, προσπαθοῦσε νὰ ἀποδείξει μὲ σοβαρά στοιχεῖα ὅτι ἡ γυναίκα ἔλεγε ψέματα καὶ ὅτι δὲν ἦταν στὸν τόπο τοῦ δυστυχήματος. Ἡ «παράλυτη» εἶχε ἐκνευρισθῇ τόσο μὲ τὴν κατάθεσί του, ὥστε σὲ μιά στιγμή φώναξε στὸν πρόεδρο τοῦ δικαστηρίου.

— Σταματήστε τὸν! Προσπαθεῖ νὰ βγάλει ψεύτρα μιά ἀνάπηρη καὶ δυστυχισμένη γυναίκα!...

Καί, γιὰ νὰ πείσει τὸν πρόεδρο νὰ διατάξει τὴν ἀπομάκρυνσί του μάρτυρος, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ καρροτσάκι τῆς καὶ πηλίσσε μὲ γρήγορα βήματα τὴν ἔδρα τοῦ προέδρου.

— Λέει ψέματα, συνεχίσε ἡ γυναίκα. Εἶμαι παράλυτη!...

Δὲν χρειάστηκε ὁμως νὰ πῇ τίποτ' ἄλλο. Οἱ δικασταὶ κατάλαβαν ἀμέσως ὅτι ἐκεῖνη ἀκριβῶς ἔλεγε ψέματα καὶ ὅχι ὁ μάρτυρας καὶ τὴν κατέλασαν σὲ σοβαρὴ φυλάκισι, μαζὶ μὲ τὸν γιαντρός. Ἡ περίπτωση τῆς γυναίκας αὐτῆς ἦταν μιά ἀπὸ τὶς συχνές, χαρακτηριστικές ὑποθέσεις ἀπάτης μὲ τὶς ὁποῖες ἀσχολοῦνται τακτικά τὰ ἀμερικανικά δικαστήρια.

Οἱ ἀπάτες αὐτὲς ἀποφέρουν τεράστια κέρδη στὰ μέλη μίας σπείρας, πού εἶναι ἀπλωμένη σὲ ὅλες τὶς Πολιτείες τῆς Ἀμερικής, καὶ τεράστιες ζημιές στὶς ἐταιρείες μεταφορῶν καὶ τοὺς ἰδιοκτῆτες αὐτοκινήτων. Τὰ σπουδαιότερα μέλη τῆς σπείρας εἶναι δικηγόροι πού, ἀκριβῶς ἐπειδὴ ξέρουν καλά τοὺς νόμους, ἐκμεταλλεύονται τὰ αὐτοκίνητιστικά δυστυχήματα καὶ τοὺς νόμους τοὺς σχετικούς μὲ αὐτά.

Σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους αὐτοὺς οἱ ἐταιρείες καὶ οἱ ἰδιοκτῆτες τροχοφόρων, πού γίνονται ὑπαίτιοι δυστυχήματος, ὑποχρεώνονται νὰ πληρώσουν ἀποζημίωσι στὰ θύματά τους, ὅταν ἀποδείξη ὅτι τὸ θῦμα ὑπῆρξε

σωματική ἢ ψυχική βλάβη κατὰ τὸ αὐτῆμα.

Τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως κανονίζεται ἀπὸ τὸ δικαστήριο καὶ πολλές φορές εἶναι ἀρκετὰ μεγάλο, ὅπως στὴν περίπτωσι ἐνὸς Ἀμερικανοῦ, πού τυφλώθηκε ἐντελῶς σὲ αὐτῆμα καὶ εἰσέπραξε 97.000 δολλάρια ὡς ἀποζημίωσις. Ἐνὰς ἄλλος, πού τραυματίστηκε σοβαρὰ σὲ ἕνα δυστύχημα, εἰσέπραξε 40.000 δολ.

Στὶς περιπτώσεις αὐτὲς χρειάζεται ἡ μαρτυρία ἐνὸς τουλάχιστον γιαντροῦ καὶ τὸ δικαστήριο κανονίζει τὸ ποσὸν τῆς ἀποζημιώσεως, ἀν στὸ μεταξύ δὲν ἔχη ἐπέλθει συμφωνία μεταξὺ τοῦ θύματος καὶ τοῦ ὑπευθύνου τοῦ δυστυχήματος. Ἄν ἡ ὑποθεσι φτάσῃ στὰ δικαστήρια, ὁ δικηγόρος τοῦ θύματος εἰσπράττει δικαιοματικά τὸ ἕνα τρίτον τῆς ἀποζημιώσεως ἀπὸ τὸν πελάτη του.

Ἀλλὰ μερικὸι δικηγόροι δὲν ἀρκοῦνται σ' αὐτὸ τὸ νόμιμο κέρδος καὶ προσπαθοῦν νὰ δημιουργοῦν ψεύτικες ὑποθέσεις «θυμάτων τῶν τροχῶν» γιὰ νὰ κερδίσουν χρήματα. Ὁταν μάθουν ὅτι ἔγινε ἕνα δυστύχημα, εἴτε ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες καὶ τὸ ραδιόφωνο, εἴτε ἀπὸ εἰδικούς «πρασκορές» τους, βρίσκουν ἕναν συννοχό τους, πού τὸν παρουσιάζουν ὡς θῦμα τοῦ δυστυχήματος. Ταυτοχρόνως ἕνας γιαντρός, συννοχος τοῦ δικηγόρου, κάνει μιά διάγνωσι σχετική μὲ τὶς δὲν ἔχουσιν πού ὑπεστή τὸ ὑποθετικό θῦμα καὶ ἡ ὑπόθεσι φτάνει στὰ δικαστήρια.

Τώρα τελευταία ἔγινε γνωστὸ ὅτι ὁ «πράκτωρ» ἐνὸς δικηγόρου εἶχε τοποθετήσει ραδιόφωνο στὸ αὐτοκίνητό του καὶ ἐπαίρνε μ' αὐτὸ τὶς ἐκπομπές, πού ἀπευθύνονταν στὰ ἀστυνομικά καὶ νοσοκομειακά αὐτοκίνητα. Κατ' ὁμοίαν ἔτσι νὰ φθάνῃ πρῶτος στὸν τόπο ἐνὸς δυστυχήματος καὶ νὰ «ψαρεύῃ» πελάτες γιὰ τὸν δικηγόρο.

Οἱ ἀπατεῶνες αὐτοὶ διευκολύνονται πολὺ ἀπὸ τὸ ἔργο τους ἀπὸ τὸν ἀμερικανικό νόμο πού ὀρίζει ὅτι τὸ θῦμα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ υποβάλῃ τὴν ἀγωγή του σὲ μιά ὁποιαδήποτε Πολιτεία, ὅπου εἶχε γραφεῖ ἡ ἐταιρεία, πού εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ τὸ δυστύχημα. Ἐτσι, ἀν π. χ. τὸ δυστύχημα γίνῃ στὴ Νέα Ὑόρκη, τὸ θῦμα ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κάνει τὴν ἀγωγή στὴν Φιλαδέλφεια, ὅπου εἶναι ἐκτελεστικὸ τὸ δικαστήριο, ὅπου εἶναι ἐκτελεστικὸ τὸ δικαστήριο, ὅπου εἶναι ἐκτελεστικὸ τὸ δικαστήριο, ὅπου εἶναι ἐκτελεστικὸ τὸ δικαστήριο.

Παρ' ὅλες τὶς ἐρευνες καὶ τὶς ἀνακρίσεις, πού γίνονται σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δὲν εἶναι πάντοτε ἐυκόλο νὰ ἀποδείξη ἂν τὸ θῦμα πραγματικό ἢ ὄχι, λὲθ τὴν ἀλήθεια.

Πολλές φορές, ὁμως, ἡ τύχη ξεσκεπάζει τοὺς ἀπατεῶνες αὐτοὺς μὲ ἀπρόσδοκτο τρόπο, ὅπως στὴν περίπτωση ἐνὸς Ἀμερικανοῦ, πού ζήτησε ἀποζημίωσι ἀπὸ μιά ἐταιρεία ἐπειδὴ, ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος καὶ ἐπιβεβαιώσαν δύο γιαντροὶ ἐπισήμως, ἔνα αὐτοκίνητο τῆς ἐταιρείας αὐτῆς τοῦ εἶχε ἀχρηστεύσει τὰ πόδια.

Γιὰ κακὴ του τύχη τὴν ὥρα πού γινόταν ἡ δίκη, ἀκούστηκαν σὲ ἕναν διπλάνο δρόμο σειρήνες πυροσβεστικῶν ἀντλιῶν καὶ πολλοὶ ἔτρεξαν στὰ παράθυρα νὰ δοῦν τί συνέβαινε. Μαζὶ μ' αὐτοὺς, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ καρροτσάκι του καὶ πῆγε περπατώντας στὸ παράθυρο τὸ «θῦμα». Φυσικὰ, τόσο αὐτὸς ὅσο καὶ οἱ δύο γιαντροὶ, κλείστηκαν στὴ φυλάκι!...

Ἀλλοτε πάλι, τὰ θύματα τῶν τροχῶν, βρίσκονται μπροστὰ σὲ ἀπρόσδοκτες ἐξελίξεις. Ὅταν, πρὶν λίγον καιρὸ, οἱ ἐφημερίδες τῆς Βοστώνης δημοσίευσαν τὴν εἰδησι γιὰ τὴν συγκρούσι ἐνὸς προχιοδρομικοῦ ὀχήματος μὲ κάποιο φορτηγὸ, ὑπεβλήθησαν ἀμέσως... 240 ἄγαντες ἰσχυροὶ ἐπιβατῶν τοῦ ὀχήματος, πού ζήτησαν ἀποζημίωσι ἀπὸ τὴν ἐταιρεία!...

— Πολὺ χαρούμενος, σήμερα, ὁ ἄντρας σου. Μήπως τοῦ κάνανε αὐξήσι;

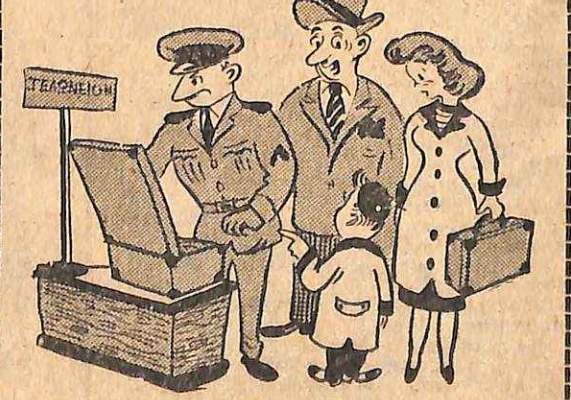
— Ὁχι, τοῦστελε ὁ θεὸς του ἀπ' τὴν Ἀμερικὴ μιά ξυριστική μηχανή!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

— Ὡστε κι' ἐσεῖς ἀπὸ... ἠλεκτροπληξία!...

(Τοῦ Ἀρχέλαου)

— Μπαμπά, σ' αὐτὴ τὴ βαλίτσα δὲν εἶχες πῆ πὺξ θὰ κρύψης τὰ πόδια σου!...

Ἡ ΠΙΟ ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΗ βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου

Χτίστηκε ἀπὸ τοὺς Ἀμερικανούς στὸ Δυτικὸ Βερολίνο

Ἐνὰ ἀσπασμένο κτίριο ἀπὸ τσιμέντο καὶ γυαλί, πού στεγάζει τὴν πῖο συγχρονισμένη βιβλιοθήκη τοῦ κόσμου, βρίσκεται σήμερα στὸ Δυτικὸ Βερολίνο. Λέγεται «Ἀμερικανικὴ βιβλιοθήκη» καὶ εἶναι ἕνα δώρο τοῦ ἀμερικανικοῦ λαοῦ στοὺς κατοίκους τοῦ Βερολίνου.

Τὴν ἐποχὴ πού ὁ Τζὼν Κλαῖϋ ἦταν ὑπάτος Ἀρμοστής τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στὴ Γερμανία συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ χτίσῃ ἕνα μνημεῖο, πού θαῖδεινε τὸ πνεῦμα συνεργασίας καὶ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ πού ἐπιφράγιζε τὶς μεταπολεμικὲς σχέσεις μεταξὺ Ἀμερικανῶν καὶ Βερολινέζων.

Γιὰ τὴν ἰδέα του αὐτὴ ζήτησε τὴ σχετικὴ γνώμη τῶν Βερολινέζων. Ἡ μὴν του παράκλησι ἦταν τὸ μνημεῖο αὐτὸ νὰ εἶναι κάτι νοήσιμ.

Πολλοὶ Βερολινέζοι τότε πρότειναν νὰ χτιστῇ ἕνα θέατρο ὁπερας, μιά αἰθούσα συναυλιῶν καὶ ἕνα μουσεῖο. Ἡ ἰδέα δημοῦ εἶναι τὴν πῖο μεγάλη δημοτικότητα ἦταν ἐκεῖνη τοῦ δημάρχου τοῦ Βερολίνου Ἐρνστ Ράϋντε, πού πρότεινε νὰ γίνῃ μιά συγχρονισμένη δημόσια βιβλιοθήκη.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Βερολίνου δὲν εἶχαν ποτὲ μιά ἐλεύθερη μὲ ἀνοικτὰ ράφια βιβλιοθήκη καὶ μὲ βιβλία διαθέσιμα γιὰ ὅλο τὸ κοῖμο.

Αὐτὴ ἡ ἰδέα ἦταν καινούργια γιὰ τὴ Γερμανία.

Ἀφοῦ λοιπὸν μελετήθηκαν πολλὲς προτάσεις, τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1951, ὁ κ. Μὰκ Κλαῖϋ ἀνέγγειλε μιά χορήγησι ἀπὸ 5.000.000 γερμανικὰ μάρκα (1.250.000 δολλάρια) γιὰ τὴν κατασκευὴ μίας βιβλιοθήκης καὶ γιὰ τὴν προμήθεια βιβλίων. Ὑστερὰ δὲ ἀπὸ λίγους μῆνες, κατόπιν προσκλήσεώς τους ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, οἱ Τσάρλς Μ. Μόρχαντ, συνδιευθυντὴς τῆς Δημοσίας βιβλιοθήκης τοῦ Νηπτροϊτ, καὶ Φράνσις Κήλλυ, ἀρχιτέκτων τῆς Νέας Ὑόρκης, πῆγαν στὴ Γερμανία ὡς σύμβουλοι γιὰ τὸ ἔργο αὐτό.

Στὸ μεταξύ, προκηρύχθηκε ἕνα διαγωνισμὸς μεταξὺ τῶν Βερολινέζων ἀρχιτεκτόνων καὶ ἔγιναν διακόσια περίπου σχέδια γιὰ τὸ προτεινόμενο κτίριο τῆς βιβλιοθήκης.

Καμμιὰ δυνε μεμονωμένη προσφορά δὲν ἔγινε δεκτὴ. Ἀντιθέτως, διαλέχθηκαν τὰ σχέδια τεσσάρων Γερμανῶν ἀρχιτεκτόνων καὶ κατόπιν συμπαιτίστηκε μιά Γερμανο-ἀμερικανικὴ ἐπιτροπὴ.

Οἱ ἀρχικὲς συζητήσεις τοῦ κλιμακίου ἦταν γύρω στὶς βασικὲς ἀσχές τῆς βιβλιοθήκης, τὴ λειτουργία της καὶ τὶς ὑπηρεσίες της. Οἱ Γερμανοὶ ἀντιέκτινες ἦσαν οἱ ἑξῆς: Τζέρεαντ Τζάμπσετ, Γουίλλυ Κρόνερ, Χάρτμαν Βίλλε καὶ Φρίτε Μπρόνμεαν.

Ἡ οἰκοδόμησι τοῦ κτιρίου ἔδωκε τὸ καλκαῖρι τοῦ 1952 καὶ ὅταν τοποθετήθηκε ὁ θεμελιὸς λίθος, ὁ Ἀμερικανὸς ἐκπρόσωπος εἶπε τὰ ἑξῆς: «Ἡ ἐλευθερία τὴν ὁποία ζή-

τοῦμε νὰ προαγάγουμε εἶνε μιά πολὺ ἀπλὴ ὑπόθεσι. Εἶναι νὰ μπορῇ ὁ καθένας ἐλεύθερα νὰ μάθῃ, νὰ σπουδάσῃ καὶ ν' ἀναζητήσῃ τὴν ἀλήθεια. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ βάσι μίας ἐλευθερῆς κοινωνίας ἀνθρώπων».

Ὑστερὰ ἀπὸ δύο χρόνια τὸ κτίριο ἀποπερατώθηκε. Βρίσκεται κοντὰ στὰ σύνορα μεταξὺ Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς Βερολίνου καὶ ὑψώνεται στὴν ἀκρὴ τῆς Φρίντριχστράσσε, πού διασχίζει τὸ κέντρο τοῦ Ἀνατολικῆς Βερολίνου.

Ἡ βιβλιοθήκη αὐτὴ περιέχει σήμερα 110.000 τόμους, ἔχει ὁμως ὥσοι πού 600.000 — 1.000.000.

Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους χώρους γιὰ ἀναγνώστῃρια, ὑπάρχουν ἕνα δωμάτια πιάνου, ἕνα τμήμα καλῶν τεχνῶν, φωτογραφικοὶ θάλαμοι καὶ μιά αἰθούσα ἀκροατηρίου μὲ 350 καθίσματα.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ἀμοδιδοὶ καθὼς καὶ οἱ ἀμοδιδοὶ τοῦ Δυτικῆς Βερολίνου ἐλπίζουν πὼς ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βερολίνου — ἀνεξαρτήτως ζωῆς — θὰ χρησιμοποιήσουν τὰ μέσα αὐτὰ τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ ἀρχιτέκτων Κήλλυ καὶ ὁ βιβλιοθηκῶσις Μόρχαντ κατέδωκαν μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ κάνουν ἕνα πρότυπο βιβλιοθήκης μὲ ἀνοικτὰ ράφια καὶ μὲ τὶς πῖο σύγχρονες ἀντιλήψεις γιὰ τὴν ἐξυπηρέτησι τῶν ἀναγνώστων.

Τὰ προσωπικά τῆς βιβλιοθήκης τοῦ Μόρχαντ στὸ Νηπτροϊτ πρόσφερε 1.300 δολλάρια γιὰ τὴ βιβλιοθήκη αὐτὴ. Ἐκτὸς αὐτοῦ τὸ Ἰδρυμα Φόρντ πρόσφερε 10.000 δολλάρια σὲ ἕνα ἀντιπρόσωπο τῆς Ἀμερικανικῆς βιβλιοθήκης τοῦ Κογκρέσου γιὰ νὰ βοηθήσῃ μὲ τὶς γνώσεις του τὴν ὑποδειγματικὴ λειτουργία καὶ τὴ διαχείρισι τῆς βιβλιοθήκης.

Ὁ Μόρχαντ καὶ ὁ Κήλλυ βρῆκαν πὼς τὸ ἔργο τους δὲν τελείωσε μὲ τὴν οἰκοδόμησι τοῦ κτιρίου. Καὶ γι' αὐτὸ ἔκαναν ἕνα βῆμα ἀκόμη πρὸς τὰ ἑμπὸς καὶ πρότειναν μιά ἀνταλλαγὴ Γερμανῶν καὶ Ἀμερικανῶν βιβλιοθηκῶσιων.

Οἱ Γερμανοὶ θὰ πῆγαιναν στὶς Ἡνωμένες Πολιτείες γιὰ νὰ σπουδάσουν τὸ ἀμερικανικὸ σύστημα, οἱ δὲ Ἀμερικανοὶ στὸ Βερολίνο γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴν οργάνωσι τῆς πῖο ἀποτελεσματικῆς ἐνὰ πρότυπο δημοσίας βιβλιοθήκης.

Οἱ Ἀμερικανοὶ βιβλιοθηκῶσιοι θὰ ἦσαν οἱ εἰδικοί στὴ λειτουργία καὶ τὴ διαχείρισι καθὼς καὶ στὴν ὑπηρεσία τῆς ἀναγνώσεως κατ' οἶκον, στὴν παροχὴ πληροφοριῶν κλπ.

Τὸ ἀμερικανικὸ ὑπουργεῖο τῶν Ἐξωτερικῶν ἐνεκρίνει αὐτὴ τὴν πρότασι καὶ σήμερα ἀρκετοὶ Γερμανοὶ βιβλιοθηκῶσιοι ἔχουν ἐπισκεφθῇ τὴν Ἀμερικὴ καὶ Ἀμερικανοὶ συνάδελφοί τους ἐργάζονται γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ στὸ Βερολίνο.

Ὁ δημάρχος Ράϋντε ὁμως, πού ἔκανε τὴν πρότασι νὰ χτιστῇ ἡ βιβλιοθήκη, πέθανε πρὶν τελεωθῇ τὸ κτίριο. Κατὰ τὸ θάνατό του σὲ ὅλα τὰ παράθυρα τοῦ κτιρίου τοποθετήθηκαν ἀναμμένα κεριὰ γιὰ νὰ συμβολίζουν τὴν πεποιθήσι του ὅτι αὐτὸ τὸ κτίριο θὰ ἀποτελοῦσε ἕνα φάρος ἐλευθερίας γιὰ τοὺς Γερμανοὺς τῆς Ρωσικῆς ζωῆς καθὼς καὶ γιὰ τοὺς Γερμανοὺς τοῦ Δυτικῆς Βερολίνου.

Γάμος «τέχνας κατεργάζεται...»

Ἀγαθοὶ ἄνθρωποι ὁ Περικλῆς ὁ Μπαρδουτόπουλος κι' ὁ Ἀριστείδης ὁ Χαριπίδης. Μεγαλὲς ὁμως οἱ γυναῖκες τους! Κι' ἡ Μαριάνθη κι' ἡ Λεωνώρα! Οὐτὲ τάβλι σὺν καφενὲ τῆς γειτονίας, δὲν τολμοῦσαν νὰ παίξουν οἱ φουκαράδες! Κι' ὅταν κλείνανε τὰ μαγαζιά, σὲ δέκα λεφτὰ τῆς ὥρας ἔπρεπε νὰ εἶναι στὸ σπῆτι... καὶ νὰ μὴ μυρίζουν οὐδὲ. Οὐτὲ κι' ἄλλη μυρωδιά! Καμμιὰ μυρωδιά! Στὸ κουρεῖο, ἀντὶ κολώνια βάσανε πράσινο οἶνονπνευμα, γιὰτὶ ἡ Μαριάνθη κι' ἡ Λεωνώρα δὲν ἐπιτρέπανε τέτοια... «καμουφλά»!

— Ὅλοι οἱ ἀπῆστοι σύζυγοι, ἔλεγε ἡ Μαριάνθη, ὅταν γυρίζουνε στὸ σπῆτι τους μὲ τὸ ἄρωμα τῆς φιλενάδας τους λένε πὼς εἶναι ἀπ' τὸ κουρεῖο! Ὁχι, ἀγαπητέ μου! Οἶνονπνευματὰκι τοῦ Θεοῦ! Πλήρης ἀπολύμανσις καὶ καμμιὰ ὑπόψια!

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα εἶχε παραγίνει. Ἀσφυσία ἐνοίωθαν οἱ ἄνθρωποι.

— Τί θὰ γίνῃ βοὲ Περικλῆ; — Ἐρῶ κι' ἐγώ, Ἀριστείδη μου;

— Ἡ ζωὴ μας εἶναι δρᾶμα! — Σαίεπῃρειον!

Γειτονιά τὰ μαγαζιά, ἔμπαινε ὁ ἕνας στὸ ζαχαροπλαστεῖο, ἐρχόταν ὁ ἄλλος στὸ ἐμπορογραφεῖον καὶ κλαίγανε ἐντουέττο τὴ μοῖρα τους.

— Τί θὰ γίνῃ, Ἀριστείδη μου;

— Τί θὰ γίνῃ, Ἀριστείδη μου;

— Τώρα μὴν ἀνησυχεῖς! — Τώρα εἶναι πρὶν ἀνησυχεῖς! — Ἰσα-Ἰσα!

— Λάθος! Ὅταν ὑπάρχη γυναίκα στὴ μέση, ὁ ἄνθρωπος κάνει τ' ἀδυνατά δυνατά! Ἐμένα ἀμέσως μοῦ ἤρθε ἡ ἐμπνευσι! Σὰν ἀστραπὴ μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό!

— Γιὰ λέγε...

— Ὑπαινθε, παρὲ, παιδί μου, αὐτὰ τὰ πιάτα καὶ σπᾶς τὰ στὸ κεφάλι τοῦ κυρίου!...

(Τοῦ Β. Χριστοδούλου)

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ
ΑΙΣΘΗΤΙΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ
ΛΙΝΤ ΓΙΟΛ, ΒΑΛΛΑΡΙΤΟΥ 12

— Έμεις είμαστε πράκτορες της «Ιντέλιτζενς Σέρβις».

— Έμεις;
— Έμεις, ναι.
— Τρελλάθηκες;

— Διόλου. Το μυστήριο θα πάμε τρομαγμένοι, συντετριμμένοι και συνοριστικοί και θα τ' «αποκαλύψουμε» στις γυναίκες μας, ορκιζοντάς τις να μην πουν πουθενά λέει, γιατί η «Ιντέλιτζενς Σέρβις» μάς είπε πως αν αναμειχθούμε σε ζήτημα αγγλικό θα μάς εκτελέσει, ενώ εδώ η κυβέρνηση μάς στέλνει να κάνουμε κατασκοπεία στην Αγγλία! Ακούς;

— Πάει, σε χάνω 'Αριστείδη!... Ένα ζαχαροπλάστη κι' έναν έμπορο-ραπτή θα στέλνανε για κατασκόπους; Δεν είμαστε καλά!...

— Αυτούς στέλνουνε, ζών! Ποιόν θα στέλνανε; Το διευθυντή της 'Αστυνομίας ή τον 'Υπουργό των 'Εξωτερικών;...

— Σκέφτηκε ο Περικλής;

— Σά νάχες δίκιο. Κοντεύεις να πείσεις και μένα πως είμαι «πράκτωρ».

— Και να πείσθης, σε παρακαλώ! Έτσι και παραδίδει θα «σηκώνουμε» και ώρες και νύχτες ολόκληρες θάχουμ' ελεύθερος. Γιατί υποτίθεται πως έμεις τώρα «παίζουμε διπλό παιχνίδι» και πάμε να γελάσουμε την «Ιντέλιτζενς - Σέρβις»!

— Μαρε την «Ιντέλιτζενς - Σέρβις» τη γελάς. Τη Μαριάνθη και τη Λεωνώρα όμως;...

— Θα το δούμε!

Τόχαψαν η Μαριάνθη κι' η Λεωνώρα και βγήκαν «εραγμένοι» απ' τα σπίτια το βράδυ ο 'Αριστείδης κι' ο Περικλής και συναντήθηκαν, στο ζαχαροπλάστη. Μπήκαν σ' ένα ταξί και στάθηκαν ακριβώς στις έννεες, Παιωνίου και 'Αχαρνών γωνία, όπως είχαν συμφωνήσει με τα κορίτσια. Στην ώρα τους έφτασαν οι κοπελλάρες και κατέβηκε να τις υποδεχθεί διαχυτικός και ιπποκρίτατος ο Περικλής. 'Ακριβώς πίσω από το αυτοκίνητο στεκότουσαν η Λεωνώρα και η Μαριάνθη.

— Στο διάλογο παλιοκόριτσα, μη σάς ξεμαλλιάσω μες στο δρόμο! ξεφώνισε η Μαριάνθη.

Και η Λεωνώρα, πλησίασε στο αυτοκίνητο:

— Έδώ... «Ιντέλιτζενς - Σέρβις»! είπε.

Αλλά ο 'Αριστείδης είχε λιποθυμήσει!

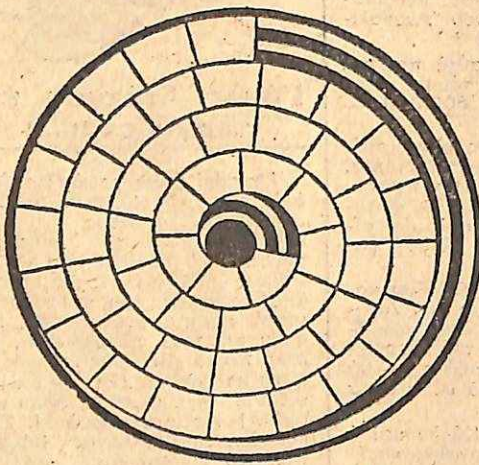
— Έπεσε «παντόφλας» που... ποιος είδε το Θεό και δεν τον φοβήθηκε!

Μούγραψαν ένα γράμμα και με ρωτάνε «τί να κάνουν»; Δύο είναι οι γνωστές λύσεις. 'Η μία να πατήσουν ένα άγριο ξύλο στην κ. Μαριάνθη και στην κ. Λεωνώρα και να τους πούν «αν σάς άρεση! "Αν δε σάς άρεση πάστε τη βόλτα σας». Καί η άλλη... να κάτσουνε να τις τρώει!...

Παιχνίδια

Κοχλίας

Συμπληρώνοντας το σχέδιο αυτό με τις οκτώ λέξεις των οποίων θα βρείτε πιο κάτω τις ξεγυμνισμένες, θα μπορέσετε μετά, διατάσσοντας τη σειρά των γραμμάτων ανάποδα, δηλαδή με κατεύθυνση

από το κέντρο προς τα έξω, να σχηματίσετε 11 νέες λέξεις των οποίων επίσης θα βρείτε πιο κάτω τη σημασία. Ο αριθμός δίπλα στην κάθε λέξη αντιπροσωπεύει τον αριθμό των γραμμάτων της ζητούμενης λέξεως:

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) Κάτοικοι ασιατικού κράτους (5).
- 2) Πράξεις που κοινοποιεί (6).
- 3) Αίσθησις (6).
- 4) Φυτό με εδωδιμες ρίζες, πδ γνωστό ως κοκατοσία (8).
- 5) 'Ιστορικό ελληνικό ποτάμι (7).
- 6) 'Υπάρχει σ' όλα τα θέατρα (8).
- 7) Μηχανή (ξεν.). (6).
- 8) Περιέχει συνήθως έκλεκτα κρασιά (4).

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

- 1) 'Ονομα διασήμου στάρ (3).
- 2) Πόδι (4).
- 3) Χώρος κατάλληλος για την τηξη μετάλλων (6).
- 4) 'Εκει ακούστηκε η φωνή της Ραχήλ (4).
- 5) Πόλις όπου ο Χριστός έκανε ένα από τα θαύματά του (4).
- 6) Πάρα πολύ (άρχ.). (4).
- 7) Τουρκικό γυναικείο όνομα (4).
- 8) Προσρίζεται για την τιμωρία των κακών (7).
- 9) 'Οργωμα (6).
- 10) Δέντρο αλλά και ο καρπός του (5).
- 11) Ποδοσφαιρική ομάς της Γαλλίας γνωστή στους 'Αθηναίους (3).

Μικρά προβλήματα

- 1) "Αν στην ηλικία του Πέτρου τα χρόνια του Νίκου πού είναι κατά 4 χρόνια νεώτερος και τα χρόνια της Σοφίας πού είναι κατά 3 χρόνια πιο μικρή από τον Νίκο θα έχουμε για σύνολο 40.

Ποιά είναι η ηλικία του καθενός από τα τρία αυτά πρόσωπα;

- 2) Ποιος είναι ο διψήφιος αριθμός του οποίου ο αριθμός των μονάδων είναι κατά δύο μεγαλύτερος από τον αριθμό των δεκάδων και ο οποίος διαιρούμενος από το γινόμενον των δύο ψηφίων του μάς δίνει 3;

- 3) Δύο πεζοί ξεκινούν από το ίδιο σημείο με έντελως αντίθετη όμως κατεύθυνση. Ο πρώτος βαδίζει με ταχύτητα 4 χιλιόμετρα την ώρα και ο δεύτερος με 5. 'Υπν ώρα και ο δεύτερος θα απέχουν σ'ένα από τον άλλο 7.200 μέτρα;

- 4) Χωρίστε τον αριθμό 8 σε δύο μέρη, ούτως ώστε το γινόμενον των δύο νέων αριθμών πολλαπλασιασθέν με την διαφορά τους να σάς δίνει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο αποτέλεσμα.

- 5) "Εχω τρία κομμάτια αλυσίδας από τρεις κρίκους το καθένα. Πόσους κρίκους πρέπει ν' α-νοίξω το λιγότερο, για να σχηματίσω ένα κλειστό μπρασέλ με δώδεκα κρίκους;

Πόλεις και μεγάλοι άνδρες

- 1) Μπόν — Μπαλζάκ.
- 2) Γασπαρία Πόλινα — Τουρκινέφ.
- 3) Βιέννη — Σοπέν.
- 4) Βαρσοβία — Όσκαρ Ουάιλντ.
- 5) 'Ορέλ — Ρομμένε.
- 6) Δουβλίνο — 'Ιούλιος Βέρν.
- 7) Παρίσι — Τολστόι.
- 8) Τούρ — Μπετόβεν.
- 9) Νάντη — Σομπέρτ.
- 10) Σήγκεν — Γκουίντ.

Δέκα μεγάλοι άνδρες, αυτοί που αναφέρονται στην δεξιά στήλη γεννήθηκαν στις πόλεις της πρώτης στήλης, όχι όμως στη σειρά που έχουν πιο πάνω. Μπορείτε να βρείτε ποιο είναι το σωστό όνομα που αντιστοιχεί στην κάθε πόλη;

Συλλαβόγριφος

Δύο γίντες βάσεις στη γραμμή και αγγλικά ένα όχι κι' ένα παιχνίδι γίνεται που παίζει όποιος τόχει.

Στοιχειόγριφος

Γιά κεφάλι θητα βάσεις σε μεγάλο ποτάμι κι' έξω ακούει κοντά σου ένα κλάμα γοερό.

Αίνιγμα

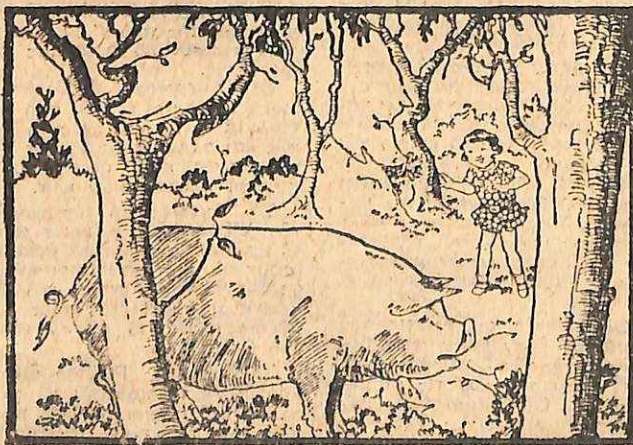
Λάμπει ψηλά το άρσενικό, το θηλυκό μιά έπαρσία. Κι' αν θες και το ούδετερο πρέπει να μάθεις στη χημεία.

Κινηματογραφικό παιχνίδι

Κάθε τίτλο κινηματογραφικού έργου συνοδεύουν κατωτέρω τρία ονόματα ήθοπων. Από τα ονόματα αυτά το ένα πρέπει να διαγραφεί γιατί δεν έχει καμμία σχέση με το εν λόγω έργο.

- 1) «'Ιούλιος Καίσαρ»: Τζέιμς Μέισον — Ντεμπορά Κέρ — Στιούαρτ Γκρένιτς.
- 2) «Βασίλισσα του Σαδά»: 'Ελεονώρα Ρούφο — Μάσιμο Τζιρόττι — Τζίνο Λεοντίνι.
- 3) «Λουκρητία Βοργία»: Μαρτίν Καρόλ — Ζάκ Σεράν — Πέντρο 'Αρμεντάθ.
- 4) «Σαμυών και Δαυίδ»: Ρίτσαρντ Μάρτον — Χέντυ Λομάρ — Βίκτωρ Ματιούρ.
- 5) «Πουταίνι»: Μάρθα Τόρεν — Γκαμπριέλε Φερτσέτι — 'Αντονέλλα Λουάλλι.
- 6) «Σεβάχ ο Θαλασσιόν»: 'Βιρτζίνια Μαγιο — Ντουγκλας Φάιρμπαρ — Μωρήν Ο' Χάρα.
- 7) «Σαλώμη»: Στιούαρτ Γκρένιτς — Ρίτα Καίηγουορθ — Ρόντα Φλέμινγκ.
- 8) «Σοπέν»: Μέρλε 'Ομπερον — Ραίη Μίλλαντ — Πώλ Μισόν.
- 9) «Ρωμαιοί και 'Ιουλιέττα»: Ντέιβιντ Νίξον — Σούζαν Σένταλ — Λώρεν Χάρβεϊ.
- 10) «Ο αιχμάλωτος της Ζέντα»: Στιούαρτ Γκρένιτς — 'Ελνορ Πάρκερ — Τζέιμς Μέισον.

Μαγική εικόνα

"Αν σάς ρωτούσαμε πόσους χοίρους βλέπετε στην εικόνα αυτή θα απαντούσατε ίσως: «έναν». Κι' όμως έκτος απ' αυτόν, υπάρχουν άλλοι έξη, κρυμμένοι σε διάφορα σημεία της εικόνας. "Αν θέλετε να σάς συγχάρουμε για την παρατηρητικότητα σας πρέπει να τους βρείτε και τους έξη μέσα σε ένα λεπτό.

Οι λύσεις στη σελ. 82

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Τζώρτζ Χώλ ήταν άνικανος να σκοτώσει μια γυναίκα κι' αν τύχαινε να δη ένα γάτο πού τον είχε διαμελίσει κάποιος αυτοκίνητο, έκλαιγε σαν μικρό παιδί. Κι' ωστόσο, όλοι ήξεραν πως ήταν ο υπ' αριθ. 1 φονιάς του Σικάγου. 'Αλλά κάθε άνθρωπος έχει, βέβαια, το επάγγελμά του. Κι' αυτός είχε, λοιπόν, το δικό του.

Πολλές φορές, οι γνωστοί του εξιστορούσαν μπροστά του τους τούξ άλλους να φαντασθούν ότι ήθελαν.

Το ότι ήταν ο υπ' αριθ. 1 φονιάς του Σικάγου, δεν το άγνοούσε ούτε η αστυνομία. Μα ο Τζώρτζ Χώλ είχε πάντοτε άκαταμάχητα «άλλοθι». Πώς ξεπάστρευε τα θύματά του; Καί πως κατάφερνε να μην αφήνει το παραμικρό ίχνος πίσω του; Μυστήριο.

Στην αρχή, μόλις ανακαλυπτόταν κάποιο έγκλημα, οι αστυνομικοί έτρεχαν να πιάσουν τον Χώλ. Μα έπειτα από λίγο, αναγκάζονταν να τον αφήσουν ελεύθερο. Γιατί τους αποδείχνε με άτράνταχτα επιχειρήματα πως δεν μπορούσε να ήταν αυτός ο δολοφόνος.

Γι' αυτές τις συλλήψεις, δεν έδειχνε την παραμικρή δυσανεμία. Τούναντιον, μάλιστα, έλεγε πως ήταν χρέος του να διαφωτίσει την αστυνομία. Καί το έκανε πρόθυμα και καλόκαρδα. 'Ηταν τόσο η πρόθυμια κι' η καλωσύνη του, πού, μία μέρα, είπε στον έπιθεωρητή Μάκ Μίλλαν, πού διηύθυνε το τμήμα των έγκληματολογικών αναζητήσεων:

— Μην κάνετε τον κόπο να στέλνετε τους ανθρώπους σας για να με πιάσουν. Μόλις με χρειάζαστε για κάτι, να μου τηλεφωνήτε. Θα έρχομαι άμεσα...

Στο τέλος, μάλιστα, πήρε τη συνήθεια να πηγαίνει μόνος του. Παρουσιάζόταν στον Μάκ Μίλλαν και του έλεγε:

— Διάβασα στις έφημερίδες πως βρέθηκε το πτώμα κάποιου δεινά και ήρθα. Είμαι, όπως πάντα, στη διάθεσί σας...

Και προθυμοποιόταν ν' αποδείξει πως δεν ήταν ο δολοφόνος.

Κάποτε βρέθηκε νεκρός ο φονιάς της αντίπαλης συμμορίας των γκαγκστερ, από εκείνη με την οποία συνεργαζόταν ο Χώλ. Αυτή τη φορά, οι αστυνομικοί ήσαν βέβαιοι πως τον κρατούσαν. 'Αλλ' είχε και πάλι άτράνταχτες αποδείξεις για ν' απομακρύνει κάθε υποψία.

— Την ώρα του έγκλήματος, είπε, ταξίδευα για τη Νέα 'Υόρκη. 'Ο έλεγκτής του τράινου μπορεί να σάς το βεβαιώσει.

Κι' όλα έδειχναν πως ο ισχυρισμός του ήταν σωστός. Φίλοι κι' έχθροι ήξεραν, ωστόσο, πως και το έγκλημα αυτό ήταν δικό του. Κι' η αστυνομία το ήξερε επίσης. Μόνον, ότι οι αστυνομικοί δεν μπορούσαν ν' αποδείξουν πως βρισκόταν στο Σικάγο την ώρα πού έγινε το έγκλημα. 'Ο Τζώρτζ Χώλ, όμως, μπορούσε ν' αποδείξει πως δεν βρισκόταν εκεί.

Πλησίαζε τώρα τα σαράντα πέντε. Την εποχή εκείνη, αγάπησε μια χορεύτρια πού δούλευε σ' ένα νυχτερινό κέντρο κι' αποφάσισε να την κάνει γυναίκα του.

Οι άρραβώνες του έγιναν ένα βράδυ, μετά το τέλος της παραστάσεως, μέσα στο κέντρο όπου εργαζόταν η νέα. 'Ο Τζώρτζ Χώλ ήπιε αρκετά εκείνο το βράδυ κι' έφυγε μαζί με τη μνηστή του κατά τις τρεις. Την συνόδευσε ως το σπίτι της και κατόπιν πήγε στο δικό του, όπου κοιμήθηκε μ' έναν βαρύ ύπνο.

Το άλλο πρωί, κατά τις δέκα, πήγε στο γραφείο του Μάκ Μίλλαν.

— Μπίλ, του είπε, είμαι εδώ. Μ' όλο πού άρραβωνιάστηκα χτες το βράδυ κι' ήπια λίγο παραπάνω, όπως βλέπετε, έτρεξα σήμερα το πρωί στο γραφείο σου... Το κεφάλι μου είναι βαρύ άκομψ, δεν μπορώσα, όμως, να παραμελήσω το καθήκον μου... Χτες το βράδυ, σου τηλεφώνησα πολλές φορές για να σε προσκαλέσω νάρθης στους άρραβώνες μου, αλλά δεν σε βρήκα... 'Ο

καυμένος ο Μπίλ, σκέφτηκε, θα βρίσκεται πλάι στο πτώμα του δυστυχισμένου Τσάρλι Σήγκλ, κι' ένας Θεός ξέρει πόσο θα είναι άπασχολημένος... Σήμερα το πρωί, λοιπόν, μόλις ξύπνησα, πέρασα από το σπίτι της μνηστής μου για να της δώσω ένα φιλάκι και κατόπιν έτρεξα εδώ... 'Ηρθα, αγαπητέ μου Μπίλ, για να σε βεβαιώσω, ότι δεν σκοτώσα τον Τσάρλι Σήγκλ... Το έγκλημα έγινε, όπως ξέρεις, κατά τις έφτά. 'Εγώ, λοιπόν, βρισκόμουν από τις πέντε και είκοσιπέντε στο κέντρο, όπου χορεύει η μνηστή μου και δεν το κούνησα βήμα από εκεί ως τις τρεις το πρωί... Αυτό μπορούν να σου το βεβαιώσουν τουλάχιστον έκατό άνθρωποι. "Αν σου χρειάζεται, όμως, η βοήθειά μου, για ν' ανακαλύψης το δολοφόνο, δεν έχεις παρά να μου το πής... Είμαι πάντα στη διάθεση του καλού μου Μπίλ... 'Ηρθα, όπως βλέπεις, για να σε βγάλω από μια έγνοια... Γιατί στοιχηματίζω πως κι' αυτή τη φορά θα φαντάσθηκες, ότι εγώ σκοτώσα τον Τσάρλι Σήγκλ... Δεν είναι αλήθεια;

— 'Ο Μάκ Μίλλαν χαμογέλουσε.

— 'Αλήθεια είναι, συμφώνησε. 'Αλλά πως έμαθες τη δολοφονία του Τσάρλι Σήγκλ;

— Δεν σου είπα, ότι τη διάβασα στις έφημερίδες, σήμερα το πρωί; απάντησε.

— Οι έφημερίδες, όμως, δεν γράφουν τίποτε...

— 'Ο Τζώρτζ Χώλ έχασε το χρώμα του.

— Αυτή τη φορά την έπαθε, συνέχισε ο έπιθεωρητής. "Ως τη στιγμή πού μιλάμε, οι έφημερίδες δεν έχουν τίποτε για το έγκλημα αυτό. Το ξέρουμε μόνο έμεις εδώ... κι' ο δολοφόνος... Θα συμφωνήσης μαζί μου, ότι η ιδέα πού είχα, ήταν πολύ έξυπνη. "Απαγόρευσα να γίνη και η παραμικρή ανακοίνωση στις έφημερίδες, γιατί ήθελα να ιδώ τί θα έκανες. Το σχέδιό μου ήταν να κρατήσω μυστικό αυτό το έγκλημα δύο, τρεις, δέκα μέρες, στην ανάγκη, για να σε φέρω σε κατάσταση αγωνίας και να σε κάμω να χάσης αυτή την περίφημη ψυχραιμία σου, πού σ' έσωσε ως σήμερα. Πραγματικά, τί θα έκανες, φίλε μου Τζώρτζ, αν έδλεπες, ότι οι έφημερίδες δεν έγραφαν τίποτα για τη δολοφονία του Σήγκλ; Θα υποπευδόνουν, φυσικά, ότι η αστυνομία κάτι έχει μυρισθή και το πιθανώτερο είναι, ότι θα προσπαθούσε να φύγης... Θα σε πιά-

— 'Ως τη στιγμή πού μιλάμε, οι έφημερίδες δεν έχουν τίποτα για το έγκλημα αυτό...

ναμε τότε και, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, θα σ' αναγκάσει να πής την αλήθεια. 'Αν είχα φαντασθώ, όμως, ότι θα έκανες την τρομερή άπερισκεψία να μην ρίξεις ούτε μια απλή ματιά στις σημερινές έφημερίδες!... 'Αν έρριχνες, θάβλεπες πως δεν έγραφαν τίποτα και δεν θαρόχουν εδώ για

να μου μιλήσης για ένα έγκλημα, πού, αν δεν ήσουν ο δολοφόνος, θάπρεπε να το άγνοης.

— Φοδόμουν πάντα πως κάποτε θα την πάθαινα, ψιθύρισε ο Τζώρτζ Χώλ.

— 'Ομολογείς, λοιπόν;

— 'Ομολογώ ό,τι θέλει ο αγαπητός μου Μπίλ...

"Ανασήκωσε συγχρόνως την καμέα πού στόλιζε ένα δακτυλίδι πού φορούσε στο μικρό δάχτυλο του άριστερου του χεριού, πήρε από εκεί ένα μικρό σβώλακι και, πριν ο έπιθεωρητής προφτάσει να τον εμπόδισή, το έριξε στο στόμα του.

— Λυπάμαι πού δεν θα σου δώσω τη χαρά να με δής να ψήνωμαι στην ηλεκτρική καρέκλα!... κάγχασε τώρα ο Τζώρτζ, ενώ η άπαίσια μορφή του έπαυσε μία φριχτή έκφραση.

— 'Ο έπιθεωρητής, μολονότι συνηθισμένος απ' το επάγγελμά του σε τραγικά θέαματα, δεν μπόρεσε να κρύψη τη συγκίνησή του απ' το θέαμα αυτό.

— 'Ο Θεός θα σε κρίνη για τις πράξεις σου, εκεί πού μόνοι σου το θέλησες να πής... είπε τέλος.

Και πάτησε το κουμπί του ηλεκτρικού κουδουνιού, πάνω στο γραφείο του, για να ειδοποιήση τους βοηθούς του...

— Έπειτα από μερικές στιγμές, ο Τζώρτζ Μπίλ, ο υπ' αριθ. 1 φονιάς του Σικάγου, σωριαζόταν νεκρός.

ΧΕΝΡΥ ΚΑΓΚΟΥΕΛ

Η ειδικότης μας είναι μια γαστρονομική
ΤΑΧΥΤΑΤΗ ΥΠΕΡΘΥΝΗ ΑΝΟΔΥΝΗ
ΡΙΖΙΚΗ 100%
ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
ESTHETIQUE MODERNE
ΜΕ ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ
ΕΜΜ ΜΠΕΛΑΚΗ 16 ΤΗΛ. 32.350
Επισημ. Δωρεάν Άπο 10.130 - 4.130

**ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ**
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Κατάστημα
Κ. ΣΚΟΤΙΔΗ
Πραξιτέλους 20

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ-ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΡΥΦΕΙΑ
ΝΙΚΙΟΥ 5 ΤΗΛ.27.466

έρζετε τον άνθρωπο που ο' αγαπάτε;

Α. Παγοποιητευμέν. Π.: Είστε ένα καλό κορίτσι, όπως συμπεριναίω, από το γράμμα σας. Άλλα ή καλωσύνη χρειάζεται και τη λογική κονιά της, για να σάς συμβουλεύω να μην κάνετε «πειράματα».

Τα πείραματα στο ζήτημα της αγάπης, όταν προέρχονται από κοήρα, εξευτελίζουν την αξιοπρέπεια τους.

Σας συμβουλεύω, λοιπόν, να μη κάνετε τίποτα απόλυτως για να προκαλέσετε μία ερωτική εξομολόγηση.

Ο νέος, που φαίνεται τιμωρός και ευγενικός μαζί σας, δεν φέρειται ερωτικά, άλλ' απλάως φιλικά. Φαντάζεστε, τώρα, την ταπεινότητα που θα νιώσατε σε μία τυχόν άρνησή του; Έτσι θα χάσατε την εκτίμησή του και την εμπιστοσύνη του, που σάς περιβάλλει.

Μη βιάζεστε, λοιπόν. Περιμένετε Έχετε όλον τον καιρό μπροστά σας. Έξ' άλλου, είσατε τόσο νέα!

Α. Πτοτύχημένο. Βλέπω ότι έχετε μεγάλη ψυχική αντοχή και πολύ λίγη λογική και αξιοπρέπεια. Ποσοδοποιείτε τον ώραίο και τιμωρο χαρακτήρα σας για μία κοπέλα, που είναι σίγουρα όχι δέν σας αγαπά. Όλη της ή συμπεριφορά, απέναντί σας, το δείχνει. Μην επιμένετε, λοιπόν, για κάτι που δέν υπάρχει. Συνέχστε, κυττάζετε τις σπουδές, το μέλλον σας. Πρέπει να δημιουργήσετε πρώτα, και να είστε βέβαιοι πως ή αγαπώ ή πραγματική, ή σταθερή θα παρρησιαστεί μόνη της στο δρόμο χωρίς, και ποδ' αμφισβητήσει, σάς βρή πιδ' όρρω πάντων, όταν θα περισσότερο εξωστρεφισμένο οικονομικός έναντι του εαυτού σας.

Λογικεύετε, γιατί ή τακτική που ακολουθείτε τώρα, σάς σπρώχνει στόν κατήφορο χωρίς να τό καταλαβαίνετε. Και είναι κρίμα, γιατί αν κρίνω από τό γράμμα σας, έχετε χίλια δυνάμεις για να προκοφείτε και να ευτυχήσετε στη ζωή σας. Κατ' ερώτησιν... μη καταφεύγετε στα ανώμαλα σκέμεις και στο κρασί, για να βρείτε σ' αυτά ή λησμονία. Το κρασί σ' αυτή την περίπτωση είναι ο χειρότερος συμβούλος. Ήπουλα και μεθοδικά έχει ή δύναμη να σάς εξοστρακίσει από την κοινωνία. Προέξτε!

Μελαχροινό άγγελος. Στο τετρασέλιδο γράμμα σας, μού μιλάτε από την άρχη ως το τέλος, για μία φίλη που έχει την επιδεισιότητα να εξωμαλίζει τους λόγους του περιβόλαιού σας. Την έχετε ύπουλα, προκλητική, άσυνειδητη, από ή ανησυχία, γιατί δέ τη διώχνετε από ή συντροφία σας; Γιατί μαζεύετε στο σπίτι σας μία κοπέλα τόσο επικίνδυνη για την αξιοπρέπεια σας και για τό μέλλον σας; Τί σας έμποδίζει να τη διώξετε από κοντά σας; Άν δέν μπορούσατε τό να κάνετε, από λεπτότητα, τότε να βλάτε ή μητέρα σας να τη διώξει.

Όσον αφορά τό νέο που σάς αγαπά και τόν αγαπάτε, γιατί δέν του λέτε να σάς ζητήσει από τους γονείς σας, κι έσεις γιατί δέν ας πείτε ότι ή καρδιά σας σ' αυτούς που είναι οι καλύτεροι φίλοι σας, σ' αυτούς που θα φροντίσουν και για την ευτυχία σας; Άκολουθήστε τη συμβουλή μου, και να είστε βέβαιοι, πως δέν θα μετανιώσατε.

Β. Ι. Χ. 17: Βέβαια, τό μπλέξιμο αυτό είναι πολύ επικίνδυνο, γιατί και μέσα βρίσκεται ανάμεσα. Κάνοντας κάτι για τό οποίο όλοι οι άλλοι θα είναι αντίθετοι, εκτός από τίς δυσκολίες θα βρήτε και τ' αναλογίζομαι σέ μία ένωση σας. Σας βρή, όταν πιά θα νομίζετε ότι πετύχατε τό σκοπό σας. Προσπαθήστε, λοιπόν να χωρίσετε, προσπαθήστε να παρηγορηθήτε με κάποια άλλη γνώριμα, κι όταν ο ένας από τους δύο παντρευτεί, τότε άλλος θα πάρη πίο πολύ πόνο. Φαντάτε γενναίοι κι οί δύο σας. Φαντάτε τιμωρί στα αίσθηματά σας.

Ἡ ἀλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ἡ Μαίρη Λύτσικα, Ὑδρας 4, Ψυχικό, Ἀθήνα, Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογραφία με μορφωμένους νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 26—30 χρόνων, στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα. Τους παρακαλεῖ δὲ νὰ ἐσωκλείουν στὸ γράμμα τους καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ Φωτεινὴ Σαράη, Κατελείος, Κεφαλληνία, Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογραφία με Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 45—50 χρόνων, με σκοπὸ τοῦ γάμου. Ἡ Πολυξένη Νότου, Rosie Restante, Κεντρικόν, Ἀθήνα, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με κυρίους τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας 45—55 χρόνων. Ἡ Πόπη Πέτσα, Ἀτλαντός 4, Ἐπαύλοφος, Θεσσαλονικὴ, Γρέσε, θέλει ν' ἀλληλογραφήσῃ με νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, στὴν ἐλληνικὴ, γαλλικὴ ἢ ἀγγλικὴ γλῶσσα. Οἱ δύο φίλες Β. Καραμανώλη καὶ Ι. Βασιλάκη, Φιλίππου 9, Θεσσαλονικὴ, Γρέσε, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἡλικίας ἀνω τῶν 30 χρόνων, με σκοπὸ τοῦ γάμου. Ἡ Κίτσα Ἐλευθεριάδου, Poste Restante, Κεντρικόν, Θεσσαλονικὴ, Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογραφία με νέους καὶ νέες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον, με σκοπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ κατόπιστά. Ἡ Κούλα Καντιάκη (18 χρόνων), Σεργῶν 35, Ἀθήνη, Γρέσε, ἡ Σούλα Μπουνθιούκα, Poste Restante, Θεσσαλονικὴ, Γρέσε, ἡ Μιρέλα Κουβέλλη, Ἡρακλέους 53, Καλλιθέα, Ἀθήνη, Γρέσε, ἡ Βούλα Βλάχοδημητρίου, ἡ Βούλα Μανιατάκη, ἡ Παρασκευὴ Σταματιάνου, ἡ Στέλλα Σταματάκη καὶ ἡ Βούλα Χρηστακάκη, Γλυκοθεῶν, Σκόλα, Λακωνία, Γρέσε, θέλουσιν ν' ἀλληλογραφήσουν με νέους τοῦ ἐξωτερικοῦ. Οἱ ἀδελφές Ἑλένη καὶ Ἀθηνά Γρανάκη, Αἰλιανῶν 29, Ἀθήνη, Γρέσε, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ ἀνω τῶν 25 χρόνων. Ἡ Ἀννα Βασιλοπούλου (28 χρόνων), Δημητρίου Μαργαρίτη 7, Θεσσαλονικὴ, Γρέσε, ζητεῖ ἀλληλογραφία με κυρίως ἀνω τῶν 40 χρόνων, ἀπὸ τὴν Ἡ. Ὑόρκη, τὸν Καναδὰ καὶ τὴν Ἰταλίαν, με σκοπὸ τοῦ γάμου. Τους παρακαλεῖ δὲ νὰ στέλλουν καὶ μιὰ φωτογραφία τους. Ἡ Ἀσασταλιανοπούλου, Αἰλιανῶν 30, Ἀθήνη, Γρέσε, ἐπιθυμεῖ ν' ἀλληλογραφήσῃ με Ἕλληνες τῶν 25 ἐξωτερικοῦ, ἡλικίας ἀνω τῶν 25 χρόνων. Ἡ Τζένη Σαρρίδου (19 χρόνων), Μπιζανίου 2, Μυτιλήνη, Γρέσε, καὶ ἡ Τζούλια Γιαννουκάκη (17 χρόνων), Μπιζανίου 19, Μυτιλήνη, Γρέσε, θέλουσιν ν' ἀλληλογραφήσουν με Ἕλληνες ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον. Οἱ κατὰ τὴν ἀπαιτητικὴν ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἕλληνες: Γεώργιος Δημητρόπουλος, Ἀνδρέας Μιχαήλπουλος, Ἰωάννης Σπύργος, Λάκης Σεφερτζής, Ντίνος Καλκάνης καὶ Εὐγένιος Σκούρτας, Σ.Μ.Υ., Λόχος Δ' σεως, Β.Σ.Τ. 902. Παύλος Ἀγγελίδης, ΚΕΔ'ΤΟ, 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Κώστας Κωνσταντίνος, ΚΕ.Β.Ο.Π., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Χρυσανθόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, Ἀναρτήτριον, Σ.Τ.Γ. 927. Κυριάκος Κουμπενάκης, Κ.Ε.Θ.Β.Μ., Πέτρος Κελέκης, Νικόλαος Λυστόλας, Κωνστ. Ροῦτος καὶ Χρήστος Μαστορέης, 786 Μ.Α.Ε. Σ.Τ.Γ. 903. Βύρων Εὐγενίου

Ξάνθος Διαμαντόπουλος, Μάρκος Εὐθυμίου καὶ Εὐφρόνιος Κοντολέωντας, Κ.Ε.Π. 111 Μοίρας, Β.Σ.Τ. 902. Πολυκράτης Ράϊκας, Κ.Ε.Τ. Ε.Σ., 3ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Τασούλης, Τζῶνης Εὐαγγέλου καὶ Νικόλαος Μιχαλάκης, Κ.Ε.Ν. Κορίνθου, Ἐφοδιασμός, Σ.Τ.Γ. 909. Παναγιώτης Τζώρας καὶ Γεώργιος Τεζαψίδης, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ. 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Τάκης Τσαπέκης καὶ Τάκης Ποταπαλίδης 730 Τ.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Τάκης Μπαμπούρης καὶ Ἰωάννης Παπαδέλης, Δ.Ε.Ν.Ε.Σ., 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Σταύρος Μπασιμάκος καὶ Χαράλαμπος Παπαδόπουλος, 808 Μ.Α.Μ., Σ.Τ.Γ. 917. Ἰωάννης Βαρδαβάκης, Λόχος Στρατηγείου, Γραφεῖον Α9 Β.Σ.Σ., Β.Σ.Τ. 901. Θωμάς Μουρτόπουλος καὶ Κωνστ. Διδασκάου, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Ἰωάννης Δαρδανός 991 Στρατ. Μουσικ., Σ.Τ.Γ. 917. Γεώργιος Σαμαράς, 90ν Α.Σ.Π., Σ.Τ.Γ. 917Β. Νικόλαος Ἀγγελικόπουλος, Α.Σ.Π. Στρατίας, Β.Σ.Τ. 904. Ἰωάννης Δημητράκοπουλος, Γεώργιος Δεδοπούλος, Κωνσταντίνος τοῦ Ορέστης Δημητριάδης, 1650 Μενάς Θεῶνων, Β.Σ.Τ. 904. Ντίνος Γρηγοράκης, 882 Α.Τ.Χ., Β.Σ.Τ. 904. Ἰωάννης Γιώτης, 493 Τ.Α. Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 916. Νικόλαος Γεωργιόπουλος, Κ.Ε.Ε.Μ., Δ.Π.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Λάκης Γιούπας, Νικόλαος Μήτσος καὶ Παναγιώτης Πούλος, Σχολὴ Μηνιαίου, Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 909. Βασίλειος Γιούναρης, καὶ Γεώργιος Φωτόπουλος, 492 Τ.Δ., Σ.Τ.Γ. 918. Νικόλαος Φωτιάδης, 1062 Ε.Α., Β.Σ.Τ. 903. Χρήστος Γιένναρος, Ἰωάννης Κολογερόπουλος καὶ Ἀναστάσιος Καραμπόλης, Κ.Ε.Ν. Κούρτας, 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 910. Στυλιανὸς Παπουτάκης, Μάκης Χειλάς, Γεώργιος Κωνσταντινίδης, Ἀνδρέας Παρασκευάπουλος καὶ Γεώργιος Παναγιωτόπουλος, Κ.Ε.Ν. Πατρῶν, 3ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 927. Κωνστ. Διδασκάου, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ., 4ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Ἀργυρόπουλος, 171 Σ.Α.Π., 11 Μοίρα, Β.Σ.Τ. 904. Βασίλειος Δημητρίου, καὶ Δημήτριος Μπατούρης, 1611 Μ.Μ.Π., Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Ἐλευθεριάδης, 484 Τ.Δ. σεως, Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 920. Κωνστ. Ἀποστολόπουλος, Σ.Φ.Φ. Ἰωαννίνων, Σ.Τ.Γ. 918. Ασπυμάκης Σαῦρος, Κ.Ε.Δ'Τ.Ο.Δ., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Ξένος, Σωτήριος Λύτρας, Στέλιος Κερένης καὶ Μάριος Τσεκούρας, 398 Σ.Ε., Σ.Κ.Α., Β.Σ.Τ. 904. Κωνστ. Κωνσταντινίδης, 493 Τ.Δ., Λόχος Δ' σεως, Σ.Τ.Γ. 917Α. Ἰωάννης Παναγιόπουλος, 575 Τ.Π., Α.Β.Ο., Σ.Τ.Γ. 917Β. Εὐφρόνιος Ἀντωνόπουλος, Γρηγόριος Μπαρκάς καὶ Παναγιώτης Λαΐνης, Κ.Ε.Δ'Τ.Ο.Δ., 2ος Λόχος (Μηχ.) σεως, Β.Σ.Τ. 902. Ἀπόστολος Λαΐτσας, Φίλιππος Θεοδοσίου, Στάθης Ἀγγελίδης, Στέφανος Ἀγουρίου καὶ Εὐστάθιος Γεωργιάδης, 251 Ε.Τ.Π., 2ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 908. Ἰωάννης Σιδιρόπουλος, 622 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903. Βασίλειος Δανιηλίδης, Γεώργιος Καραντώνης, Στέφανος Γεωργιάδης, καὶ Ἀπόστολος Κουντούδης, 622 Ε.Τ.Π., 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 903.

Ὁ Παναγιώτης Ἐπαμεινώνδας, Τ.Κ. 136, Λάρινα, Κύπρος, ζητεῖ ἀλληλογραφία με Ἕλληνίδες, ἡλικίας 18—28 χρόνων. Ὁ Ἀβραάμ Γεωργιάδης (19 χρόνων) καὶ Νίκος Κωνσταντίνου (20 χρόνων), Μητροπόλεως 34, Λάρινα, Κύπρος, ζητοῦν ἀλληλογραφία με Ἕλληνίδες ἀπὸ ὅλο τὸν κόσμον, ἡλικίας 15—20 χρόνων. Ὁ Κων. Κασσιανός (18 χρόνων), Χαλκοκονδύλη 10, Λυκαεστῆς, Ἀσυ-

γράφηση με "Ελληνες και 'Ελληνί-
δες απ' όλον τον κόσμο, στην ελ-
ληνική ή αγγλική γλώσσα. 'Ο
Κωνστ. Μετζιτίης (18 χρό-
νων), Διόνειους 10, Καίμακλι,
Λευκωσία, Κύπρος, έπιθυμεί ν' αλ-
λογογραφήσει με 'Ελληνίδες απ' ό-
λον τον κόσμο, στην ελληνική ή
αγγλική γλώσσα. 'Ο Ανδρέας
Βαλιαντής, Ναυπακτου 10,
Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλο-
γραφία με 'Ελληνες απ' όλον τον
κόσμο, με σκοπό την ανταλλαγή
γραμματισμών. 'Ο Γεώργιος
Γιαπανάς (20 χρόνων), Αγίου
'Αντωνίου 9, Λευκωσία, Κύπρος,
έπιθυμεί ν' αλληλογογραφήσει με νέ-
ες της 'Ελλάδος. 'Ο Χαράλαμ-
πος Σαββίδης, Περασέας 7,
Λευκωσία, Κύπρος, ζητεί αλληλο-
γραφία με νέες της 'Ελλάδος 'Ο
Γεώργιος Πετρόυ (20 χρό-
νων), Κάτω Ζώδα, Λευκωσία, Κύ-
προς, ζητεί αλληλογραφία με νέες
απ' όλον τον κόσμο, στην ελληνική
ή αγγλική γλώσσα. 'Ο Πρόδρο-
μος Μιχαήλ (17 χρόνων),
'Αμερικανική 'Ακαδημία, Λάρνακα,
Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με
'Ελληνίδες απ' όλον τον κόσμο. 'Ο
Φρίξος Μιχαηλίδης (17
χρόνων), Παλαιόμυλος, Μαραθό-
σης, Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία
με 'Ελληνίδες του εξωτερικού,
στην ελληνική ή αγγλική γλώσσα.
'Η Καίτη Νικολάου (21
χρόνων), Θεοδώρας 28, Λευκωσία,
Κύπρος, ζητεί αλληλογραφία με
νέους και νέες του εξωτερικού,
στην ελληνική, γαλλική ή αγγλική
γλώσσα. 'Η Μάρια Παπανεο-
πλούτου, Στασίνου 12, Λευκο-
ωσία, Κύπρος, θέλει ν' αλληλογρα-
φήσει με νέους της 'Ελλάδος, της

αυστραλίας και της 'Αμερικής, ή
κίας 18-23 χρόνων, στην αγγ-
λική γλώσσα μόνον. 'Η Γιολάν-
τα Ραφαήλ, Κάτω Βασιλει-
8, Αμμόχωστος, Κύπρος, έπιθυ-
ν' αλληλογογραφήσει με νέους και
νέες απ' όλον τον κόσμο, στην
ελληνική ή αγγλική γλώσσα.
'Ανδρούλα Μιχαήλ (17
χρόνων), 'Ελένης Παλαιούλας
14, Λάρνακα, Κύπρος, ή 'Αλ-
κα 'Ιωάννου (17 χρόνων),
'Αδωνίδου 5, Λάρνακα, Κύπρος,
καί ή 'Ανδριάννα Παύλου
(20 χρόνων), Νεροῦ 49, Λάρνακα,
Κύπρος, ζητούν αλληλογραφία
με νέους 'Ελληνες απ' όλον τον
κόσμο.
'Ο Joakim Hadjakim (23
χρόνων), 37 rue Balaska, Abdi-
Le Caire, Egypte, ζητεί αλληλογο-
φία με νέες της 'Ελλάδος 17-
χρόνων, με σκοπό μιὰ άγνή φι-
λάν. 'Ο John Ioannidis (22 χ-
ρον) και ο Evangelos Andonias
(23 χρόνων) 269 Bank Street,
South Melbourne, Melbourne, Aus-
tralia, ζητούν αλληλογραφία με νέ-
ες με σκοπό το γάμο. 'Ο Vassil-
os Kotridis (20 χρόνων), έ-
λει ν' αλληλογραφήσει με μιάν
της 'Αμερικής, στην ελληνική,
αγγλική ή γαλλική γλώσσα. 'Ο
ταλός φίλος του Carlo Jui-
ani, ζητεί αλληλογραφία με νέ-
ες και νέους απ' όλον τον κόσμο,
σκοπό την ανταλλαγή γραμματι-
σμών. 'Οσες του γράψουν μη-
ροῦν να χρησιμοποιήσουν την ιτα-
λική, αγγλική, γαλλική, ισπανι-
κή ή ελληνική γλώσσα. 'Η διεύθυ-
ση και τὸν δυο είναι: P.D. Box, 77
Khartoum, Sydan, 'D John La-
atis (20 χρόνων) και ο G. Bo-

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Στις 13 του περασμένου Δεκεμβρίου πέθανε στο "Αρνκλιφ της
'Αγγλίας, σε ηλικία 92 χρόνων ή 'Ισαβέλλα Χάμιτον, τελευταία
απογονία μιας πλούσιας οικογενείας χαρικών. Κοντά της βρισκό-
ταν μια κτερινισμένη διαθήκη, που είχε συντάξει πριν από 70
χρόνια μαζί με δυο από τις αδελφές της. 'Η διαθήκη αυτή είχε
ο επίλογος ενός μεγάλου έρωτος που άρχισε το 1885, όταν ο
Ουίλλιαμ Μόντ, ένας ώραιος δάτωματικός, έφτασε στο χωριό
τους. Οι τέσσερες κοπέλλες, νées τότε και ώραιότατες, τον έρω-
τεύθηκαν, μα εκείνος διάλεξε την Ντόροθυ και την άρραβώνα-
σθηκε. Δέν πρόφτασε όμως να την παντρευτεί, γιατί σκοτώθηκε
λίγες μέρες πριν από τον γάμο τους πέφτοντας από το άλογό της.
Οι τρεις αδελφές της αποράσισαν τότε να μη παντρευτούν και
συντάξαν μια διαθήκη, που έδωσε κληρονόμους τους τρεις απογόν-
ους του Ουίλλιαμ Μόντ, από τον δυο να προσθέσουν στο έπαυλο.
μά τους και το έπαυλο Χάμιτον, που γίνον δηλαδή Μόντ-Χάμι-
τον. Στή φωτογραφία μας ο μόνος κληρονόμος τους συνταγμα-
τάρχης Μικαήλ Μόντ, γιος του Ουίλλιαμ, και οι δυο του κόρες
Τζένοβερα και Κλαρίσα.

65

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΤΗΣ ΕΦΤΑΛΙΑΣ

Στο τμήμα

— Ντροπή σου, λωλο-Φταλία! Πρόσεξε καλά, έμένα να μη μου κουνάς το δάχτυλό σου! Φώναξε άρραυτι-μπαρραυτι ή καρσινή τση.

Κι' ή 'Εφταλία, βάρδα φουρνέλλο, ξεφώνισε:

— 'Εσύ να προσέξης, διαβόλου βουδά-λα, τζαμουζά... Φτού σου!...

— Μωρή, θάπρεπε να σ' άγκαζήρη ή Ούλεν κι' έτσι νάναι κάργα νερό ή λίμνη του Μαραθώνα ένα γκε-ρεμέ!...

Κι' από λόγο σε λό-γο, κι' από βρισιά σε βρισιά, πιαστήκανε μαλ-λιά με μαλλιά! Φωνές, γροθιές, κατακεφαλιές, σωστό ρεμπελιό. Κι' έ-νας περαστικός πολιτο-μάνος τις κουβάλησε κα-κήν κακώς στο Τμήμα.

— Αυτή ή φαρμακό-στομη, κύριε διοικητά μου, με φώναξε βουδάλα, τζαμουζά και κτήνος!

Κι' ή πανούργα 'Εφτα-λία, με ύφος φιλοσοφικό, τούπε σότο-βότσε:

— Κύριε πολιτισμάνε μου, έδω στην 'Ελλάδα,

ούλα τὰ ζώα ξευτελίζονται με τη λέξι κτή-νος! Τό να πώ την άφεντομουτσουάρα τση βουδάλα, δεν είναι βρισιά, είναι κοπλιμέν-το! Γιατί έχει πιο φρόνιμο κι' ώφέλιμο ζων-ταλό απ' το βόδι; Και από τη γελάδα; Τί ήθελε να την πώ; Πεταλούδα; Μά πεταλού-δες λένε, δυστυχώς, τσι παστορικιές!... 'Αλ-λά τέτοια είναι αυτή, κύριε πολιτισμάνε μου, με ψύλλου τήδημα, μου ντουζιζέει καυγά τρικουβέρτο!

— Μην την άκους, κύριε διοικητά, δια-μαρτυρήθηκε ή άλλη. 'Εκείνη μούδοκε ά-φορμη. Περνούσα και μου κουνούσε με ση-μασία το δάχτυλό τση!

— 'Ορκο παίρνω στο Εύαγγέλιο! ξε-φώνισε πάλι ή 'Εφταλία. Χωρίς κακή πρό-θεσι κούνησα το χοντρό μου δάχτυλο. 'Αγ-καλά δά αυτό το κούνημα του χεριού παίρ-νει και δίνει στον τόπο μας. 'Υπουργοί, δι-κηγόροι, δασκάλοι κι' ούλοι οι άνοράτοι, τόχουνε αυτό το χούι, άκόμα και οι 'Εγ-γλέζοι, σάν φεύγανε τό 41, κουνούσανε το δάχτυλό τους!...

Μά ή καρσινή τση, άγαναχτισμένη, μπή-κε πάλι στη μέση και προσέθεσε, γεμάτη γιγάτι:

— 'Επειτα, κύριε διοικητά, ξεχάσα να σάς πώ, και τό πιο κοϊδικό. Μ' έφτυσε, ή κακούργα!

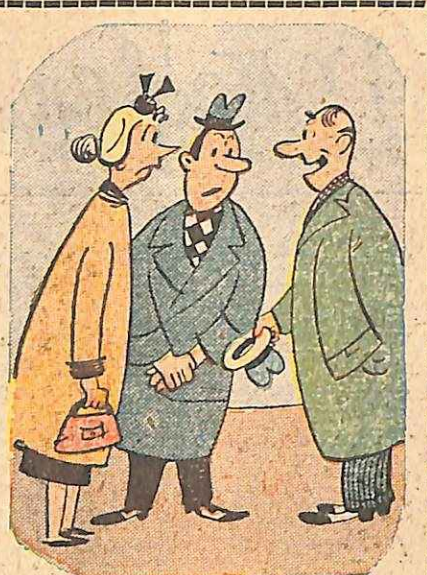
— 'Ηθεί, καλέ κύριε πολιτισμάνε μου, έγώ τό σάλιο μου δεν τό ξοδεύω τζάμπας, ούτε τό κάνω χαλάλι στα μούτρα τση! Τό σπαρτανιάρω, γιατί με τό σάλιο πιάνω τσοί φυλλοί, με σάλιο γιάτρεψω τσοί λειχήνες και τα κουκούδια, με σάλιο μετρώ τα δε-καχίλιαρα, με σάλιο κολλάω τα πούλια και γυρίζω τα φυλλά του καλαταριού. 'Αγκα-λά δά, σ' αυτό τό ντουιιά, γιά ούλα τό σάλιο κουλατριζέει!

— Κερά Φταλία, φώναξε αυστηρά ό δι-οικητής, άσε τά δικηγορίστια. Μην ξεχνάς πως έχει μάρτυρες, που είδαν να τση κά-νης φτού!...

'Αμέσως, ή 'Εφταλία, που τὰ βρήκε μπαστούνια, άλλαξε πλάκα και τούπε με-λοδραματικά:

— Τό φτού τό δικό μου δεν είναι ποτέ από περιφρόνησι, άλλα γιατί πιάνει τό μάτι μου! 'Ισως, λοιπόν, μπλεγνίσσα τό φουσαντό τση, γιά λιμπίστηκα 'ν' άδραντι-νί τση, κι' από θαυμασμό φώναξα: «Φτού σου!...».

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

— Γειά σου, Γιαννάκη! 'Ασφα-λώς αυτή τη φρού θάναι ή κυρία. 'Η μήπως κάνω λάθος;...

— Μιά που της δανείζω τό δικό μας σίδερο, λέει, πρέπει να της δίνω και δικό μας ρεύμα!...

— Πώς; Πουλές σακκοδλές που διατηρούν τα πράγματα φρέσκα! Μά τότε έπρεπε νάρθης πρό εικοσαετίας, φιλε μου!...

ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟΣ από τις παλιρροίες

Τεράστιες ποσότητες ενέργειας πληγνύνουν χαμένες

— 'Αν μπορούσαμε να χαλιναγωγήσουμε και να εκμεταλλευθούμε όλη την ενέργεια των παλιρροιών, θα εξασφαλίσαμε περί τα δύο δισεκατομμύρια ίππους, τη μιση δηλαδή ε-νέργεια που χρειάζεται ολόκληρος ό κόσμος. Αυτό όμως είναι αδύνατο, δυστυχώς. Δια-φορές πρακτικές δυσκολίες περιορίζουν σ' ένα μικρό ποσοστό την εκμεταλλεύσιμη δύναμη των παλιρροιών. 'Οστόσο, από αιώνες τώρα, οι άνθρωποι άναζητήσαν διάφορες μεθόδους γιά να δεσμεύσουν και να χρησιμοποιήσουν τούτη ενέργεια που πηγαινει συνεχώς χαμένη.

Μπορούμε να θεωρήσουμε ως βέβαιο ότι δεν πρόκειται να λειψή ποτέ ή ενέργεια των πα-λιρροιών.

Πως όμως να την εκμεταλλευθούμε; Όλα τα σχετικά σχέδια σπηρίζονται στην ίδια βασική αρχή: Την κατασκευή δεξαμενών, εφοδιασμένων με φράγματα, που θα γεμίζουν όταν ανεβαίνει ή παλιρροία. 'Υστερα, κατά την υποχώρησι της θαλάσσης θα κλείνεται τό φράγμα, και τό νερό της δεξαμενής θα περνά από τούρβινες ή τροχούς με πτερύγια, θα τούς περιστρέφει και θα παράγει ηλεκτρικό ρεύμα.

— 'Αν ή δεξαμενή είναι μία μόνον, θα στα-ματά άναγκαστικά ή παραγωγή ηλεκτρισμού έπί πολλές ώρες, δυο φορές την ημέρα — ώ-σπου να ξαναγεμίση ολόκληρή ή δεξαμενή με την παλιρροία. Δεν θα ύπάρχει λοιπόν σταθερή παροχή ενέργειας.

Τό μειονέκτημα αυτό εξουδετερώνεται μ' έ-να σύστημα δυο δεξαμενών. Σ' τη μία απ' αυ-τές τό νερό θα φτάνη σε μεγάλο ύψος και στην άλλη σε μικρό. Θα έχουν κι' οι δυο φράγμα-τα προς τη θάλασσα, καθώς κι' ένα άλλο δια-χωριστικό φράγμα ανάμεσα τους. Σ' αυτό τό τελευταίο θάναί εγκατεστημένες οι τούρβινες. Τό νερό δά τρέχει από τη μία δεξαμενή στην άλλη, δά μπορεί ό να ρυθμίζεται αναλόγως ή ροή του, έτσι ώστε να μη σταματά ποτέ. Τό συνολικό ποσόν ενέργειας θάναί τό ίδιο και πάλι, όπως με τη μνη δεξαμενή, άλλα κατανεμημένο 'ομοιόμορφα σ' όλες τις ώρες της ημέρας.

Φυσικά, γιά να γίνουν αυτές οι εγκαταστά-σεις, χρειάζονται μεγάλες δαπάνες. Δεν μπο-ρεί δέ ν' αποδώσουν σ' όποιοδήποτε μέρος. Γιατί, γιά νάναι εκμεταλλεύσιμες από οικο-νομικής άπόψεως, πρέπει να ύπάρχει άρκετή διαφορά ύψους στο άνέσασμα και στο κατέ-εσσμα της θάλασσας: τουλάχιστον 3 μέτρα, άκόμη δέ καλύτερα 5 ή 6.

— 'Ενα τεχνικό σύγγραμμα, που άσχολείται μ' αυτό τό πρόβλημα, αναφέρει ότι ύπάρχουν μονάχα έφτά κατάλληλα μέρη σ' όλο τον κό-σμο: οι εκβολές του ποταμού Σέβερν στη νότιο 'Αγγλία, οι εκβολές του Ράνς και ή περιοχή του Μόν Σαιν Μισέλ στις άκτές της βορείου Γαλλίας, δυο σημεία των άκτών της 'Αργεντι-νής, οι εκβολές του ποταμού Πικονιτιάκ στον Καναδά και τό Πασακακούντυ των 'Ηνωμ. Πολιτειών.

— 'Ενα έργοστάσιο στις εκβολές του Σέβερν θα μπορούσε να εκμεταλλευθή μία διαφορά ύ-ψους της παλιρροίας 7½ μέτρων! Θα είχε 32 δυνάμω των 25.000 κιλοβάτ και δά παρήγε ενέργεια 2 δισεκατομμυρίων κιλοβατών τό χρόνο — έπιτρέποντας έτσι να εξοικονομείται περί τό 1 έκατομμύριο τόννοι κάρβουνου.

Στις εκβολές του Ράνς, ή διαφορά ύψους είναι περί τα 8 μέτρα. Θα μπορούσε δέ να αποδώσει 700 έκατομμύρια κιλοβατών τό χρόνο.

— 'Ακόμη μεγαλύτερη είναι ή διαφορά στο Μόν Σαιν Μισέλ: φτάνει εκεί τα 9 μέτρα. 'Αλλά, γιά να χρησιμοποιηθή, θα χρειάζοτα-νε μία δεξαμενή μήκους 23 χιλιομέτρων! 'Αν μπορούσε να κατασκευασθή ένα τέτοιο τεχνι-κό έργο, θ' απέδιδε 25 δισεκατομμύρια κιλο-βατών τό χρόνο.

— 'Επίσης και στις εκβολές του Πικονιτιάκ σημειώνεται τόσο μεγάλη διαφορά ύψους της παλιρροίας. 'Αλλά κι' ή γεωλογική διαπλά-σις της άκτής διευκολύνει την κατασκευή έ-νός έργοστασίου με δυο δεξαμενές. 'Ετσι, ό Καναδάς θα εξασφάλιζε είτε 1.300 έκατομ-μύρια κιλοβατών κυμαινόμενης ενέργειας τό χρόνο, είτε 300 έκατομμύρια κιλοβατών συνε-χούς ενέργειας.

Τέλος, στο Πασακακούντυ των 'Ηνωμ. Πο-λιτειών, είναι δυνατόν να παραχθούν από τις παλιρροίες 578 έκατομμύρια κιλοβατών συνε-χούς ενέργειας κάθε χρόνο.

Τό κόστος όμως των εγκαταστάσεων θάναί τέτοιο, σε κάθε περίπτωση, ώστε ή ηλεκτρική ενέργεια θα στοιχίζει τό ίδιο όσο κι' ή παρα-γωγή από κάρβουνο.

— 'Η μέθοδος λοιπόν αυτή θ' άρχισή ίσως να παρουσιάζει πρακτικό ενδιαφέρον μόνον όταν θα κοινηθούν να εξαγληθούν τα κοιτάσματα κάρβουνου και πετρελαίου όλου του κόσμου.

Τό μάτι μας και ό φωτισμός

Οί αντίθεσεις αυξάνουν την ορατότητα

Αντίθετα με ό,τι πιστεύουμε συνήθως, τὰ μάτια μας δεν βλέ-πουν τό ίδιο φώς, άλλα εκείνο που αντανακλάται από τὰ άντικείμενα. 'Η ποσότης του αντανακλωμένου φωτός, εξαρ-τάται από τις διαστάσεις του άντικειμένου, τη φύσι της έ-πιφανείας του και τό χρώμα του.

Μερικές έπιφάνειες (π. χ. ένα χαρτί πολύ λευκό), αντανακλούν τό 80 % του φωτός, που δέχον-ται. 'Άλλες, που είναι πιο σκού-ρες, αντανακλούν ένα μικρό μόνον μέρος απ' αυτό τό φώς (οι γκρι-ζες π. χ. αντανακλούν μόλις τα 8% από τό φώς που δέχονται).

— 'Η φωτεινότης, λοιπόν, ενός σώ-ματος, εξαρτάται από δύο παρά-γοντες: 1ον από τό φώς που δέ-χεται και 2ον από την ποσότης του φωτός που αντανακλάται απ' αυτό.

— 'Ας κυττάσουμε π. χ. ένα μαύ-ρο ύφασμα. 'Απορροφά τό 95 % τοί φωτός που δέχεται. 'Ο άντανα κλαστικός παράγων είναι, συνε-πώς, μόνον 5 %. 'Αν υποθέσουμε ότι αυτό τό ύφασμα φωτίζεται από 20 μονάδες φωτός, θα απορροφήσι, τις 190 (τά 95) 100 του 200) και θα άφίση έλεύθερες μόνον τις 10 (τά 5) 100 του 200).

— 'Ας πάρουμε τώρα τό λευκό χαρ-τί, γιά τό όποϊόν μιλήσαμε προη-γουμένως. 'Ο άντανακλαστικός παράγων του είναι 80 %. 'Αν τό φωτίσουμε με 100 μόνον μονάδες φωτός, θα απορροφήσι τις 20 (τά 20) 100 των 100) και θα άφίση έ-λεύθερες τις 80 (τά 80) 100 των 100).

— 'Ετσι, τό μείν μαύρο ύφασμα θα έχη μία φωτεινότης 10 μόνον μονάδων, ενώ τό λευκό χαρτί, μ' όλο που φωτίζεται ασθενέστερα, θα έχη φωτεινότης 80 μονάδων, δηλαδή όκταπλάσια.

— Αυτό δείχνει τη σημασία του άντανακλαστικού παράγοντος σ' τό ζήτημα του φωτισμού. Γιά να ίδουμε π. χ. ένα μαύρο ύφασμα τό ίδιο καλά όσον και ένα λευκό, πρέπει να βάλουμε τό πρώτο κάτω από πολύ ισχυρότερο φωτισμό.

— 'Ο φωτισμός αυτός θα είναι ανάλογος με τη σχέση που ύπάρχει μεταξύ των άντανακλαστικών παραγόντων του μαύρου και του λευκού ύφασματος.

— 'Αν αυτή ή σχέση είναι 1:8, ό φωτισμός θα πρέπει να είναι όκτώ φορές, όμως, να λάβουμε ύπ' όψιν μας μόνον τον άντανα-κλαστικό παράγοντα. Πρέπει επίσης να λογαριάσουμε και με-ρικούς άλλους παράγοντες.

Οί κυριώτεροι απ' αυτούς είναι οι έξης:

1) Οί διαστάσεις του άντικειμένου που μάς ενδιαφέρει. Πάρτε τρία έντυπα, π. χ. μία Βίβλο, μία έφημερίδα και μία δια-φημιστική άφισα. Γιά να διαβάσετε την άφισα, που είναι τυπωμένη φημιστική χαρακτήρες, δεν έχετε ανάγκη από πολύ φώς. Θα σας με χοντρούς όμως περισσότερο γιά να διαβάσετε την έφημερίδα, που χρειαστή τας είναι μικρότεροι, και πολύ περισσότερο γιά να οί χαρακτήρες της Βίβλου, που έχει μικροσκοπικά στοιχεία διαβάσετε τη Βίβλο, που έχει μικροσκοπικά στοιχεία.

2) 'Η καθαρότης του άντικειμένου. Χρειάζομαστε περισσότερο φώς γιά να διακρίνουμε την ύφανσι λεκιασμένου ύφασματος παρ' ό,τι ενός άλλου, που είναι κα-ένος θάρ.

3) Οί αντίθεσεις. Μία έργασια ραψίματος, που γίνεται με μαύρη κλωστή πάνω σε λευκό ύφασμα, χρειάζεται λιγώτερο φωτισμό παρ' ό,τι μία άλλη, παράμοια έργασια, που γίνεται με μαύρη κλωστή πάνω σε μαύρο ύφασμα.

Τό ίδιο συμβαίνει και με τό διάβασμα ενός κειμένου, που είναι τυπωμένο πάνω σε όλολευκο χαρτί και ενός άλλου, που είναι τυ-πωμένο πάνω σε χαρτί κιτρινωπό.

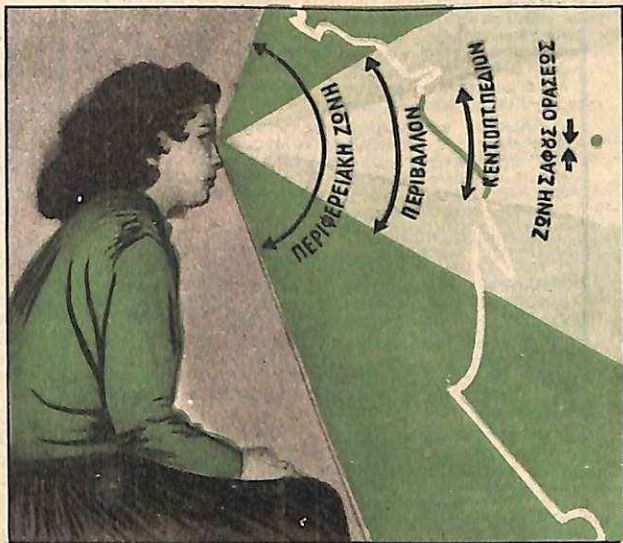
Γιά τό πρώτο, χρειάζομαστε λιγώτερο φωτισμό παρ' ό,τι γιά τό άλλο.

4) 'Ενα άλλο σημαντικό στοιχείο είναι ή ταχύτης με την όποιαν έκτελείται μία ώρισμένη έργασια. 'Οταν δεν βιαζώμαστε, χρεια-ζόμαστε λιγώτερο φωτισμό, παρά όταν πρέπει να τερματίσουμε την έργασια μας σε ώρισμένο χρόνο.

— 'Οταν κυττάζουμε ένα άντικείμενο, ή εικόνα του σχηματίζεται πάνω στον αμφιβλαστρεϊδία, που περιλαμβάνει κατά προσέγγισι 7 έκατομμύρια «κώ-νους» και 120 έκατομμύρια «ραβδία». Οί «κώνοι» μάς κάνουν να βλέπουμε τό χρώμα. 'Η εικόνα αυτή άντιστρέφεται κατά τό πέρασμά της από τον κρυσταλλώδη φακό και μεταβιβάζεται από εκεί διά του όπτικού νεύρου στο έγκέφαλο που την ξαναφέρνει στην κανονική της θέσι.

5) 'Ο έπαρκής φωτισμός δεν μάς κάνει μόνον να κουραζώμαστε λιγώτερο. Αυξάνει επίσης την απόδοσι μας. Ειδικότερα, προκειμένου γιά τό διάβασμα, πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας τά έξης:

— 'Οταν διαβάσετε, τὰ μάτια σας μετακινούνται γιά να παρακο-λουθήσουν την τυπωμένη γραμμή, όσο μικρή κι' αν ύποτεθή ότι έ...

Σχηματική παράστασι των τεσσάρων ζωνών του όπτικού πεδίου.

— 'Αν, όμως, κάποιος κάμη, κατά τό διάστημα αυτό, μία κίνησι μπορο-στά σας ή πλάϊ σας, τό μάτι σας θα την διακρίνη, άλλα κάπως άόρι-στα. (Δεν μπορείτε να περιγράφε-τε σε τί ακριβώς συνίστατο αυτή ή κίνησις, μ' όλο που την «είδατε»).

— 'Η ζώνη μέσα στην όποιαν τό μάτι μας βλέπει, καλείται όπτικό πεδίο. Αυτό τό όπτικό πεδίο προσ-διορίζεται από τό σχήμα του μα-τιού κι' από την κατασκευή του προσώπου. 'Εκτείνεται όριζόντια σ' ένα τόσο 160σ και κάθετα σε τόσο 120σ.

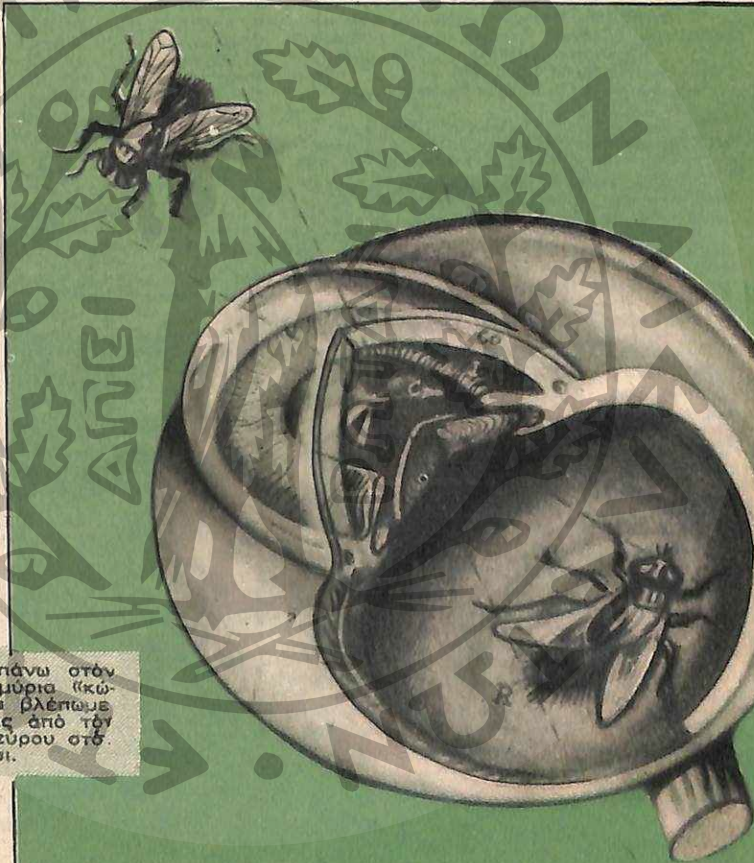
Στό όπτικό πεδίο διακρίνουμε τέσσερες ζώνες:

1ον) Μία ζώνη σαφούς όράσεως, που δεν ξεπερνάει τη 1 μοίρα. Σ' την περιοχή αυτή διακρίνουμε καθαρά όλες τις λεπτομέρειες του άντικει-μένου που βλέπουμε.

2ον) Τό κεντρικό όπτικό πεδίο, που εκτείνεται σε τόσο 25 μοιρών και που περιλαμβάνει τό άντικεί-μενο που βλέπουμε και τό φόντο όπου βρίσκεται. Π. χ. όταν διαβά-ζετε ένα κείμενο, εκτός από τη γραμμή που παρακολουθείτε, τό μάτι βλέπει και ολόκληρο τό βιβλίο που έχετε μπροστά σας.

3ον) Τό περιβάλλον, που εκτεί-νεται σε τόσο 60 μοιρών. Σ' τη ζώ-νη αυτή δεν διακρίνουμε τὰ άντικείμενα και τὰ χρώματά τους, άλλ' αντιλαμβανόμεθα τις κινήσεις και τις μεταβολές του φωτισμού. Αυτή ή άσφαής όρασις είναι άρκετή γιά να μάς προστατεύση στις κινήσεις μας (π. χ. γιά να μάς κάμη να διακρίνουμε τὰ σκαλο-πάτια, όταν κατεβαίνουμε μία σκάλα, ή να μάς προφυλάξη γιά να μην πέσουμε πάνω στα έπιπλα κλπ.).

4ον) Τό περιφερειακό όπτικό πεδίο, που ταυτίζεται με τό καθ' αυτό όπτικό πεδίο. Σ' αυτό, όμως, ή όρασις μας είναι άσθε-νεστάτη. Μόλις άντιστοιχεί στο 1 % της ορατότητος στη ζώνη σα-φούς όράσεως.

Ανατολίτικο ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο γάμος και τα κοι κούτσια

Πλούσιος καθώς ήταν μία εποχή ο Ναστραβίν Χότζας, άποφασισε να πιάσει στο "Ι-κόνιο και να ζήσει εκεί σαν αληθινός άγας. Μά δεν του έφτασε αυτό, ήθελε, μ' όλα του τα γιγάρματα και παντρεία. Γι' αυτό μόλις έφθασε στο "Ικόνιο, κάλεσε την καλύτερη προεγγίτρια και της έταξε ένα γερό μπαζούσι για να του βρή μία νέα κι όμορφη χανούμ.

— Άλλά το νού σου, γερώντισα, της έ-πε, μη μου φοριώσης στην πλάτη μου καμ-μιά άλαφρόμυαλη και γίνω ό περιγέλωας του κόσμου....

— Σ'τ' όνομα του 'Αλλάχ, εφέντημ Να-στραβίν, ή νύφη που θα διαλέξω για λόγου σου θάνε το πιδ όμορ-φο και το πιδ σεμνό κορίτσι της 'Ανατο-λής! τόν καθυσόχασε ή προεγγίτρια κι 'Ε-φυγε.

Οι φίλοι όμως του Ναστραβίν δεν έ-βλεπαν με καλό μάτι τα παππολογήματα αυτά.

— Μήπως ξεκούτια-νες, Χότζα, τώρα σπά γιγάρματα, τούλεγαν και θέλεις νύφες και παντρείς; "Ασχημα πέσασες τόσα χρόνια ήσυχος και με το μέ-τωπό σου καθαρό; Τι γυρεύεις, μπλεάδες νά-χης και σκοτούρες τώρα σπά τελευταία σου;

— Έγνοια σας, αγάδες μου κι' ό Να-στραβίν δεν έχει τίποτα να φοβήθ! τους ά-παντούσε χαμογελώντας ό Χότζας. Έχει ά-κινάστει πολλά όρνια φρούτα. "Ας δοκιμά-σω κι' ένα λιγάκι άγούρο...

Κι' έτσι περίμενε με άγωνία από μέρα σε μέρα την κοπέλα που θα τούφερνε ή προ-εγγίτρια. Και, στο τέλος, του την έφερε.

Ήταν μία είκοσάχρονη μαυρομάτα, ή Για-σμίνα. Σωστό όύρι το Παραδείσου με φι-δισίο σώμα και κάτασπρο δέρμα, που έκανε τρελλά όπ' τη χαρά του το Ναστραβίν. Κι' έτσι σε μία βδομάδα μέσα έγινε ό γάμος κι' ή Γιασμίνα έγκαταστάθηκε άφέντισσα στο άρχοντικό του Χότζα. Μά στόν πρώτο μήνα άπάνω, γυρνώντας ένα βράδυ σπiti του ό Ναστραβίν, είδε τη γυναίκα του να γλυκο-μυλά στην πόρτα μ' ένα υρολόγιο έμπωρα.

— Τι κορβέντες είχες, αγάπη μου, με τόν πραγματευτή; τη ρώτησε ανήσυχος.

— Τίποτα σπουδαίο, άντρα μου. Νά, κά-τι βραχιόλια ήθελα ν' αγοράσω και τού-κανα παζάρια στην τιμή, αποκρίθηκε ή Για-σμίνα.

Ο Ναστραβίν έκανε πώς την πίστεψε και το πράγμα ξεχάστηκε. Άλλά σε μία βδομάδα μέσα γυρνώντας πάλι σπiti του ό Χότζας βρήκε έναν άλλον υρολόγιο στο σπiti του να κουβεντιάζει του καλού καιρού με τη Γιασμίνα του.

— Για τ' όνομα του Προφήτη, γυναίκα, ά-πό πότε μπαζεις ξένους ανθρώπους εδώ μέ-σα; ρώτησε άγριεμένος ό Χότζας.

— Έλα, καμμένα Ναστραβίν, κάτι χαλιά αγοράσα όπ' αυτόν και τούπα νάρθη μέσα να τ' στρώση ό 'διος! του αποκρίθηκε.

Ο Χότζας δεν είπε πάλι τίποτα. Άλλά δεν πέρασαν τρεις μέρες κι' ένα βράδυ μπα-ίνοντας στο δωμάτιό του είδε τη γυναίκα του μ' έναν άλλον πραγματευτή.

— Και τώρα τι έχεις να μου πής, γυναί-κα; τη ρώτησε έξω φρενών όπ' το κακό του ό Ναστραβίν.

— Νά, αγόρασα ένα καινούργιο πάπλω-μα και με βοήθησε να το κοπώνισω... απο-κρίθηκε όσο μπορούσε πιο άδωα ή Για-σμίνα.

Άλλά ό Ναστραβίν αυτή τη φορά δεν έχανε την ψευτιά της. Την άρπαξε από τα μαλλιά κι' όφου της έβασε ένα γερό έξωλο, την έβιδωσε από το σπiti του.

Την άλλη μέρα όμως, όταν πήγε στόν καφενέ, οι φίλοι του άρχισαν να τόν περι-γελούν.

— "Ε! Τι έγινε, Ναστραβίν; Πώς σου φά-νγκε το φρούτο που δεν είχες δοκιμάσει ως τώρα; τού έλεγαν κοροϊβευτικά.

Άλλά ό Ναστραβίν, χωρίς να χάσει, το κέφι του τους αποκρίθηκε:

— Έγνοια σας και τίποτα δεν έπαθα... Ήταν βέβαια λιγάκι στυφός ό κορμός κι' είχε πολλά κοι κούτσια. Μά πρόλαβα και τάφτυσα όλα!

— Έτσι, αγάδες μου, έβόλανε παντρεύο-μα τόν άλλο μήνα μ' άλλη πόχει τα διπλά χρόνια της Γιασμίνας!

Τα βέσανα του Καραμπέτ ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ

Στόν δρόμο ένας ήτανε, άμα μπροστά του ένα τσιραπέζακι είχε και άπάνω στο τσιραπέ-ζακι μερικά μπουκαλάκια είχε και πολύ φω-ναγμένο ενόταν:

— Τρέξε, κόσμε! Έδώ το νέον άμερικανι-κόν θαυματουργόν φάρμακον που καταστρέ-φει και οδύνει αυτόστιμη! δλους τούς λε-κεδες...

Και άλλα πολλά έλεε και τα μπουκαλάκια με τα χέρια του ύψηλά σηκωμένα έκανε και — βρά! κιονόγλου κιονέκ — μεάλο σαματά έ-κανε, τινέξε κόσμε, φελιάν, φιστικ, τέτοιο φάρμακο χίτες κανείς ποτέ ντέν είδε και μό-λις μία στανόνα ριζής άπάνω τόν λεκέ και λίγο φυσημένο εκάνει, λεκές άμέσως φύγει.

— Τρέξε κόσμε, τρέξε κόσμε!

Άμυια κόσμος πολύς ντέν είδεσκε, μόνο δυό τινέξες ζευζέκδες πιλησιωμένο ενόταν και έγω χίτες ντουλαϊ ντέν είχα, τόν λοιπόν, πιλησιωμένο ένουαί. Και τότε υόλις με 'Ι. Δάπεινε ευένα — βρά! μπρεζεβένκη δύναται φωνή τού βγαλμένο εκάνει:

— Όρίστε κύριε, περάστε έσείς πού είσθε γεμάτος λεκέδες, να σάς καθαρίσω άμέσως. Ένώ λίγο θυσιωμένο είναι άμυια χίτες ντέν έμύλησα και εκάνειος τότε στούς άλλους ύ-ρισμένος έινε και φωνή του — βρά! κιονόγλου κιονέκ — πιο δύνατα βγαλμένο εκάνει:

— Κύριος και κύριοι, βλέπετε τόν κύριο; Όλόκληρος είναι βουτηγμένος στόν λεκέ, στήν βρώμα και στήν λινδα, άλλα το θαυμα-τουργόν τούτο φάρμακον θα τόν καθαρίση άμέσως.

— Υατέρα πάλι σε μένα ύρισμένος έινε:

— Όρίστε κύριε, προχωρήστε παρακαλώ, μην έντρέπτεσθ! Ούτε πρόκειται να πληρώ-σετε τίποτα. Θα σάς βνάλω τούς λεκέδες και τις λίγδες ποός παραδειγμασιμόν, έντελώς τζάμπα και δωρεάν!

Και ύστερα πάλι στόν κόσμο ύρισμένος έ-νεταί:

— Προσέξτε, κυρίες και κύριοι τις λίγδες τού κυριού!

Τότε ένώ πολύ θυμωμένος δυό-τρια βήμα-τα πιλησιωμένος ένουαί:

— Λίγδες είσαι και φαίνεσαι, λέω, εσόγλου εσόκ!

— Θυμώσατε, κύριε; με λέει. Μη θυμώνετε, κύριε! Δεν ήθελα με κανένα τρόπο να σάς θιζώ. Μόνο τούς λεκέδες και τις λίγδες σας να βνάλω!

Τότε κόσμος πολύς μαζεμένος έινε, άντι-ρες, ύναγκες, κοριτοπούλα και όλοι έμένα κυττούσαν, έλια εκάνανε και λέανε:

— Περάστε, κύριε!

— Δεν θα σάς πειράζει!

— Τις λίγδες σας θα βνάλη.

Τότε έμένα αίμας μου κούφαί μου άνεθα-μένο ένεται και λέω:

— Βρά! εσόγλου εσόκ, λίγδα δικιά σου ντέν ιδάλεται υπέ; φάρμακό σου να ιπαίρνης, λε-κέδες από δικά σου μούτρη να ιδάλης! Και άμα εσύ δεν τόν κάνης, έγω εσένα βοη-θημένο να εκάνω!

Αυτά τα λόγια είπα, άμυια από τα χέρια του μπουκαλάκι άρπαγμένο εκάνω και άπάνω τού θαυματουργός φάρμακο κυμένο εκάνω. Κόσμος τότε φωνή βάζει:

— Μπρεζοοοοο!

Τότε εκάνειος μία καρποζιά με δίνει και έγω μία κοιλιαϊά τού θίνω και χέρια με χέρια άρπαγμένο ινάμωστε και χίτες το κό-σμος να μες χωρίση ντέν ήμπορεί. Τότε, κου-ζούμ, ένας ιστυφύλακας έρχεται και χωρισμέ-νους μάς εκάνει:

— Τι πάθατε; λέει. Γιατί μαλλώνετε;

— Γιαδρούμ, άστυφύλακα εφέντη, λέω, τού-τος τό μπρεζεβένκη έρφη, γιστρικός τού άπά-νω μου δοκιμασμένο ήθελε να εκάνη.

— Ε, και λοιπόν;

— Λιγδιάρη με λέει για-δρούμ. Άμα αυτό λίγδες ντέν είναι. Από παστουρ-μά έινε. Καταλαβαίνεις;

Τό άστυφύλακα χίτες ά-πό παστουρμά ντέν ήζε-ρε, άμα στό τμήμα μάς 'Ι. ήπε. Έκει, όμως, το κύρι-ος διοικητή κατάλαβε και με έλπε:

— Άειντε Καραμπέτ, μή γαινε και άλλη φορά μήν κάνης καυνάδες...

Άς με πη άλλη φορά λίγδα και τό λέωμε πάλι, κιονόγλου κιονέκ! Άγ-ναντίν;

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Οι ιδιοτροπίες ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Ο «βοηθός»

Μπά, καλώς μου τον! Δεν είχα την παραμικρή άμφιβολία ότι θα εκάνες την εμφάνισή σου, νεαρέ. Είνε ή κατάλληλη στιγμή. Μόλις ήρθε το γκαρσόνι για να κάνει το λογαριασμό, να σου και τού λόγου σου, κύριε βοηθέ, τάχα για να μαζέψης τα πιάτα και το μάλι σου γα-ρίδα στό χέρι μου. Δεν άμφιβάλλω ότι περιμένεις τη δραχμή ή το δίφραγκο για πουρμπουάρ. Μπορείς να περιμένης, αν δεν βαρεσαι. Άλ-λά όχι δίφραγκο, ό-χι δραχμή, όχι πε-νηνταράκι, άλλα ού-τε πεντάρα δεν πρό-κειται να ιδής. Για να μάθης να φέρε-σαι.

Τόση ώρα που ή-σουν, βρέ παλινό-παιδο; Από τη στιγ-μή που κάθησα, μου άκούμπησε βιαστι-κά και τρεχάτα ένα πιάτο, ένα πηρούνι, κι' ένα μαχαίρι και έγινες καπνός. Και ούτε φάνηκες για να ιδής μήπως χρειάζομαι τίποτα. Τρεις φορές πέρασες σαν σίφουνας, σε φώνα-ξα κι' εκάνες το κορόιδο. Και σου φώ-ναξα και δυό φορές «μικρέ, ένα ποτηρί νερό» πέταξες ένα «αμέσως» και έκτοτε δεν σε έπανέειδον.

Τι είπες; Ήσωνα ζαλισμένος όπ' την πολλή δουλειά; Τι μου λές, πούλα-κι μου. Και πώς εξαλιόστηκες μόλις εί-δες τό γκαρσόνι νάρχεται να συντάσσει το λογαριασμό και ήρθε και στυλώθη-κες σαν άγαλμα της άναμονής; Έτσι άμέσως και στό άψε σβύσε σου πέρασε ή ζαλάδα και καλημέρισε ή δουλειά και θυμήθηκες ότι υπάρχει κάποιος πελά-της; Και τι ζήτας τώρα; Πουρμπουάρ, βέβαια.

Και για ποιό λόγο θα σου δώσω πουρμπουάρ; Γιατί μ' εύχαρίστησες με έξυπνηρέψεις, με ικανοποίησες; Για ν' άμείψω ποίος ύπηρεσίας σου; Για τόν κουφό που εκάνες, ή για τό «αμέσως» που πέταξες και έγινες φαντομάς;

Νά σου δώσω, βρέ. Πολύ εύχαρίστας και πολύ προθύμος. Όχι φράγκο και δίφραγκο, άλλα και τάλληρο, γιατί έγω άμα πρέπει να δώσω, δίνω διπλά και τριπλά όπ' ό τι δίνουν οι άλλοι. Τέτοιος είμ' εγώ. Άλλά ύπό τόν δρον ότι και σύ θα είσαι έν τάξει. Όχι όταν δεν με λαμβάνης ύπ' όψι σου και γίνεσαι ά-φορημ ή χάσω τό κέφι μου, να εκνευρι-σώ και ν' άγανακτήσω. Και μου θέλεις και όμολογή από πάνω! Άναιδέστατε!

«Βοηθός» λέει. Ξέρεις, βρέ ποιά είνε τα καθήκοντα τού βοηθού; Νά περνήει κάθε πέντε λεπτά από τόν πελάτη, να ρωτά ήμήςως θέλετε τίποτα; και να τσακίζεται να εκτελή την παραγγελία. Νά έξασφαλίζει την άνετη άπόλαυση τού γεύματος τού πελάτου. Και τότε δικαίως ν' άπατήση πουρμπουάρ. Κι' αν δεν σ' άρέσει αυτή ή δουλειά, άίντε να γίνης πρεσβευτής. Άλλά άφείλεις να έχης ύπ' όψι σου ότι κάθε έργασία είνε έντιμη κι' έγω εκτιμώ τό 'δω και ένα διευθυ-νή, τραπέζης και τόν πιτσιρίκο που θα μου γυαλίζει τα παπούτσια. Άρκεί να τα γυαλίζει καλά. Διότι ή κοινωνία έτσι είνε φτιαγμένη, ό ένας να ύπηρετ ή τόν άλλον. Έσύ είσαι βοηθός. Όφείλεις να είσαι καλός βοηθός, για να πρεσβεύης.

Άλλά έγω ήρθα εδώ να φάω και όχι να κάνω μαθήματα έπαγγελματικής συμ-περιφοράς. Λοιπόν, δίνε του, γιατί και μόνο ή παρουσία σου μ' έννοχλεί και μου δίνει στά νεύρα. Άειντε, έξοτιλώσου τώρα και πάρτο άπόφασι. Πουρμπουάρ δεν έχει και μη χάνης την ώρα σου άδι-κα, παλινόπαιδο.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Τό βράζιμα τού πατέρα

ΛΑΤΡΕΥΑ το Ζάν, άλλ' όταν άκούσα τόν πα-τέρα μου να μου άπαγορεύη άκόμα ν' άνα-φέρω τ' όνομά του, άπόμεινα κατάπληκτη.

— Γιατί, πατέρα; τόν ρώτησα με φωνή άλλαγμένη όπ' τη συ-κίνησι. Γιατί;

— Έχω τούς λόγους μου, μικρή μου Βέρα, λόγους που προτιμώ να μην τούς μάθης...

— Τούλαχιστόν αν μπορούσες να μου πής...

— Πρέπει νάχης έμπιστοσύνη σε μένα... Πήρα αυτή την άπόφασι για τό συμφέρον σου...

Όταν κλείστηκε στήν κάμαρά μου, άναρωτιόμουν άκόμα για ποιό λόγο ό πατέρας μου, δεν ήθελε να παντρευτώ με τόν Ζάν. Τι μπορούσε να τού κατηγορή; Δεν ήξερε τίποτα γι' αυτόν και δεν μ' άφησε καν τόν καιρό να τού διηγηθώ τή έρωτική μας ιστορία.

Ήταν τόσο άπλη κι' άγνή αυτή ή ιστορία! Ό πατέρας μου ήταν δι-ευθυντής μιάς Έταιρείας Δημιούων Έργων κι' εκάνε το βράδυ με πη-ρε στο χορό τών Πολιτικών Μηχανικών. Εκεί ό Ζάν με κάλεσε να χορέ-ψουμε μαζί. Ήταν ένας ψηλός νέος, με μαύρα μαλλιά, με πρόσωπο γε-λαστό και χαρούμενο. Χορεύοντας μαζί όλη τη βραδυά, φλουρώντας άρ-κετά, ένώ ή καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Όταν έπρόκειτο να χωρισού-με, ό Ζάν με ρώτησε άπλά:

— Τι ώρα θα ιδώθουμε αύριο;

— Στις έξη, κοντά στην Άψίδα τού Θριάμβου.

Ήμουν εύχυσιομένη, όσο ποτέ άλλοτε! Από εκείνη τη μέρα συναντιό-μαστε κάθε βράδυ, καθώς, φυσικά, και τις Κυριακές. Όταν, έπειτ' από λίγες βδομάδες, ό Ζάν με ρώτησε αν ήθελα να γίνω γυναίκα του, ρι-χτηκα στήν άγκαλιά του, κλαίγοντας από χαρά. Και να τώρα που ό πατέρας μου, όταν ό Ζάν ήγχε και τόν βρήκε για να τού ζητήσει το χέρι μου, τόν έβιδε με σκαίο τρόπο, λέγοντάς του: «Όχι, ποτέ!»

Όταν έσκαίειδα τό Ζάν, τού είπα πώς δεν μπορούσα να έξηγησω τη στάσι τού πατέρα μου άπέναντί του.

Σά γύρισα σπiti μου και μίλησα ξανά στόν πατέρα μου για τό γάμο μου με τόν Ζάν, αυτός μου άπάντησε ξεπρά:

— Ή άπόφασι μου είν' όριστική...

— Έξηγησου, πατέρα, τόν έκτένωσα. Σε τί τόν κατηγορείς; Τι εκάνει;

— Τίποτα, μά αν μ' άγαπάς πραγματικά, αν δεν θέλεις να είμαι ό πιο δυστυχισμένος άνθρωπος στίς τελευταίες μέρες της ζωής μου, πρέπει να μην τόν ένααήθης!

Πά είχα χαμένα και δεν ήξερα τί να κάνω. Κατάφερα να συναντήσω κρυφά τό Ζάν.

Είμαστε πιά ένήλικοι, μου άπάντησε, και μπορούμε να κάνουμε ό,τι θέλουμε!

Όχι, Ζάν, δεν θέλω να λυτήσω τόν πατέρα μου. Στάθηκε πάντα ένας ύποδειγματικός άνθρωπος.

Κι' αν δεν ύπηρε έ ύποδειγματικός άνθρωπος που φαντάζεσαι;

— Τι θές να πής;

— Τίποτ' άλλο όπ' αυτό που είπα. Υπόθεσε πώς ό πατέρας σου δεν ύπηρε τόσο άκέραιος, τόσο τελείος, όσο νομίζεις. Τότε τι θ' άποφα-νίσες;

Φαντάζεσαι πώς ή συκοφαντία είναι μέσο κατάλληλο για να με κάνης ν' αλλάζω γνώμη;

— Άκούσε, Βέρα. Σ' άγαπώ, σ' άγαπώ ειλικρινά, διάλεξε λοιπόν:

— Πήρα αυτή την άπόφασι για τό συμφέρον σου.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

ΜΟΥ ΕΙΠΕ Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΜΟΥ.

προτιμάς τόν πατέρα σου ή τόν άντρα που σ' άγαπάει;

— Κι' έγω σ' άγαπώ, Ζάν. Μά δεν θέλω να θυ-ζάν Βερνόν είχε ζητήσει άδεια λίγων ήμερών για ν' άπουασή. Πήρα ένα ταξί και πήγα τότε σπiti του. Ή καμφορίερα με πληροφόρησε πώς ό κύριός της είχε φύγει τό πρωί μαζί με μία δεσποινίδα. Άπόμεινα με τό στόμα άνοιχτό. Ποιά μπορούσε να ήταν αυτή ή κοπέλα; Φίλη του; Συγγενής του; Δεν ήξερα τί να σκεφτώ και χίλιες δυό ιδέες περιού-σαν όπ' το μυαλό μου.

Έπειτα από λίγες μέρες, συναντήθηκα με τό Ζάν σ' ένα κοσμικό κέντρο.

— Βέρα, σου άφείλω μερικές έξηγήσεις, μου είπε. Πήγα στή Λυών...

— Τι γίνεται ή μελαγχολική κοπέλα; τόν ρώτησα άπότομα.

— Πώς; Όστε ξέρεις;...

— Ξέρω πώς έχεις φιλενάδα και μου είπες ψέμματα...

— Τι είν' αυτά που λές; φώναξε ό Ζάν. Ή Κλαίρη Νολάν είναι μία πρώην συμμαθήτριά μου και τίποτ' άλλο!...

— Όστε έξασκούθεις να λές ψέμματα; είπα με θυμό. Φτάνει πιά, διακόπτω κάθε σχέση μαζί σου...

Έφυγα γρήγορα, γιατί δεν ήθελα να με δι ή να κλαίω. Μόλις γύρι-σα σπiti μου, κλειστήκα στήν κάμαρά μου. Ό πατέρας μου, ανήσυχος, με ρώτησε:

— Γιατί κλαίς, Βέρα;

— Όλα τελείωσαν, τού άπάντησα. Ό Ζάν πήγε στή Λυών με μιάν άλλη κοπέλα.

— Πώς τη λένε; με δέκομε ό πατέρας μου με φωνή που έτρεμε.

— Κλαίρη Νολάν, έτσι μου είπε. Δεν τη γνωρίζω, δεν την είδα ποτέ μου.

Ό πατέρας μου δεν άπάντησε. Τόν είδα μόνο να χλωμιάζει.

— Ήξερες τίποτα; ρώτησα. Γι' αυτό δεν ήθελες να παντρευτώ τό Ζάν;

— Ναι, γι' αυτό. Σχώρα με, κόρη μου, γιατί σε λυπήσα.

— Δεν ήξερα τίποτα να σου συγχωρώσω, πατέρα, τού είπα συγκινημένη και τόν φίλησα.

Εκείνο τό βράδυ εκάνα έναν ύπνο ταραγμένο. Τό πρωί σηκώθηκα άργά. Ή καμφορίερα μου είπε πώς ό πατέρας μου δεν είχε ζυγνήσει ά-κόμα. Έτρεξα άμέσως στήν κάμαρά του, χτύπησα την πόρτα, και μην παίρνοντας καμμιάν άπάντησι, την έσπρωξα και μπήκα. Πλησιάζα στο κρεβάτι του για να τόν ζυγνήσω άπλά, με τα χέρια μου, όταν έξαφνα μία κραυγή! Τό σώμα του ήταν πεσμένο όπ' τη μία μεριά σαν να ήταν έτοιμο να σωριασθή χνάω και τό χέρι του άκουμπόσε στο χαλί. Τά μάτια του ήσαν ορθάνοιχτα, γυάλινα... Τρία σωληνάρια ύπνωτι-κό, άδειανά, ήσαν πάνω στο κομοδίνο.

Μπροστά σ' αυτή την εικόνα, μη μπορώντας ν' άνιέξω σωριάστηκα λιπόθυμη στό πάτωμα.

Όταν συνήλθα στο κρεβάτι μου και σηκώθηκα, έμαθα όπ' τό για-τρό, που είχε έρθει στο μεταξύ, πώς ό πατέρας μου ήταν νεκρός! Είχε αυτοκτονήσει! Μά για ποιό λόγο;

Όταν πήγα τό βράδυ να πλαιιάσω άνοιξα τό συρτάρι τού κομοδίνου μου για να πάρω μαν-σπερίνη, γιατί είχα πονοκέφαλο. Τα χέρια μου κα-θώς έψαχναν συνάντησαν ένα φάκελλο. Τόν πή-ρα και διάβασα όπ' έξω: «Για την άσχημη μου κόρη».

Ήταν τα γράμματα τού πατέρα μου. Τόν άνοίξα τρέμοντας και διάβασα:

«Μιά κι' ό Ζάν τά ξέρει όλα, καλύτερα να πε-θάνω. Μαζί μου θα σβύσει και τό παρελθόν μου. Την έπαχί τού πολέμου ήσουν δέκα χρόνια.

Ήγας από τούς πελάτες μου ήταν τότε ό Λεόν Βερνόν. Ήταν παντρεμένος και είχε ένα υιό, τό Ζάν. Για ν' άποφύγουν ή γυναίκα του και τό παιδί του, τα δεινά τού πολέμου, τούς έγκατέστησε στή περιόχηση της Λυών. Εκείνος είχε μείνει μόνος του στό Παρίσι και έρχόταν συχνά σπiti μας. Έπειτα από λίγο, άάνισε να φλερτοή με τη μητέρα σου, που δεν κατάφερε να τού άντιστάση. Άργότερα, τόν άνώσεα, μά τότε λίγο έλειπε να σκοτώσω τόν Λεόν Βερνόν. Δεν τόκανα ίσως από δειλία. Άλλά εκάνα κάτι χειρότερο. Σοφίστηκα μία φανταστική νεύρωση εναντίον τών Γερμανών. Αυτοί τόν συνέ-λαθαν και μαζί και τη γυναίκα του και τόν συνέ-στειλαν και τούς δυό σ' ένα στρατόπεδο συγκεν-τρώσεως, στή Γερμανία, όπου και πέθαναν.

Άργότερα έμαθα πώς τη στιγμή της συλλήψεώς τους, πρόφεραν τ' όνομά μου, ως καταδότης μπρός σε ένα κοριτσάκι που λεγόταν Κλαίρη Νολάν. Έ-πειτα, ή μοίρα θέλησε τό κοριτσάκι αυτό να είναι συμμαθήτριά με τόν Ζάν. Κι' άσφαλώς θα μορτί-ρησε στή Ζάν όλη αυτή την ιστορία...

Δεν ήθελα να παντρευτή ό Ζάν για να μη μά-θνε τό ποσόλός. Τώρα είναι πολύ άγανά. Παν-τρέψου με τόν Ζάν, αν άγαπάς τόσο.

Σε φίλω. Ό πατέρας σου».

Όταν τελείωσα τό νόημα, ήμουν έξουθενωμέ-νη. Έκλαγα γιατί όλα πιά είχαν γκρεμισθή...

Συνήλθα με κόπο ύστερ' από άρκετες μέρες. Τηλεφώνησα στόν Ζάν και ήρθε σπiti μου. Τού έ-δειξα τό γράμμα τού πατέρα μου.

— Αυτό ήταν τό σημαντικό γεγονός που ήθελα να σπiti πιά. Τα ήξερα όλα από την Κλαίρη...

— Θα μπορούσες ποτέ σου να ξαναδεις, Ζάν;

— Ναι, Βέρα. Θα ήμπορούμε να ξεχάσουμε...

Ο έρωτάς μας θα μάς βοηθήσει...

Και μ' έσφιξε στήν άγκαλιά του.

ΜΑΡ ΣΕΛ ΟΡΜΟΥΑ

ειδοποίηση την κυρία 'Ηνγκλινς. Κανείς λόγος δεν υπάρχει να θυμάμε βούκινο πως το θυμάει ανάγκη από λεφτά. Μπορούσε μία χαρά να παθε νευρικό κλονισμό απ' την υπερκόπωση...

Ο Μορίλλι δεν απάντησε. Ο 'Ηνγκλινς έσκυψε λίγο μπροστά και σήκωσε το ακουστικό του τηλεφώνου. Σχημάτισε έναν αριθμό και περίμενε, με τα φρύδια ζαρωμένα.

Επιτέλους, του απάντησε ο δικηγόρος του.

—Εσύ, Σάμ; του είπε ο 'Ηνγκλινς. Έδώ Νίκ. Έχω μία δουλειά για σένα.

—Οχι γι' όποιο, ελπίζω! απάντησε άνησχα ο Κρέιλ. Τώρα μόλις πλάγιασα...

—Ναί, γι' όποιο... Έχεις αναλάβει και τις υποθέσεις του Ρού, νομίζω.

—Ναί, αλλά δεν μ' έχει συμβουλευθεί καθόλου εδώ και μήνες. Τι του συνέβη πάλι;

—Αυτόκτονησε πριν από δυό ώρες.

—Μπά! Γιατί;

—Φαίνεται πως είχε μείνει απέναντος κι' άρχισε να εκδιάζει μερικούς απ' τους πελάτες του. Τόμας όμως ή αστυνομία και σκόπευε να του αφαιρέσει την άδειά του. Προτίμησε λοιπόν να δώσει ένα τέλος...

«Ετσι μου είπανε, τουλάχιστον. »Ανάγγειλα στη γυναίκα του το θανάτο του, μα δεν της είπα το γιατί. Τη βρήκα πολύ άνασταμένη... Θα προτιμούσα να μη μείνη μόνη της απόψε. Μπορείς να παρακαλέσεις τη γυναίκα σου να πάη να της κρατήσει συντροφιά;

—Θα της το πω, απάντησε ο Κρέιλ. Είναι πονόψυχη και δεν θ' άρνηθη, πιστεύω. Μόνο που έχει πλαγιάσει κι' όλας...

—Αν δεν θελήση να σηκωθεί, πρέπει να πάς εσύ. Δεν θέλω πάντως να μείνη μονάχη της ή Κορίν... Μάλιστα είναι προτιμώτερο να πάς εσύ, Σάμ.

Η Κορίν με κατηγορεί για το θάνατο του Ρού. Βέβαια, αυτά είναι φλυαρίες, απ' τα νεύρα της, μα φοβάμαι μη μάς δημιουργήσει μπελάδες... Ισχυρίζεται πως άρνήθηκα να δώσω λεφτά στον αδελφό μου. Καλά θάκανες να την μεταπείσεις...

«Αν μάς καλέσουνε στην άνακριση, πρέπει να πούμε πως ο Ρού εργαζότανε πάρα πολύ και πως γι' αυτό σπάζανε τα νεύρα του... Φρόντισε να το βάλεις καλά στο κεφάλι της Κορίν!

—Σύμφωνοι, απάντησε ο Κρέιλ με τόνο καρτερικό. Ξέρεις, Νίκ, αναρωτιέμαι συχνά γιατί, δουλεύω για σένα... Θα πάω μαζί μου και την Έλεν.

—Μην άφίσης τους δημοσιογράφους να την πλησιάζουνε καθόλου, Σάμ. Δεν θέλω να γίνη θόρυβος, όσο το δυνατόν. Έλα να με δης αύριο το πρωί, κατά τις δεκαμύριες, στο γραφείο μου, για να τα κανονίσουμε καλλίτερα.

—Καλά, θάρρω, απάντησε ο Κρέιλ.

—Μην άργήσης να πάς στην Κορίν, του άσπλησε ο 'Ηνγκλινς, πριν κλείση το τηλέφωνο.

Στο μεταξύ, ο Μορίλλι προσπαθούσε να ξεχαστή ή παρουσία του, κυττάζοντας έξω απ' το παράθυρο. Στράφηκε μόνον όταν ο 'Ηνγκλινς άφισε το τη

κουστικό, και είπε:

—Αν ήξερε ο Κρέιλ που υπάρχει πιθανότητα να βρω τη γραμματέα του αδελφού σας, θα μπορούσα να ρωτήσω αυτήν, χωρίς να ένοχλήσω την κυρία 'Ηνγκλινς.

—Για ποιο πράγμα να τη ρωτήσετε; πρόφερε ο 'Ηνγκλινς με άχρωμη φωνή.

Ο Μορίλλι έδειξε κάποια άμχανία.

—Θάθελα απλώς να εξακριβώσω αν ο αδελφός σας ήταν πραγματικά άπενταρος, ή να μάθω ποιόν άλλο λόγο μπορεί ναχε να σκοτωθί.

—Μην άνησυχίτε σείς για τη γραμματέα του, είπε ο 'Ηνγκλινς. Θα στείλω τον Κρέιλ να τη δη για να δώση ύστερα αυτός όλες τις άπαιτούμενες πληροφορίες στην άνακριση.

Ο Μορίλλι δίστασε λίγο, κι' έπειτα συμφώνησε:

—Όπως θέλετε, κύριε 'Ηνγκλινς.

Ε'.

Ο Τσοκ 'Ηγκαν σταμάτησε την Καντιλλάκ μπροστά σ' ένα επιβλητικό κτίριο, κοντά στο ποτάμι. Κατέβηκε από τη θέση του κι' άνοιξε την πίσω πόρτα.

—Θέλω να μάθω αν είχε γραμματέα ο αδελφός μου... είπε ο 'Ηνγκλινς, κατεβαίνοντας κι' αυτός. Πέρασε αύριο το πρωί απ' το γραφείο του και ρώτησε το θυρωρό. Θέλω να μου φέρης τη διεύθυνσή της...

Θα ξανάρθης εδώ στις 9½ το άργότερο. Και θα πάμε μαζί να τη δούμε, πριν απ' το γραφείο.

—Μάλιστα, άφεντικό, θα φροντίσω. Θέλετε τίποτ' άλλο από μένα;

—Οχι. Πήγαινε να κοιμηθής τώρα, κι' αύριο νάσαι εδώ στην ώρα σου.

Ο 'Ηνγκλινς μπήκε στο σπίτι. Χαιρέτησε με το κεφάλι το νυκτερινό θυρωρό, που στάθηκε σχεδόν προσοχή βλέποντάς τον,

και προχώρησε προς το άσαν-σέρ.

Ανέβηκε στο έκτο πάτωμα, στο ρετιρέ που είχε νοικιάσει για την Τζούλι.

Όταν έφτασε μπροστά στην πόρτα, έψαξε για το κλειδί του, ενώ συγχρόνως κύτταζε το μπλιέτο με τ' όνομα «Τζούλια Κλαίρ».

Άνοιξε και μπήκε σ' ένα μικρό χώλλ. Τη στιγμή που άφινε το παλτό και το καπέλλο του πάνω σε μία πολυθρόνα, άνοιξε ή άντικρυνη πόρτα και φάνηκε στο κατώφλι μία νέα γυναίκα.

Ήταν ψηλή, με φαρδιές πλάτες, στενούς γοφούς και μακριά και λεπτά πόδια. Τα μαλλιά της είχαν ένα γλυκό χρώμα άκαζού. Τα μεγάλα άμυγδαλωτά της μάτια ήταν πράσινα και λαμπερά.

Φορούσε μία πράσινη πυτζάμα και πασουμάκια κόκκινα με ψηλό τακούνι.

Κυττάζοντάς την, ο 'Ηνγκλινς έλεγε με το νου του πως διέφερε πολύ από την Κορίν... Ήταν πολύ πιο όμορφη. Και το πρόσωπό της, γεμάτο άτομικότητα, του φαινόταν έλκυστικότερο από όποιοδήποτε άλλο γυναικείο πρόσωπο.

Το μακιγιάζ της ήταν άριστο-συγρηματικό, άκόμα κι' αυτή την προχωρημένη άρα, στο σπίτι της.

—Άργησες, Νίκ, είπε χαμογελώντας. Άρχιζα να νομίζω πως δεν θαρχόσουν.

Η 'Ηνγκλινς την πλησίασε, την άγκάλιασε απ' τη μέση και τη φίλησε στο μάγουλο.

—Με συγχωρής, Τζούλι, μα μούτυχε κάποια δουλειά.

—Ωστε λοιπόν κέρδισε ο μποξέρ σου; Θάσαι ένθουσιασμένος.

—Μη μου πής πως άκουσες στο ραδιόφωνο την άναμετάδοσή του μάτ; Ψάναξε χαμογελώντας ο 'Ηνγκλινς. Αυτό είν' άπίστευτο!

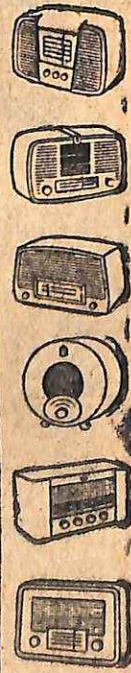
Η καλλίτερη μπαταρία

διά όλους τους τυπους ραδιοφώνων

Άγγλική ξηρά μπαταρία μεγάλης διαρκείας

ΣΤΗΛΕΣ BEREK ΔΙΑ ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΦΑΚΟΥΣ, ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΑΜΠΤΗΡΕΣ ΠΟΔΗΛΑΤΩΝ.

—Ναί, βέβαια, απάντησε. Γιατί με ρωτάς; Αυτός ο ήλιθιος αυτόκτονησε, πριν από λίγο.

Η Τζούλι έπιχείρησε να σηκωθεί, άλλ' ο 'Ηνγκλινς τη συγκράτησε πάνω στα γόνατά του.

—Οχι, μη φεύγης, της είπε.

—Ωστε... πέθανε; τον ρώτησε, άρπάζοντάς του το μπράτσο.

Ναί. Είναι ίσως ή μόνη δουλειά που την κατάφερε καλά!

Η νέα γυναίκα άνατρίχισε.

—Ω, πως μιλάς έτσι, Νίκ! διαμαρτυρήθηκε. Είναι τρόμερό! Πότε έγινε αυτό;

—Κατά τις έννηάμιση. Ο Μορίλλι μου τηλεφώνησε, την άρα που γιορτάζαμε στο γραφείο μου. Καταλαβαίνεις τη χαρά του! Απ' όλους τους καταραμένους άστυνομικούς της Ασφαλείας, έτυχε αυτός να βρή το Ρού. Και μ' άφισε να καταλάβω καλά πως μου πρόσφερε ύπηρεσία...

—Λέν μ' άρέσει καθόλου,

αυτός ο άνθρωπος! Έχει κατί...

—Μπά, είναι άπλούστατα φτωχός και θέλει να γεμίση τις τσέπες του.

—Μα γιατί ο Ρού;... —Αυτό με παραξενεύει κι' έμένα... Μου επιτρέπει να κουνήω λιγάκι. Με συγχωρείς, αλλά μ' έμποδίζει να σκεφθώ σοβαρά.

Την πήρε στα χέρια του, σηκώθηκε και την κάθισε μαλακά στην πολυθρόνα. Ύστερα πρόχωση άργα προς το τζάκι λέγοντάς:

—Μα έσύ, Τζούλι, είσαι κατάχλωμη!

—Επειτα απ' αυτό που μου είπες... Δεν περίμενα καθόλου μια τέτοια είδηση. Δεν έρω αν σε στενοχωρεί, Νίκ. Μα, αν είν' έτσι, λυπάμαι κι' έγω μαζί σου.

—Οχι, δεν με στενοχωρεί... απάντησε ο 'Ηνγκλινς άνάδοντας ένα πούρο. Απόρησα πολύ βέβαια, μα δεν μπορώ να πω πως λυπήθηκα ιδιαίτερα. Απ' τον καιρό που γεννήθηκε, ο Ρού φαρμάκωνε όλο τον κόσμο. Ήταν «εμπέλης» εκ φύ-

ΕΞΑΦΑΝΙΣΑΤΕ ΤΟΥ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΛΗΝ ΑΝΑΠΤΥΞΙΝ

ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟ ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ ΟΛΛΑΝΔΙΚΟ ΓΑΛΑ «MANON»

ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ «DE OMMELANDEN» GRONINGEN - HOLLAND

ΡΟΜΒΟΣ

ΟΛΛΑΝΔΙΚΟ ΓΑΛΑ «MANON» ΖΑΧΧΑΡΟΥΧΟ ΚΑΙ ΕΒΑΠΟΡΕ

—Μα έσύ, Τζούλι, είσαι κατάχλωμη!

—Επειτα απ' αυτό που μου είπες... Δεν περίμενα καθόλου μια τέτοια είδηση. Δεν έρω αν σε στενοχωρεί, Νίκ. Μα, αν είν' έτσι, λυπάμαι κι' έγω μαζί σου.

—Οχι, δεν με στενοχωρεί... απάντησε ο 'Ηνγκλινς άνάδοντας ένα πούρο. Απόρησα πολύ βέβαια, μα δεν μπορώ να πω πως λυπήθηκα ιδιαίτερα. Απ' τον καιρό που γεννήθηκε, ο Ρού φαρμάκωνε όλο τον κόσμο. Ήταν «εμπέλης» εκ φύ-

σεως. Και δημιουργούσε όλοένα φασαρίες... όπας κι' ο μακαρίτης ο πατέρας μου, άλλωστε. Σου έχω μιλήσει ποτέ για τον πατέρα μου, Τζούλι;

Χωμένη στην πολυθρόνα της, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατά της, ή νέα γυναίκα κύτταζε τη φωτιά. Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Ήταν άναξιος... όπας κι' ο Ρού, συνεχισε ο 'Ηνγκλινς. Άν δεν δούλευε ή μητέρα μου, όταν ήμαστε μικροί, θα πεθαίναμε όλοι της πείνας. Άν έβλεπες το σπίτι που μέναμε!

Μία σωστή τρώγλη, ένα υπόγειο... Το χειμώνα, οι τοίχοι στάζανε νερό. Το καλοκαίρι, βράιμουσε σαν υπόνομος...

Η Τζούλι έσκυψε μπροστά, για να ρίξη ένα κοίτσουρο στη φωτιά. Κι' ο 'Ηνγκλινς της χάρισε έλαφρά το σβέρκο.

Τελος πάντων, πέρασαν όλ' αυτά, εξακολούθησε. Τώρα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτόκτονησε ο Ρού. Ο Μορίλλι μου είπε πως έμεινε άπενταρος και πως είχε προσπαθήσει να βρή λεφτά εκδιάζοντας δυό - τρείς παλιούς πελάτες

—Μα έσύ, Τζούλι, είσαι κατάχλωμη!

—Επειτα απ' αυτό που μου είπες... Δεν περίμενα καθόλου μια τέτοια είδηση. Δεν έρω αν σε στενοχωρεί, Νίκ. Μα, αν είν' έτσι, λυπάμαι κι' έγω μαζί σου.

—Οχι, δεν με στενοχωρεί... απάντησε ο 'Ηνγκλινς άνάδοντας ένα πούρο. Απόρησα πολύ βέβαια, μα δεν μπορώ να πω πως λυπήθηκα ιδιαίτερα. Απ' τον καιρό που γεννήθηκε, ο Ρού φαρμάκωνε όλο τον κόσμο. Ήταν «εμπέλης» εκ φύ-

σεως. Και δημιουργούσε όλοένα φασαρίες... όπας κι' ο μακαρίτης ο πατέρας μου, άλλωστε. Σου έχω μιλήσει ποτέ για τον πατέρα μου, Τζούλι;

Χωμένη στην πολυθρόνα της, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατά της, ή νέα γυναίκα κύτταζε τη φωτιά. Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Ήταν άναξιος... όπας κι' ο Ρού, συνεχισε ο 'Ηνγκλινς. Άν δεν δούλευε ή μητέρα μου, όταν ήμαστε μικροί, θα πεθαίναμε όλοι της πείνας. Άν έβλεπες το σπίτι που μέναμε!

Μία σωστή τρώγλη, ένα υπόγειο... Το χειμώνα, οι τοίχοι στάζανε νερό. Το καλοκαίρι, βράιμουσε σαν υπόνομος...

Η Τζούλι έσκυψε μπροστά, για να ρίξη ένα κοίτσουρο στη φωτιά. Κι' ο 'Ηνγκλινς της χάρισε έλαφρά το σβέρκο.

Τελος πάντων, πέρασαν όλ' αυτά, εξακολούθησε. Τώρα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτόκτονησε ο Ρού. Ο Μορίλλι μου είπε πως έμεινε άπενταρος και πως είχε προσπαθήσει να βρή λεφτά εκδιάζοντας δυό - τρείς παλιούς πελάτες

—Μα έσύ, Τζούλι, είσαι κατάχλωμη!

—Επειτα απ' αυτό που μου είπες... Δεν περίμενα καθόλου μια τέτοια είδηση. Δεν έρω αν σε στενοχωρεί, Νίκ. Μα, αν είν' έτσι, λυπάμαι κι' έγω μαζί σου.

—Οχι, δεν με στενοχωρεί... απάντησε ο 'Ηνγκλινς άνάδοντας ένα πούρο. Απόρησα πολύ βέβαια, μα δεν μπορώ να πω πως λυπήθηκα ιδιαίτερα. Απ' τον καιρό που γεννήθηκε, ο Ρού φαρμάκωνε όλο τον κόσμο. Ήταν «εμπέλης» εκ φύ-

σεως. Και δημιουργούσε όλοένα φασαρίες... όπας κι' ο μακαρίτης ο πατέρας μου, άλλωστε. Σου έχω μιλήσει ποτέ για τον πατέρα μου, Τζούλι;

Χωμένη στην πολυθρόνα της, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατά της, ή νέα γυναίκα κύτταζε τη φωτιά. Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Ήταν άναξιος... όπας κι' ο Ρού, συνεχισε ο 'Ηνγκλινς. Άν δεν δούλευε ή μητέρα μου, όταν ήμαστε μικροί, θα πεθαίναμε όλοι της πείνας. Άν έβλεπες το σπίτι που μέναμε!

Μία σωστή τρώγλη, ένα υπόγειο... Το χειμώνα, οι τοίχοι στάζανε νερό. Το καλοκαίρι, βράιμουσε σαν υπόνομος...

Η Τζούλι έσκυψε μπροστά, για να ρίξη ένα κοίτσουρο στη φωτιά. Κι' ο 'Ηνγκλινς της χάρισε έλαφρά το σβέρκο.

Τελος πάντων, πέρασαν όλ' αυτά, εξακολούθησε. Τώρα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτόκτονησε ο Ρού. Ο Μορίλλι μου είπε πως έμεινε άπενταρος και πως είχε προσπαθήσει να βρή λεφτά εκδιάζοντας δυό - τρείς παλιούς πελάτες

—Μα έσύ, Τζούλι, είσαι κατάχλωμη!

—Επειτα απ' αυτό που μου είπες... Δεν περίμενα καθόλου μια τέτοια είδηση. Δεν έρω αν σε στενοχωρεί, Νίκ. Μα, αν είν' έτσι, λυπάμαι κι' έγω μαζί σου.

—Οχι, δεν με στενοχωρεί... απάντησε ο 'Ηνγκλινς άνάδοντας ένα πούρο. Απόρησα πολύ βέβαια, μα δεν μπορώ να πω πως λυπήθηκα ιδιαίτερα. Απ' τον καιρό που γεννήθηκε, ο Ρού φαρμάκωνε όλο τον κόσμο. Ήταν «εμπέλης» εκ φύ-

σεως. Και δημιουργούσε όλοένα φασαρίες... όπας κι' ο μακαρίτης ο πατέρας μου, άλλωστε. Σου έχω μιλήσει ποτέ για τον πατέρα μου, Τζούλι;

Χωμένη στην πολυθρόνα της, με τα χέρια σταυρωμένα πάνω στα γόνατά της, ή νέα γυναίκα κύτταζε τη φωτιά. Κούνησε άρνητικά το κεφάλι της.

—Ήταν άναξιος... όπας κι' ο Ρού, συνεχισε ο 'Ηνγκλινς. Άν δεν δούλευε ή μητέρα μου, όταν ήμαστε μικροί, θα πεθαίναμε όλοι της πείνας. Άν έβλεπες το σπίτι που μέναμε!

Μία σωστή τρώγλη, ένα υπόγειο... Το χειμώνα, οι τοίχοι στάζανε νερό. Το καλοκαίρι, βράιμουσε σαν υπόνομος...

Η Τζούλι έσκυψε μπροστά, για να ρίξη ένα κοίτσουρο στη φωτιά. Κι' ο 'Ηνγκλινς της χάρισε έλαφρά το σβέρκο.

Τελος πάντων, πέρασαν όλ' αυτά, εξακολούθησε. Τώρα δεν μπορώ να καταλάβω γιατί αυτόκτονησε ο Ρού. Ο Μορίλλι μου είπε πως έμεινε άπενταρος και πως είχε προσπαθήσει να βρή λεφτά εκδιάζοντας δυό - τρείς παλιούς πελάτες

του. «Επρόκειτο μάλιστα να χάσει την άδεια του ιδιωτικού ντέκτεκτι, ως τα τέλη της βδομάδας.

» Μα εγώ μπορώ να στοιχηματίσω πώς ο Ρούι δεν θα σκοτωνότανε ποτέ γι'α τέτοιες... φιλοδοξίες! Δεν τον ήξερα ικανό ναχή τέτοιο θάρρος, ακόμα και στα χάλια που είχε καταστήσει... Είναι παράξενη αυτή η ιστορία! Ο Μορίλλι δρίσκει άρετη την εξήγηση της αυτοκτονίας, εγώ όμως δεν έχω πεισθή καθόλου.

«Η Τζούλι τον κύτταζε στο μάτια.

— Μά, Νίκ, αφού το λέει η άστynomία...

— Η άστynomία μπορεί να λεί ο,τι θέλει. Πώς δεν ήρθε να με βρή, να μου ζητήσει λεφτά, αν είχε τσάνη ανάγκη; Ξέρω βέβαια πώς τον είχα δώσει, την προηγούμενη φορά. Μα αυτός ήταν συνηθισμένος σε κάτι τέτοια, και δεν θα δίσταζε καθόλου να ξανάρθη.

— Ίσως δεν τον άφισε το φιλότιμό του... είπε ήσυχα η Τζούλι.

— Πόσο λίγο τον ξέρεις, καλή μου! Πού το βρήκε αυτός το φιλότιμο; Ήταν παχύδερμο, νινόκεως σωστός. Προκειμένου να πάρη λεφτά, δεν τον ένοιωσε καμμία προσβολή.

«Ο Ήνγκλις άρχισε να πηγαίνει μες στο δωμάτιο.

— Δεν καταλαβαίνω άλλως, γιατί χρειόκησε η δουλειά του, συνέχισε. Όταν κατάφερε να του την αγοράσώ, φρόντισα να κάνω προηγούμενες μιά λεπτομερή έρευνα. Βρήκα λοιπόν πώς πήγαينه τότε μιά χαρά. Δεν μπορεί να τη βούλαινε τόσο γρήγορα... έκτος αν τόκανε επιτήδες!

«Έκαμε μιά χειρνομία άνυπομονής και πρόσθεσε:

— Τί ήλίθιος πού ήμουν να ασχοληθώ μαζί του! Έπρεπε να το καταλάβω πώς δεν ήτανε γιά δουλειά, αυτός ο άνίκανος... Φαντάσου το Ρούι διωκτικό ντέκτεκτι! Είναι γι'α γέλια... Φέρεθκα σάν βλάκας δίνοντας του λεφτά...

«Η Τζούλι τον κύτταζε. «Υπήρχε στα μάτια της μιά έκφραση άνησυχας.

Μά ο Ήνγκλις δεν το πρόσεζε.

— Έστειλα τη Λόις να κάν μιά μικρή έρευνα στο γραφείο του, συνέχισε. Έχει δυνατότητα γιά κάτι τέτοιες δουλειές. Σίγουρα, θά μου πη τη πηγαίνει άσχημα...

— Την έστειλες εκεί, άπόφικι'όλας;

— Ναί, ήθελα να ρίξη μιά ματιά, προτού πάη η Κορίν.

— Μ' άλλα λόγια, βρίσκαται εκεί τώρα;

«Ο Ήνγκλις σταμάτησε το περιπάτο του και κύτταζε τ νέα γυναίκα, έκπληκτος γι τον επιθετικό τόνο της.

— Ναί, τη συνάδωξε ο Χάρυ, είπε. Δεν την πειράζει το δουλεύει ως άργά... Μα γιά φαίνεται τόσο έκπληκτη...

— Μά είναι 1½ σχεδόν. Δε μπορούσες να περιμένεις άσάριο;

— Υπάρχει κίνδυνος να πει εκεί η Κορίν, άπάντησε ο Ήνγκλις ζαρώνοντας τα φρύδια του.

Δεν του άρεσε καθόλου, σχολιάζοντε τις διαταγές κ τις ένέργειές του.

— Θέλω νά μάθω τί συνέβη
στό Ρού! πρόσθεσε.
— Σίγουρα, θά σ' ἔχω ἐρω-
τευθῇ... εἶπε ἡ Τζούλι κυττά-
ζοντας ἀλλοῦ.
— Μ' ἔχει ἐρωτευθῇ; Ἐμέ-
να;... Ποιά; Ἡ Κόρη.
— Ἡ Λόις. Φέρνεται σάν
γάταν σκάδα σου. Καμμιά
ἄλλη στή θέσι της δέν θ' ἀνε-
χότανε νά δουλεύει γιά σένα, μέ
τέτοιες συνθήκες.
— Ὁ Ἡγγκλῆς ἔβαλε τὰ γέ-
λια.
— Μά εἰν' ἐξωφρενικό αὐτό
πού λές! διαμαρτυρήθηκε. Ἀ-
πλούστατα, τήν πληρώνω καλά.
Δέν εἶναι ἄλλωστε ὁ τύπος τῆς
κοπέλλας πού ἐρωτεύεται ἔτσι
εὐκόλα.
— Κάθε κοπέλλα στόν κό-
σμο μπορεῖ νά ἐρωτευθῇ, ἀν-
τὴς παρουσισαστή ἡ εὐκαιρία...
παράτηρε ἡ Τζούλι σιγανά.
Σε νόμιξα πῶς διορατικό.
— Τελοσπάντων, ἄς ἀφίσου-
με τώρα τῇ Λόις, εἶπε ὁ Ἡγ-
γκλῆς λίγο ἔκνευσις μένος.
Κουδενταίσαμε γιά τὸ Ρού...
Πῆγα κι' εἶδα πρὶν ἀπὸ λίγο
τὴν Κόρη. Μοῦ εἶπε πῶς ἤ-
μου ἐπιβεβυνος γιά τὸ θάνα-
το τοῦ Ρού καὶ μ' ἔδωξε ὑ-
στερα.
— Ἐσένα, Νίκ;...
Στράφηκε ζωπρὰ καὶ τὸν
κύριό, ἀλλὰ τὴν καθυσύχασε
τὸ χαμόγελό του.
— Δέν δρισκότανε πιά στὰ
λογικά της... Ὡστόσο, προτί-
μησα νὰ σηκώσω ἀπ' τὸ κρε-
βάτι τὸ Σάμ, γιὰ νὰ πᾶν νὰ

της μίληση, νά τήν πείση... Δεν πρέπει νά δημιουργηθῇ σκάνδαλο, μ' αὐτή τήν ιστορία, Τζούλι! Παίρνονται μεγάλα συμφέροντά μου, αὐτή τή στιγμή!

» Σέ μερικὲς βδομάδες, ὁ γεροσυσιастής θ' ἀνακοινώσῃ ἐπισήμως ὅτι εἶμαι ἰδρυτής τοῦ κακοὺργίου νοσοκομείου. Τό ξέρει, βέβαια, ἡ Ἐπιτροπή, ὅχι ὅμως κι' ὁ Τύπος. Ἐκείνο πού ἐπιδιώκω, εἶναι νά δοθῇ τ' ὄνομά μου στοῦ νοσοκομείου.

— Τ' ὄνομά σου; Μά γιατί; ὁρῶρησε ἡ Τζούλι.

Ἡ Ὁ Ἦγγικλος χαμογέλασε κι' ἀπάντησε, μέ κάποια ἀμνηχανία:

— Ἴσως νά φαίνεται κούτο. Μά τὸ θέλω τόσο πολὺ! Ποτέ δὲν εἶχα τόσο ἐπιθυμῆσει κάτι...

» Πέτυχα στὴ ζωὴ μου. Ἐκίνησα ἀπ' τὸ μηδέν καὶ δημιούργησα μιὰ μεγάλη περιουσία. Μά τὸ χρήμα δὲν εἶναι τὸ πᾶν. Ἄν πεθάναι τώρα, σέ μιὰ βδομάδα θὰ μέ ξενοῦσαν ὅλοι... Ἐκείνο πού ἔχει ἀξία, εἶναι τ' ὄνομά μου ἀφίουν τοῖς τοῦς οἱ ἄνθρωποι. Ἄν λοιπόν τὸ νοσοκομεῖο ἔχῃ τὸ δικό μου, ὑποθέτω πῶς θὰ τὸ ξεχάσουνε λιγώτερο εὐκόλα.

» Κι! Ὑστερα, εἶναι καὶ κάτι ἄλλο: Ὑποσχέθηκα στὴ μητέρα μου πῶς θὰ γίνομαι ἀσκάτι, κι' αὐτὴ μέ πίστεψε. Δυστυχῶς, δὲν ἔζησε ἀρκετά, γιὰ νά ὀψέ πραγματοποιηθῇ τὴν ὑπόσχεσί μου. Θά τρελλανό-

ταν απ' τη χαρά της, αν μά-
θαινε πώς το νοσοκομείο θά-
παιρνε τ' όνομά μου. Γιατί να
μη δώσω αυτή την ευχάριστη-
σι στην ψυχή της;...

Η Τζούλι άκουε, αμίλητη,
σάν γοητευμένη. Ποτέ δεν φαν-
ταζότανε πώς μπορούσε ο Ήν-
γκλις να σκεφθῇ καί νά έκ-
φρασθῇ έτσι...

Έπιθυμούσε πολύ νά γελά-
σῃ, μὰ καταλάβαινε από έν-
στικτο πώς δέν θά τῆς τό συγ-
χωρούσε ποτέ.

Νά δώσῃ τ' όνόμά του σ'
ένα νοσοκομείο!... Κί' όλη αὐ-
τή ἡ αίσθηματικότῃς γιά τῇ
μητέρα του!... Αὐτή τὸν θεω-
ροῦσε πάντα σάν ἕνα στεγνό
κί' αμείλικτο ἐπιχειρηματία,
πού εἶχε γιά μοναδικό θεό του
τό χρήμα. Αὐτῇ ἡ καινούργια
ὄψι του, πού δέν τῇ εἶχε ὑπο-
πευθῇ, τὴν παραξένευε καὶ τὴν
ἀνησυχούσε...

— Ξέρω πὼς θά μὲ κοροϊδέ-
ψῃς! συνέχισε ἐκείνος χαμογε-
λώντας. Συμφωνῶ κί' ἐγὼ πὼς
εἶναι γελοῖο!... Μὰ τὸ θέλω καὶ
θὰ τὸ πετύχω! Τὸ Νοσοκομείο
Ῥηνγκλις! Τί ὠραία πού ἀκού-
γεται!...

» Μὰ ἡ αὐτοκτονία τοῦ Ρῶυ
ἀπείλει τώρα νὰ μοῦ τὰ χαλάσῃ
όλα.

— Γιατί; Δέν καταλαβαίνω.

— Διὰ τὸ συμπαθεῖν πολύ,
στὴν Ἐπιτροπὴ. Τὰ μέλη τῆς
εἶναι ὅλο γαλαζομάματα, φω-
ροφαντασμένοι, ἄνθρωποι ὅπο
μεγάλᾳ τῆξια, πού δέν χρειά-
στηκαν ποτέ νὰ δουλέψουν γιά

ματικά: Ένας τύπος σκληρός κι' επίκαιρος.

— Καλημέρα, Τσούκ... του είπε ο Ήγγελικς, ανεβαίνοντας στ' αυτόκινητο. Τί καινούργιο έχετε;

— Πήγα να δώ τὸ θυρωρό, βίτως με διατάξατε. Είναι κάποιος Τὸμ Κάλχουμ. Με λίγο παραδάκι τὸν χέρι, τὸν κάνεις β,τι θέλεις... Έμαθα λοιπὸν πὼς ο ἀδελφὸς σου εἶχε μιὰ γραμματέα, πὼς τὴ λένε Μαίρη Σάβιτ καὶ μένει στὴν "Ήστ Πλέις, ἀριθμὸς 45.

— Ὁραία. Πάμε ἐκεῖ λοιπὸν. Μὴ χασομεράμε, Τσούκ. Ἔθλω να τὴν προλάβω σπίτι της, πρὶν φύγει.

Ὁ σωφὲρ κάθισε στὸ βολάν καὶ ξεκίνησε, ἐνῶ ο Ήγγελικς διάβαζε τὶς ἐφημερίδες πὼς εἶχε πάρει μαζί του.

Οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὲς ἀφιέρωναν ὁλόκληρες στήλες τοὺς στὴν αὐτοκτονία τοῦ Ρούτ. Ὁ Ήγγελικς καὶ συστέταν τὸ δ' νομὰ του μὲ τὸ Νικ. "Ὁτόστο, ο Σάμ Κρέιλ εἶχε κάνει καλὰ τὴ δουλειὰ του — σκέφθηκε ο Ήγγελικς. Δὲν γινότανε πουθενὰ λόγος γιὰ τὴν Κορίν.

Μὰ κι' ο Μορίλλι φαίνόταν πὼς εἶχε κρατήσει τὴν ὑπόθεσίν του: Εἶχε ἀναγγεῖλει ὅτι ο Ρούτ ἔπασχε ἀπὸ ὑπερκόπωση, ὅτι εἶχε αὐτοκτονήσει σὲ κι' ὅσοι νευρική καταθλιψιμὰ ἴσ' ο Ήγγελικς σκεπτότανε.

Ὁ Ρούτ πίστευαν ὅλοι αὐτὴ τὴν ἐξηγήσῃ — τοὐλάχιστον ἐφόσον δὲν θὰ διαψύσει.

Ὁ τὸν ἀνέλασε ἡδίστα ἀν

ΑΙ ΝΕΟΤΕΡΑΙ
ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΑΝΤΙΑΚΡΕΙΣ
ΠΕΡΙ ΔΙΑΙΤΗΣ

Πῶς τις βλέπει ὁ "Αγγλος
διαιτολόγος Δρ. Χίου Σίν-
κλαιο

Ὁ Διευθυντής τοῦ Ἐργαστη-
ρίου Διατροφῆς τοῦ Πανεπιστη-
μίου τῆς Ὀξφόρδης Δρ. Χίου Σίν-
κλαιρ ἀνέκρινεν, ὅτι πολλοί ἀ-
πό τῶ ἀντιλήμειν περὶ διαίτης
ποῦ ἰσχύουν ἕως σήμερα εἶναι ἐ-
σφαλμένα, καὶ πρέπει νὰ ἀναθεω-
ρηθῶν ριζικῶς.

Μία ἀπὸ τὰς ἐσφαλμένας αὐ-
τὰς ἀντιλήμειν εἶναι τὸ ὅτι τὸ
βούτυρο, τὸ ὁλόκληρον γάλα καὶ
τυρὶ, ἡ κρέμα τοῦ γάλακτος καὶ γε-
νικά τὰ τρόφιμα μὲν ἄφθονο ζωϊκὸ
λίπος εἶναι ὠφέλιμα καὶ ἀναρπύ-
τητα γιὰ τὴν κανονικὴν ἀνάπτυ-
ξιν τοῦ ὄργανισμοῦ.

Αἱ νεώτεραι ἐπιστημονικαί ἐ-
ρευναι ἀπέδειξαν ἐν τούτοις ὅτι
τὸ ζωϊκὸν λίπος ὅχι μόνον δὲν ὠ-
φελεῖ ἀλλὰ καὶ βλάπτει τὸν ὄρ-
γανισμόν πᾶν ὅσον φορτῶνται
μετρίτην προσπάθειαν. Ἐκτὸς αὐ-
τοῦ παρουσιάζουν τὰ ζωϊκὰ λίπη
καὶ ἐπικινδυνώσεις ἀλλοιώσεις ποῦ
προκαλοῦν ὀξείαι συχνά δὲ καὶ
θανατηφόρους δηλητηριάσεις.

Αἱ νεώτεραι αὐταὶ ἐπιστημονικαὶ
διαπιστώσεις ἐξηγοῦν καὶ τὴν
μεγάλην διαβόσιν ποῦ ἔχει πέλε-
τον τελευταίον καιρὸν ἐν ὅλῃς
ταῖς χώρας ἡ Νορβηγικῆς προε-
λεύσεως «δαίτα Μόρφατ» κύριον
γινώσκοντα τῆς ὁποίας εἶναι ἡ χρη-
σιμοποίησις ἀποθρονονόμενον γά-
λακτος ἐμπλουτισμένου μὲν φυτικῶν
λίπων.

Ὁ τύπος αὐτὸς τῆς διαίτης ἀ-
πέδειξε ὠφέλιμώτατος διὰ τὸν

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ-ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
υπό ΑΞΕΛ ΚΑΜΕΡΟΝ

ΕΧΘΡΟΙ ΑΠ' ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ

21^{ον} — Μπαμπά!... Μι-
λάστε λοιπόν! Πώς εί-
σαστε;
Κατάφερε πάλι, ν'
υπεράνθρωπη προσπάθεια, ν'
άρθρωση μερικές λέξεις:
— Η μητέρα σου... μου έι-
χε πη... να σου πω πως ήτα-
νε... περήφανη για σένα!
"Υστερα, η φωνή του ξανα-
σβύστηκε. Η άναπνοή του είχε
γίνει ρόγχος.
— Όχι, μπαμπά, δεν πρέ-
πει να πεθάνετε! τραυλίσια, ά-
νάμεσα στους λυγμούς μου.
Δεν μπορώ να σας στερηθώ!
"Ανοιξε τα μάτια του και
φιθύρισε:
— Ω, μικρέ μου... πονάω...
υποφέρω...
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕ'.
Καί τώρα πρέπει να καθα-
ρίσουμε τον Τιτάνα!
Συνεργασθήκαμε όλοι για
την προτοιμασία της αποστο-
λής, στην οποία θα λάβουμε
μέρος. "Αν δεν γυρίσουμε, θ'
αφίσουμε κληρονομία στην ά-
νθρωπιότητα όσα μάθαμε για τα
παράσιτα, για τις μεθόδους
τους και για τις προφυλάξεις
που απαιτούνται έναντιον
τους.
Γιατί είχε δίκιο ο Κέλλυ:
Πραγματικά, η ζωή της ανή-
ωπότητας δεν θα

σκληρό μάθημα που μας δώσα-
νε τα παράσιτα, τόσο το χει-
ρότερο για μας. "Ας ετοιμα-
στούμε τότε για την εξαφάνι-
σι του είδους μας.
Ποιός θά μπορούσε να πη τι
φιχτά πράγματα κρύβονται
στο Σύμπαν; Ίσως τα παρά-
σιτα νάναι πλάσματα αγαθά
και αξιολάπητα, μπροστά
στους κατοίκους άλλων ούρα-
νίων σφωμάτων — του Σειρίου,
ας πούμε...
Φανταζόμαστε άδειαν τον
ούρανο. Θεωρούμε πως είμαστε
οι άδιαφιλονέικτοι κύριοι της
Πλάσεως.
"Ακόμη κι' άφου κατακτήσα-
με το "Απειρο, διατηρήσαμε
αυτή την ψευδαίσθησι, γιατί ο
"Αρης ήταν ένας νεκρός, πιά
πληνής, όταν φτάσαμε σ' αυ-
τόν, κι' η "Αφροδίτη βρισκόταν
ακόμη στην άρχη της εξέλιξώς
της.
Μά, στην πραγματικότητα,
αν ο άνθρωπος της Γης θέλη να
κρατήσει την ύπεροχή του, η έ-
στα να έχη σαν ίσος που τον
σέβονται οι άλλοι κάτοικοι του
Σύμπαντος, πρέπει ν' αγωνι-
σθ, να παλέψη.
Κάθε μέλος της αποστολής
μας είχε υποδουλωθ, κάποτε
στά παράσιτα. Μόνον εκείνοι
που πέρασαν απ' αυτή τη

A cartoon illustration by B. B. B. depicting a man in a dark suit and hat struggling to carry a massive, towering stack of boxes and a large woven basket. He is sweating and looking back over his shoulder with a worried expression. In the background, a woman in a dark dress sits elegantly in a large armchair, looking towards the man. On a small table next to her is a lamp with a fringed shade. On the wall behind the man is a framed picture of a landscape. The artist's signature 'B. B. B.' is in the upper right corner.

— Τί γὰρ τὰ κάνω αὐτά, ἀγάπη μου; «Φεντέλε» μοῦ φερεις;

«ФЕНТЕЛЕ»

‘Η μάρκα που έπεκράτησε στην ελληνική αγορά με τα αγαθά προιόντα της. Κοτόσουπα... «Φεντέλε». Κρεατόσουπα... «Φεντέλε».

«ФЕНТЕЛЕ»

Μεταχειρίζεσθε τὰ φαγητὰ σας τοὺς ζωμοὺς ἀπὸ ὀλόπαχας
κόττες Δανίας καὶ μοσχάρια Ἑλβετίας.

ΓΕΥΣΙΣ — ΘΡΕΠΤΙΚΟΤΗΣ — ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ — ΦΘΗΝΕΙΑ

«ФЕНТЕЛЕ»

Η ΥΓΕΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

να χρώσουν. Αυτοί οι τύποι με βλέπουμε σαν ένα είδος γκάνγκστερ!

» Βέβαια, ο Μορίλλι, ο γεροϋσιαστής κι' ο άστυνόμος μάθαμε όλη την ιστορία. Μα αυτόι έχουνε κάθε συμφέρον να την άποσιωπήσουν. Τους τόδωσα να το καταλάβουνε.

» Έκείνη που με άνησχεί είναι ή Κορίν. Είναι ικανή, μάνο και μόνο για να με βλάψη, να διακηρύξη σ' όλο τόν κόσμο πως δεν θέλουμε να δανείσω λεφτά στο Ρού και πως άναγκάσθηκε έτσι να καταφύγει σε έκδαισμούς. Ένα τέτοιο σκάνδαλο θα κάνη τα μέλη της Έπιτροπής να φρυάξουνε!

Πέταξε το πούρο του μέσ' στο τζάκι και πρόσθεσε ξερά:

— Δεν περίμενε λίγο αυτό το ζώον, να τελειώσω πρώτα τη δουλειά μου, κι' ύστερα ν' αυτόκτονήση;

Ή Τζούλι σηκώθηκε.

— Πάμε να πλαγιάσουμε, Νικ... είτε, περνώντας το μπράτσο της κάτω άπ' το δικό του. Μην τσάκνεις πιά, άποψε.

Της χάιδεψε το μάγουλο.

— Περφόρημη ιδέα, Τζούλι! Πάμε να πλαγιάσουμε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β΄

Α΄.

Τ' άλλο πρωί, κατά τις 9½, ο Τσοκ Ήγκαν σταμάτησε την Καντίλλακ μπροστά στο σπίτι της Τζούλι. Την ίδια στιγμή, έδωαινε άπ' την έξω-πορτα ο Νικ Ήγκλις.

Ο Τσοκ φορούσε το μαύρο κοστούμι του, μία ρεμπουμπλική μαύρη και μιάν άσπρη γραβάτα. Του πήγαινε περιφημία αυτό το ντύσιμο και πλησίαζε πολύ στη στολή, που δεν είχε θελήσει ποτέ να φορέση. Φαινόταν ζωντανό πού ήτανε πραγ-

ἄξιζεν τὸν κόπο νὰ χάσῃ τὰ
τὴν ὥρα του, πηγαίνοντας νὰ
δῇ τῇ Μαίρῃ Σάβιτ. Εἶχε τότες
ἄλλες δουλειές νὰ κάνῃ! "Ε-
πρεπε νὰ δῇ τὸ γεροῦσιαστὴν
Μπῆμων, γιὰ νὰ τὸν καθυπο-
χάσῃ. "Επρεπε νὰ κουβεντιάσῃ
μὲ τὸν ἀστυνόμο, "Ηθελε νὰ δῇ
τὸ Σάιμ Κρέιλ. Κι' ἐπιπλέον ἔ-
πρεπε νὰ φροντίσῃ νὰ ὀργανώ-
σῃ ἕνα ἀγῶνα δρόμου λαγωνι-
κῶν σκυλιῶν.

Μὰ ἐνοιαθε πῶς, ἂν ὑπῆρχε
κάποιος ποῦ νὰ ξερῇ γιὰτί εἶ-
χε ἀυτοκτονήσει ὁ Ρού, αὐτὸς
θάταν ἡ Μαίρῃ Σάβιτ, ἡ γραμ-
ματέυσ του.

— Φτάσαμε, ἀφεντικό, τοῦ
εἶπε σὲ λίγο ὁ Τσοῦκ, "Εκείνο
τὸ σπῆτι, ἀριστερά...

— Μὴ σταματήσῃς μπροστὰ
στὴν πόρτα, τοῦ σύστησε ὁ
"Ηνγκλις. Προχώρησε λίγο ἀ-
κόμη. Ὁ γυρισμὸς πίσω πεζή-
ματῃς τ' αὐτοκίνητο 100 μέ-
τρα μακρότερα.

— Καλὰ μοῦ, τὰ κάνης ναρθῇς
καὶ σὺ μαζί μου, τοῦ εἶπε ὁ
"Ηνγκλις.

— Ὑστερα, δίχως νὰ τὸν πε-
ριμένη, διευθύνθηκε μὲ μεγάλα
βήματα πρὸς τὸ σπῆτι ποῦ τοῦ
εἶχε ὑποδείξει ὁ σωφὲρ του.

Ἄπ' τὰ γραμματικοῦτάς
τῆς εἰσόδου πληροφορήθηκε ὅτι
ἡ Μαίρῃ Σάβιτ ἔμενε στὸ τέ-
ταρτο πάτωμα.

Ὁ Τσοῦκ ἦταν ἑτοιμος νὰ
χτυπήσῃ τὸ κουδούνι ποῦ ἀντι-
στοιχοῦσε στὸ διαμέρισμά της
ὅταν ἀνοίξε ἡ πόρτα τῆς σκά-
λας, γιὰ νὰ βγῇ μὴ γρηούλι-
ποῦ κρατοῦσε ἕνα σκυλάκι ἀπὸ
τὸ λουρί του.

Οἱ δύο ἄντρες μπήκαν γρή-
γορα, πρὶν ξανακλείσῃ ἡ πόρ-
τα, κι' ἀνέβηκαν ἀπ' τὴ σκά-
λας τὸ τέταρτο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

καλὴ πᾶχυνσιν τὰ δὲ χρησιμοποιούμενα προϊόντα ἀποκλείουν τὰς δηλητηριάσεις, διότι παραμένουν ἀαλλοιωτά καὶ ὑπὸ φυσικῇ θερμokraσίᾳ, ἥτοι ἐκτὸς ψυγείου.

ΚΑΛΥΤΕΣ ΝΑΥΛΟΝ ἀρχ. 27
» » 54-15 » 35
» » ΠΕΡΙΠΑΤΟΥ » 10
ΣΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 Κολοκοτρώνη 52

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν Ερευνῶν Βοσείων τηλεπαθείας μακρᾶς ἀποστάσεως Μεταδου 19 (Στ. Μουσεῖο) 8—1 π.μ. καὶ 5—7 u u. Τηλ 663-673

ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Εἰδ. θεραπεῖα ρυτίδων, κρεατοελιῶν καὶ ἀποτελεσματικὴ θεραπεῖα πτώσεως μαλλίων.
Συμβουλευαὶ δωρεάν.
Αἰσθητικὴ Σ. Α. ΧΡΥΣΗ
Νίκης 13. Τηλ. 29-548

★ **ΨΥΓΕΙΑ** ★
Chapel's Patent

ΚΩΤΣΟΒΟΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ 1
★ **ΨΥΓΕΙΑ** ★

πία σαν και πρίν.

Παρ' όλη την επιτυχία της «Επιχειρήσεως Οίκτους», είναι άδύνατο να είμαστε βέβαιοι πως πέθαναν όλα τα παράσιτα. Την περασμένη βδομάδα άκόμη, κάπου στο Γιούκον, σκοτώσανε μία άρκουδα που είχε μία καρπούρα στη ράχη...

Οι άνθρωποι πρέπει να μείνουν πάντα σ' επιφυλακή, προπάντων μετά 25 χρόνια, αν δεν ξαναγυρίσουμε άπ' την άποστολή μας κι' αν ξαναφανούν οι ιπτάμενοι δίσκοι. Δεν ξέρουμε γιατί οι τίτάνες άκολουθούν αυτό τον κύκλο των 29 ετών. Ίσως γιατί αντίστοιχεί στο έτος του Κρόνου, που έχει δορυφόρο του τον Τίτανα.

Έλπίουμε πως ή δράσι τους περιορίζεται μονάχα σέ μία περίοδο τών δίσκων «έτους». Άν είν' έτσι, θα άπλουστευθή πολύ ή «Επιχείρησις Έκδίκησις».

Συμμετεχω στην άποστολή ής ειδικής της έφημερομένης εξωτικής ψυχολογίας, αλλά και ής πολεμιστής — όπως άλλωστε κι' όλοι οι άλλοι.

Δέν είναι άσπείρα ή άποστολή μας... Έχωμε σκοπό ν' άποδείξουμε σ' αυτά τα παράσιτα πως έκαναν λάθος άσυχώρητο πού τά βάλαμε μέ τη Γη μας! Ό άνθρωπος μπορεί να σκοτωθή, άλλ' όχι να υποδουλαθή.

Έχω τή μυστική έλπίδα πως θα βρούμε ένα μέσον να συνηνοήσουμε μέ τους άλλους κατοίκους του Τίτάνος — τους Τίτανεύς, τά θύματα αυτά τών παρασιτών — και νά τους σώσουμε.

Είτε επιτύχουμε είτε όχι, έχομε καθήκον ν' αγωνισθούμε.

Άν δέν καταλάβω τό

τους, τά μισούνε θανάσιμα μαζί συγχρόνως μπορούν νά φυλάσχουν άπ' αυτά.

Φαίνεται πως τό ταξίδι μάς θα κρατήσει δώδεκα χρόνια. Θα βρούμε λοιπόν τόν καιρό, ή Μαίρη κι' έγώ, ν' άποτελειώσουμε τό μήνα τών μέλιτος.

Γιατί ή Μαίρη θάρρη μαζί μου. Είμαστε σχεδόν όλοι πατριμένοι. Κι' οι λίγοι έργηνηδες της ομάδας μας είναι άκριβάς ίσοι στον αριθμό μέ τά άυνάπαντα κορίτσια πού θα πάrouμε μαζί μας. Έτσι πρέπει νά γίνη, προκειμένου για ένα ταξίδι τόσο μακρινό...

Όταν είπα στη Μαίρη πως θα φύγαμε για τους δορυφόρους του Κρόνου, μου άπάντησε μόνο μέ τρείς λέξεις:

— Καλά, άγάπη μου.

Λογαριάζω ν' άποκτήσουμε στό ταξίδι δυο-τρία παιδιά.

★

Άποτελειώνω αυτή την αφήγησή μου πάνω στον τεχνητό δορυφόρο Βήτα, άπ' όπου θα επιβιβασθούμε στό άστροσκάφος «Έκδικητής» τών Ήνωμένων Έθνών. Δεν έχω τόν καιρό νά τή ξαναδιαβάσω, νά τή διορθώσω. Οι ιστορικοί άς τή κάνουν ό,τι θέλουνε.

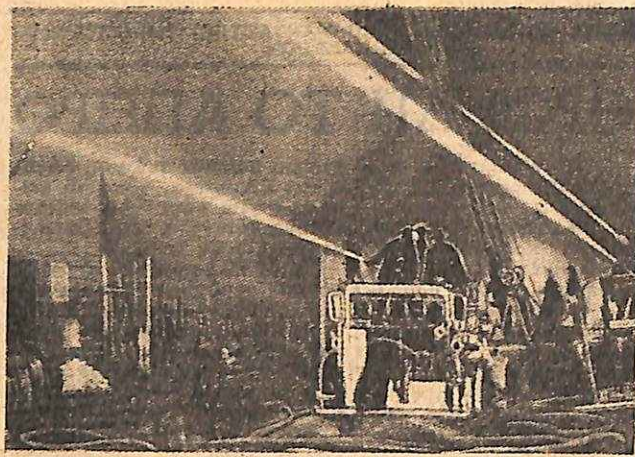
Χτές τό βράδυ, άποκαρτέησαμε τόν πατέρα μου.

— Όχι αντίο. Ήρεβούαρ... μέ διόρθωσε. Θα ξαναβρήςτε, και σκεπώ να περιμένω την επιστροφή σας. Ίσως νά μέ βρήτε τότε άκόμη πιο κακό και πιο παράξενο...

Είμαστε έτοιμοι νά ξεκινήσουμε. Οι έλευθεριοί άνθρωποι πηγαίνουν νά εξοντώσουν τά παράσιτα. Τό σύνθημά μας είναι: «Δέν υπάρχει έλεος για τά τέρατα του Τίτάνος!»

ΤΕΛΟΣ

79

Σε μερικές, σπάνιες ευτυχώς, περιπτώσεις, οι ίδιοι οι πυροσβέστες προκαλούν πυρκαϊές!...

Γιατί ανάβουν πυρκαϊές οι πυρομανείς;

Μερικές περίεργες περιπτώσεις

Μια ώριμη κατηγορία ψυχοπαθών, από τους πιο επικίνδυνους, είναι οι πυρομανείς, οι άνθρωποι που για παράδοξους λόγους ή ακόμα και χωρίς να ξέρουν και οι ίδιοι για ποιο λόγο, νοιώθουν μίαν ανεξήγητη απόλαυση, όταν παρακολουθούν το καταστρεπτικό έργο μιας πυρκαϊάς. Οι ψυχοπαθείς αυτοί, τρέχουν πάντοτε από τους πρώτους, όταν τύχη να πιάσει μία πυρκαϊά και παρακολουθούν με άνεπιπλητη ευχαρίστηση τις φλόγες και τους καπνούς της.

Μερικοί, όμως, δεν αρκούνται μόνον στο να παρακολουθούν το έργο της φωτιάς, αλλά προκαλούν οι ίδιοι τις πυρκαϊές. Οι βαθύτεροι λόγοι, που κάνουν τους πυρομανείς να προκαλούν πυρκαϊές, είναι πολλοί και παράδοξοι και, συχνά, ούτε και οι ίδιοι δεν μπορούν να τους εξηγήσουν.

Ένας από αυτούς, ήταν κάποιος Κλίφορντ Μπράμπλ, που έπαιζε αρκετούς μήνες, γύριζε σε διάφορες Πολιτείες της Αμερικής και πουλούσε διάφορα κτίρια, χωρίς οι αστυνομικοί να μπορούν να ανακαλύψουν ποιος ήταν ο υπαίτιος. Όταν, κάποτε, από μία έντελως τυχαία σύμπτωση, ο Μπράμπλ συνελήφθη επ' αυτοφώρω, την ώρα που έβαζε φωτιά σε ένα κτίριο, ωμολόγησε άδιστακτα την ενοχή του και απαρτίθισε πάνω από είκοσι πυρκαϊές, που είχε προκαλέσει ο ίδιος.

Οι ψυχίατροι, σταυρώσαντες τους παρεπόμενους, πριν γίνη η δίκη του, άκουσαν από το στόμα του την εξής καταπληκτική δικαιολογία για την πυρομανία του:

— Κάθε φορά που σκεπτόμουν το κορίτσι μου, είπα, ένοιωθα την ακανόνιστη επιθυμία να βάλω μία φωτιά!...

Ένας άλλος νεαρός πυρομανής, πουλούσε διάφορα κτίρια και ύστερα έπαιρνε την αγαπημένη του, την πηγαίνε στον τόπο της πυρκαϊάς και απόλαμβαναν μαζί το θέαμα. Όπως ωμολόγησε ο νεαρός πυρομανής — που απέδειξε αργότερα, ότι ήταν έ-

ρωτικά διεστραμμένος, ένοιωθε πραγματική ευχαρίστηση, όταν, κρατώντας το χέρι της αγαπημένης του, παρακολουθούσε την πυρκαϊά.

Πριν λίγο καιρό, μία τρομερή πυρκαϊά κατέστρεψε το κτίριο της "Οπερας, στη βελγική πόλη Νιμ. Μετά από συνταξιωμένες ανακρίσεις των αστυνομικών και των πυροσβεστών, ανακαλύφθηκε, ότι υπαίτιος της πυρκαϊάς ήταν η τραγουδίστρια της "Οπερας Εύα Κλοσσέ.

Η Κλοσσέ είχε έναν βετό γιό, που για ένα διάστημα, ήταν μέλος στη χορωδία της "Οπερας. Άργότερα, όμως, ο γιός της απελύθη, παρά τις διαμαρτυρίες και τις απειλές της. Τότε η τραγουδίστρια έβαλε την πυρκαϊά, για να εκδικηθή τους διευθυντές της "Οπερας, όπως είπε. Φυσικά, κλείστηκε για πολλά χρόνια στη φυλακή.

Πιο παράξενο ήταν ο λόγος για τον οποίο ένας Αμερικανός αστυνόμος, προκάλεσε μόνος του δεκαπέντε πυρκαϊές σε διάστημα λίγων μηνών. Κάποτε, μάλιστα, έβαλε τέσσερις φωτιές σε διάστημα μιας μόνο νύχτας. Στο τέλος, συνελήφθη επ' αυτοφώρω, την ώρα που έβαζε φωτιά σε μίαν αποθήκη.

Με άπιστευτη ψυχραιμία, λοιπόν, ωμολόγησε έναν-έναν όλους τους εμπρησμούς, που είχε κάνει και εξήγησε τους λόγους για τους οποίους έβαζε αυτές τις φωτιές.

— Δεν μπορούσα να τριγυρίζω μόνος μου τα βράδια, που είχα υπηρεσία, και να σκέπτομαι, ότι οι πυροσβέστες κοιμούνται ήσυχοι στα κρεβάτια τους! είπα. Έβαλα, λοιπόν, τις πυρκαϊές, για να τους απασχολώ!...

Σε μερικές περιπτώσεις, εξ' άλλου, η πυρομανία πιάνει και τους ίδιους τους πυροσβέστες! Το 1952 σημειώθηκε μία σειρά από ανεξήγητους εμπρησμούς, σε διάφορες αποθήκες του Μαϊντλαντ. Σε μία από τις πυρκαϊές αυτές, ένας νεαρός πυροσβέστης βρισκόταν στον τόπο της πυρκαϊάς πολύ

πριν φθάσουν εκεί οι άλλοι συναδελφοί του. Αυτό φάνηκε ύποπτο στους αστυνομικούς, που τον ανέκριναν και τον έκαναν να ομολογήσει, ότι ήταν ο υπεύθυνος για τις πυρκαϊές. Και ο ίδιος, όμως, δεν μπόρεσε να εξηγήσει την ξαφνική επιθυμία που τον έπιασε κάθε τόσο και τον έκανε να βάζει πυρκαϊές και να ασχολείται ύστερα με το σβύσιμό τους.

Συνήθως, οι πυρομανείς εργάζονται μόνοι τους. Πριν λίγον καιρό, όμως, έγινε γνωστή η δράση μιας από τις πιο παράξενες σπειρές πυρομανών, στην Αμερική. Μέλη της ήταν μία ομάδα από πυροσβέστες, που είχαν κερδίσει μάλιστα και το πρώτο βραβείο σε έναν διαγωνισμό για την καταπολέμηση των πυρκαϊών.

Σε διάστημα μικρότερο από ένα χρόνο, οι πυροσβέστες αυτοί, που ανάμεσα τους βρισκόταν και ο υποδι-οικητής τους, έβαλαν πάνω από εκατό φωτιές σε διάφορα σημεία της πόλως τους και ύστερα έτρεχαν να τις σβύσουν, με αξιοθαύμαστο ζήλο και πρωτοφανή αυτοθυ-σία. Η ανακάλυψή τους έγινε χάρις σε μία τυχαία σύμ-πτωση, όπως άλλωστε, συμβαίνει σε όλες σχεδόν τις περιπτώσεις των πυρομα-νών, δεδομένου, ότι οι ψυχο-παθείς αυτοί δεν προκαλούν τις πυρκαϊές για λόγους εκ-δικήσεως ή από συμφέρον.

Στην περίπτωση των πυρομανών πυροσβεστών, ένας διαβάτης πρόσδεσε τους επιβάτες ενός μουστηριώδους αυτοκινήτου, που βγήκε από έναν αδιέξοδο δρομίσκο, απ' όπου, σχεδόν άμεσα, ξεπήδησαν φλόγες και καπνοί. Ο διαβάτης αυτός, είδοποίησε την αστυνομία και, χωρίς στην πιστή περιγραφή των αγνώστων που έδωσε, έγινε δυνατή η ανακάλυψη ολοκλη-ρωμένης της σπείρας, μέσα σε λίγες μέρες.

Πιο «πρακτικός» ήταν ένας άλλος πυρομανής, που είχε πρακτορείο φωτογραφιών. Ο φωτογράφος αυτός έβαζε φω-τιά σε διάφορα κτίρια και ύστερα τραβούσε φωτογρα-φίες, πρώτος απ' όλους τους συναδελφούς του, που τις πουλούσε πανάκριβα στις ε-φημερίδες και τα περιοδικά.

Στο τέλος, όμως, αυτό σ-κριβώς το γεγονός, έκανε τους αστυνομικούς να τον ύ-ποψιασθούν και να τον συλ-λάβουν. Ύστερα από εξαν-τλητική ανάκριση, ο φωτο-γράφος ωμολόγησε την ενο-χή του και καταδικάστηκε σε πολυετή φυλάκιση. Στο μεταξύ, όμως, είχε προκα-λέσει τεράστιες ζημιές.

Στο τέλος, όμως, αυτό σ-κριβώς το γεγονός, έκανε τους αστυνομικούς να τον ύ-ποψιασθούν και να τον συλ-λάβουν. Ύστερα από εξαν-τλητική ανάκριση, ο φωτο-γράφος ωμολόγησε την ενο-χή του και καταδικάστηκε σε πολυετή φυλάκιση. Στο μεταξύ, όμως, είχε προκα-λέσει τεράστιες ζημιές.

Για να μην ξεγελούν τους έκλογείς τους

Η Βουλή της Πενσυλβανίας ψήφισε τελευταία ένα νόμο που υποχρεώνει τους υποψηφίους στις διάφορες εκλογές να χρησιμοποιούν πρόσφατες φωτογραφίες. Αυ-στην περίπτωση επιβάλλονται σ' εκείνους που προσπαθούν να ξεγελάσουν τους εκλογείς των χρησιμοποιοώντας φωτο-γραφίες που τους παριστά-νουν νεότερους από ό,τι είναι,

ΤΟΛΜΗΡΗ ΑΚΡΟΒΑΤΙΣ

Μία μεγάλη πειρατική σημαία βρέθηκε ένα πρωί να κυματίζει στο υψηλότερο σημείο του καθεδρικού ναού του Μπριτάν. Κανείς δεν μπόρεσε να εξηγήσει πώς βρέθηκε εκεί επάνω. Πάντως η πυροσβεστική υπηρεσία, εδύνασε άδυναμια να την κατεβάσει, γιατί δεν είχε αρκετά υψηλή σκάλα. Μία ακροβάτης, όμως, η Αντρέ-Ζαν προθυμοποιήθηκε να αναλάβει αυτή το δύσκολο έργο και επωφελήθηκε για να κάνει μία διαφημιστική επίδειξη των ικανοτήτων και της ομορφιάς της. Το ντυσίμο πάντως που διάλεξε για την επιχείρησή της ακατάλληλο τον άρχιεπι-σκοπο του Μπριτάν!

ΙΝΔΟΝΗΣΙΑΚΗ ΕΠΙΔΕΙΞΙΣ ΜΟΔΑΣ

Μοναδική επιτυχία σημείωσε, στην Κολωνία, η επίδειξη μόδας των μαννεκέν ενός ραπτικού σίκου... της Ινδονησίας. Το κοινό έμεινε γοητευμένο με την εκθαμβωτική ποικιλία των χρωμάτων, που είχαν οι Ινδονησιακές τουαλέτες, αλλά είναι ζήτημα, ασφαλώς, αν οι Ευρωπαί-ες θα τολμήσουν να χρησιμοποιήσουν για λογαριασμό τους τα εξωτικά αυτά, φαντασιακά σχέδια!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η νίκη της αγάπης

Η Ρένα είναι μία κοπέλλα όρφανα, με ατύχητο χαρακτήρα και μελαγχολική, εξωτική ομορφιά.

Ο πατέρας της —γιατί μητέρα δεν γνώρισε— της άφησε με τη διαθήκη του μία μεγάλη περιουσία, με τον όρο να παντρευτεί τον άντρα που αυτός της διάλεξε, τον Άλικο Πρα-βάνο, το συνεταιράκι της επιχείρη-σής του. Διαφορετικά, αν πα-αθή-σκε το, η περιουσία, εκτός από το σπ-τι-ου ή το μέρος της από τη μη-τε-ρα της, θα περιέλθε σε διάφορα φι-λανθρωπικά ιδρύματα.

Αυτό δεν ήταν ένα καπρίτσιο του πατέρα της. Θάχε κάποιο σκοπό, γιατί την αγαπούσε πολύ. Δυστυ-χώς, πέθανε τόσο ξαφνικά, μία μέρα, εκεί που δούλευε στο γραφείο του, ώστε δεν πρόφτασε να της εξηγήσει τίποτα...

Κι' αλήθεια, η Ρένα αγαπούσε πολ-λόν τον πατέρα της, δεν αγαπούσε, ο-μ-ως, καθόλου τον Πραβάνο, για το-μ-ως, καθόλου του ύψος που την ταπει-νώπε. Δεν μπορούσε ωστόσο ν' αντι-ταχθ-η στη θέληση του πατέρα της.

Έτσι, όταν πέρασε το μεγάλο της πένθος, αποφάσισε να τον δεχθ-η, μπροστά στο συμβολαιογράφο της και του είπε ελκρινά, κυττάζοντας τον θορρετά στα μάτια:

— Ξέρω ότι με είχατε ζητήσει α-πό τον πατέρα μου. Ξέρω τι εκτίμη-σε είχα ο πατέρας μου. Για μένα όμως δεν είσθε ο άνθρωπος που δει-ρεύομαι. Η θέλησή ωστόσο του πα-τέρα μου, είναι να σ' άπαντρευθ-ω. Υπακούω λοιπόν, όχι για να μη χά-σω την κληρονομιά, αλλά γιατί... από- μικρή συνήθισα να μην εναντιώνω-μαι στη θέληση του πατέρα μου...

— Με συγχωρείτε... Είπατε, ότι έχετε άλλα όνειρα... τη διέκοψε ο Πραβάνος. Αυτό μου δίνει να κατα-λάβω, πως αγαπάτε κάποιον άλλο...

— Δεν αγαπά κανένα! του απάν-τησε εκείνη. Δεν είχα καιρό ν' αγα-πώ, μ' έλο που έχω κι' εγώ καρδιά πόνου, μ' έλο που έχω κι' εγώ πραγματική αγάπη, δίχως όρους... δίχως υπολογι-σμούς! Πάντως σ' άς δηλώσω ότι θα είμαι μία πιστή σύζυγος και ότι θα σε θαλάω με όλη μου την ψυχή, με όλη μου την καρδιά, με όλη μου την περιουσία...

— Ο συμβολαιογράφος ξαφνιασμέ-νος παρακολουθούσε την εχθρική στά-ση των δύο νέων και τολμήσε να πη-: — Ρένα, παιδί μου, πώς μιλάς έ-τσι στον μέλλοντα άντρα σου; Νο-μίζω πως πρέπει...

— Να του ζητήσω συγγνώμη, συμπλήρωσε η Ρένα, σκουπίζοντας τώρα με το πένημο μαντηλάκι της

τα δάκρυα, που δεν μπορούσε να κρατήσει πια.

Και γυρίζοντας προς τον Πραβάνο, του είπε με μαλακή φωνή:

— Με συγχωρείτε... αναγνωρίζω πως δεν ήταν τα κατάλληλα λόγια, που έπρεπε ν' ακούσετε από μένα, μα νομίζω πως δύο άνθρωποι που πρόκειται να ενώσουν τη ζωή τους, πρέπει να είναι ειλικρινείς...

— Μα εγώ... σ' άς αγαπώ, Ρένα, κι' ελπίζω να μ' αγαπήσετε κι' ε-σείς... ψιθύρισε εκείνος.

— Ποτέ δεν θα μπορέσω... όπως φαντάζομαι εγώ την αγάπη... απάν-τησε, μ' ένα πικρό χαμόγελο η Ρένα.

— Θα προσπαθήσω να σε κάνω να μ' αγαπήσεις... της είπε πάλι εκεί-νος, δίνοντας τέλος σ' αυτή τη συ-ζήτηση.

Ο γάμος έγινε σύμφωνα με τη θέ-ληση του πατέρα της, και ο πρώτος χρόνος κύλησε ανάμεσα στο άντρώ-γυνο, με ψυχρότητα από μέρους της Ρένας και με μεγάλη τρυφερότητα α-πό τον Πραβάνο.

Ήταν πάντα ευγενικός και περι-ποιητικός απέναντι στην αγέρωχη και πεισματάρα γυναίκα του, χωρίς να υποτιμάει τις μαρτυρικές αγγυ-πνες νύχτες που περνούσε η Ρένα.

Δεν ήθελε, όμως, εκείνη να όμοιο-γηση ούτε στον εαυτό της, πως από την ημέρα που γεννήθηκε το κοριτσά-κι τους, αγαπούσε παράφορα τον άν-τρα της. Κι' ο καιρός περνούσε... Το κοριτσάκι της είχε γίνει τώρα δύο χρόνων και η Ρένα δεν άντεχε πια πε-ρισσότερο. Και μία νύχτα, νικημένη, μετανοιομένη, πήρε την απόφαση ν' αφήσει την καρδιά της ελεύθερη να του μιλήσει για την αγάπη της... Και τότε περίμενε να γυρίσει...

Περιμένει κι' οι ώρες περνούσαν με αγωνία για τη Ρένα. Πέρασαν και τα μεσάνυχτα κι' ακόμη να φανή...

Στ' αυτή της τώρα βούιζαν τα λόγια, που της είχε πη πολλές φορές τα βράδια, που εκείνος έπαιρνε τους δρόμους για να ξενά τον πόνο του: «Θα το μετανιώσεις... Μα φοβάμαι πως θα είναι πια αργά!».

Τρελλή από την αγωνία της τινά-χθηκε απάνω και κυττάζε το ρολόγι. Ήταν η πρώτη φορά που ένοιωσε τό-σο φοβερά τη μοναξιά της. Και με τνιγμένη φωνή, μουρμούρισε:

— Πάει... τον έχασα! Έγώ φταίω με το πείσμα μου!

Αναψε το φως κι' έτρεξε στο δω-μάτιο του παιδιού της. Έσκυψε, το σήκωσε, τσούφισε στην αγκαλιά της και το φίλησε. «Ήθελε να νοιώσει πως δεν ήταν έντελως μόνη!»

Η Τιτίκα ξύπνησε και την κύ-ταξε:

— Γιατί κλαίς, μαμά;...

Τ' άδωα μενεδεμένα ματάκια της την κυττούσαν περιεργά, τρομαγμέ-να. Η Ρένα της χαμογέλασε.

— Γιατί κλαίς, μαμά; την ξανα-ερώτησε η μικρή.

Η Ρένα την έσφιξε πιο πολύ στην αγκαλιά της.

— Δεν κλαίω, χρυσό μου! του είπα. Νά... κύττα... γελάω! Τώρα θάρρη ο μπαμπάς σου και θα του πούμε και οι δύο μας, πόσο πολύ τον αγαπούμε!... Δεν είν' έτσι, μικρού-λα μου!

— Έπιτέλους! ακούστηκε πίσω της μία φωνή, που την έκανε ν' ανα-τριχιάσει συγκορμη.

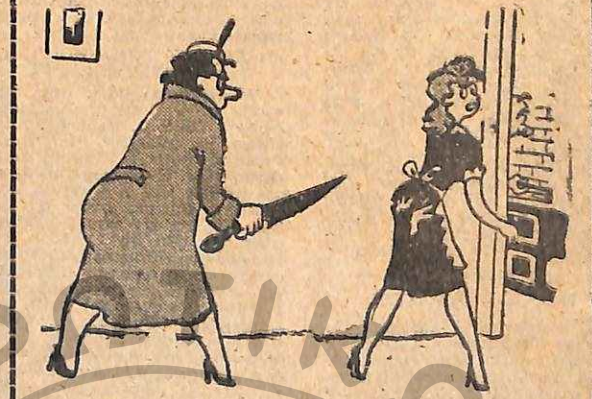
Γύρισε το κεφάλι της και είδε στο άνοιγμα της πόρτας να στέκεται ο Άλίκος ώχρος, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Η Ρένα έκανε να τρέξει κοντά του, μα δεν πρόφτασε. Ο Άλίκος είχε κλείσει κι' άλλας μέσ' στην αγκαλιά του τα δύο αγαπημένα του πρόσω-πα, ψιθυρίζοντας κοντά σ' αυτή της Ρένας:

— Πως μπορέσεις, Ρένα μου, να μου στερησεις πόσον καιρό το θη-σαυρό της αγάπης σου;...

Τεμπέλα!... (Του Β. Χριστοδούλου)

— Πως το καταλάβατε, κυρία, πως ο κύριος είναι στην κουζίνα;...

Του βγήκε το μάτι απ' το νύσταγμα.

MIPANTA

Ο Διεθνής Στιβός

Στρίκλαντ έτρεξε τις 100 γυάρδες σε 10' 9", τις 220 γυάρδες σε 24' 2", τις 80 μ. μετ' έμποδίων σε 11' 1". Η Μπούλ, επίσης βρήκε τη 4φωρμη της και πέτυχε στις 220 γυάρδες 24' 3".

Ο ΒΕΣ ΣΑΝΤΗ

Ο υπέροχος δρομέας ημιαντοχής Άμερικανός Βέσ Σάντη, ανεκρήρυξη από τους αθλητικούς συντάκτες και έμπειρο γνώμονας της έφημερίδας «Νταϊνλ Νιους» του Σικάγου ό κορυφαίος αθλητής της χειμερινής περιόδου. Πρό ημερών έτρεξε τα 1609 μ. σε 4' 04" 2 κατόρθωσε το παγκόσμιο ρεκόρ του Ζιλ Ντόντος (1944) σε κλειστό στίβο (4' 04" 6). Ο δίσ ολυμπιονίκης και παγκόσμιος ρεκόρμαν Ουαϊτφλάντ ανεκρήρυξη δεύτερος. Στους ίδιους αγώνες σκυταλοδρομίων της έφημερίδας «Νταϊνλ Νιους» του Σικάγου ό Ουαϊτφλάντ πήρε πρώτος στο δρόμο 600 μ. έτρωαν. Πέρου είχε αναδείξει κορυφαίος αθλητής, ότεος κατέκτησε το έπαθλο Σαλ-λεβαν, αλλά ότν Σικάγον οι ραδιοφωνικοί σχολιαστές και οι αθλητικοί συντάκτες προτίμησαν τον Σάντη.

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΩΝ ΕΝΟΠΛΩΝ ΣΤΟ ΛΟΥΣΕΜΒΟΥΡΓΟ

Η τετάρτη θέσι που πέτυχε ότν διεθνή ανώμαλο δρόμο 7800 μ. των Διασυμ-μαχικών αγώνων του Λου-ζεμβούργου η Έθνική μας όμάς των Ένόπλων Δυνάμε-ων καθώς και η έννατη και δεκάτη θέσεις ότν ατομικόν αγώνα ότν Παπαδα-οίλιν (30' 48") και Σι-δερό έκτιμήθηκαν από τους αθλητικούς ηγέτες μας. Άγωνισθηκαν με θερμακράσια 1 βαθμού κάτω όπ' το 0, σε λαοσπώδες έδαφος, με ανε-γνωρισμένους άσους του αγωνίσματος και απέδωκαν ό, τι μπόρεσαν. Άν οι Σύρι-ος (24ος), Φραγκάκος (30 ός), Δεδές (31ος), Χακτα-ρίδης (34ος) και Θεοδωρά-κης (46ος) βελτίωσαν κά-πως την κατάταξί τους, α-σφαλώς θα είχαμε καλύτε-ρη θέσι ότν ομαδική βαθ-μολογία. Οι άγωνες όμως έχουν και τα άπρόοπτά τους, και τα άτυχημά τους. Άς μνή ξεχνάμε πως οι Έλληνες δρομείς πε-μάτισαν και οι 7, ενώ καμ-μιάς άλλης όμάδος δεν τό κατώρθωσαν.

ΟΙ ΑΥΣΤΡΑΛΟΙ ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΝΤΑΙ

Οι Αυστραλοί προετοιμά-ζονται δραστήρια για τους ολυμπιακούς αγώνες του 1956. Παλαιοί και νέοι πρω-ταθλητά του στίβου και των άλλων αθλητικών κλάδων έ-πιδιδούνται με έξαιρέτο ζή-λο στους αγώνες και διαρ-κώς νέες έπιδόσεις σημει-ώνονται και νέα αστερία ά-γαφάινονται. Ο περίφημος Έκτορ Χέγκαν έτρεξε τα 100 μ. σε χρόνο 10' 3". Το νέο αθλητικό αστερί ό Νταϊ-πύ Στέφενς πέτυχε, στο όρόμο 2 μιλίων 8' 58". Ο Λώρενς ότν 1609 μ. χρόνο 4' 09" 6 και ότν 3000 μ. 8' 22" 9. Η περίφημη Σίρλεϊ

Το νέο πυγμαχικό αστερί όπ' τη Νέα Όρλεάνη, ό 19 έτών πρωταθλητής της πο-λίτειας του στήν κατηγορία μέσων βαρών Βίλλυ Παστρά-νο, ύστερα από συντριπτικά πλάνηματα κατά του Άλ-Άντριους πέτυχε καθαρή νίκη ότν σημεία. Οι φίλα-θλοι χειροκρότησαν με εν-θουσιασμό τον Παστράνο. Γοητεύθηκαν όπ' την τέχνη του και τη μαχητικότητα του. Οι πυγμαχικοί έμπειρο-γνώμονες προβλέπουν πως ό νεαρός άσος Παστράνο γρήγορα θ' άνέβη τα δύ-οκλα σκαλοπατία της πυ-γμαχικής ιεραρχίας για να διεκδικήσει το παγκόσμιο σέμμα της κατηγορίας των μέσων βαρών. Ο δυνάμης της γροθιάς Τζόε Λούις προ-βλέπει για τον Παστράνο λαμπρό πυγμαχικό μέλλον.

Ο ΒΙΛΛΥ ΠΑΣΤΡΑΝΟ

Το νέο πυγμαχικό αστερί όπ' τη Νέα Όρλεάνη, ό 19 έτών πρωταθλητής της πο-λίτειας του στήν κατηγορία μέσων βαρών Βίλλυ Παστρά-νο, ύστερα από συντριπτικά πλάνηματα κατά του Άλ-Άντριους πέτυχε καθαρή νίκη ότν σημεία. Οι φίλα-θλοι χειροκρότησαν με εν-θουσιασμό τον Παστράνο. Γοητεύθηκαν όπ' την τέχνη του και τη μαχητικότητα του. Οι πυγμαχικοί έμπειρο-γνώμονες προβλέπουν πως ό νεαρός άσος Παστράνο γρήγορα θ' άνέβη τα δύ-οκλα σκαλοπατία της πυ-γμαχικής ιεραρχίας για να διεκδικήσει το παγκόσμιο σέμμα της κατηγορίας των μέσων βαρών. Ο δυνάμης της γροθιάς Τζόε Λούις προ-βλέπει για τον Παστράνο λαμπρό πυγμαχικό μέλλον.

ΕΘΡΙΑΜΒΕΥΣΑΝ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ

Στους Παναμερικανικούς αγώνες του Μεξικό Σίτυ οι Ένωμένες Πολιτείες κυριο-λεκτικά εθρίαμβευσαν. Κέρ-δισαν 73 χρυσά, 77 χρυσά και κατέκτησαν τη γενική βαθμολογία με 1117,5 βαθ-μούς. Δεύτερη ήλθεν η Άρ-γεντινή με 21 χρυσά μετάλ-λια και 523,5 βαθμούς. Τρί-το το Μεξικό με 9 χρυσά μετάλλια και 357 βαθμούς. Βενεζουέλα 146,58 (2 χρυ-σά μετάλλια). Χίλη 146,58 (4 χρυσά μετάλλια). Κού-δα 126,6. Βραζιλία 106,50 Καναδάς 55 β. Πουέρτο Ρί-κο και Όυρουγουάη 33 β. Όλλανδικές Δυτικές Ίνδι-ες 27,5. Γουατεμάλα 22 β. Κολομβία 20 β. Ιαμαϊκή 19 β. Δομινικανή Δημοκρατία 17 β. Παναμάς 15 β. Τρινι-νταντ 9,5. Παραγουάη και Έλ Σαλβαντόρ 4 β.

ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΚΟ ΠΡΩΤΑΘΛΗΜΑ ΤΟΥ ΣΙΣΟΥ

Η Έθνική ποδοσφαιρική όμάς των Ένόπλων Δυνά-μεων της Τουρκίας σημειώ-σε μια πρώτης τάξεως έπι-τυχία κατακτώντας το κύ-πελλο του τούρνουα των Δι-ασυμμαχικών Δυνάμεων στη Ρώμη. Στη γενική βαθμολο-γία ήλθε πρώτη με 48 βαθ-μούς, 2 νίκες, 1 ήττα. Η Αίγυπτος δεύτερη με 3 βαθ-μούς, 1 νίκη, 1 ισοπαλία, 1 ήττα. Η Ιταλία τρίτη με 3 βαθμούς επίσης, 1 νίκη, 1 ισοπαλία, 1 ήττα (προτιμή-θηκε η Αίγυπτος για την κα-λύτερη διαφορά τίς ός τέρ-μας). Η Όλλανδία τέταρ-τη με 2 βαθμούς, 1 νίκη, 2 ήττες. Οι Ιταλοί έχασαν ότν τελικό αγώνα τους με τους Τούρκους με 2-3 και έυδαλσαν έντασι, γιατί έ-χασαν 12 παίκτης. Τούρκοι ότν γήπεδο. Η Τεχνική Έ-πιτροπή του τούρνουα ά-πέριψε την έντασι με ψή-φους 4-1.

ΣΥΝΤΟΜΑ ΝΕΑ

Ο τρίτος ολυμπιονίκης του Έλαινικι παγκόσμιος ρέ-κορνητς Τζέκος Εμίλ Ζά-τοπεκ κέρδισε τον Ρώσο ρέ-κορνητ με 5000 μ. Βλα-διμυρ Κούτς ότν αγώνα 10 χιλιομέτρων ανώμαλου δρόμου των Παρισίων σε λα-σπώδες έδαφος και υπό συ-νεχή βροχίν. Ο Κούτς ήλ-θε 13ος.

Η Άργεντινή στους Πα-ναμερικανικούς του Νέου Μεξικού ήλθε πρώτη στο πο-δόσφαιρο με 11 βαθμούς, 5 νίκες και 1 ισοπαλία. Δε-ύτερο το Μεξικό με 5 βαθ-μούς Τρίτη η Ολλ. Γουιά-να. Τετάρτη η Βενεζουέλα. —Στό ύπτιο κορύμπι 100 μ. ό περίφημος άσος της Νοτίου Αμερικής Γκαλάδο ήττήθη όπ' τον Άμερικανό Μακ Κίννευ με 1' 07" 4 έ-ναντι 1' 07" 8.

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΟΝΤΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ

Κεχλίς

ΠΡΟΣ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

1) ΣΙΝΑΙ. 2) ΑΛΕΞΙΣ. 3) ΟΡΑ-ΣΙΣ. 4) ΛΟΟΚΑΙΛΙΑ. 5) ΑΛΑΜΑΝΑ. 6) ΚΑΜΑΡΙΝΙ. 7) ΜΑΚΙΝΑ. 8) ΚΑΒΑ.

ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΝΤΡΟΝ

1) ΑΒΑ. 2) ΚΑΝΙ. 3) ΚΑΜΙΝΙ. 4) ΡΑΜΑ. 5) ΚΑΝΑ. 6) ΜΑΛΑ. 7) ΑΙ'ΣΑ. 8) ΚΟΛΑΣΙΣ. 9) ΑΡΟΣΙΣ. 10) Ε-ΛΑΙΑ. 11) ΝΙΣ.

Μικρά προβλήματα

1) Ο Πέτρος είναι 17 χρόνων, ό Νίκος 13 και η Σοφία 10. (X+(X-4)+(X-7)=40).

2) Το 24.

3) Ύστερα από 48 λεπτά. Οι δυο μαζί διανύουν 9 χιλιόμετρα την ώρα. 7.200:9=0,8 της ώρας, δηλαδή 48 λεπτά.

4) Το 6 και το 2.

5) Θ' άνοίξω τους τρείς κρίκους του έ-νός κομματιού και θα συνδέσω μ' αυτούς μεταξύ τους τα διάφορα κομμάτια.

Πόλεις και μεγάλοι άσους

1) Μπόν — Μπετόν. 2) Γιαννάς Πολιάνα — Τολατό. 3) Βιέννη — Σούμπερτ. 4) Βαρσοβία — Σπέν. 5) Όρέλ — Τούρ-κένιφ. 6) Δουβλίνο — Όσκαρ — Ουαίλντ. 7) Παρίσι — Γκουνύ. 8) Τούρ — Μπαλ-ζακ. 9) Νάντη — Ιούλιος Βέρν. 10) Σήγ-κεν — Ρομπινς.

Συλλαβόεργιφες

Ντόμινο (Ντό-μι-νό).

Στοιχειοεργιφές

ΡΗΝΟΣ — ΘΡΗΝΟΣ.

Αίνιγμα

Ο ήλιος, ή Ήλεια, το ήλιον.

Κινηματογραφικό παιγνίδι

Τα όνόματα που πρέπει να διαγράψετε είναι: 1) Στιούαρτ Γκρέντνερ. 2) Μά-σιμο Τζιρόττι. 3) Ζάκ Σερενάς. 4) Ρί-ταρτ Μπάρτον. 5) Άντονέλλα Λουάιτι. 6) Βιρτζίνια Μάγιο. 7) Ρόντα Φέλιμυκ. 8) Ραίη Μίλλαντ. 9) Ντέιβιντ Νίβεν. 10) Έλινορ Πάρκερ.

ΟΟ

Η λύσις του ύπ' αριθ. 532 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΠΑΣΧΑΛΙΑ — ΠΑΡΑΣΧΟΣ. 2) ΑΡΣΙΣ — ΠΑΣΧΑ. 3) ΚΑΛΗ — ΤΟΝ — ΠΑΝ — ΟΡΑΝ. 4) ΤΡΑΜ — ΑΣΟ — ΙΣΤ — ΛΑΒΑ. 5) ΔΧ — ΑΦ. 6) ΔΛ — ΤΑΕ — ΙΝΑ — ΣΟΚ — ΤΕ. 7) ΟΝ — ΑΤΙ — ΚΑΝ — ΜΙΑ. 8) ΛΑΜΑ — ΑΠΑΝ. 9) ΑΜΑ — ΑΙΚΙΑ — ΟΡΗ. 10) ΦΑΣΙΝ — ΡΑΣΟΝ. 11) ΕΚΩΝ — ΟΔ — ΑΝ — ΛΩΒΑ. 12) ΒΑΣΙΣ — ΚΟΝΙΣ. 13) ΑΝ — ΑΙ — ΡΑΤΣΑ — ΑΣ — ΣΤ. 14) ΣΑΣ — Ι — ΤΙΕΣ — ΕΜΑ. 15) ΤΤΙ — ΑΜΝΗΣΤΕΙΑ — ΛΑΝ. 16) ΟΙΑ — ΝΕΟ — ΙΣΟ — ΗΡΑ. 17) ΣΑΡΔΗΝΙΑ — ΤΣΑΝΤΑΚΙ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΠΑΚΤΩΛΟΣ — ΣΕΒΑΣΤΟΣ. 2) ΑΡΧΩΝ — ΚΑΝΑΤΙΑ. 3) ΣΑΛΑ — ΣΑ-ΦΩΣ — ΣΤΑΡ. 4) ΧΡΗΜΑΤΑ — ΜΑΝΙΑ. 5) ΑΣ — ΑΤΛΑΣ — ΣΙΓΑΝΗ. 6) ΛΙΤΑ-ΝΕΙΑ — ΙΟ — ΜΕΝ. 7) ΙΣΟΣ — ΜΑΝ-ΔΑΡΙΝΟ. 8) ΝΟΜΙΚΑΙ — ΑΤΗ. 9) ΝΑ — ΚΑΡΩΤΙΣ. 10) ΠΙΘΑΝΑΙ — ΣΕΤ. 11) ΑΠΑΣ — ΠΑΡΑΒΑΣΕΙΣ. 12) ΡΑΝΤΙ-ΣΜΑ — ΑΝ — ΙΣΑ. 13) ΑΣ — ΟΙΟΣ — ΚΑΚΑΟΝ. 14) ΣΧΟΛΙΚΑ — ΕΛΑΝ. 15) ΧΑΡΑ — ΖΗΝΩΝ — ΕΛΑΝ. 16) Α-ΒΑΤΑ — ΒΙΣΜΑΡΚ. 17) ΣΥΝΑΦΕΙΑ — ΚΑΣΤΑΝΑΙ.

ΟΟ

Τής εκάρφωσε το ατί στον τοίχο

Ένας κλέφτης, στήν πόλι του Μεξικού, μπήκε στο δωμάτιο μιάς πλουσίας κυρίας την ώρα που ήταν μόνη της στο σπίτι και της έκλεψε τα κοσμήματά της. Κατόπιν της έβρεσε τα χέρια και της κάρφωσε με μιά λεπτή πρόκα το ατί στον τοίχο. Η δυστυχισμένη έμεινε στή θέση ώς το βράδυ που γύρισε ό άντρας της.

Η άόρατη ΚΑΜΠΑΝΑ

Παράξενο διήγημα

Μέσ' στή σκοτεινή νύχτα, ό πα-ράξενος έκείνος ήχος της καμπάνας, που φαινότανε σάν να βγαίνει άπ' τα βάθη του Άτλαντικού, ακολουθούσε επίμονα το πλοίο «Σάνφις».

Τό πλήρωμα είχε κυριευθί από άγωνία, φόβο, δεισιδαιμονία... Δεν φαινότανε γύρω κανένα φανάρι άλ-λου καρυδιού... Έκτός άν ό ήχος της καμπάνας προερχόταν από κά-ποιο πλοίο-ράντασμα!...

Μά ό πλοίαρχος Λούκβαρ γέλασε κι' έξήγησε στους ναύτες:

— Σίγουμε, θα προκειται για κάποια σηματοδούρα με καμπάνα, που έκοψε την άλυσίδα της άγκυράς της και παρασύρεται τώρα στο δικό μας δρόμο από ένα θαλασσινό ρεύμα.

Η Μπέτσου, ή όμορφη κόρη του καπετάνιου, έμενε χαμογελαστή και ήρεμη, σάν να μη συνέβαινε τίποτε. Έκανε το τρίτο ταξίδι της, μαζί με τον πατέρα της, από τότε που πέθανε ή μητέρα της. Μά την τρα-βούσε άρα γε ή άγάπη της στή θά-λασσα, ή γε ή ένδιαφέρον της για τον Τζώρτζ Έλμπουρ, το νέο κι ώραίο υποπλοίαρχο του «Σάνφις».

— Άγαπιούναί αυτοί όι δυο, κι' ό καπετάνιος είναι σύμφωνος... Λέ-γανε συχνά οι ναύτες.

Όταν τ' άκουε ό λογιστής του πλοίου Ρίταρτ Κουάδερ, έννοιζε να βράζει το αίμα του! Ποδούσε κι' έκείνος τη Μπέτσου και τη θέσι του υποπλοίαρχου. Μά ήταν άναγκασμέ-νος να σωπαίνει.

Τη δεύτερη νύχτα, έξέσπασε μιά άγρια μπόρα. Όταν έξημέρωσε κι' ήμερεψε κάπως ό καιρός, ή μυστη-ριώδης καμπάνα δεν άκούότανε πιά.

Πρίν προλάβουν, όμως, ν' άνακου-φισθούν γι' αυτό οι ναύτες, έγινε γνωστό πως ό Τζώρτζ Έλμπουρ εί-χε καθί! Όά τον είχε παρασύρει κά-ποιο κύμα πάνω άπ' το κατάστρω-μα, τη νύχτα.

Η μοίρα καμπάνα! Είπαν όλοι, και σταυροκοπήθηκαν. Αυτό τό κακό προανάγγελλε!... Η Μπέτσου φαινόταν σάν τρελλή άπ' τον πόνο της. Μά κι ό Κουάδερ έβειξε τόση άπελπισία για τό δυστύ-χημα, ώστε ή κοπέλλα άρχισε να τον συμπαθί κάπως.

Άπαγορεύεται ή άναδημοσίευσις όποιουδήποτε θέματος του παρόν-τος τεύχους άνευ της έγγραφού ά-ποδείξεως της Διευθύνσεως του «Θη-σάουρου».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 και 7 του Ν.Α. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥ-ΘΥΝΤΗΣ: Ε.Ε.Ε. ΕΛΛΗΚΩΝ ΔΙΑ-ΔΗΜΑ ΣΠΥΡΟΥ και ΣΙΑΣ. Δια-χειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑ-ΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής: Θησαυ-ΡΙΑΣ ΔΗΜ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Πα-ρούς: ΔΗΜ. ΠΑΠΑ ΣΠΥΡΟΥ. Τυπο-στέφ 14, ΛΟΓΓΑΡΙΑ. Υπεύθ. Τυπο-γραφείου: Σπυρ. Μπέλας όδός Δύ-σεως, Νέον Ήράκλειον.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπείσα Δρχ. 340.— Έξάμηνος 170.— Τρίμηνος 85.—

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

Έπείσα 56 — 54 Έπείσα Φρ. Γαλλικά 5.980 — Βελγικά 1.100

Έμδασματα Έσωτερικού δια τα-χυδρομικής έπιταγής και Έξωτε-ρικού δια τραπεζικής τιαγής προς τό περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Ε.Ε.Ε. «ΑΛΚΥΩΝ — ΣΑΝΤΑΡΟ-ΣΠΥΡΟΥ και ΣΙΑΣ — Σανταρό-ζα 5, ΑΘΗΝΑΙ.

Από τότε, κάνανε συχνά συντρο-φά όι δυο τους. Έκείνος της μιλού-σε διαρκώς για τον Έλμπουρ, έξυ-μνούσε τα χαρίσματα του, θλιβότα-νε δθεν για τον τραγικό θάνατό του. Καταλάβαινε πως έτσι μονάχα θα μπορούσε να μείν κοντά της, ώσπου να την κάνει να τον άγαπήσει.

Στό τέλος του ταξιδιού, ό Λούκ-βαρ άφησε το πλοίο του σ' ένα ναυ-πηγείο, για έπιστροφή, και πήγε να ξεκουραστή στή μικρή βίλλα του, στο Μπόντμιν. Ο Κουάδερ πήγε κι' αυ-τός εκεί, γιατί ήταν ή πατρίδα του.

Έπισκεπτόταν καθημερινώς τη Μπέτσου.

Ξαφνικά, όμως, άρχισε να γίνεται νευρικός, τινάζονταν άπότομα, χλό-μιαζε δίχως φανερό λόγο και ψιθύ-ριζε λόγια άκατανόητα.

Μήπως είσαστε άδιάθετος; τον ρώτησαν έπανεπιλημμένως ή Μπέτσου κι' ό πατέρας της.

Ναί... ναί... μά δεν είναι τί-ποτα! τραύλιζε έκείνος.

Τέλος, ένα βράδυ, τους ώμολόγη-σε την άλήθεια:

— Παθαίνω κάτι περιέργους έ-φιάλτες! Κάθε νύχτα, στή 1 μετά τα μεσάνυχτα, άκούω καθαρά τον ήχο της μοιραίας καμπάνας... έκεί-νης που σημαίνει όταν ή θάλασσα άρπαξε τον άμοιρο Έλμπουρ... καθώς και μιά φωνή που ζητάει βοή-θεια! Είναι τρουερό...

— Ελάτε, ήσυχάστε, του σύστη-σε ό Λούκβαρ. Σας ξεγέλανε τα νεύ-ρα σας... Όα μείνετε άπόψε έδώ, και θα πεισθήτε γι' αυτό.

Η βραδυά κύλησε ήρεμα... Παί-ξεαν χαρτιά, για να περάσει ή ώρα.

Μόλις το ρολόι χτύπησε 1, άκού-στηκε άπ' έξω, καθαρώτατα, ό ήχος της καμπάνας!...

— Άκούτε;... τραύλιζε ό Κουά-δερ, με γουρλωμένα μάτια.

Ο καπετάνιος κι' ή κόρη του κυτ-τάχτηκαν, άμήλητοι. Τα χτυπήματα της καμπάνας ζύγωναν όλοένα... Μπήκαν στο σπίτι, φτάσανε πίσω άπ' την πόρτα της σάλλας... Σα-φνικά, άνοιξε ή πόρτα αυτή και φά-νηκε ένας άντρας, που κρατούσε μιά καμπάνα! Ο Κουάδερ έυπηξε ένα σύρσιμο κας κι' έπεσε λιπόθυμος.

Ο άνδρας έκείνος ήταν ό Έλ-μπουρ!

Ο Λούκβαρ κύτταξε την κόρη του κι' άπόρησε βλέποντας την ήσυχη και χαμογελαστή. Προσπάθησε ύστε-ρα να φανή ψύχραιμος και ρώτησε: — Τζώρτζ... είσαστε ζωντανός ή νεκρός;

— Όλοζώντανος, καπετάνιε μου! άπάντησε ό νέος. Την καταραμένη έ-κωση νύχτα, ό λογιστής σας προσ-πάθησε να με έξαψει, πετώντας με στή θάλασσα, την ώρα της ρουτού-νας. Έυτυχώς, κατάφερα να κρα-τηθώ στήν επιφάνεια. Ύστερα ά-κουσα κοντά μου την καμπάνα. Κο-λύμπησα προς τα εκεί... Σωστά είχατε υποθέσει: Ήταν μιά μεγάλη σηματοδούρα... Σκαρφάλωσα πάνω της κι' έμεινα εκεί, ώσπου έξημέρωσε και με περιμάζεψε κάποιο περαστικό πλοίο. Πήρα τότε μαζί μου την καμ-πάνα, για ένδυμιο.

Αυτή με βοήθησε να έκδικηθώ, ν' άναγκάσω τον εχθρό μου να φα-νερωθί μόνος του! Κράτησα κρυφά τη διάσωσί μου. Τη φανέρωσα μο-νάχα στήν κόρη σας, για να με βο-ήθησει στο σκοτό μου... Ήρθε έδώ, κρυφά. Κάθε νύχτα, την ίδια ώρα του έγκλήματος, κρυβό-μουν κοντά στο σπίτι του Κουάδερ. Κι' ή καμπάνα χτυπούσε άπειλήτι-κά... Άπόψε, μ' είδοποίησε ή Μπέ-τσου πως ό άδελφός έθαμνε έδώ κι' ήρ-θε για να συμπαρήσω την τιμη-ρά του... Κυττάχτε τον!

Ο λογιστής του «Σάνφις» είχε συνέλθει και σερνότανε τώρα στο πάτωμα, τραυλίζοντας λέξεις άσυ-νάρτητες. Είχε τρελλαθί...

Για τό λουτού σας, που μπορείτε να τό κάμνετε σε μιά μπανιέρα, ή σε μεγάλη λεκάνη ή σε ντους, τό νερό πρέπει να μην είναι πολύ ζεστό ή κρύο. Θα πλύνετε με σαπούνι και θα τοίψετε καλά για να φύγουν, ό ιδρώτας, τό σμή-γμα, οι σκόνες και τα νεκρά κύτταρα από τό δέρμα. Με-τά άπό έξουολθήση καλά με ζεστό νερό, κολο είναι να σμηρίσετε μετά από τό ζεστό μπάνιο να ολνίετε άσκέτο κρύο νερό. Τό κρύο νερό σβίγγει τό δέρμα και σας κάνει να μη κοιμηθήτε ήσυχα. Τό κολο ντους, κάνει ένα υψο-στό, στο δέρμα, τοίονα την κολοσοσία και έτσι τό δέρμα τοίεται καλύτερα. Θα άκούεζεθε πάντα πολύ καλά μετά τό μπάνιο.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ

Άνδρος Δερματολόγος

Επιτυχία στη Ζωή

Για να έπιτύχετε στή ζωή σας πρέπει να είστε γερός και καλοφτιαγμένος. Οι γυναίκες σήμερα βγαίνουν από τό σπίτι τους και ζητούν να βρουν δουλειά. Ο έργοδότης σε όποιαδήποτε δουλειά, τις θέλει καλοκατωμένες, καθαρές, γελαστές και όμορφες. Η προσφορά για δουλειά είναι με-γάλη και γι' αυτό οι άπαιτήσεις των έργοδοτών μεγαλύτε-ρες. Οι πνευματικές μόν χάρες δεν άρκουν. Τα νιάτα και ή όμορφη παίζουν τό σπουδαιότερο ρόλο. Θα προτιμήση πάντα την καθαρή, την όμορφη και την παρουσίαση, από την κακόμοιρη με τα σπιρδιά, τις τρίχες, τις λεκέδες και τις ρυτίδες στο πρόσωπο, αυτή που έχει κρεμασμένα τα μά-γουλα και προσημένα τα βλέφαρα.

Η φυσιολογική ιδιοσυγκρασία της γυναίκας, που θέλει να φαίνεται όμορφη και κομψή, και ή άνάγκη, που την ό-πορεύει σήμερα περισσότερο, να παραμείνει νέα και έλ-κυστική την άναγκάζει να περιποιηθεί όσο μπορεί καλύτερα τό δέρμα της για να άποκαταστήσει τα υφάσματα.

Από νέες πρέπει να περιποιηθεί τό δέρμα σας για να προλάβετε την πλαστικότητα και την όμορφη του προσώπου. τις κοκκινιές και τις ρυτίδες και τό πείσιμο των μολλιών. Θα προσπαθήσετε να καθαρίσετε τό πρόσωπό σας από τις περιττές τρίχες, κάνοντας άποψήλωσι σε γιατρό, που θα βρή και ποιά είναι ή αίτία που έχετε τέτοιες τρίχες. Οι μη έπιστημονικές για να την καταπολεμήσουν, είναι και έ-πικίνδυνη για τις σούλες, που μπορεί να προκαλέσουν στο πρόσωπο. Είναι χίλιες φορές προτιμώτερο να έχη ή γυναί-κα καμιά τρίχα στο πρόσωπο, παρά να τις άφαιρέσει σε μη ειδικό και να καταστρέψει τό δέρμα της. Οι σούλες που γί-νονται από κακή άποψήλωσι δέ υφαιρούνται.

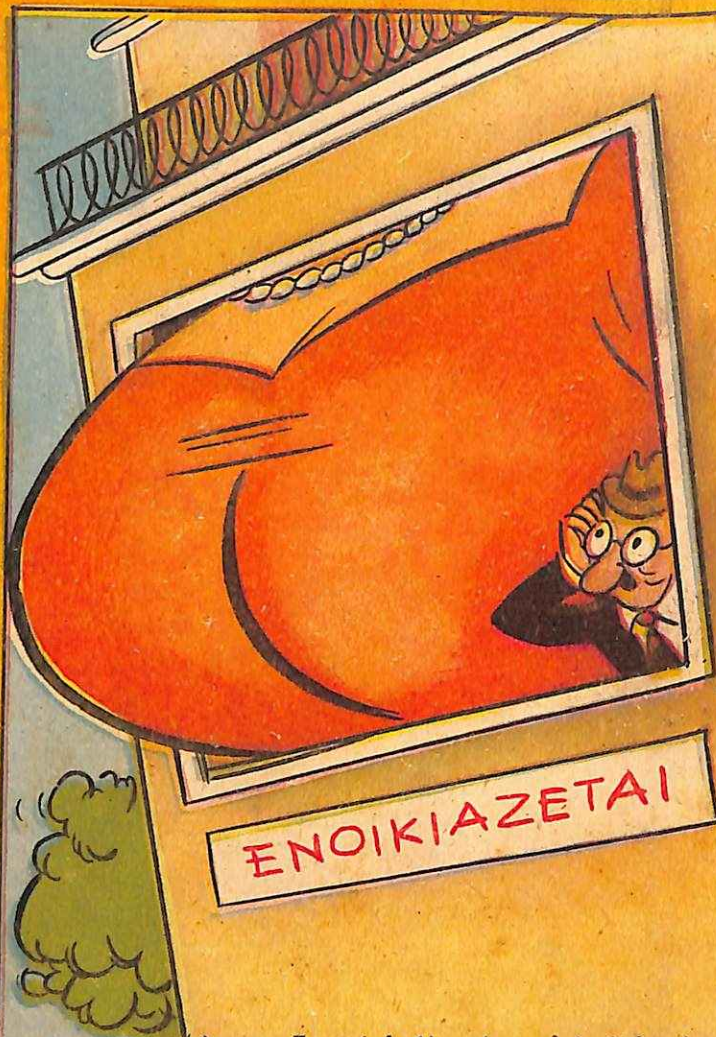
Για να διατηρήσετε την φρεσκάδα σας και τα νιάτα σας πρέπει πρώτ' άπ' όλα να είστε κανονική στή ζωή σας. Χρειάζεται ύπνος τουλάχιστον όγτώ ώρες τό είκοσιτετράω-ρο. Τροφή καθαρή και ποικιλία. Η ποικιλία στο φαγητό έκ-τός του ότι είναι πολύ εύχρηστη είναι και πολύ υγιεινή. Τό φαγητό σας θα είναι άρκρικό, μά όχι περισσότερο από όσο πρέπει, που να σας κάνει να σπώνεστε φυσικωμένη από τό τραπέζι. Δεν θα κάνετε συχνά χρήση από σάλτσες, πολύ λιπαρές τροφές, πολύ κτηνή και γενικά φαγητά που σας κουράζουν, που σας κάνουν να έχετε μικρό στόμα τό πρωί. Τα κρασιά και ή μπύρα, άν θα τα παίρνετε, θα τα παίρ-νετε σε πολύ μικρές ποσότητες. Κατάχρησι άπ' αυτά και από τα άλλα οινόπνευματώδη βλάπτουν την όγεια και ζα-ρύνουν ανεπανόρθωτα τό δέρμα, τό αφιδρώσανον και τό στεγνώνον και τό κάνουν με τον καιρό σάν της μοίρας.

Τα ζευγάρια, οι συγγενή, όποιοδήποτε είτε εχθρί-στες είτε δυσάρεστες, από χαρτιά, Ιμποδία, άρρώ-στες, οικονομικές στενοχωρίες βλάπτουν πολύ τό δέρμα. Ο κλειστός χώρος, ό καπνός και ή πνηγνή ατμόσφαιρα σας κουράζουν και γερνούν τό δέρμα σας πολύ γρή-γορα. Η κατάχρηση στο ύπαιθρο, ό πολός ήλιος, ό δυνα-τός άνεμος και αυτά κουράζουν τό δέρμα. Γι' αυτό μόλις όπιστο, που γεμίζει τα παλμόνια καθαρό άέρα και σας ξεκουράζει από την κλειστοσύνη της ήμέρας. Τις Κυριακές λόν είναι να τρέχετε στήν έξοχη, για να σας δώση τρέξιμο ό ήλιος και τό ύπαιθρο, γιατί ή κλειστοσύνη σας κι-νεί.

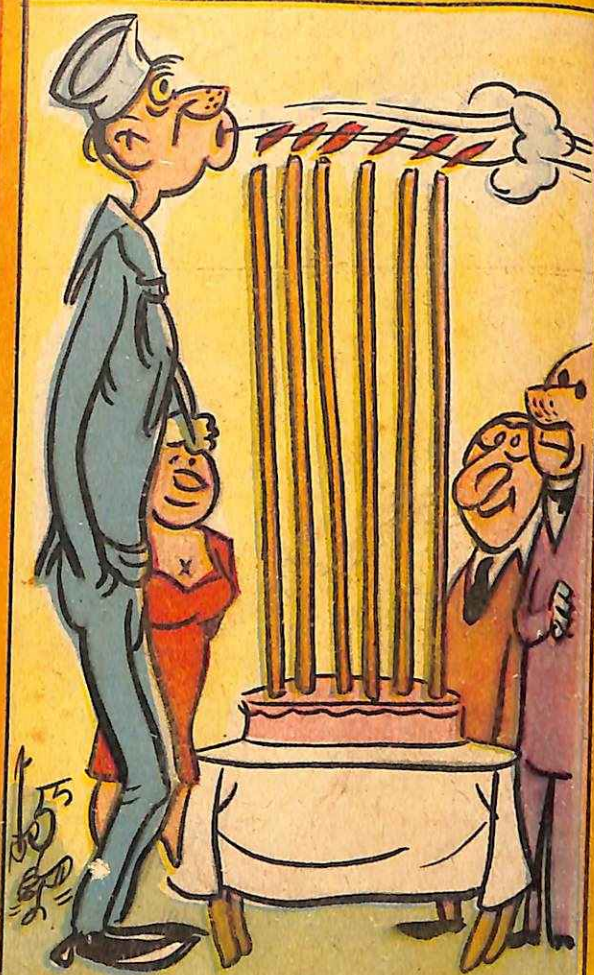
Για να διατηρήσετε νέες και φρεσκοις πρέπει με μέτρο να άπολαμάνετε την έξοχη, τό βουνό, τη θάλασσα, τον ήλιο, τό φαγητό, τη δουλειά. Η πολύ δουλειά τρώγει τον άνθρωπο, γενοά έθικα τον άνθρωπο. Μά κι' ή άναδου-λεία και ή τεμπέλια σκοτώνουν πύ γρήγορα τον όργανισ-μό, τον κουράζουν φυσικά και τον καταδολώνουν. Η έυ-χοιστοσύνη της κανονικής δουλειάς, κάνει τον άνθρωπο ήλινο, γελαστό, εύάριστο.

Οι άσφαστες, οι πόνοι κουράζουν τον όργανισμό και ρυτιδώνουν τό δέρμα. Γιατί ότε στή όψη της κάθε άρ-ρώστιας, μην άναδολάτε διαρκώς να γυμνάσετε τα δύν-αμια σας, να κάμνετε έγχειρήσι στή γυμναστική, που σας ένοχλεί κάπου - κάπου, να βγάλετε τις άμυδαλές σας, άν τό συνέστησιν ό γιατρός σας. Οι πονέτες σας έστι-μολώνουν τό αίμα σας, κτιονίζουν και ζαρύνουν τό δέρ-μα σας, σας γερνάνε και σας κάνουν εύερέσινες και χω-ρίς κέφι και χαρά για τό ζωή.

Θα κοσπάτε πάντα καθαρό τό δέρμα σας. Έκτός του ότι ένδοσιτίετε σε ή ίαση, είναι πολύ ένδοσιρίο να σας αιδώνεται καθαρό ή διπλώνος σας. Γι' όραση ένδο-πια κάνει μιά γυναίκα, που κοσμάτι διπλω σας στο τομά- ή στόν κίνυκατα

Απαπα, Ζαχαρία! Δεν κάνει αυτό το διαμέρισμα για μās!...

— 'Ο Τζιμ έχει τὰ γενέθλιά του!...
(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Καῦμένη θάνα, πρέπει νὰ πάς στο γιαντρός. 'Οποιοδήποτε ἔχεις προσβουσία!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)

— Εἶναι ἡ ἀποπάνω χήρα. Αἰφῶς νὰ παρηγορηθῇ ἡ καυμένη!...

(Τοῦ 'Αρχέλαου)